ANNA BELL

LISTA DE DORINȚE

sau cum să vindeci o inimă frântă

Ce faci atunci când pierzi tot ce iubeşti?
Cum supraviețuieşti atunci când eşti nevoit
să o iei de la capăt?

„Amuzantă, universal valabilă și scrisă într-o manieră fantastică…"
The Daily Express, Book of the Week Review

„O poveste plină de strălucire, adrenalină, energie și umor…"
Heat Magazine

„O lectură incitantă și o listă de dorințe care propulsează acțiunea cu umor și suspans. Un roman încântător, care te inspiră."
belleabouttown.com

„Un alt roman grozav marca Anna Bell, plin nu doar de farmec, ci și de nenumărate referințe culturale contemporane."
Chick Lit Central Blog

ISBN 978-606-006-015 4

Abi este pur și simplu devastată când Joseph, iubirea vieții ei, pune capăt relației lor motivând că sunt incompatibili. Când el îi lasă la ușă o cutie cu lucrurile care îi aparțin, Abi descoperă printre acestea o listă de 10 dorințe, pe care Joseph își propusese să le bifeze până la 40 de ani. Ea decide să ducă la îndeplinire această listă, din dorința de a-l determina să se întoarcă la ea, dovedindu-i astfel că sunt perfect compatibili. Există însă o problemă – sau mai degrabă 10. Abi nu este o iubitoare a activităților în natură și este terifiată de înălțimi – ceea ce constituie o adevărată problemă atunci când pe listă apar escaladarea unui munte, un tur al unei insule cu bicicleta și, nu în cele din urmă, coborârea în rapel a celui mai înalt turn din oraș. Pe măsură ce își vindecă inima rănită, bifând cele 10 puncte de pe listă unul după altul, Abi descoperă o extraordinară încredere în sine, care o transformă într-o altă persoană.
Lista de dorințe este o poveste fabuloasă despre dragoste și forțarea limitelor, relatată cu umor și ingenios gradată.

ANNA BELL locuieşte în sudul Franţei împreună cu familia sa. În prezent, este autoarea editorialului săptămânal *The Secret Dreamworld of An Aspiring Author* de pe pagina de internet Novelicious (www.novelicious.com). Atunci când nu scrie, face plimbări lungi pe jos sau cu bicicleta. Scrie ficţiune pentru adulţi şi cu pseudonimul Annabel Scott.

ANNA BELL

LISTA DE DORINȚE

sau cum să vindeci o inimă frântă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BELL, ANNA
Lista de dorințe sau cum să vindeci o inimă frântă / Anna Bell.
- București : RAO Distribuție, 2018
ISBN 978-606-006-015-4

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Anna Bell
The Bucket List to Mend a Broken Heart
Copyright © Anna Bell, 2015
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Cristina Mihaela Tripon prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2016
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-015-4

Pentru Evan și Jessica:
Să începem o nouă listă de aventuri!

Prolog

„Am întârziat, am întârziat la o întâlnire foarte importantă", cânt eu în gând în timp ce străbat drumul în grabă, aproape în fugă. Mi se pare că totul complotează împotriva mea ca să nu ajung acasă la Joseph: băiatul enervant care plimba câinii, de parcă erau scăpați de sub control, cu lesele teribil de lungi în care era cât pe ce să mă împiedic, traficul de la ieșirea din Portsmouth, din cauza căruia m-am oprit la fiecare semafor, lipsa locurilor de parcare din apropierea casei lui.

Încerc cu disperare să nu întârzii, căci Joseph urăște acest lucru. Îl apucă toate pandaliile. Știu că îmi va spune că ar fi trebuit să pornesc mai devreme, însă am crezut că am timp suficient.

Nici măcar pantofii cu tocuri mici nu mă ajută. Sunt acei pantofi enervanți despre care crezi că sunt practici, asta până când te grăbești să ajungi undeva și îți dai seama că mai mult te împleticești în ei. Ar fi trebuit să port niște tocuri amețitoare, măcar mi-ar fi făcut picioarele să arate mai sexy.

Într-un final ajung la casa lui Joseph și sun la ușă. Îi văd silueta apropiindu-se de sticla mată a ușii și, deși suntem împreună de aproape un an, încă simt fluturi în stomac. Dovadă că este vorba despre iubire.

– Ah, salut! În sfârșit, zice el când deschide ușa.

– Îmi pare rău, spun eu, ridicându-mă pe vârfuri ca să îl sărut, sperând să mă revanșez pentru că am întârziat. Am fost la coafor, apoi am dat o fugă până la *Waitrose* ca să iau desertul, iar traficul a fost infernal și nici n-am găsit loc de parcare.

Mă strecor pe lângă el, mă descalț ca să nu îi las urme de tocuri pe pardoseala din lemn, apoi mă duc în bucătărie și așez plasa de cumpărături pe care o țin în mână pe masa lungă de stejar. Îmi plimb privirea prin încăpere – ceva nu pare în regulă. După o secundă, îmi dau seama că este frig și liniște, lucru surprinzător având în vedere faptul că el ar fi trebuit să pregătească cina.

– M-am gândit să te aștept înainte să mă apuc să gătesc, zice el, venind în spatele meu de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Se duce la chiuvetă și începe să se spele meticulos pe mâini, asemenea unui chirurg, iar eu răsuflu ușurată la gândul că se va apuca de gătit. Sunt lihnită de foame.

– Am luat niște paste și sos.

Mă simt ușor descumpănită. E drept că nu mă așteptam să se transforme în James Martin peste noapte, însă când a sugerat că va pregăti el cina, mi-am imaginat că va trebălui cu multă dragoste în fața cuptorului. Sâmbătă seara luăm cina mereu la un restaurant select, unde ți se servește o porție de mâncare cât pentru o vrabie, așa că am așteptat cu nerăbdare toată ziua să mă îndop cu mâncare gătită acasă. Nu m-am gândit la paste cu sos. Știu că vor fi paste proaspete și sos de la M&S, căci Joseph este cam snob când vine vorba de supermarketuri, dar chiar și așa.

Slavă cerului că am cumpărat un *cheesecake*, altminteri cina ar fi fost un dezastru. Încercând să nu îmi arăt dezamăgirea, mă apropii de el și îl cuprind cu brațele pe după mijloc. Nimic nu mă înveselește mai mult decât un sărut și o îmbrățișare. El mă îmbrățișează la rândul lui, iar eu îi inspir mirosul loțiunii de bărbierit.

– Cum ți se pare tunsoarea mea? îl întreb eu, lăsându-mă pe spate și trecându-mi ușor mâna prin părul lung.

– Ți-ai tăiat mult din el?

Mijește ochii, încercând să își dea seama ce schimbare am făcut. Poate că nu reușește să vadă bine, fiindcă stau prea aproape de el. Sau poate că este genul de bărbat care nu ar observa nimic nici dacă m-aș tunde de tot.

– Cam un centimetru, răspund eu, scuturându-mi părul.

În apărarea lui, aș spune că am părul foarte lung și, probabil, un centimetru ar fi ca și când ai arunca o pietricică într-un ocean. Însă părul este strălucitor și mătăsos, așa cum doar o coafeză reușește să-l facă.

– Arată bine, zice el, dezlipindu-se de mine.

Eu înțeleg prin asta că trebuie să scot din pungă ce am cumpărat. Iau prăjitura și o așez în frigider. Pe raftul de sus se află pastele *tagliatelle*, cu eticheta M&S pe ele, și recipientul cu sos. Îl citesc pe iubitul meu ca pe o carte deschisă.

– Vrei ceva de băut? mă întreabă el, întorcându-se către suportul cu sticle de vin.

Este puțin cam tăcut, iar eu mă întreb dacă o fi supărat pentru că am întârziat, deși, după cercănele din jurul ochilor lui, îmi dau seama că este stresat. Probabil că și-a petrecut după-amiaza muncind. În ultima vreme este cam extenuat din cauza presiunii sub care se află.

Sper ca o seară plăcută să îl ajute să se relaxeze.

I-aș putea face un masaj la spate sau, și mai bine, am putea face împreună o baie cu spumă și lumânări, ca în filme, în splendida lui cadă victoriană.

– Pământul către Abi. Ceva de băut? mă întreabă el din nou, trezindu-mă din fantezia în care el nu poartă nimic în afară de o barbă de spumă.

– Da, mi-ar plăcea. Am cumpărat o sticlă de Chianti, spun eu, citind eticheta în timp ce o scot din pungă și o așez pe masă.

– Se pronunță *chi*-anti, mă corectează el.

Simt că mă înroșesc puțin. Firește că așa se pronunță. Eu rostisem „ci".

Mă lovește în joacă peste fund cu ștergarul de bucătărie, înainte să îmi ia sticla din mâini.

Până să îl cunosc pe Joseph, credeam că există doar vin roșu, alb și *rosé*. El încearcă să mă educe încetul cu încetul. Am cumpărat

această sticlă de *Chianti* doar pentru că a fost la jumătate de preț și pentru că a obținut niște premii.

– Pare a fi o sticlă bună, zice el, examinând-o înainte să îi scoată dopul cu acel tirbușon extravagant pe care eu nu reușesc niciodată să îl manevrez.

Mă așez la masă, mulțumită că el deschide sticla, ceea ce înseamnă că aceasta a trecut de testul etichetei.

– Mă gândeam la aniversarea noastră de luna viitoare, zic eu, încercând să îl înveselesc. M-am gândit că poate am putea pleca undeva la sfârșitul săptămânii. La o pensiune de la țară sau la un spa, sau într-un oraș frumos, cum ar fi Bath sau York.

Încerc să deschid subiectul ca într-o doară, nu ca și când ar fi singurul lucru la care mă gândesc de săptămâna trecută, de când mi-a venit ideea.

– Ce dată e?

– Ce dată? repet eu mult prea pițigăiat și prea repede.

Sunt șocată că nu știe, însă bărbații sunt depășiți când vine vorba să își amintească astfel de lucruri, nu-i așa?

– 20 martie.

– Oh, ăăă... e ziua de naștere a mamei mele în weekendul acela și vine și sora mea cu această ocazie. Cred că duminică vom lua prânzul împreună undeva.

– Bine, zic eu, încercând să nu par dezamăgită.

Este prima noastră aniversare, iar eu sunt mai mult decât entuziasmată. Este prima mea relație de durată și am vrut să profit puțin de ocazie. Am văzut deja cadoul perfect pentru el și am comandat o felicitare personalizată, cu o fotografie cu noi imprimată pe ea.

– Mda... Îmi pare rău, zice el, ridicând din umeri.

După un minut, îmi dau seama că el nu mi-a sugerat nici să îl însoțesc la prânzul aniversar alături de familia lui, pe care nu am cunoscut-o încă, nici că vom pleca împreună într-un alt weekend.

Încăpățânându-mă și ignorând semnalele de avertizare, eu continui același subiect.

– Ce-ai zice de o zi la spa?

Îmi și imaginez cum am arăta îmbrăcați la fel, în halate pufoase. Îmi ridic privirea și îl văd concentrat să deschidă sticla de vin de parcă viața lui ar depinde de asta.

– Sau am putea să ieșim la cină, ca de obicei... sau să bem ceva, zic eu, incapabilă să renunț la idee, cu vocea din ce în ce mai stinsă.

El scoate dopul cu zgomot, ca un plescăit din buze, care accentuează tăcerea care s-a așternut în încăpere. Îl privesc cum toarnă vinul într-un decantor, cu fața împietrită.

– Sau... să nu facem nimic. Nu e decât o aniversare. Nu-i mare scofală, zic eu, dorindu-mi să nu fi spus nimic.

– Abi, zice el, întorcându-se către mine și rezemându-se de bufet. Stomacul mi se strânge. Trebuie să vorbim.

Capitolul 1

Trei săptămâni, șase zile și nenumărate ore de când iubirea vieții mele mi-a frânt inima.

Îmi arunc privirea spre ceasul supradimensionat de pe peretele biroului și mi se pare că arată ora patru. Verific imediat ceasul computerului, ca să mă asigur că am văzut bine. *Ora patru?* Cum se poate? Am reușit să trec prin cele șapte ore de program fără să plâng. Mă rog, aproape fără să plâng, fiindcă lacrimile pe care le-am vărsat în toaletă nu se pun, de vreme ce am fost în pauza de prânz.

Știu că pare oarecum deplorabil că sunt încântată că am reușit să rezist unei zile de lucru – cum fac zi de zi majoritatea oamenilor –, însă este prima oară când reușesc să fac asta de când m-a părăsit Joseph, în urmă cu o lună.

Sunt norocoasă să lucrez ca grafician într-o agenție de publicitate de anvergură, iar șeful meu crede cu toată convingerea că munca de acasă ajută latura creativă. Nu aș putea spune că pe mine m-a ajutat foarte mult în ultimele săptămâni, dar mi-a îngăduit să mă cufund în butoiul cu melancolie. Nu mi-aș fi putut imagina ceva mai rău decât să ies din pijamaua ponosită sau să fac lucruri de rutină, cum ar fi să fac duș sau să mă spăl pe cap în fiecare zi. Este peste puterea mea de înțelegere cum reușesc oamenii cu inimile frânte, care nu pot lucra de acasă, să meargă la muncă în fiecare zi.

Însă, iată-mă, în mod surprinzător, îmbrăcată în haine curate și cu părul spălat, supraviețuind celor șapte ore de program. E mai mult decât aș fi crezut.

Deși nu vreau să recunosc, prietena mea cea mai bună, Sian, a avut dreptate. Mi-a prins bine. Nu că am de gând să îi spun asta vreodată, desigur, pentru că mi-ar face capul calendar.

Mi-ar plăcea să pot spune că am venit azi la muncă din proprie voință; că m-am trezit simțindu-mă mai bine după suferința provocată de Joseph, iubirea vieții mele, care mi-a dat papucii din senin, însă adevărul este că șeful mi-a spus, cât se poate de clar, că trebuie să vin nu doar pentru că este locul meu de muncă, ci și pentru poza de grup a angajaților agenției. Chiar și în circumstanțe normale mi-e groază de această zi din an, darămite acum, când am ochii umflați de la atât de mult plâns.

– Tu urmezi, Abi! strigă Rick, șeful meu, când trece pe lângă biroul la care stau.

– Minunat! bombăn eu, prefăcându-mă entuziasmată.

Toată ziua am auzit strigăte și țipete răzbătând din hol, ceea ce nu m-a ajutat deloc să mă liniștesc.

Rick urăște pozele de tip corporatist, prin urmare vrea întotdeauna ca pozele noastre de profil de pe pagina web să fie nu doar actualizate, ci și să arate ca și când te-ai distra de minune lucrând pentru agenția noastră.

Anul acesta s-a întrecut pe el însuși. Am crezut că e o păcăleală de 1 aprilie, însă s-a dovedit că a vorbit foarte serios. A instalat în hol o trambulină, asemănătoare celor care par să decoreze grădinile celor care au copii. În spatele ei a montat ecranul verde din studioul nostru, iar ideea este că noi trebuie să sărim entuziasmați în fața unui cer senin de vară, care va fi suprapus ulterior.

Mi-e o frică teribilă de înălțimi și mă ia cu amețeală numai când mă gândesc că va trebui să sar pe trambulina aceea.

– Dacă vrei să cobori, îl poți privi pe Giles, iar după ce termină Seb cu el, poți sări imediat pe trambulină.

Eu dau din cap și mă ridic în picioare ca să îl urmez afară din birou, apoi intru în recepția pe care o împărțim cu alte șase companii. Și, ca și când nu ar fi suficient de jenant că trebuie să mă dau în

stambă în fața colegilor mei, când, de fapt, eu tremur de frică, la recepție mai mișună și alți oameni care cască gura.

– Trebuie să recunosc că mă bucur că ai revenit la muncă, Abi. Regret că a trebuit să îți trimitem o scrisoare oficială, zice Rick.

Își flutură mâna ca și când ar vrea să sugereze că nu e mare scofală că mi-a fost trimisă o scrisoare prin care mi se spunea, practic, să mă adun și să mă prezint la birou, altminteri voi fi sancționată disciplinar, lucru care m-a băgat în sperieți.

– Știi cum sunt cei de la Resurse Umane. Totul trebuie făcut pe cale oficială.

– Sunt bine, zău. Oricum era timpul să vin la birou.

De fapt, aceea fusese cea mai proastă zi a mea, fiindcă nu primisem doar scrisoarea de la Resurse Umane, ci și una de la agentul meu de închirieri, în care eram anunțată că mi se mărea chiria de luna viitoare. Acesta a fost un motiv în plus de a mă întoarce la muncă, fiindcă acum, mai mult decât oricând, nu îmi pot permite să îmi pierd slujba.

Coborâm scările albe și circulare care șerpuiesc pe exteriorul recepției și simt cum mi se accelerează pulsul când îl văd pe colegul meu, Giles, sărind vesel pe trambulină.

– Ar fi minunat să punem aceste poze pe pagina web, zice Rick, în caz că cei de la Spinnaker vor citi despre companie.

Dau din cap, sperând ca pozele mele să nu fie atât de îngrozitoare încât să îi sperie. Compania noastră își dorește să se ocupe de materialele de publicitate pentru atracția turistică locală, Turnul Spinnaker, sperând astfel să obțină un contract de colaborare cu compania-mamă, care deține alte situri faimoase din țară.

– Fantastic! Sari din nou! strigă Seb, fotograful cu care colaborăm de obicei.

Ajung în hol și îl privesc pe Giles cum se agită. Înalt de un metru nouăzeci și cinci și deșirat cum e, pare gata-gata să atingă tavanul.

Simt că amețesc numai privindu-l. Mă prind de capătul balustradei ca să nu-mi pierd echilibrul. Cum naiba o să mă urc eu pe chestia aia?

– Perfect. Mulțumesc, Giles, zice Seb.

Apoi aruncă o privire pe ecranul laptopului ca să își revizuiască munca.

– Sunt perfecte. Următoarea ești tu, Abi. Sper că nu te superi dacă beau mai întâi o cafea.

– Nu, deloc. Nu-i nicio grabă, zic eu, cu sentimentul că mai am un minut înainte să fiu executată.

– A fost nemaipomenit, zice Giles, luându-și încălțămintea sport în picioare și aplecându-se să își lege șireturile.

– Păreai că te distrezi.

– Păi, așa mi-a spus Rick.

Îl privim pe liderul nostru distins, care s-a urcat pe trambulină. Cu mare pricepere, se lasă să cadă în șezut, după care face o tumbă pe burtă, apoi pe spate. Acest lucru nu mă ajută deloc să mă liniștesc.

– Cum te mai simți? mă întreabă Giles, cu capul înclinat într-o parte.

– Bine, mint eu.

– Mă bucur că te-ai întors și că îți continui munca.

– Mulțumesc.

– Nu ajută la nimic dacă stai închisă în casă. Mai bine să fii activă.

Eu încuviințez din cap, deși nu sunt de acord cu el. Dacă Rick nu mi-ar fi trimis acea scrisoare oficială, aș fi putut sta în casă la nesfârșit. Grație revoluției care se numește „cumpărături online" și a comenzilor diversificate de mâncare, livrate la ușă, nu aveam niciun motiv să mă aventurez afară. Până azi, am fost nevoită să îmi părăsesc apartamentul doar de două ori de când m-am despărțit de Joseph, o dată pentru că rămăsesem fără băutură, iar a doua oară pentru că uitasem să comand hârtie igienică.

– Ce planuri ai pentru weekendul acesta? mă întreabă Giles.

– Ăăă... încep eu, încercând să trag de timp ca să inventez un răspuns. Cred că o să mă întâlnesc cu prietena mea, Sian.

– Am înțeles. Laura și cu mine mergem cu bicicletele până pe insula Hayling, împreună cu niște prieteni, dacă te interesează. E

un loc frumos și drept, așa că este un traseu foarte ușor. Laura s-ar bucura de compania unei femei.

Sunt convinsă de asta. Giles și prietenii lui par să o târască în toate aventurile lor pe soția răbdătoare a acestuia. Sinceră să fiu, nu aș merge pe bicicletă din Portsmouth până pe insula Hayling nici dacă m-aș simți în culmea fericirii.

– Ah, mulțumesc, zic eu, schițând un zâmbet. Dar n-am bicicletă.

– Asta nu-i o problemă. Amicul meu are un magazin de biciclete. Sunt sigur că o să-ți împrumute una pentru o zi.

La naiba! De ce nu i-am spus adevărul? Că ultima bicicletă pe care m-am urcat avea, probabil, stabilizatori.

– Nu cred că lui Sian îi place să meargă cu bicicleta, mint eu, așa că vom refuza, dar mulțumesc oricum.

Giles se ridică în picioare.

– Bine. Dar dacă te răzgândești, trimite-mi un mesaj.

– În regulă, zic eu, știind că n-am s-o fac.

– Așadar, zice Giles, venind mai aproape acum, că stătea în picioare, cum ți se pare Linz?

Ah, Linz! Hayley, o colegă a mea, intrase în concediu de maternitate în urmă cu câteva săptămâni, iar înlocuitoarea ei, Lindsey, a început munca în timp ce eu mă aflam în „hibernare". Ne-am întâlnit pentru o clipă în dimineața aceea, iar de atunci încerc să o evit. E una dintre acele persoane infatuate și optimiste tot timpul, de parcă ar fi conectată mereu la un dozator de cafea. Într-o zi obișnuită, m-ar obosi la culme, dar în starea în care mă aflu acum nu am răbdarea necesară să o tolerez.

– Pare... Caut epitetul potrivit... binedispusă.

Giles zâmbește larg.

– Poți spune și așa. Pare să se fi acomodat rapid și să se fi înfipt bine pe poziție în absența ta.

Când încerc să îl întreb pe Giles la ce se referă, îl văd pe Seb apropiindu-se de noi.

– Hai să-i dăm bătaie, Abi! zice el.

Giles mă încurajează ridicându-și degetele mari, apoi o ia spre scări, în timp ce eu îmi scot din picioare cizmele Ugg.

– Sari pe trambulină, iar eu o să fac câteva poze de probă ca să mă conving că lumina e bună.

Face să pară totul atât de ușor... Simt cum broboanele de transpirație mi se adună pe frunte, iar inima îmi bubuie în piept.

– E o chestie sigură? îl întreb eu, așezându-mi mâinile pe margine. Nu există, de obicei, o plasă în jurul ei ca să nu cazi peste margine?

– Ba da, dar n-o putem folosi, fiindcă strică fundalul verde și îmi obturează lentilele. N-o să pățești nimic. N-a existat nicio problemă până acum, plus că pe jos sunt saltele în caz că o să te lași dusă de val.

Nicio șansă.

Picioarele îmi tremură ca jeleul, însă teama de a nu fi ridiculizată de colegii mei pentru că nu sunt in stare să sar pe o trambulină este mai mare decât frica de înălțime.

Mă cațăr la fel de grațioasă ca o balenă eșuată și rămân în patru labe, prea speriată ca să mă ridic în picioare.

– Așa, acum ridică-te ca să pot verifica lumina!

Când mă întorc cu fața spre Seb, îl văd pe Rick stând exact lângă el. Îmi zâmbește larg și știu, din experiență, că nu am nicio șansă să mă eschivez. Dacă i-aș spune adevărul, ar încerca să mă vindece de frica de înălțime. Ar încerca probabil să mă convingă să cobor de pe acoperișul clădirii noastre, fie cu parașuta, fie în rapel, sau să fac ceva la fel de ridicol și de plin de adrenalină.

Mă ridic încet în picioare, spunându-mi că, dacă și copiii mici pot sări pe o trambulină, atunci pot și eu.

– Perfect, e minunat. Se pare că suntem gata să începem, strigă Seb peste laptopul lui. Când te simți pregătită...

Îl zăresc pe Rick, care se zgâiește la mine cu interes, și, îngrijorată că îmi va ghici secretul, încep să sar. În mod uimitor, simt cum mă desprind de trambulină. Poate doar un centimetru sau doi, dar chiar fac asta.

Îmi simt picioarele țepene din cauza lipsei de mișcare din ultima vreme, iar „aripioarele" îmi tremură peste turul blugilor.

– Încearcă să îți ridici brațele ca și când ai vrea să străpungi aerul, mă sfătuiește Rick, gesticulând din locul în care se află și făcându-mă să mă împiedic. Arăți de parcă te-ai pregăti pentru o căzătură.

Exact asta fac.

Sar de câteva ori, însă, cu cât mă străduiesc mai mult să îmi coordonez brațele și picioarele, cu atât mă schimonosesc mai mult, de parcă aș fi constipată.

– Încearcă să te gândești la ceva care te face fericită, îmi sugerează Seb.

Gândul mă poartă imediat la Joseph. Stătea cuibărit în patul meu cu o săptămână înainte să mă părăsească. Mă luase în brațele lui calde, în timp ce eu eram goală-pușcă, îmi netezise părul lung și răvășit și începuse să traseze modele cu degetul pe brațele mele. Nu cred să fi fost vreodată mai satisfăcută și mai fericită. Tocmai de aceea fusesem atât de nedumerită când, după o săptămână, el s-a despărțit de mine, frângându-mi inima în mii de bucăți.

Zâmbetul îmi dispare de pe buze și simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Nu pot plânge la serviciu, cu atât mai puțin în fața șefului meu, când fiecare mișcare a mea este surprinsă de aparatul de fotografiat.

– Asta e, te descurci de minune, zice Rick.

Mi-e teamă să mă gândesc cum arăt. Slavă cerului că m-am îmbrăcat cu puloverul cel larg, cu guler înalt! L-am ales azi-dimineață ca să ascund cele câteva kilograme care mi s-au adunat pe talie în timpul hibernării. Sper ca acum să îmi ascundă și pieptul. Întrucât nu am fost anunțată dinainte despre trambulină, nu mi-am luat o bustieră, iar sânii îmi sar acum în toate direcțiile.

– În regulă! strigă Seb. Te poți opri.

Sunt atât de ușurată că suferința mea a luat sfârșit și că am supraviețuit, încât nu mă gândesc cum să mă opresc. Îmi îndrept

picioarele când aterizez și simt cum mă înclin în față. Mă apropii periculos de tare de margine și sunt convinsă că voi cădea în nas.

– Ai grijă! zice Rick, pășind pe saltea și întinzându-și mâinile ca să mă oprească.

Reușește să mă împiedice să cad înainte să aterizez pe el. Doamne, ar fi putut fi de-a dreptul stânjenitor! M-aș fi putut trezi peste șeful meu, iar el ar fi putut încerca să mă oprească apucându-mă de sâni.

La naiba, șeful meu chiar își ține mâinile pe sânii mei!

Palmele lui îmi cuprind bine cupa 80 E și sunt singurele care mă opresc să nu cad peste el. Încerc să mă împing în mâini, însă mă dezechilibrez atât de tare, încât nu fac altceva decât să mă las și mai mult pe el, oferindu-i șansa să mă simtă mai bine.

De ce nu își ia mâinile?

De parcă n-ar observa unde ne aflăm! Știu că se simte ușurat, probabil, că nu am aterizat pe el și că nu l-am strivit cu kilogramele mele în plus, dar sunt sigură că simte pe ce ține mâinile. Mă strânge atât de tare, încât am impresia că port unul dintre sutienele conice ale Madonnei.

– Ești bine? mă întreabă el. Asta da oprire!

– Ăăă... da, m-aș simți și mai bine dacă...

„...dacă ți-ai lua labele de pe țâțele mele", îmi vine să strig, însă nu îmi permit să îi vorbesc astfel șefului meu.

– ...dacă aș fi, știi... mai dreaptă.

Rick își coboară privirea spre mâini, apoi face ochii mari cât cepele.

– Oh!

Mă împinge în spate cu atâta forță, încât aterizez în șezut, cu un mic salt.

El își ține în continuare mâinile întinse și palmele în formă de cupă, părând a fi la fel de speriat ca și mine de cele întâmplate.

– Mulțumesc că m-ai oprit, bolborosesc eu îngrozită.

Cobor de pe trambulină prin alunecare, disperată să ating pământul cu picioarele și să plec de lângă Rick.

– Pentru nimic, se bâlbâie el, înainte să își retragă mâinile și să urce în grabă scările, prea stânjenit ca să mă privească în ochi.

De îndată ce îmi simt picioarele pe pământ, mă apropii de Seb, care, preocupat cu laptopul lui, a ratat incidentul.

– Nu-i rău, zice el.

Mijesc ochii la imaginile în miniatură și mă dau în spate îngrozită.

– Dar nici bine, răspund eu.

Nu-mi vine să cred că sunt eu cea de pe ecran. Abia dacă mă recunosc. La ochi am niște cearcăne adânci, iar părul castaniu, lung până în talie, arată dezlânat în timp ce zboară prin aer. Arăt de parcă aș fi electrocutată. Puloverul negru și blugii pe care îi port ca să îmi ascund kilogramele dobândite după despărțire sunt mai degrabă de prost gust decât măgulitoare. Una peste alta, arăt de parcă mi-aș fi pierdut noaptea la un festival gotic.

– Nu e la fel de reușită ca poza de anul trecut, zice Seb politicos. Dar nu e cea mai rea pe ziua de azi.

Mă uit din nou la pozele în miniatură, în speranța că voi găsi una mai reușită, arăt însă în toate de parcă aș da audiții pentru un rol într-un film de groază.

– Nu-ți face griji! Vom face ceva la fel de amuzant anul viitor, zice Seb.

– Abia aștept, spun eu pe un ton sarcastic.

El îmi zâmbește și se duce să discute cu Pat, șefa de birou, următoarea lui victimă. În ciuda faptului că a împlinit șaizeci de ani anul trecut, acesteia nu pare să îi fie teamă ca mie. Își dă jos ochelarii și se descalță, apoi se urcă de bunăvoie pe trambulină. O privesc cum face săriturile de probă și cum se înalță grațios în aer.

Poza mea va fi, categoric, cea mai proastă de anul acesta.

Îmi trag din nou cizmele în picioare și mă întorc agale spre biroul meu. Nu mai am niciun chef de lucru, așa că îmi opresc computerul. E vineri și e sfârșit de program.

– Cum a mers ședința foto? mă întreabă Fran, care ocupă cubicul din fața mea, când trec pe lângă biroul ei.

Am sperat să mă pot furișa înăuntru fără să atrag atenția.

– Ar fi putut fi și mai bine. A ta cum a fost?

– Bine, răspunde ea, ridicându-se în picioare cu cana de cafea în mână. Mai bine că nu m-am urcat pe trambulina aia nenorocită.

– Cum ai reușit să scapi?

Era și asta o opțiune?

– Păi, s-ar putea să îi fi spus lui Seb o minciună, zice ea, aplecându-se spre mine.

– Așa... zic eu, sperând că voi putea învăța cum să mă sustrag de la scamatoria de anul viitor.

– I-am spus că sunt însărcinată în câteva luni.

– Poftim? zic eu, imaginându-mi că am înțeles greșit.

– I-am spus lui Seb că sunt însărcinată și că nu îmi este permis să sar.

Ridică din umeri ca și când ar fi ceva firesc să minți despre sarcină la serviciu.

– Și nu crezi că s-ar putea să îi spună lui Rick?

– L-am rugat să nu-i spună, pentru că vreau să aștept să treacă cele trei luni înainte să fac anunțul. Bineînțeles că îi voi spune data viitoare că a fost o alarmă falsă sau că am pierdut sarcina.

Mi se taie respirația. E ca și când ar cobi în legătură cu viitorii ei copii.

– Când am văzut-o pe Linz sărind ca o maimuță în călduri, mi-am zis că nu vreau să fac și eu la fel. Știi că nici măcar nu purta sutien? Dar tot s-a urcat pe trambulină.

Clatină din cap dezgustată.

– Ce ușuratică! zic eu, gândindu-mă că e puțin ironic faptul că Fran consideră lipsa sutienului cea mai deranjantă parte a acestei discuții. Bine, eu trebuie să plec.

– În regulă. Să ai un weekend plăcut!

– Și tu, spun eu, făcându-i cu mâna în timp ce o iau practic la fugă pe scara de incendiu.

Nu mai vreau să văd niciodată trambulina aceea.

Aerul proaspăt mă loveşte în faţă, iar gândurile imi zboară la pozele pe care tocmai le-am văzut. Ştiam că starea mea psihică a fost puternic afectată în ultimele săptămâni, însă nu mi-am dat seama că a lăsat astfel de urme asupra fizicului.

Mă îndrept spre casă cu paşi repezi, înjurându-l pe Joseph şi discursul lui („Nu cred că ne dorim aceleaşi lucruri de la viaţă"), care a pus capăt încântătoarei noastre poveşti de dragoste. Înainte de asta, eram o fiinţă normală, rezonabilă. Una care se putea trezi dimineaţa fără să se apuce de plâns la vederea unei cutii de cereale care îi poartă amprentele.

Deşi a trecut o lună, încă nu l-am uitat. De fapt, absenţa lui mă face să îi simt lipsa şi să îi duc dorul din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Mă grăbesc spre casă, dorindu-mi cu disperare să mă ascund şi să lâncezesc. Urc în fugă scările de la intrarea în blocul unde locuiesc. De obicei, mă opresc o clipă ca să admir islazul mărginit de copaci şi faleza de dincolo de aceştia, însă nu şi azi. Îmi doresc doar să ajung cât mai repede în sanctuarul din apartamentul meu.

Când descui uşa de la intrare, mă izbeşte mirosul. Este o combinaţie râncedă de vin stătut şi mâncare chinezească.

Intru în camera de zi şi parcă văd totul pentru prima oară. Camera arată de parcă un adolescent ar fi rămas singur acasă pentru o vreme. Peste tot este plin de cutii de mâncare, sticle de vin şi pungi cu chipsuri mâncate pe jumătate. E greu să îţi dai seama unde se termină bucătăria şi unde începe camera de zi.

Zăbovesc în prag, strâmbând din nas. Cum am putut trăi astfel?

Nu doar apartamentul meu e vraişte, ci şi eu, după cum constat atunci când îmi zăresc reflexia în oglinda din hol, în mărime naturală. Mă întorc şi mă privesc cu atenţie.

Poate că luminile puternice de la şedinţa foto mi-or fi accentuat şi ele ochii umflaţi, ca ai unui panda, dar cearcănele sunt cât se poate de vizibile. Îmi trec mâna prin părul încâlcit, care îmi atârnă inert pe spate. Îmi umflu obrajii şi îmi împung cu degetul pungile de sub ochi, însă asta nu schimbă nimic. În oglindă nu o văd decât pe femeia pe care a părăsit-o Joseph.

Mi-am dorit cu disperare ca el să înțeleagă că a procedat greșit și să se întoarcă la mine – dar, dacă ar face-o, ce va crede, oare, despre mine și despre apartamentul meu?

Brusc, îmi dau seama ce am de făcut.

Mă duc în bucătărie și iau foarfeca din suportul pentru cuțite. Îmi strâng părul și mi-l ridic ca și când aș vrea să mi-l prind într-o coadă lejeră.

Mă postez din nou în fața oglinzii, inspir adânc înainte să bag foarfeca în păr și încep să tai. Tresar când lamele scârțâie, însă nu durează decât o secundă – apoi mă trezesc că țin în mână vreo treizeci de centimetri de păr.

Este ca și când mi-aș fi dat seama brusc că trebuie să fiu stăpână pe această viață de după despărțire. Am trecut deja peste un obstacol major, care ne împiedica pe Joseph și pe mine să ne împăcăm – el. Prin urmare, nu am nevoie de nimic altceva.

Privesc părul pe care îl țin în mână și încep să râd. Este, probabil, cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată, însă, cumva, pare a fi cea mai sănătoasă decizie pe care am luat-o în ultimele săptămâni.

Capitolul 2

Exact patru săptămâni de când am fost părăsită şi douăzeci şi două de ore de când mi-am tăiat părul.

A fost puţin cam şocant când m-am trezit de dimineaţă şi mi-am văzut noua tunsoare. Toată viaţa am avut părul lung – sau l-aş fi avut dacă sora mea, Jill, nu s-ar fi plictisit de manechinul ei şi nu s-ar fi apucat să-mi taie mie părul. Însă, exceptând frizura „pixie" nedorită de la şase ani, părul mi-a atârnat mereu ca o coamă lucioasă pe spate, uneori ajungând chiar până la fund. Prin urmare, când am dat să mi-l strâng, adormită cum eram, nu m-am aşteptat să fie atât de puţin.

Reuşesc cu greu să îl prind într-o coadă de cal, ceea ce este mult mai bine decât înfăţişarea de sperietoare de ciori pe care o am cu el desfăcut.

Poate că a fost un gest simbolic – mi-am tăiat firele de păr despicate ca şi când aş fi tăiat legăturile moarte din viaţa mea –, însă nu m-am gândit cu adevărat la cum voi arăta.

Slavă Domnului că e sâmbătă şi am timp să îl aranjez!

Reuşesc să fac o programare la coafeza mea şi, din fericire pentru mine, fiind o zi rece de martie, pot să îmi trag liniştită fesul pe cap ca să îmi ascund bobul ciopârţit.

– Abi! exclamă Carly, coafeza mea, traversând încăperea. Parcă nu erai programată la tuns, nu-i aşa?

– Nu, dar, ăăă... simţeam nevoia de o schimbare.

Mă acoperă cu o pelerină neagră din mătase şi o urmez până la un scaun negru, confortabil.

Ultima mea vizită la coafor a fost în weekendul în care Joseph s-a despărțit de mine. Mă simt ca o caraghioasă când mă gândesc că, stând pe același scaun, îi povestisem lui Carly cât de minunat este iubitul meu, doar ca el să pună capăt relației noastre o oră mai târziu.

Ea îmi scoate fesul și rămâne cu gura căscată.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă ea.

Îmi ridică șuvițe de păr, apoi le lasă să cadă la loc.

– Simțeam nevoia de o schimbare, repet eu, ca un casetofon stricat.

– Tu ai făcut asta? mă întreabă, nevenindu-i să creadă.

– Îhî.

– Și erai lucidă?

– Da, răspund eu stânjenită.

Ea îmi privește reflexia din oglindă ca și când ar căuta un răspuns în ochii mei.

– Te-ai despărțit de iubitul tău, ghicește ea suspinând.

Eu strâng din buze și mi le mușc, încercând să îmi înăbuș lacrimile. Îmi simt deja ochii umezi.

– Nu-ți face griji! Vei arăta mai sexy ca niciodată. Știi, boburile sunt la mare căutare, zice ea zâmbind.

În timp ce o ascult, simt că aș vrea să plâng până când voi rămâne fără lacrimi.

– Cred că, dacă voi lua puțin din față, ca să-i dau o formă, și dacă îl voi fila aici, va arăta foarte bine. Sunt dezamăgită că n-am fost eu cea care să taie prima șuviță. De ani buni vreau să-ți schimb freza, dar nu m-ai lăsat niciodată să tai mai mult de doi centimetri. Iar singura dată când îți dorești o schimbare drastică, îmi strici toată distracția.

– Îmi pare rău, zic eu zâmbind.

– Haide să mergem mai întâi la chiuvetă, apoi putem începe. Sunt atât de încântată! Cred că o să arăți minunat. De obicei, nu încurajez automutilarea, dar cred că în cazul acesta totul va fi bine.

După cea mai rapidă spălare din lume, grație faptului că mi-am redus podoaba capilară, Carly se apucă de treabă. Ridică șuvițele scurte de păr și începe să taie cu foarfeca destul de mult, mi se pare mie, având în vedere că nu prea mai are materie primă. Inima îmi bate din ce în ce mai tare de fiecare dată când foarfeca îmi taie din păr. Mă relaxez abia atunci când ea începe să îl usuce, iar coafura mea pare să prindă formă.

O recunosc cu greu pe cea din oglindă: bobul îmi încadrează frumos fața, într-un mod pe care eu nu aș reuși niciodată să îl reproduc, oricât de mult m-aș strădui.

Sunt tot eu, cu cearcănele întunecate de la ochi, care seamănă cu niște cârnați, însă arăt diferit. Arăt bine. De fapt, arăt al naibii de bine!

Mă întreb dacă lui Joseph i-ar plăcea.

„Nu, nu, nu", îmi zic, scuturând din cap și făcând-o pe Carly să se enerveze, căci a fost cât pe ce să îmi ciopârțească părul în față. Îmi cer scuze și încerc să îl alung pe Joseph din gândurile mele. Azi nu mă voi mai gândi la el.

Sunt atât de preocupată să mi-l alung pe fostul din minte, încât nu sunt atentă la ultimele retușuri pe care le face Carly.

– Ta-daa! exclamă ea teatral.

Ia o oglindă rotundă și o ține în spatele meu, ca să văd cum îmi stă părul din toate unghiurile.

– Măi să fie! exclam eu.

Mi-a dat cu un produs de păr care îl face să lucească precum ciocolata *fondue*.

– Ți se potrivește. Vezi, ar fi trebuit să mă lași să te tund așa mai de mult.

Îmi duc mâna la păr, apoi mi-o retrag imediat, speriată ca nu cumva să îl stric.

– Nu-mi vine să cred că sunt eu, zic în șoaptă.

– Arăți superb, spune Carly. Sper că vei ieși undeva în seara asta, aranjată așa.

– Nu sunt sigură încă.

– Ai face bine să fii, zice Carly.

Îmi dă părul în spate, iar eu mă ridic încet în picioare și o urmez până la casa de marcat, unde plătesc și îi mulțumesc din nou, apoi plec.

Îmi îndes fesul în geantă – n-am de gând să mi-l mai pun pe cap acum, chiar dacă asta ar însemna să îmi înghețe urechile.

Îmi vine să țopăi în timp ce străbat strada Southsea High ca să mă întâlnesc cu Sian și mă trezesc că le zâmbesc trecătorilor. Simt că încep să mă doară obrajii, căci nu sunt obișnuită să zâmbesc atât de mult, însă nu îmi pasă. E prima oară de săptămâni întregi când mă simt fericită. Este ca și când aș întrezări o frântură din cea care am fost odinioară.

O zăresc pe Sian în depărtare, așteptându-mă în fața magazinului unde ne-am înțeles să ne întâlnim. Pe măsură ce mă apropii de ea, încep să am emoții și să mă îndoiesc de noua mea coafură. Dacă e prea îndrăzneață? Bineînțeles că lui Carly îi place, dar poți avea cu adevărat încredere într-o coafeză pe care ai văzut-o cândva tunsă bob și vopsită roz pe o jumătate a capului, iar cealaltă jumătate rasă complet?

Sian nu m-a observat încă – e ocupată cu telefonul. Mă apropii și mă postez în fața ei. Ea îmi aruncă o privire scurtă și, fără să spună nimic, se uită din nou la telefon.

Oare am devenit invizibilă de când mă ascund în apartamentul meu? Stau în continuare în fața ei, așteptând să mă vadă.

Ea își ridică din nou privirea, iritarea citindu-i-se pe față, apoi rămâne cu gura căscată.

– Dumnezeule! Abi!

– Salutare! zic eu râzând.

Nu se întâmplă prea des să îmi șochez prietena.

– Nu-mi vine să cred că ești tu. Uită-te la părul tău!

Îmi vâr sfioasă o șuviță pe după ureche.

– Îți place? o întreb eu, ținându-mi respirația.

– Nu-mi place, răspunde ea, descurajându-mă. O ador! Chiar ți se potrivește. Nu-mi vine să cred că ești tu!

Îmi surprind reflexia în vitrina magazinului, nevenindu-mi nici mie a crede.

– Eşti complet diferită de acea Abi plânsă şi răvăşită pe care am văzut-o marţi seara, zice ea, scuturând din cap şi privindu-mă în continuare uluită. Arăţi uimitor!

– Mulţumesc. E atât de plăcut să nu mi se mai spună că arăt nasol...

Mi-o zisese de atâtea ori în ultima vreme, încât aproape că devenise lozinca ei.

– Ştii că ţi-am spus asta doar pentru că te iubesc şi pentru că am vrut să ieşi din bârlog. Văd că ai făcut-o.

Afişez un zâmbet mândru.

– Mergem să bem o cafea? o întreb.

– Ah, nu, mergem la cumpărături. O astfel de coafură merită o garderobă nouă.

– Ştiu şi eu... încep, ducându-mi mâna la abdomen.

Voiam să pierd kilogramele acumulate înainte să îmi cumpăr haine noi.

– Prostii! Vino!

Sian se întoarce, intră în magazin şi se duce direct spre departamentul pentru femei. Pare o persoană aflată într-o misiune în timp ce caută printre umeraşele cu haine, arătându-mi câte o rochie, apoi strâmbând din nas şi punând-o la loc.

– Aşadar, ce s-a întâmplat? mă întreabă ea, aruncându-şi peste braţ diferite articole de îmbrăcăminte. Încerc de săptămâni întregi să te scot din casă, iar acum nu numai că ai fost de acord să ne întâlnim în oraş, dar îţi şi faci apariţia arătând ca un model.

– Ha, un model care are nevoie de mult machiaj, îi răspund, cutremurându-mă la gândul şedinţei foto de ieri.

Sian mă priveşte întrebătoare, ca şi când nu i-aş fi răspuns la întrebare.

– M-am simţit ca naiba când am pozat la serviciu, ştiind că arătam îngrozitor. Apoi m-am întors acasă şi am văzut cât de dezgustător ajunsese apartamentul meu. Mi-am dat seama că nu este decât o

reflexie a mea. Am simțit că trebuie să iau taurul de coarne, așa că mi-am tăiat părul și mi-am petrecut restul nopții făcând curățenie.

– Aha, deci nu mai trebuie să îți pui pe ușă simbolul dezastrului biologic?

– Foarte amuzant!

Mi-ar fi plăcut să pot susține că situația nu era chiar atât de gravă, însă chiar era.

– Mă bucur, pentru că aveam de gând să îmi iau halatul și mănușile și să vin la tine cu o sticlă de dezinfectant.

Doamne! Asta ar fi dovedit că îmi este o prietenă adevărată. Deși, azi-noapte, n-aș fi putut să îl oblig să facă ordine nici pe cel mai mare dușman al meu.

O privesc cum alege de pe brațul ei o rochie atât de scurtă, încât pare să încalce toate normele de comercializare.

– Încearcă-le pe toate, zice ea, întinzându-mi grămada de haine.

Le iau și mă îndrept spre cabinele de probă, reușind să mă descotorosesc pe drum de rochia minusculă ce seamănă mai degrabă cu o bluză. Nici măcar Sian, cu toată puterea ei de convingere, nu m-ar putea face să îmi trag rochia aceea peste coapsele pline.

Îmbrac prima rochie și pășesc în spate ca să mă uit în oglindă o clipă, apoi trag draperia ca să mă vadă și ea.

– Arată bine, zice ea. Dar probează-le și pe celelalte.

O ascult și, după ce pun deoparte o rochie mulată, metalică – nici să nu-i treacă prin cap –, aleg o rochie „skater" de un albastru electric. Măcar îmi acoperă fundul, iar fusta este evazată și îmi ascunde coapsele.

– Asta e, zice Sian, înainte să apuc să ies din cabina de probă. E perfectă pentru o ieșire în seara asta.

– În seara asta? Nu sunt convinsă că sunt pregătită să ies în oraș, zic eu, trăgând draperia și scoțându-mi rochia.

– Cu rochia aia, cu noua coafură și cu o sticlă de vin, te vei simți cu totul altfel. Mergem la tine acasă și ascultăm câteva melodii ca să îți vină cheful.

În timp ce trag pe mine blugii și puloverul larg, mă întreb dacă voi mai putea ieși vreodată în oraș.

Plătesc rochia și ieșim din magazin, luând-o pe jos înspre apartamentul meu.

– Uite ce diferență fac patruzeci și opt de ore, zice Sian, în timp ce ne îndepărtăm de High Street, iar magazinele lasă locul agențiilor de închiriat și restaurantelor.

– Știu. Încep să simt că redevin cea care am fost odinioară.

– Asta-i bine, pentru că mi-e dor de ea.

Cu cât ne apropiem mai mult de apartamentul meu, cu atât simțim mai tare vântul tăios care mătură faleza. Soarele a început să apună, iar în aer se simte răcoarea. Îmi strâng haina pe lângă corp, iar Sian mă ia de braț.

– Schimbarea asta înseamnă că l-ai uitat pe Joseph?

– N-aș spune că l-am uitat... dar n-are rost să mai lâncezesc în casă. Nu se va întoarce la mine dacă mă îndop cu prostii.

– Dar se va întoarce dacă ți-ai tăiat părul?

Zâmbesc, dar continui să privesc în față. Sian mă cunoaște foarte bine.

– Măcar arată mai bine decât unsuros, de parcă ai fi prăjit chipsuri în el.

– Înseamnă că l-ai primi înapoi.

– Absolut. El e alesul.

Ea nu răspunde, însă îmi dau seama că ar vrea să spună ceva.

Nu sunt singura care s-a comportat ciudat în ultimele săptămâni. Sian este una dintre cele mai deschise persoane pe care le cunosc, însă, de când am fost părăsită, a fost neobișnuit de tăcută.

Din motive pe care nu le-am înțeles niciodată, ea nu prea l-a agreat pe Joseph; și, cu toate acestea, de când ne-am despărțit, abia dacă a rostit un cuvânt împotriva lui. Firește că a rostit frazele obișnuite – „Dacă nu vede cât ești de minunată, atunci nu te merită" și „Cine are nevoie de un bărbat ca să fie fericită?" –, însă nimic mai mult.

– Știu că tu crezi că nu ne potrivim, însă eu sunt de altă părere și nu cred că acest sentiment va dispărea prea curând, spun eu.

Sian oftează, iar eu izbucnesc:

– Îmi poți spune ce crezi cu adevărat.

Mă opresc brusc și îmi desfac brațul dintr-al ei. Închid ochii și mă încordez, așteptând să aud ce are să-mi spună.

– Păi... începe ea ezitând. Nu mi-a lăsat niciodată impresia că ar fi îndrăgostit de tine.

– N-a fost îndrăgostit de mine? El a fost cel care a insistat să formăm un cuplu încă de la a doua noastră întâlnire, răspund eu uluită.

Dintre toți bărbații cu care m-am întâlnit, el a fost cel mai implicat – rostea cu ușurință cuvântul care începe cu „i" și mă prezenta tuturor oamenilor cu care ne întâlneam ca fiind iubita lui.

Joseph este complet diferit față de prietenul lui cel mai bun, Marcus, care a ieșit cu mai multe femei decât își poate imagina cineva. Este un împătimit al Tinderului și se cuplează cu fete care se pot simți norocoase dacă iau micul dejun împreună. Însă Joseph este exact opusul lui Marcus, monogam până în măduva oaselor și fericit să fie astfel.

– N-a fost îndrăgostit de mine... repet eu, de data asta pe jumătate râzând și scuturând din cap. De ce crezi asta?

– Păi, ați fost împreună aproape un an și nu v-ați făcut niciodată planuri de viitor. N-ați fost niciodată în vacanță împreună, a luat-o pe sora lui la nunta prietenului său și nu te-a prezentat niciodată familiei lui.

Scot un sunet gutural și încerc să îmi stăpânesc lacrimile. Sunt aceleași observații la care m-am gândit necontenit în săptămânile de după despărțirea de Joseph, însă este altceva când cineva ți le spune cu voce tare. Asta-i problema când ai o prietenă foarte bună căreia îi spui tot. Se poate folosi de ceea ce știe ca să te rănească ulterior.

În toate aceste săptămâni am încercat să găsesc motive plauzibile pentru comportamentul ciudat al lui Joseph. Nu ne-am făcut niciodată planuri de viitor, cum ar fi să ne mutăm împreună, pentru

că lui Joseph îi plăcea să-şi petreacă timpul în apartamentul meu de pe faleză. Şi, oricât de mulţi bani aş fi economisit dacă m-aş fi mutat în casa lui cu trei dormitoare, tot mi-ar fi fost extrem de greu să plec şi să vin de la muncă.

Cât despre nunta aceea, fusese mai logic să meargă cu sora lui, întrucât ea îi întâlnise pe prietenii din facultate de nenumărate ori, în timp ce eu îi cunoscusem doar în treacăt. Nu toată lumea este ca mine. Nu toţi se emoţionează la nunţi şi nu toţi vor să îşi petreacă toată noaptea şoptind vorbe dulci şi imaginându-şi, împreună cu jumătatea lor, cum va fi ziua lor magică.

Şi, din câte mi-a povestit Joseph despre familia lui, chiar mi-a făcut o favoare că nu m-a prezentat lor. Mi se par cu toţii nişte oameni de coşmar, fiind plini de vervă şi sociabili. Joseph îmi zicea că, dacă îi voi cunoaşte, se vor aştepta să mergem tot timpul în vizită la ei, iar mama lui mă va invita frecvent la operă sau la balet, în timp ce el nu dorea decât să mă ţină doar pentru el. Aceasta nu este o dovadă că era îndrăgostit de mine?

– Sunt excepţii de la regulă, zic eu, ştiind că Sian nu va înţelege niciodată. Şi-apoi, mă scotea întotdeauna la întâlniri romantice.

Sian îşi ţine în continuare buzele ţuguiate.

– Ei, hai, mereu făceam lucruri romantice. Mergeam la teatru, luam cina la restaurante selecte, vizitam muzee...

– Eu n-aş zice că sunt romantice, zice ea, dându-şi ochii peste cap.

– Ba da, sunt. Nu au lipsit niciodată din relaţia noastră cinele la lumina lumânării şi trandafirii. Tu, domnişoară de gheaţă, nu înţelegi, pentru că n-ai pic de romantism în tine.

– OK, nu mă topesc după inimioare şi trandafiri, dar precis acum, crezi că toate chestiile astea sunt romantice? Adică mie mi s-au părut întotdeauna un clişeu. Până să te cuplezi cu el, n-aş fi crezut că eşti genul de fată căreia îi place să facă astfel de lucruri săptămână de săptămână.

Încerc să evit contactul vizual. Nu pot spune că sunt o mare iubitoare de teatru şi este adevărat că, înainte să îl cunosc pe Joseph,

credeam că un somelier este un locuitor al Somaliei, însă asta nu înseamnă că nu au început să îmi placă întâlnirile noastre.

– Nu ți se pare puțin cam ciudat cum ați trecut de la prima întâlnire la mare dragoste? S-a întâmplat atât de repede! De fiecare dată când îl întâlneam, mi se părea că nu te cunoaște deloc.

– De cele mai multe ori nu ajungi să te cunoști perfect de la început, dar câteodată există acea scânteie, răspund eu, dorindu-mi să nu îi fi cerut părerea lui Sian.

O iau din nou din loc și traversăm în fugă o stradă cât timp nu vin mașini.

– Am știut în ziua în care l-am cunoscut că el este alesul. Când eram în...

– În cafenea, știu. Mi-ai povestit. El ți-a luat *latte*-ul cu caramel, iar tu i-ai luat *mocha choca-lata-ya-ya*... sau ce-o fi fost.

Probabil că am plictisit-o de moarte cu povestea întâlnirii noastre, pe care i-am spus-o de sute de ori, dar tot nu înțelege. Nu înțelege legătura dintre mine și Joseph. Șocul electric pe care l-am simțit atunci când mâinile noastre s-au atins pentru prima oară în timp ce schimbam cafelele. Felul în care m-a privit în ochi, ca și când mi-ar fi văzut sufletul. Afecțiunea pe care am simțit-o față de el atunci când a început să bată câmpii, scuzându-se în repetate rânduri că mi-a ciugulit din cremă, apoi înroșindu-se când și-a dat seama ce spusese.

Atunci am crezut că îmi era scris să mă îndrăgostesc de acest bărbat. Și m-am și îndrăgostit. Până peste cap. Știam că voi avea nevoie de mult timp și de ceva mai mult decât o frizură nouă ca să îmi revin.

Clipesc ca să îmi alung o lacrimă. *Nu voi plânge. Nu voi plânge.* Am făcut progrese în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu vreau să ajung din nou în starea aceea jalnică.

Când trecem de un colț și intrăm pe strada mea, Sian mă ia din nou de braț. Suntem împinse de vântul puternic care suflă dinspre mare, propulsându-ne tot mai aproape de blocul în care locuiesc.

– Uite, Abs, nu vreau să te supăr. Știu că ai nevoie de timp ca să îl uiți, iar eu îți voi fi alături.

Încerc să zâmbesc. Știu că se străduiește, însă mi-e greu să știu că ea nu apreciază ce am pierdut. Ea nu înțelege relațiile și cu asta basta. Dacă mă gândesc mai bine, pare a fi varianta feminină a lui Marcus, însă mai puțin exagerată.

Parcurgem în tăcere restul drumului până la apartamentul meu.

Deschid cu un gest mecanic ușa de la intrare, traversez holul și trec pe lângă cutiile poștale. Sunt prea pierdută în gândurile care mă poartă spre Joseph ca să îmi dau seama că Sian s-a oprit.

– Abi, asta-i pentru tine.

Când mă întorc, o văd cum încearcă să ridice de jos o cutie mare din carton.

Partea de sus e deschisă – este evident că fusese livrată personal. Mă cuprinde un sentiment bine cunoscut și știu din instinct ce conține și de la cine este, înainte să recunosc scrisul de mână.

– Ce-i asta? mă întreabă Sian.

– Sunt lucrurile pe care mi le-am lăsat la Joseph.

Nu îmi vine să cred că a fost aici, în blocul meu, și că a stat exact în locul acesta.

Sunt extrem de dezamăgită că nu l-am văzut, mai ales acum, când am o coafură super sexy de genul „nu-îmi-pasă-de-tine-deloc", însă mai e ceva: lucrurile acelea erau singurul meu motiv justificat de a-l revedea, iar el mi-o luase înainte.

Unicul lucru reconfortant din toată povestea cu despărțirea fusese acela că o parte din mine se afla încă în casa lui, chiar și sub formă de CD-uri vechi, cărți sau haine. Întotdeauna îmi imaginasem că, după ce îmi voi reveni, voi trece pe la el ca din întâmplare, arătând ca o femeie fatală, iar Joseph își va da seama că s-a înșelat și mă va implora să mă întorc la el. Doar că acum lucrurile mele erau îngrămădite într-o cutie și scoase din viața lui, așa cum fusesem și eu.

– Ah, nu, zice Sian. Să nu te prind că te apuci iar de jelit!

– Prea târziu, bombăn eu, simțind cum mă cufund din nou în tristețe.

Doar că, de data asta, nu știu dacă sunt suficient de puternică să mai lupt.

Capitolul 3

Tot patru săptămâni de când Joseph m-a părăsit și nenumărate minute sau ore de când a stat în holul blocului meu.

– O să ne holbăm la ea toată noaptea? Dacă e așa, măcar să deschidem o sticlă de vin, zice Sian.

Nu-mi luasem ochii de la cutie de când Sian o ridicase de jos, așezând-o într-un colț din camera de zi. Este ultima mea legătură cu Joseph și mă tem că, dacă îmi voi lua privirea de la ea, aceasta va dispărea.

– Cred că este o sticlă începută în frigider, zic eu, arătând spre bucătărie.

O aud cum deschide ușa frigiderului, apoi clinchetul paharelor când le ia de pe raft. Se aude cum toarnă vinul în pahare, apoi îmi întinde și mie unul.

– Poftim, îmi zice.

– Mersi, răspund eu, apucându-l fără să îmi dezlipesc ochii de pe cutie.

Iau o gură sănătoasă de vin. Abia acum îmi dau seama că îmi tremură mâinile.

– Ai măcar de gând s-o deschizi?

Sian se așază lângă mine pe canapea.

– Nu cred... sau, cel puțin, nu încă.

Dacă nu o deschid, încă îmi pot imagina că înăuntru se află o scrisoare sinceră, în care Joseph îmi spune că a făcut o greșeală și

mă imploră să mă întorc la el – sau măcar îmi explică de ce s-a despărțit de mine. „Suntem prea diferiți și nu ne dorim același lucru de la viață" sună ca o prostie. De unde știe el ce îmi doresc eu? Nu m-a întrebat dacă îmi doresc un gard alb și 2-4 copii sau dacă vreau să mă mut în marele oraș și să trăiesc într-un apartament extravagant *sans* copii.

– Am înțeles! Ei bine, dacă nu te superi, eu m-am săturat să mă holbez la cutia aia, așa că mă duc să mă zgâiesc la pata de pe perete. Măcar așa pot încerca să ghicesc ce este mai exact. Hmmm, să fie o pată de vin roșu? O bucată de ciocolată? Nu mă pot hotărî, spune Sian pe un ton sarcastic.

Zâmbesc în silă.

– Foarte amuzant. Este o urmă de spaghete *bolognese*.

– Serios, Abi, este sâmbătă seara. N-am de gând să stau în casă și să mă zgâiesc la o nenorocită de cutie de carton.

– Nu cred că mai ies în oraș după ce m-am întors acasă, la asta.

Cu puțin timp în urmă, abia așteptam să mă dichisesc și să ies în oraș, însă gândul că Joseph fusese în clădirea mea mă descurajase teribil. Oare sunase la sonerie sau lăsase pur și simplu cutia fără să verifice dacă sunt acasă? Iar dacă eram acasă, când o lăsase?

Mintea mi-o ia razna, însă nu reușesc să țin pasul cu toate situațiile ipotetice.

Mi se pare foarte nedrept când mă gândesc că am stat încuiată în apartamentul meu 24/7 de când ne-am despărțit, iar în clipa în care decid să ies din hibernare, își face și el apariția.

– Dar rochia nouă? Dar coafura? Cutia va fi tot aici când te vei întoarce. De fapt, mâine n-ai decât să te holbezi la ea toată ziua.

Oricum intenționam să fac asta.

– Nu mai am chef să ies. Du-te tu! Sunt sigură că Ashley și Becca vor ieși pe undeva.

– Am o idee mai bună, zice Sian, golind practic paharul de vin.

O privesc cum se apropie de cutie și o deschide.

– Nu! țip eu, ridicându-mă de pe canapea ca să o opresc, însă prea târziu.

Cutia este deschisă, iar ea începe să scoată lucrurile din ea.

Mă duc să o ajut. E ca și când ar fi deschis cutia Pandorei, iar acum nu mai există nicio cale de întoarcere.

– Oh, îmi place puloverul acesta al tău... și bluza... O să te bucuri că le ai când vremea se va răci, zice ea, punând o grămadă de haine pe măsuța de cafea.

Urmăresc cu privirea fiecare articol pe care Sian îl scoate din cutie. Fiecare lucru îmi stârnește câte o amintire. Puloverul pe care l-am purtat când am fost în Cheltenham ca să vedem cursele de cai. Perechea de șosete groase din lână pe care am luat-o cu mine la Londra – intenționam să patinăm la Somerset House, dar nu am mai ajuns, întrucât ne-am oprit să bem câteva cocktailuri la Las Iguanas, în South Bank. Rochia neagră pe care am purtat-o la petrecerea de Crăciun organizată de firma lui.

– Aveai o grămadă de lucruri la el, remarcă Sian.

Nu le mai scoate din cutie, ci scotocește printre ele.

– Știu, zic eu, privind cutia. Credeam că mi-am lăsat acolo doar câteva bluze și CD-urile vechi. Nici nu mi-am dat seama că sunt atâtea. Crezi că acesta e motivul pentru care m-a părăsit?

– Da. Sunt sigură că o cutie de carton plină cu lucruri a ocupat prea mult loc în casa lui cu trei dormitoare. Fie asta, fie ți-a văzut puloverul și a crezut că, de fapt, se întâlnește cu Gyles Brandreth.

– Hei! strig eu, smulgându-i-l din mâini și strângându-l la piept. E un ren. Sunt la modă.

– Da, cele pe care le cumperi din magazin. Acesta arată de parcă l-ar fi făcut bunica mea oarbă. Tu l-ai croșetat?

– Da, răspund eu îmbufnată. Și chiar am făcut un efort. A fost un cadou pentru Joseph.

La vremea aceea, mi se păruse o idee bună. Bunica mă învățase să croșetez pe când eram mică, iar eu crezusem că mă pricep. Ideea îmi venise în timp ce mă uitam la *Jurnalul lui Bridget Jones*, când îl văzusem pe Colin Firth purtând un pulover cu reni la petrecerea de Crăciun. Însă, în loc să mă strâmb ca Bridget, mie mi se păruse că îi

stă bine cu el. Iar Joseph seamănă oarecum cu Colin Firth. Au același păr ondulat și aceeași voce blândă și afectată.

Mă gândisem că îl va purta la mica petrecere de dinainte de Crăciun pe care o găzduisem eu, doar că el venise direct de la birou și nu mai avusese timp să îl îmbrace. Nu mă așteptam să mi-l returneze. Doar era un cadou.

Îl îmbrac, adulmecând mirosul de after shave care se mai simte încă, probabil de când îl rugasem să îl probeze. O mânecă e puțin mai lungă decât cealaltă, iar botul renului, destul de subțire. Plus că ratasem câteva ochiuri, în locul cărora rămăseseră mici găuri. Oh, Doamne! Unde îmi fusese capul când i-l dădusem? Trebuie să fi fost îndrăgostită lulea de el de vreme ce crezusem că în dragoste se acceptă orice.

– Îți stă bine, zice Sian, încercând să nu râdă de mine.

Îi scot limba.

– Atunci, ție n-am să-ți fac unul de Crăciun.

– Sunt distrusă. Am să mă mulțumesc cu ce am. Oh, asta-i un fel de bentiță?

Scoate din cutie ceva negru, din mătase. Se schimonosește în timp ce întinde elasticul și îl întoarce pe toate părțile, încercând să își dea seama cum se poartă.

– Dumnezeule! exclam eu. Pune-i la loc! Pune-i la loc!

Însă e prea târziu. Expresia curioasă de pe fața ei se transformă într-una îngrozită atunci când întinde articolul de mătase, care ia forma unor chiloți, și își dă seama ce ține în mână.

– Bleah! face ea, aruncându-i spre mine. Ce naiba sunt ăștia?

– Nimic, răspund eu, vârându-i repede sub pulover.

– Sigur sunt nimic. Dumnezeule, sunt cumva chiloți decupați? Iar eu am pus mâna pe ei. Bleah!

Sare în picioare și se duce la chiuvetă să se spele pe mâini.

Eu mă foiesc stânjenită cu fundul pe pardoseală. Ca și când n-ar fi de ajuns că dețin o astfel de pereche din cauza lui Joseph, acum, că știe și Sian, o să-mi vorbească numai despre asta.

– De-aia sunt, nu-i așa? Perversă mică! Mă simt puțin responsabilă că ți-am împrumutat *Cincizeci de umbre*, zice ea, întorcându-se și așezându-se din nou pe jos.

– De fapt, Joseph mi i-a cumpărat. Poate ar fi mai bine să nu mai scotocești prin cutie, pentru că mi-a cumpărat și alte chestii.

Sian își vârâse deja mâinile în cutie, dar și le retrage repede.

– Trebuie să recunosc că sunt puțin surprinsă. Am crezut că e genul de bărbat care face sex cu șosetele în picioare, iar tu, cu o cămașă de noapte lungă pe tine.

– Ah, nu, zic eu, simțind cum îmi ard obrajii când îmi amintesc.

Trebuie să recunosc că, atunci când îl cunoscusem, și eu crezusem că este genul liniștit în pat, însă se dovedise a fi destul de pervers.

– Lui Joseph îi plăcea să port diverse chestii.

– Ce fel de chestii? mă întreabă Sian, făcând ochii mari.

Arunc un ochi în cutie să văd ce a mai pus înăuntru. Scot un portjartier roșu, cu ciorapi de plasă de aceeași culoare, un neglijeu transparent și o uniformă de servitoare franțuzoaică.

– Abi Martin! exclamă ea. N-am știut că ești în stare de așa ceva.

Ridic din umeri râzând. Are dreptate, nu e tocmai genul meu. Întotdeauna îmi dorisem un iubit care să îmi cumpere lenjerie elegantă, iar când văzusem punga de la *Agent Provocateur*, fusesem de-a dreptul încântată – apoi, el scosese o lenjerie care nu prea lăsa loc imaginației. În loc să mă facă să mă simt sexy, mă făcuse, de fapt, să mă simt vulgară.

– Ce-ai de gând să faci cu ele? mă întreabă Sian. Doar nu vrei să le păstrezi!

Mă uit la articolele din material transparent. Ce poți să faci cu o lenjerie intimă deocheată pe care ți-a oferit-o fostul?

– Nu știu. Nu e ca și când aș putea s-o port în alte situații. Mă va duce mereu cu gândul la Joseph.

– Arunc-o la gunoi, zice Sian, luând încă o gură de vin.

– Nu pot. Dacă ne vom împăca?

– Abs, zice ea oftând și dându-și ochii peste cap, ți-a înapoiat toate lucrurile. Mie mi se pare evident că v-ați despărțit.

– Nu, spun eu, scuturând din cap.

Nu pot accepta gândul că nu ne vom mai împăca.

– Ți-a spus-o foarte clar când v-ați despărțit, zice ea, concentrându-se asupra paharului ei de vin și evitându-mi privirea. A spus că este de părere că sunteți doi oameni diferiți. Nu e ca și când te-ai trezi mâine-dimineață total schimbată.

– Dar opusurile se atrag, nu? Ultimul an a fost cel mai frumos din viața mea și am trăit atât de multe momente frumoase împreună, încât nu îmi vine să cred că pentru el nu înseamnă nimic.

Îmi golesc paharul și arunc o privire spre bucătărie, ca să văd dacă a mai rămas vreo sticlă de vin pe rastel, însă acesta este gol. A fost cam solicitat în ultimele săptămâni.

– Sunt sigură că au însemnat ceva, însă probabil că a gândit în perspectivă. E mai în vârstă decât noi, nu uita.

– E doar cu șase ani mai mare decât mine.

– Poate ar vrea să se așeze la casa lui.

– La fel și eu. Vezi, la urma urmei, nu ne dorim lucruri diferite. Poate că nu i-am arătat cum sunt eu în realitate.

– Într-un an?

Oftez.

– Dacă aș avea din nou ocazia să îi arăt cum sunt eu cu adevărat...

– Of, Abs, zice Sian, observând lacrima care mi se rostogolește pe obraz. Mă cuprinde cu brațul pe după umeri și mă strânge. Vei trece peste asta și vei găsi pe altcineva, sunt convinsă. Cineva care are gusturi mai bune în materie de lenjerie intimă.

Îmi șterg lacrima de pe obraz, înăbușindu-mi plânsul cu greu. Mi-a luat trei săptămâni să ajung în acest punct, nu pot trece din nou prin asta.

Sian îmi dă drumul și își termină vinul din pahar.

– Mai ai vreo sticlă?

– Nu, a fost ultima.

– Ce-ar fi să dau o fugă până la magazin? Nu pot face față altor secrete de budoar fără vin. Mai ai nevoie de ceva?

– Poate niște chipsuri. Ah, și niște batoane de ciocolată, răspund eu.

Dieta mea s-a dus pe apa sâmbetei de când a sosit cutia.

– Ce-ai zice de ceva de mâncare?

Ca la un semnal, stomacul începe să îmi chiorăie.

– Ar fi o idee bună.

– În regulă, o să iau pizza.

Se ridică în picioare, iar eu îi dau cheile mele ca să poată intra când se întoarce.

– Ne vedem în curând, zice ea, apoi pleacă.

Scot chiloții decupați de sub pulover și mă uit la ei. Într-adevăr, lasă totul la vedere.

Strâng și restul lenjeriei intime și, neștiind ce să fac cu ea, o îndes într-un sertar al comodei, împreună cu celelalte nimicuri. Nu le pot arunca – în caz că Joseph se va întoarce la mine. Adică, atunci *când* Joseph se va întoarce la mine. Trebuie să gândesc pozitiv și că cred că voi purta din nou acei chiloți decupați, care îmi intră unde n-ar trebui.

Mă întorc în camera de zi și scotocesc printre celelalte lucruri rămase în cutie. Mai găsesc un CD cu Ed Sheeran și unul cu Michael Bublé, precum și câteva cărți pe care i le împrumutasem. Scot cărțile din cutie și mă apropii de un raft ca să le pun la locul lor, când constat că pe una dintre ele nu o recunosc. O întorc ca să citesc prezentarea de pe spate – nu mi se pare cunoscută. Cotorul este îndoit. Este evident că a fost citită. Când răsfoiesc paginile, încercând să absorb esența lui Joseph, dintre ele cade o foaie de hârtie.

E o coală format A4, cu un scris de mână.

Îl recunosc imediat, căci este al lui Joseph, și îmi trec degetul peste hârtie în timp ce citesc.

LUCRURI DE FĂCUT PÂNĂ LA 40 DE ANI

1. Să servesc ceaiul la Ritz.
2. Să învăţ o limbă străină.
3. Să degust vin într-o podgorie adevărată.
4. Să vizitez Parisul.
5. Să particip la festivalul Glastonbury.
6. Să fac înconjurul insulei Wight cu bicicleta.
7. Să mă caţăr pe cele patru piscuri din Marea Britanie.
8. Să învăţ să fac windsurfing.
9. Să alerg o jumătate de maraton.
10. Să cobor în rapel Turnul Spinnaker.

Citesc lista de două ori înainte să o înţeleg. Mi-l imaginez pe Joseph stând la biroul lui antic din camera de studiu, în timp ce o compune. Folosise stiloul, iar scrisul era caligrafic.

Mă întreb când o scrisese? Având în vedere că are doar treizeci şi şase de ani, beneficiază de suficient timp ca să o termine, pentru că, din câte ştiu eu, n-a făcut niciunul dintre aceste lucruri.

Îmi amintesc vag că îşi cumpărase pantofi de sport, cu intenţia de a se apuca de alergat, dar nu cred că îi scosese vreodată din cutie.

Dacă mi-ar fi spus despre lista lui de dorinţe, poate l-aş fi putut ajuta să bifeze câteva. Sunt sigură că nu mi-ar fi foarte greu să îl însoţesc la Ritz, dacă aş fi nevoită. Şi, deşi nu ştiu nimic despre vinuri, e sigur că îmi place să le beau.

Asta nu face decât să mă enerveze şi mai tare când mă gândesc la motivul despărţirii. Dacă acestea sunt lucrurile pe care doreşte el să le facă în viaţă, atunci nu înţeleg de ce crede că suntem atât de diferiţi. M-aş fi bucurat să le facem împreună.

Mă rog, după părerea mea, windsurfingul implică cele mai neplăcute elemente ale activităţii în aer liber – vânt puternic, apa mării rece ca gheaţa şi un costum de scafandru deloc măgulitor, însă festivalul Glasto pare minunat, cel puţin atunci când îl urmăresc de acasă, unde este cald şi uscat. Cu toate că nu sunt recunoscută

pentru abilitățile mele într-ale campingului, îmi imaginez că nu poate fi *chiar* atât de rău dacă aș face asta o dată în viață. Mă gândesc cât de frumoasă mi-ar fi pielea după câteva zile de tăvăleală prin noroi.

Singura dorință de pe listă care mă umple de frică este coborârea în rapel. În prezent strângem materiale de publicitate pentru Turnul Spinnaker și, știu sigur, din tot ce am citit în cele vechi, că are o înălțime de 170 de metri. Asta înseamnă că aș fi cu 170 de metri mai sus decât mi-aș dori. Nu aș fi în stare să ajung până la parter, așa că Joseph ar trebui să facă asta de unul singur. Pe restul însă, le-aș încerca.

Dar dacă i-aș spune că i-am găsit lista și că îl voi ajuta să o ducă la bun sfârșit?

Scutur din cap. Nu ar funcționa. Când ne-am despărțit, m-am străduit din răsputeri să îl conving că se înșală, însă el s-a încăpățânat, spunându-mi că a luat o hotărâre și că nu o va schimba.

Dacă i-aș putea demonstra că s-a înșelat... Dacă l-aș putea face să vadă că sunt femeia potrivită pentru el...

Simt cum bătăile inimii mi se accelerează și cum gândurile mi se învălmășesc în minte în timp ce un plan începe să prindă contur.

Aș putea face lucrurile din lista lui!

Aș putea îndeplini aceste dorințe, apoi aș putea să încarc pozele și statusurile pe Facebook, în speranța că le va vedea și el.

Recitesc lista, de la unu la zece, și mă străbate un fior pe șira spinării când ajung la coborârea în rapel. Dacă o voi lăsa la urmă, poate că el se va întoarce la mine între timp și nu voi mai fi nevoită s-o fac.

– M-am întors! strigă Sian.

Împăturesc în grabă hârtia și o arunc înapoi în cutie.

– E totul în regulă? mă întreabă ea.

– Da, răspund eu, încercând să fac pe inocenta.

Nu pot să îi spun despre ideea mea, căci va încerca să mă convingă să mă răzgândesc. N-a fost tocmai entuziasmată când i-am spus că aș vrea să îl recâștig pe Joseph.

Încearcă să deschidă sticla de vin pe care a cumpărat-o, însă nu pot s-o las să facă asta. Dacă o va deschide, nu o voi putea împiedica să se apropie din nou de cutie.

– M-am răzgândit, zic eu repede. Vreau să ies în oraş.

– Serios? zice Sian, lăsând jos tirbuşonul.

– Aham. Dacă mai ai chef...

– Bineînţeles că am. La naiba, ce-ai găsit în cutie de te-a făcut să te răzgândeşti?

– Nimic, zic eu, închizând-o şi împingând-o într-un colţ. M-am uitat prin ea şi mi-am dat seama că ai dreptate. Nu mă pot zgâi la ea toată noaptea.

Sian tace şi se uită la cutie şi, preţ de o clipă, mi se pare că m-a prins cu minciuna.

– Bine, atunci, zice ea. Hai să ne pregătim!

Răsuflu uşurată, fiindcă lista rămâne în continuare micul meu secret. În drum spre dormitorul meu, unde urmează să ne pregătim, abia mă abţin să îmi strecor mâna în cutie şi să ascund lista în buzunar. Apoi mă gândesc că va fi tot acolo când mă voi întoarce.

Mâinile îmi tremură efectiv când, după trei ore, scot din nou din cutie foaia albă de hârtie.

Nu ştiu cum am reuşit să mă abţin toată seara să îi povestesc lui Sian despre ea. Ea crezuse că transformarea mea bruscă se datorase mai degrabă faptului că insistase să ieşim într-un bar decât unei descoperiri pe care o făcusem înainte.

Noaptea petrecută în bar a fost mai plăcută decât mă aşteptasem. Aş putea spune că m-am şi distrat puţin, deşi muream de nerăbdare să prind momentul potrivit pentru a mă întoarce acasă, la cutie.

Îmi trag puloverul cu ren peste pijama şi iau foaia de hârtie înainte să mă bag în pat.

Faptul că recitesc lista la lumina slabă a veiozei îi conferă un plus de importanţă. Mă simt de parcă aş fi descoperit Sfântul Graal. Este un plan de a-l recâştiga pe Joseph.

Nu mă putusem concentra la nimic din ce îmi spusese Sian la bar. Încercase să mă implice în vânătoarea ei obişnuită de bărbaţi

și, deși erau și câțiva tipi arătoși, niciunul nu se compara cu Joseph. Mă simțisem puțin ciudat privindu-i cum își dau pe gât băuturile și cum se holbează la fetele cu fuste scurte. Asta îmi adusese aminte cât de rafinat și de matur era fostul meu iubit.

Eu nu îmi doresc un băiat, îmi doresc un *bărbat*. Și nu orice bărbat mai în vârstă – îl vreau doar pe Joseph.

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă că această listă mă va ajuta să reușesc.

Lucruri de făcut înainte să împlinească patruzeci de ani. De aceea ne despărțisem? Trecea prin criza vârstei mijlocii? Fac o reevaluare a relației noastre și îmi dau seama că poate intrasem într-o oarecare rutină. Programul serilor petrecute împreună: luni, miercuri și vineri, uneori și câte o sâmbătă. Acel du-te-vino între casa lui și apartamentul meu. Vizita obișnuită la restaurantul cu specific american pentru gustarea de duminică, dacă dormea el la mine, sau vizita la pubul elegant de lângă casa lui, dacă dormeam eu la el. Poate că se săturase de previzibil, în timp ce eu credeam că acesta era fundamentul stabilității relației noastre.

Încep să trag de un fir desprins din pulover și o bucată din mânecă începe să se deșire. Parcă ar fi o metaforă a relației dintre mine și Joseph.

Dacă aș fi „condimentat" puțin lucrurile... Să îmi fac apariția neanunțată într-o marți, de exemplu, fără să port nimic altceva decât un impermeabil și o pereche de pantofi cu toc. Sau să îl duc la un bufet thailandez în loc de cină. Însă nu o făcusem. Nu îmi place să recunosc, dar mă încântase modul în care Joseph ne organiza viețile, rutina și familiaritatea. Știam exact unde mă aflam sau, cel puțin, așa crezusem.

Mă uit din nou la foaia de hârtie, ale cărei colțuri sunt deja șifonate. Oare chiar aș putea să fac toate lucrurile scrise acolo?

O umbră de îndoială începe să se furișeze în mine în timp ce încerc să mă imaginez alunecând pe mare pe o placă de windsurf. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc la vântul puternic și la apa rece a mării.

Şi dacă ajung să le fac pe toate, iar Joseph nici măcar nu observă? Ar însemna să-mi dau osteneala în zadar. Aş rămâne în continuare fără iubirea vieţii mele, dar şi fără sănătatea mintală.

Când închid ochii, îi văd chipul. Trag aer în piept şi simt din nou mirosul de after shave şi, pentru prima oară, mă bucur că obişnuieşte să exagereze, căci acesta a rămas în pulover şi după atâta vreme.

Trebuie să îl fac să se întoarcă la mine – sau măcar să încerc.

Deschid ochii.

– Pot s-o fac, rostesc cu voce tare, recitind lista.

Trebuie să îi arăt că mai există lucruri pe care nu le ştie despre mine.

Duc foaia de hârtie la piept, închid ochii şi văd din nou chipul lui. Nu pot decât să sper că am găsit modalitatea prin care să îl recâştig, pentru că, dacă nu va funcţiona, nu ştiu ce voi face.

Capitolul 4

Patru săptămâni şi o zi de când Joseph şi cu mine ne-am despărţit, însă în mai puţin de trei luni, sper eu, ne vom împăca (dacă lista aceasta va funcţiona).

Încerc din răsputeri să îmi stăpânesc zâmbetul şi să adopt o expresie cât mai neutră. Nu vreau ca Sian să intre la bănuieli în legătură cu noul meu motiv de fericire.

Încă mă mir că am reuşit să nu pomenesc nimic de listă azi-noapte, la bar, nici să rostesc numele lui Joseph. Mor de nerăbdare să îi spun despre intenţia mea de a pune în practică o listă de dorinţe, însă prefer să tac şi să aştept momentul potrivit ca să aduc vorba despre ea. Nu vreau să îşi dea seama că intenţionez să folosesc lista ca să mă împac cu Joseph, aşa că mă gândesc să amintesc asta într-o doară, spunându-i că am de gând să fac toate acele lucruri ca să îl uit. Nu numai că este împotriva romantismului – şi a lui Joseph –, dar este şi o feministă convinsă, prin urmare nu ar fi de acord niciodată ca eu să mă schimb pentru un bărbat.

– Cu cine ziceai că ne întâlnim? mă întreabă ea când coborâm din maşina ei şi privim dincolo de estuar, către insula Hayling.

– Cu colegul meu, Giles, pe care cred că l-ai cunoscut la Crăciunul trecut, şi cu soţia lui, Laura – plus câţiva prieteni ai lor, pe care nu îi cunosc.

Giles îmi trimisese un mesaj în dimineaţa aceasta, întrebându-mă dacă mă răzgândisem în legătură cu plimbarea pe bicicletă şi, deşi nu mă trezisem cu o personalitate complet nouă şi nici nu descoperisem

că am, de fapt, vreo bicicletă, îi spusesem să ne întâlnim după aceea într-un pub. O convinsesem pe Sian să mă însoţească. În loc de ciclism, călătoria noastră epică avea să constea în cinci minute la bordul bacului.

– Unde-o fi bacul acela? zic eu, cercetând orizontul cu privirea.

Deşi locuiesc în Portsmouth de ani buni, nu am luat niciodată bacul. Sunt uşor entuziasmată, fiindcă mi se pare că ne-am pregătit pentru o călătorie adevărată.

– Tocmai acostează.

– Unde? întreb eu, mijind ochii.

– Acolo.

Privesc în direcţia în care îmi arată cu degetul, însă nu văd ceea ce vede ea.

– Nu văd decât o barcă mică.

– Acela e bacul, zice Sian, luând-o către docul unde e acostat.

Eu rămân locului, holbându-mă la el.

– Serios? zic eu mirată.

În mintea mea, un bac ar trebui să fie o ambarcaţiune mare, cu mai multe etaje şi cu spaţiu suficient, nu o chestie mică ce poate fi confundată cu o barcă de pescuit.

– Haide! Să nu-l pierdem! îmi strigă ea peste umăr.

Nu că mi-ar fi frică de bărci, dar în ultima călătorie pe care am făcut-o, pe o mare agitată, mi-am petrecut tot drumul vărsându-mi măruntaiele. Mi-e teamă să nu mă înverzesc la faţă după cele două sticle de vin pe care le-am băut noaptea trecută.

– Abi!

– Vin! zic eu, urmând-o fără nicio tragere de inimă.

Mergem la bărbatul care încasează banii şi plătim biletul. Sian se îndreaptă spre pasarela de lemn care duce pe bac, iar eu nu am de ales decât să o urmez, întrucât cheile de la maşină sunt la ea.

Mă aşez lângă ea şi mă rog să nu vărs sandviciul cu bacon pe care l-am mâncat de dimineaţă.

Ca să îmi distrag atenţia de la mărimea bărcii, hotărăsc să îi spun lui Sian despre listă.

– Am căutat azi-dimineață informații pe internet despre cum să îți revii după o despărțire.

Privesc relaxată în jurul meu, ca să minimalizez semnificația acestei afirmații.

– Și ce-ai găsit?

Sian îmi aruncă una dintre privirile ei caracteristice. Își ține capul înclinat într-o parte și se strâmbă. Apoi ridică din sprâncene. Este ca și când ar încerca, în mod inconștient, să îmi spună că sunt o idioată.

– Păi... încep eu, ezitând și încercând să îmi pun în ordine povestea falsă. De exemplu, să îți creezi o listă cu lucrurile pe care vrei să le realizezi pe termen scurt. Știi tu, chestii pe care să le faci înainte să mori. Să înoți cu delfinii, să înveți mandarina, să dormi într-un hotel de gheață...

– Vrei să înoți cu Flipper și să înveți chineza? Asta ar trebui să îți vindece inima frântă?

– Ah, nu, ar fi niște lucruri mult prea dificil de făcut. Sunt doar niște exemple, însă se pare că, dacă îți concentrezi atenția asupra unor obiective stabilite, ți-e mai ușor să uiți de fostul.

Când am căutat pe Google azi-dimineață, am găsit un articol de la BuzzFeed referitor la acest subiect – dovadă că trebuie să fie adevărat.

– Eu prefer regula „dacă vrei să uiți de cineva, găsește-ți pe altcineva", zice Sian.

– Bineînțeles, zic eu râzând. Cred că mie îmi place ideea asta cu lista de dorințe – sunt riscuri mai puține de a mă trezi cu vreo boală venerică.

– Ce vrei să spui? zice ea zâmbind.

Îi zâmbesc și eu. Nu spun nimic.

Bacul se oprește cu un huruit, iar când privesc în jurul meu, observ că am ajuns la destinație. Abia dacă am remarcat că ne-am mișcat – la fel și stomacul meu, pare-se, întrucât nu simt nici cea mai mică senzație de greață. Ne ridicăm în picioare și pășim din nou pe uscat.

Pubul este aproape în fața noastră. Zăresc capul lui Giles la o masă din grădină, plină cu oameni. În grădină, *în martie*?

– Serios, ce ai trecut pe lista de dorințe? mă întreabă Sian, în timp ce ne apropiem de pub.

Trag aer în piept și încerc să rămân calmă. Știu că, dacă vreau să mă creadă, trebuie să îi expun ideea ca și când mi-ar aparține.

– Vreau să merg într-o după-amiază și să beau ceaiul într-un loc elegant din Londra, cum ar fi Claridge sau Harrods sau Ritz, spun eu, încercând să par nehotărâtă, ca și când nu aș fi stabilit încă locul. Apoi, m-am gândit că aș putea merge la o degustare de vinuri într-o podgorie adevărată. Să învăț o limbă străină. Întotdeauna mi-am dorit să învăț spaniola.

Asta e adevărat. Ador mâncarea spaniolă și aș prefera să pot pronunța corect numele mâncărurilor din meniu în loc să inventez mereu câte o denumire, cum ar fi „al-bing-bongs" pentru chiftele.

Tac și îi urmăresc cu atenție reacția. Mă aștept să râdă, însă n-o face, așa că prind curaj să îi expun și restul listei. Însă, înainte să amintesc lucrurile cele mai importante, cele prin care pot verifica dacă povestea mea este credibilă, ajungem la masa lui Giles.

– Salut, Abi! Era să nu te recunosc cu tunsoarea asta.

– Salut! spun eu, ducându-mi mâna la păr, surprinsă în continuare că este atât de scurt. Am considerat că a venit vremea pentru o schimbare.

– Te prinde bine, zice Giles.

– Cu siguranță, confirmă soția lui, Laura.

– Mulțumesc, zic eu, zâmbindu-le amândurora.

Sian oftează, iar eu îmi aduc aminte de bunele maniere.

– Ea este prietena mea, Sian.

– Mă bucur să te revăd, zice Giles zâmbind. Laura, soția mea, prietenii mei, Doug și Ben, și prietena lui Ben, Tammy.

Ne zâmbim unul altuia și ne salutăm.

– Mă duc să vă comand ceva de băut. Ce doriți? ne întreabă el, ridicându-se în picioare.

– Eu vreau o Cola, răspund eu, gândindu-mă că mi-ar prinde bine după vinul de azi-noapte.

– Două, zice Sian. Eu conduc.

Giles se duce la bar, iar noi ne așezăm la masă.

Preț de o clipă, se așterne o tăcere stânjenitoare când ne dăm seama că prietenul nostru comun tocmai a plecat.

– Cum a fost plimbarea cu bicicleta? întreb eu, încercând să sparg gheața.

– Destul de ușoară, răspunde Laura. Cred că băieții ar putea s-o facă și cu ochii închiși... atât de ușor a fost pentru ei.

– E o zi frumoasă pentru distracție, răspunde unul dintre ei.

Mă uit la el, încercând să îmi amintesc cum spusese Giles că îl cheamă. Am uitat deja. Sunt o uitucă. Nu am observat până acum cât de drăguț este. Îmi dau părul după ureche, întrebându-mă cum de nu am observat asta când m-am așezat la masă. Simt cum obrajii încep să îmi ardă, apoi îmi dau seama – îmi amintește de Joseph, de aceea mi se pare atrăgător.

Îl privesc mai cu atenție și, cu cât mă uit mai mult la el, cu atât mai clar îmi dau seama că nu seamănă deloc. Nu au în comun decât părul creț. Însă părul lui este mai dezordonat și are o barbă de câteva zile, în timp ce Joseph nu ar ieși niciodată în public nebărbierit.

Uite ce mi-a făcut despărțirea asta! Am ajuns să mă simt atrasă de oricine aduce puțin cu Joseph.

– Da, ați avut noroc cu vremea, spun eu, scoțându-mi eșarfa în speranța că voi scăpa de roșeața din obraji.

Se așterne din nou tăcerea, iar eu încep să regret că am acceptat să vin. Privim cu toții stânjeniți în jurul nostru, căci nu mai avem subiecte de discuție.

– Abi tocmai îmi spunea că și-a făcut o listă de dorințe, zice Sian.

Îi arunc o privire, însă ea mă ignoră.

– Știți voi, o listă de genul: „Douăzeci de lucruri pe care să le faci înainte să dai ortul popii". Tocmai îmi spunea ce a ales.

– Pare interesant, zice Laura. Ce conține?

Toţi cei de la masă îşi îndreptă privirile către mine, iar eu încep să mă simt stingherită. Mi-a fost greu să îmi fac curaj să îi spun lui Sian despre listă, iar acum am senzaţia că stau în faţa unui adevărat juriu. Ca să nu mai spun de faptul că prietenii lui Giles sunt firi aventuroase. Sunt convinsă că ar bifa toate provocările înainte de micul dejun.

Laura îmi zâmbeşte călduros, însă cealaltă femeie, Tammy, mă priveşte cu mult interes. Mă simt oarecum ciudat să vorbesc despre listă în faţa ei: eu detest aventura şi mişcarea, în vreme ce ea pare atrasă de ele. Este foarte înaltă şi zveltă, are pometi proeminenţi şi pielea bronzată – nu ca a mea, albă ca brânza –, semn că îşi petrece timpul în aer liber. Mi-e teamă că voi deschide gura, iar ea va izbucni în râs auzind cât de jalnică este lista mea.

– Ăăă... e cam prostească, zic eu abătută.

– Hai, spune-ne ce conţine, mă încurajează Tammy entuziasmată.

Parcă mi-a citit gândurile şi încearcă acum să mă facă să mă destind.

Giles se întoarce la masă cu băuturile, iar Laura îi spune despre subiectul conversaţiei noastre.

– I-am spus deja lui Sian că aş vrea să beau ceaiul de după-amiază într-un local select din Londra, că vreau să degust vinuri într-o podgorie şi că vreau să învăţ spaniola, dar mi-ar plăcea şi să alerg o jumătate de maraton.

Mă aştept să mi se spună că nu am configuraţia unei alergătoare, şolduri curbate şi sâni mari, însă nimeni nu zice nimic. Mă privesc cu toţii plini de interes.

– Vreau să merg la Paris şi să vizitez într-o singură zi toate atracţiile turistice... şi să fac înconjurul insulei Wight cu bicicleta.

– Azi ar fi fost ziua perfectă pentru antrenament, zice Laura, întrerupându-mă.

– Cred că mi-ar trebui un antrenament înainte de antrenament, spun eu.

Mai întâi trebuie să îmi amintesc cum să merg pe bicicletă.

– Nici măcar nu trebuie să faci asta, pentru că terenul este destul de plat și destul de ușor de parcurs chiar și pentru o începătoare, zice Tammy, zâmbindu-mi încurajator.

– Dacă n-ai bicicletă, ar trebui să mergi la Ben, zice Giles, arătând cu degetul spre amicul lui cu părul dezordonat. Are un magazin.

Mă uit la prietenul lui, încercând să îi memorez numele.

– E o idee bună. Ar trebui să exersez puțin înainte să încep cursa.

Ben își deschide portmoneul și scoate o carte de vizită.

– Poftim. Ai aici adresa magazinului. O să-ți găsim noi ceva potrivit.

– Mersi, zic eu, vârând cartea de vizită în geantă.

– Ce mai apare pe listă? mă întreabă Sian, vădit plictisită de discuția despre bicicletă.

– Să merg la Glastonbury, să învăț să fac windsurf și să escaladez cel puțin unul dintre cele patru vârfuri muntoase din Marea Britanie.

Am hotărât deja că nu am cum să escaladez toate cele patru piscuri în intervalul de timp pe care mi l-am stabilit. Trebuie să mă mișc repede dacă vreau să îl recâștig pe Joseph înainte de a mă înlocui cu o iubită nouă. Bărbații ca el nu rămân prea mult timp pe piața burlacilor.

Mi-ar lua cam o lună să escaladez toate cele patru piscuri. Am aflat însă că există un eveniment caritabil în cadrul căruia se escaladează trei piscuri în douăzeci și patru de ore. Cred totuși că eu voi fi cea care va avea nevoie de un act de caritate după aceea, fiindcă nu sunt deloc în formă ca să supraviețuiesc.

– Patru piscuri? întreabă Sian.

– Da.

Nu am reușit încă să aflu care este cel de-al patrulea.

– Nu sunt doar trei? zice ea.

– Nu, nu, sunt sigură că sunt patru.

Joseph zice că sunt patru. Iar el are dreptate în cele mai multe cazuri.

– Hm, al patrulea este Slieve Donard, zice prietena lui Ben, dându-și ochii peste cap.

Drept răspuns, Sian își îndreaptă puțin umerii și își țuguie buzele. Cele două se privesc în ochi de parcă ar fi doi cerbi gata să se ia în coarne.

Nu este prima oară când observ o astfel de atitudine a femeilor față de Sian. Cred că majoritatea simt că este genul libertin de devoratoare de bărbați și își fac griji în privința iubiților lor. Azi însă, Sian este foarte reținută. Nu are chef de agățat, iar eu nu pot spune că sunt surprinsă. Niciunul dintre cei trei bărbați nu este genul ei. Sunt cam necizelați și aduc oarecum cu niște tocilari. Lui Sian îi plac bărbații șarmanți, îmbrăcați în costum, care îți spun ceea ce vrei să auzi. Tammy nu are de ce să își facă griji în privința iubitului ei.

– Este în Irlanda de Nord, zice Ben, uitându-se la iubita lui înainte să își îndrepte atenția spre mine.

– Mi-am dorit întotdeauna să merg în Irlanda de Nord, zic eu, încuviințând din cap.

De fapt, am început să îmi doresc de când am făcut o obsesie pentru *Urzeala tronurilor*. Poate am să-l escaladez pe acesta.

– Este un vârf muntos ușor de urcat, pentru că nu este foarte abrupt, zice Tammy, zâmbindu-mi de parcă ar fi devenit o altă persoană în cele treizeci de secunde de când mi s-a adresat ultima oară. Am fost anul trecut acolo cu bicicleta, ca să mă pregătesc pentru o cursă de ciclism pe teren accidentat.

Este evident că eu nu am reușit să o irit așa cum a făcut-o Sian. Mă simt aproape ofensată că nu mă consideră o amenințare. Probabil că are dreptate, fiindcă, în ciuda coafurii noi care mă face să mă simt mult mai încrezătoare, am în continuare ochi de panda și „aripioare" și nu eman acel aer de vampă gen Angelia Jolie.

– Luna viitoare vom face o drumeție pe muntele Snowdon. Poți veni cu noi ca să bifezi piscul acela, zice Giles.

– Vino, Abi, te rog! E întotdeauna plăcut când mai este o femeie. Tu poți veni, Tammy?

– Nu, particip la o cursă în Cumbria în weekendul acela, răspunde ea.

– Of, asta înseamnă că trebuie să vii, Abi. Nu vreau să fiu singura femeie din grup.

– Oh, ăăă... luna viitoare, bolborosesc eu.

Mă întreb dacă voi fi în formă până atunci. Snowdon este un munte și, deși merg mult pe jos, pavajul drept din Portsmouth nu face parte din aceeași categorie. Nu știu dacă să aleg drumeția organizată, care îmi va fi servită pe tavă, sau să renunț, pentru că sunt într-o formă jalnică și aproape deloc pregătită.

La naiba! Trebuie să termin lista cât mai repede.

– Fie, dacă nu vă deranjează să mă țin scai de voi și să vă încetinesc, zic eu.

– Te primim bucuroși, zice Laura, încântată.

– Asta e tot de pe listă, nu? mă întreabă Sian.

Îmi imaginez cum voi savura o băutură într-un local frumos după drumeție, dar simt imediat cum se întunecă totul în fața mea atunci când îmi amintesc de ultimul lucru de pe listă.

– Ah, și mai vreau să cobor în rapel Turnul Spinnaker, adaug eu, plecându-mi privirea.

Dacă există un lucru care să o avertizeze pe Sian, atunci acesta este. Știe că îmi este frică de înălțimi. Odată, m-a convins să mă urc în London Eye, iar pe mâna ei se mai văd și azi cicatricele lăsate de unghiile mele, de când m-am agățat ca o disperată de ea. Au fost cele mai lungi treizeci de minute din viața amândurora.

– Vrei să cobori în rapel Turnul Spinnaker? Din vârf? întreabă ea.

Văd cum începe să strângă din ochi în timp ce mă privește intens.

– Îhî, răspund eu cu nonșalanță, de parcă aș face treaba asta în fiecare zi.

– Tu, care te temi de înălțimi? zice ea.

Încerc să nu mă uit la ceilalți de la masă. Probabil cred că sunt o caraghioasă. Urăsc faptul că sufăr de acrofobie, fiindcă mă face să mă simt extrem de ridicol.

– Ți-e frică de înălțimi, dar vrei să cobori în rapel? mă întreabă Giles. Să fiu al naibii, Abi! Mie nu mi-e frică de înălțimi, dar tot aș

avea o problemă cu asta. Vântul care suflă cu putere în jurul turnului... Nu acesta este motivul pentru care nu funcționează liftul exterior? Pentru că se leagănă în bătaia vântului?

Simt cum mi se strânge stomacul și inima începe să îmi bubuie în piept. Încerc să văd cu ochii minții chipul lui Joseph, ca să îmi amintesc de ce îmi doresc să fac toate acele lucruri de pe listă. Nu pot decât să sper că se va întoarce la mine înainte să ajung la Spinnaker, pentru că am dubii la fel de mari ca și ceilalți doi că voi reuși să duc treaba asta la bun sfârșit.

– Ar fi o modalitate prin care să-ți înfrângi frica o dată pentru totdeauna, zice Laura, ridicând din umeri.

– Trebuie să recunosc că nu te-aș fi crezut genul care face windsurfing, zice Giles.

– Nici eu, spune Sian.

Mă privește din nou cu atenție, iar eu am senzația că sunt pusă sub lupă.

– Ei bine, am petrecut mult timp citind liste cu dorințe pe internet și toate spuneau să înveți să faci surf, doar că Portsmouth nu este tocmai cunoscut pentru surfing, ci mai degrabă pentru windsurfing.

– Nu ai trecut prea multe chestii din străinătate pe listă, zice Sian îngândurată. Ce-ar fi să treci și New Yorkul? Nu ți-ai dorit întotdeauna să mergi acolo?

Sian nu știe că nu pot face adăugări pe listă. Bănuiesc că, dacă ar trebui să fac ceva fals ca să o conving că lista e adevărată, aș putea găsi chestii mult mai dificile.

– Poate, zic eu, încercând să dau un răspuns evaziv.

– Ce zici de locuri mai neobișnuite? spune Tammy, aruncându-i o privire dușmănoasă lui Sian și făcând-o pe aceasta să își umfle nările drept răspuns.

Par două pisici zbârlite.

– Chiar așa, intervine Ben. Mulți oameni își trec călătoriile pe lista de dorințe. Ce-ar fi să faci drumeții în Machu Picchu sau să escaladezi Kilimanjaro?

New York e una, iar locurile de la capătul pământului sunt cu totul altceva.

– O idee bună. Cu siguranță le voi trece pe lista mea, zice Giles.

– Nu știu dacă sunt pe gustul meu, zic eu, nefiind sigură unde se află mai exact aceste locuri.

N-am fost prea atentă în timpul orelor de geografie.

– Oh, frate, nimic nu se compară cu un răsărit de soare văzut din vârful ruinelor Machu Picchu, zice bărbatul pe care cred că îl cheamă Doug.

– Da, doar că mi-aș fi dorit să nu fi exagerat cu băutura cu o seară înainte de a merge acolo. Am crezut că îmi vărs măruntaiele pe ultima porțiune de traseu, zice Ben.

– La traseul Inca vă referiți? întreabă Sian.

– Da, răspund în cor cei doi bărbați, dând din cap ca doi înțelepți, ca și când s-ar fi aflat la mii de kilometri depărtare, în Peru.

– Cred că nu-i pentru Abi. Detestă să meargă cu cortul.

– Cu toate acestea, a trecut Glastonbury pe listă, zice Laura, strâmbându-se nedumerită.

– Eu, ăăă... Toți ochii sunt ațintiți asupra mea, iar eu încep să mă bâlbâi. Sunt sigură că pot dormi în cort la Glastonbury.

– Asta strică tot farmecul. Să încerci să găsești o toaletă, fără să calci în rahatul de lângă, și să auzi aiurelile pe care le spun cei din corturile alăturate când tu încerci să dormi fac parte din această experiență, zice Doug.

Sunt sigură că sunt deja palidă. Urăsc toaletele ecologice chiar și atunci când sunt curate, însă ideea de a le folosi la un festival de muzică... Încep să mă întreb dacă nu cumva am acceptat prea ușor această provocare. Singurul lucru care îmi dă speranță este faptul că sora mea merge la Glastonbury, așa că poate oi fi având și eu ceva gene de petrecăreață.

– Ai putea adăuga cluburile din Ibiza, zice Sian. E un lucru pe care toată lumea ar trebui să îl facă o dată în viață.

– Sau drumeții în munții Himalaya, zice Tammy, ca și când ar fi concurat cu Sian.

– Ce-ar fi să mergi să vezi Aurora Borealǎ? sugerează Giles.

– Sau să înveţi să faci scufundări? adaugă Doug.

Îmi întorc capul când într-o parte, când în cealaltă, încercând să ţin ritmul cu sugestiile. Mă străduiesc să strecor câte un contraargument, însă sugestiile vin de-a valma.

– Să planezi cu paraşuta deasupra statuii lui Hristos Mântuitorul din Rio, zice Giles.

– Sau să te caţări pe Podul Portului din Sydney, spune Laura.

– Ce-ar fi să înveţi să faci un dans burlesc? zice Sian, ridicând seducător o sprânceană.

Îmi trece prin minte o imagine cu mine purtând ciucuri pe sfârcuri şi fâţâindu-mă de colo colo în chiloţi. Deşi sunt sigură că lui Joseph i-ar plăcea, nu văd cum aş putea încărca astfel de poze pe Facebook fără ca majoritatea celor din lista mea să nu mă restricţioneze pentru că le-am lezat retina.

Bietul Joseph, lista lui era desfiinţată. Eu îl vedeam ca pe un soi de erou din filmele de acţiune, în vreme ce toţi ceilalţi îl făceau să pară o păpuşă Ken care a ieşit la plimbare.

– Cred că mă voi mulţumi pentru moment cu cele pe care le-am ales deja, zic eu. Adică vreau să fie realizabile ca să le pot bifa cât mai repede cu putinţă.

Cu cât termin mai repede cu lista, cu atât mai repede îl voi recâştiga pe Joseph, iar şansele să mi-l fure cineva vor fi astfel mai slabe.

– Dacă ar fi să-mi fac şi o astfel de listă, aş trece şi să sar cu coarda elastică de pe podul Tees Transporter, zice Doug.

– Oh, ce mi-ar plăcea şi mie, spune Tammy, încuviinţând din cap.

– Mie mi-ar plăcea să intru într-unul dintre avioanele acelea care simulează lipsa de gravitaţie, spune Giles.

Sunt uşurată că Joseph nu este la fel de aventuros ca şi ei, altminteri aş fi nevoită să-mi iau rămas-bun de la el pentru totdeauna.

I-am lăsat să cugete asupra lucrurilor care le-ar trece pe listele lor. Cu cât se vor gândi mai mult la ale lor, cu atât mai puţin se vor gândi la mine.

– În sănătatea ta, Abi! Succes cu lista! zice Giles, ridicându-și halba de bere.

– Pentru lista lui Abi! îi urmează Sian, ridicându-și sticla de Cola.

Ceilalți prezenți la masă le urmează exemplul și ciocnesc cu mine înainte să bem.

Mă cuprinde o senzație de euforie când constat că am trecut primul test: să o conving pe Sian că lista a fost ideea mea. Ce trebuie să fac acum este să bifez cât mai repede toate lucrurile trecute pe ea.

Imagini cu conținutul listei mi se perindă prin minte asemenea unui montaj de film și mă întreb în ce m-am băgat. Ultima imagine este cea în care atârn de Turnul Spinnaker și simt cum mi se face pielea de găină. Nu mai pot da în spate acum, când le-am spus tuturor. Voi face toate cele trecute pe listă și îl voi recâștiga pe Joseph, chiar de-ar fi să mor.

Capitolul 5

~~**Patru săptămâni și trei zile de când Joseph și cu mine ne-am despărțit.**~~

Trei luni și numărătoarea continuă până când îl voi recâștiga pe Joseph, înainte să mă înlocuiască cu altcineva.

Nu pot să nu mă simt puțin ofensată când văd că tuturor le place noua mea coafură. Într-adevăr, este minunat ca oamenii să creadă că arăt ca scoasă din cutie și sunt sigură că este un mare compliment când îmi spun că acum semăn cu Alexa Chung și cu Caroline Flack, însă toate aceste laude și lingușeli mă fac să mă întreb cât de rău arătam înainte.

Este a treia zi de muncă cu noua coafură și, în loc să o accepte și să își vadă de ale lor, colegii îmi spun întruna că nu le vine să creadă că sunt eu.

Mă îndrept către biroul comun, unde se află imprimanta. Dacă voi mai primi un singur compliment referitor la părul meu, mi-l voi ascunde sub fesul de lână toată săptămâna.

Sunt la câțiva pași de imprimantă când o zăresc pe Lindsey, scuze, „Linz" cu un *Z*, după cum o aud spunându-le tuturor la telefon, care ajunge acolo prima. Mă prefac că mă îndrept spre chicinetă, când o văd ținând în mână foile listate de mine și citindu-le amuzată.

– Sunt ale mele, zic eu, abținându-mă să i le smulg din mână.

Nu știu de ce, dar are ceva ce mă irită. Cred că devin bănuitoare atunci când vine vorba despre oamenii veseli din fire.

Ea își ridică privirea spre mine și îmi zâmbește, dezvelindu-și dinții perfect albi. Cu părul blond, strâns într-o coadă de cal, și cu

pielea bronzată, pare a fi mai degrabă din California decât din Portsmouth.

– Salut, Abi! zice ea, zâmbind și ținând în continuare foile în mână.

– Linz, răspund eu, întinzându-mi mâna.

În loc să mi-o dea, ea își aruncă din nou ochii peste foaie.

– Turnul Eiffel? zice ea.

Nota zece pentru că a recunoscut una dintre cele mai faimoase construcții de pe planetă.

– Corect. Este pentru un colaj, răspund eu.

Ceea ce este adevărat. Întâmplarea face să fie pentru un colaj pe care îl realizez acasă, cu toate schimbările aduse listei lui Joseph. Avem la birou o imprimantă super performantă, iar eu am listat pe ascuns, cel puțin până în acest moment, imagini pentru colaj.

– Ah, normal. Pentru care cont?

De ce nu-mi dă nenorocita aia de hârtie?!

Nu poate avea mult peste douăzeci de ani, fiind proaspăt ieșită de pe băncile facultății. Pe fața tânără i se citește același entuziasm pe care l-am avut și eu la începutul carierei mele. Acel gen de entuziasm care provine din naivitate. Atunci când încă nu calculezi câte zile din viață îți vei petrece la locul de muncă, înainte să te bucuri de pensie.

– E pentru contul „Spinnaker". M-am gândit că mi-ar fi de folos dacă m-aș informa și despre alte turnuri emblematice.

Uneori mă sperii și pe mine când constat cât de repede pot inventa minciuni.

– E minunat! Îmi place ideea de a realiza un colaj real. E de modă veche!

De parcă aș avea nevoie de un motiv în plus ca să nu o plac pe fata asta!

– Sunt puțin nedumerită totuși. Rick m-a lăsat să înțeleg că eu mă voi ocupa de graficul lui.

Mă întorc cu fața spre Linz, iar ea afișează un zâmbet dulce și inocent, pe care pare să și-l fi perfecționat.

– După ce am aflat luna trecută despre licitație, *înainte* să vii tu aici, Rick mi-a dat proiectul mie, așa că nu știu de unde ai rămas cu impresia...

Ea clatină din cap.

– Firește, zice ea, întinzându-mi fotografia cu Turnul Eiffel. Mi-a spus asta când ne-am întâlnit în pub vineri, după orele de muncă. Rick a menționat că ar putea fi un proiect bun pe care să îl adaug la portofoliul meu, însă sunt sigură că doar voia să fie amabil. Este evident că m-a invitat la ședința de azi-dimineață doar ca să îmi arate cum decurg lucrurile aici.

Clipește des, așa cum făcea Road Runner în fața unui Coyote uluit, apoi se întoarce și iese, ținând în mână foile listate de ea și lăsându-mă singură.

Un pahar de băutură după program, într-o vineri, împreună cu Rick, mi se pare un lucru prea intim pentru gustul meu.

Îmi amintesc ce mi-a spus Giles cu o săptămână în urmă, cum că Linz s-a înfipt bine pe poziție. Trebuie să îl fac să îmi spună mai multe.

Mă întorc la biroul meu, dorindu-mi ca Hayley să revină la serviciu cât mai curând. Însă, având în vedere că a născut abia cu o săptămână în urmă, știu că trebuie să o suport pe Linz încă o vreme de acum.

Mă așez pe scaun și vâr imaginea cu Turnul Eiffel în geantă. Am aproape toate pozele pentru colaj, ceea ce înseamnă că următorul pas ar fi să încerc să fac unul dintre lucrurile de pe listă.

Au trecut patru zile de când am primit cutia care m-a determinat să încerc să îndeplinesc dorințele de pe lista lui Joseph. Până acum, nu am reușit să bifez nici măcar una.

Când i-am citit lista, m-am gândit că o voi duce la bun sfârșit cât ai clipi din ochi. Însă, după ce am început să mă interesez de respectivele activități, am realizat că toate necesită timp și pregătire. Nu e de mirare că nici Joseph nu a reușit să realizeze vreuna. Există greutăți și obstacole la tot pasul.

De exemplu, ceaiul de la Ritz. Îmi imaginam că voi da un bacșiș, că îmi voi mânca porția de prăjituri pentru o lună și că voi bifa foarte simplu această dorință. Sian fusese de acord să își ia o zi liberă ca să mă însoțească. Urma să mergem acolo la sfârșitul săptămânii acesteia. Când am accesat însă pagina de internet, mi-am dat seama că nu era atât de ușor pe cât mi-am imaginat. Trebuia să fac rezervare și, după mai multe căutări pentru rezervările online, am reușit, cu chiu, cu vai, să găsesc un interval în care Sian și cu mine să ajungem la Ritz. Urma să mergem marțea viitoare.

Apoi, mai era limba spaniolă. La început, m-am gândit să încerc să învăț singură, însă s-a dovedit a fi mai greu decât crezusem. Am împrumutat un CD cu Michel Thomas de la bibliotecă luni seara, însă am adormit în timp ce îl ascultam. Vocea lui caldă mi s-a părut reconfortantă. Din păcate, nu am reușit să învăț spaniola prin osmoză. Prin urmare, m-am înscris la un curs.

Abia deschid Facebookul, ca să verific profilul lui Joseph și să văd dacă există vreo activitate care să indice prezența unei noi iubite, când îmi sună telefonul. E un număr ascuns, iar eu sper să primesc răspuns la una dintre anchetele mele strălucitoare – și să nu fie cineva de la vreun centru de apel, care să îmi spună că mă califică pentru schimbarea companiei de telefonie mobilă.

– Alo!

– Bună. Abi? Sunt Jenny, de la *Outdoor Center*.

– Bună. Mulțumesc că m-ați sunat.

– Nicio problemă. Ziceai în mesaj că vrei să înveți să faci windsurfing.

Încerc să mă abțin să strig în gura mare „nu". Spun „da" cu vocea gâtuită. Nu pot înțelege de ce și-ar dori cineva să navigheze pe marea agitată, pe o placă cu o velă subțire din plastic. Pe surferii din Portsmouth, îi văzusem doar în zile mohorâte, când erau purtați de colo colo de rafalele de vânt și de ploaie. Nu este cea mai bună modalitate de a face publicitate acestui sport.

– Ei bine, cel mai potrivit mod de a începe este o prezentare a zilei de windsurfing. Pe urmă, poți urma un curs pentru începători

de un weekend, apoi unul pentru intermediari; curând, vei putea ieşi cu placa pe valuri de una singură.

Mă abţin să râd. Da, vezi să nu!

– Cursul introductiv mă va învăţa cum să mă opresc şi să pornesc din loc?

– Da, sperăm să înveţi mai mult de-atât, dar, în principiu, despre asta este vorba.

– Perfect, spun eu.

Lista spune să înveţi să faci windsurfing, atâta tot – scop îndeplinit. Voi avea poze pentru Facebook. Mi-aş dori să pot face treaba asta fără să mă ud.

– Puneţi voi la dispoziţie plăcile?

Sper din tot sufletul ca răspunsul să fie afirmativ, fiindcă nu vreau să îmi cumpăr una când trebuie să îmi cumpăr o bicicletă. Nici nu ştiu unde aş putea s-o depozitez în apartamentul meu mic.

– Da, îţi vom împrumuta noi tot echipamentul. Costum de scafandru, placă şi velă, dar şi dispozitive de plutire.

– Minunat!

– Avem loc pentru cursul tău sâmbătă.

– Sâmbăta aceasta?

Ştiu că vorbesc de ceva vreme despre provocări... dar sâmbăta aceasta? Îmi rămân doar trei zile ca să mă stresez, să mă perpelesc şi să mă pregătesc psihic. Speram să încep cu lucrurile uşoare de pe listă înainte să înfrunt unul dintre cei mai periculoşi duşmani ai omului: marea.

– Da. Mai ţinem un curs în ultimul weekend al lunii, dacă preferi aşa.

– Da, mai bine atunci, zic eu, răsuflând uşurată.

Am la dispoziţie trei săptămâni ca să îmi fac curaj. Până atunci, poate îmi va curge adrenalină prin vene. Sau am la dispoziţie trei săptămâni ca să fac rost de câteva pastile de Valium, ca să pot rezista.

– Minunat! Aşadar, cursul, incluzând închirierea echipamentului, costă şaptezeci şi cinci de lire. Poţi plăti un avans de cincizeci de lire acum, iar diferenţa o vei plăti în ziua respectivă.

Lista devine din ce în ce mai costisitoare: ceaiul de la Ritz mă costă cincizeci de lire (plus cheltuielile de călătorie și coktailurile inevitabile de după), cursul de spaniolă de zece săptămâni pentru începători, care va începe săptămâna viitoare, mă costă șaptezeci de lire, iar cursa de 10 kilometri „Race for Life" la care m-am înregistrat (adică aproape o jumătate de maraton, corect?) mă costă șaizeci de lire. Și asta înainte să cumpăr pantofii adecvați pentru alergat și o bustieră decentă care să îmi țină bine sânii. După calculele mele, numai aceste trei provocări mă vor costa 250 de lire.

Acesta este, probabil, și motivul pentru care oamenii își duc la bun sfârșit listele de dorințe în câțiva ani, și nu în câteva luni. Încep să mă întreb dacă nu cumva îmi pierd mințile, odată cu banii câștigați din greu, făcând asta.

Cu chiria mărită, economiile mele nu își permit să primească o astfel de lovitură, dar nu pot pune un preț iubirii, nu-i așa? E clar că, după ce totul se va sfârși, voi fi săracă, însă voi fi din nou cu Joseph. Asta este tot ce contează. De data asta, după ce ne vom împăca, îi voi sugera să ne mutăm împreună. Astfel, voi putea face economii. Dacă stau să mă gândesc mai bine, e doar o investiție pe termen scurt.

Îi dau lui Jenny datele de pe cardul bancar, rezervându-mi oficial locul, apoi îmi iau la revedere de la ea. Când îmi vâr cardul de credit înapoi în portmoneu, zăresc cartea de vizită pe care Ben, prietenul lui Giles, mi-a dat-o săptămâna trecută. Ar trebui să îi fac o vizită la magazin. Cu cât voi începe mai curând să exersez mersul pe două roți, cu atât mai repede voi putea să bifez această activitate de pe lista mea. Mă uit la adresă și îmi dau seama că nu e prea departe de birou. Aș putea să mă duc mâine, în timpul pauzei de prânz.

– Pare palpitant, zice colega mea Fran, rezemându-se de muchia ce separă birourile noastre.

– Ăăă... da, așa ar trebui să fie.

Nu m-am gândit că cineva ar putea să surprindă conversația mea. Nu îmi place să sun în interes personal de la muncă.

– Vii la şedinţă? mă întreabă Giles, înainte ca Fran să apuce să îmi adreseze şi alte întrebări.

Arunc o privire la ceasul de perete din spatele lui şi văd că este deja ora zece. Am început munca de o oră, însă până acum nu am făcut nimic altceva decât să mă ocup de activităţile extracurriculare. Trebuia să mă ocup de câteva propuneri iniţiale pentru un muzeu, însă le voi face după pauza de prânz.

– Da, răspund eu, ridicându-mă în picioare şi scotocind în căutarea unui creion şi a unui carneţel.

– A fost distractivă întâlnirea de la pub de zilele trecute, zice el în drum spre sala de şedinţe.

– Da, mulţumesc pentru invitaţie. M-am simţit bine.

– Şi noi. Laura este foarte încântată că vei veni în Ţara Galilor.

– E singura, zic eu, înainte să îmi dau seama cât de prost sună. Adică... sunt încântată că voi merge cu voi, dar am emoţii în ceea ce priveşte drumeţia. Mi-e teamă că nu voi reuşi să ajung în vârf.

Încerc cu disperare să ies din situaţia în care m-am băgat, în timp ce Giles deschide uşa sălii de şedinţe.

– Totul va fi bine, zice el încet, ţinând uşa deschisă pentru mine.

Ne ocupăm locurile în faţa lui Rick şi a lui Linz, care abia par să ne observe, fiind cu totul absorbiţi de discuţia lor.

Îmi dreg vocea zgomotos.

– Salut! zice Rick, întorcându-şi capul.

Încă nu mă poate privi în ochi după incidentul cu trambulina. Îmi încrucişez defensiv braţele pe piept, ca şi când aş vrea să îi ascund pe „infractori".

– Acum, că sunteţi amândoi aici, să începem! I-am cerut lui Linz să fie prezentă pentru că este nouă în acest domeniu, ca şi în cel al licitaţiilor, aşa că mi s-a părut un mod potrivit de a se familiariza cu activitatea firmei. După cum ştiţi, cei de la Spinnaker iau în considerare o schimbare a agenţiilor de publicitate, iar cei de la sediul central din York organizează o licitaţie. Noi concurăm atât cu firmele naţionale, cât şi cu cele locale. Cunoştinţele noastre

locale sper că ne vor oferi un avantaj. Așadar, trebuie să ținem cont de acestea atunci când vom lucra la concept. Vor o schiță a proiectului și a prezentării noastre, așa că sper să găsim ceva diferit și inovator care să fie pe placul lor. Giles, în momentul de față nu avem nevoie de tine ca să construiești o pagină web, dar ai putea colabora cu Abi ca să găsiți idei ce ar putea influența marca și desenul pe care le va face ea. Ar fi minunat, Abi, dacă ai putea s-o implici și pe Linz în procesul de proiectare. Cred că ar fi bine-venită puțină influență tinerească.

Acest comentariu, precum și cel al lui Linz de mai devreme, referitor la colajul de modă veche, mă fac să mă gândesc că ar trebui să mă pregătesc pentru pensie.

– Deși voi avea grijă ca sumele să fie cât mai competitive, cred că totul se rezumă la cum vom reuși să îi impresionăm cu conceptul nostru. Așadar, aveți vreo idee?

Rick se uită la mine și la Giles. Dau să deschid gura, când intervine Linz.

– Cred că un punct de plecare ar fi să luăm în considerare alte turnuri emblematice, cum ar fi Turnul Eiffel, Shard sau Empire State Building. Trebuie să ne gândim la Spinnaker ca fiind omologul din Portsmouth al acestora, zice ea pe un ton încrezător.

Rămân cu gura căscată și mă zgâiesc la ea uluită. Mi-a furat ideea. Sau, cel puțin, ideea falsă. O născocisem ca să ascund adevăratele motive pentru care listam imaginile, însă Linz nu are de unde să știe, firește. În mintea ei, crede că a anticipat ceea ce urma să spun eu.

– E o abordare interesantă, zice Rick. Și cum ai reda-o într-un proiect?

– Păi... cred că ar avea legătură cu faptul că este mare și impresionant.

Îmi dispare orice senzație de iritare pentru că mi-a furat ideea, fiindcă sunt de părere că, dacă i se va acorda puțină libertate, își va săpa singură groapa.

– În regulă, zice Rick, zâmbindu-i politicos. Abi, Giles, alte idei?

– Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra propunerii unice de vânzare. Totul are legătură cu priveliştea. Cea mai apropiată experienţă echivalentă s-ar afla undeva în Londra. Cred că faptul că este situat pe faleză reprezintă componenta-cheie ce poate fi reflectată în proiect, spun eu.

– Mi se pare o direcţie bună, zice Rick, încuviinţând din cap.

– Turnul ar putea fi parte integrantă din literele care vor alcătui logoul, zice Linz, ca un căţeluş entuziasmat. Ştiţi, litera „p" ar putea fi o imagine cu turnul.

O privesc cum începe să mâzgălească pe carneţel şi trebuie să recunosc că arată destul de bine.

– Minunat! zice Rick, încuviinţând din cap încântat. Abi, ai putea colabora cu Linz ca să faceţi o machetă?

Linz îmi zâmbeşte larg, iar eu îi zâmbesc la rândul meu, cu dinţii strânşi.

– Am o idee, zice Giles. Sau, cel puţin, Abi mi-a dat o idee. Mi-a spus că vrea să coboare în rapel turnul...

Vai, nu! Îmi întorc repede capul şi îl privesc pe Giles cu ochii cât cepele, încercând să îl fac să tacă, însă el nu îmi acordă atenţie. Văd ochii lui Rick lucind. I-a stârnit interesul.

– Mă gândeam... ce-ar fi să o transformăm într-o activitate de echipă? continuă Giles. Să le arătăm că agenţia poate face faţă provocării.

Dumnezeule! Gata. I-a aruncat mănuşa regelui provocărilor trăsnite.

Şi eu, care speram că nu voi fi nevoită să cobor în rapel Turnul Spinnaker. Trebuia să fie finalul grandios care nu va mai veni niciodată, întrucât actorul principal îşi va fi făcut apariţia la sfârşitul primului act.

– Mă încântă ideea. Nu există cale mai bună de a dovedi că înţelegem această atracţie decât trăind-o într-un mod diferit de celelalte agenţii, zice Rick, lovind triumfător cu palma în masă.

Simt cum mă cuprinde panica. Simt cum Linz se zgâieşte la mine, cu ochii mijiţi, de parcă ar fi un câine care simte mirosul fricii.

– Sunt total de acord, zice ea, privindu-mă în ochi. Ador să cobor în rapel. Am făcut-o de multe ori în timpul facultății.

– Excelent! zice Rick. O vom face noi patru, evident, dar îi putem anunța și pe ceilalți angajați – poate vor dori să participe.

– Dar, Giles, n-ai spus tu zilele trecute că nu te vezi făcând asta? zic eu.

– Păi, dacă tu ai de gând s-o faci, aș fi un laș să n-o fac și eu, zice el, ridicând din umeri.

– Deci am stabilit. Termenul-limită pentru licitație este sfârșitul lunii mai, așadar am putea face asta înainte. Abi, vrei să te ocupi tu de organizare?

– Desigur, răspund eu, repetând în gând minciuna nevinovată pe care o voi spune în această după-amiază, cum că am agenda plină începând de azi și până la sfârșitul lunii mai.

– M-aș putea ocupa eu, zice Linz, ridicându-și mâna de parcă ar fi la școală. Abi este prea ocupată cu celălalt cont la care muncește. Aș putea găsi o zi în care să fim cu toții disponibili.

– Prea bine. Mersi, Linz, zice Rick.

Linz ridică satisfăcută o sprânceană și îmi zâmbește într-un mod pe care doar o femeie l-ar înțelege. Sunt convinsă că niciunul dintre bărbați nu își va da seama că ea are un comportament de scorpie.

– Hai să punem cap la cap niște concepte și să ne întâlnim peste două săptămâni să vedem ce avem. Până atunci, sper ca Linz să aibă noutăți pentru noi în legătură cu coborârea în rapel. Excelentă idee, Abi! N-aș fi zis că ești o fire aventuroasă. Sunt impresionat, zice Rick, când ne ridicăm în picioare ca să plecăm.

O văd pe Linz schimbându-se la față când el mă laudă și nu mă pot abține să nu mă simt plină de mine. Nimeni nu mi-a mai spus până acum că sunt aventuroasă. Sunt convinsă însă că el nu va mai crede asta despre mine atunci când voi da bir cu fugiții, căci nu voi fi în stare nici măcar să urc până în vârf, darămite să cobor în rapel.

O privesc pe Linz ieșind din sala de ședințe, entuziasmată și dornică să își îndeplinească sarcina. Nu reușesc să scap de sentimentul

că a încercat în mod deliberat să mă pună în umbră în timpul şedinţei. Mă întreb dacă la asta se referise Giles zilele trecute. Că în timp ce eu stăteam acasă, plângându-mi de milă, ea se instala confortabil încercând să îmi fure postul.

Nu e de-ajuns că trebuie să îmi îmbunătăţesc munca datorită avertismentului scris pe care l-am primit, acum mai trebuie şi să ţin pasul şi cu o începătoare entuziasmată, care încearcă să mă pună într-o lumină proastă.

Cum o să mă mai eschivez acum de la coborârea în rapel? Speram să nu fiu nevoită să merg până la capăt cu asta, iar acum toată lumea de la birou se aşteaptă să o fac. Nu numai că trebuie să îl determin pe Joseph să se întoarcă la mine până la sfârşitul lunii mai, dar trebuie să găsesc şi un motiv întemeiat ca să trag chiulul de la coborârea în rapel. Unul care să fie mai puţin tulburător decât sarcina închipuită a lui Fran. Credeam că am suficient de multe pe cap încercând să bifez lucrurile de pe listă, însă acum mă simt cu adevărat sub presiune.

Capitolul 6

La naiba cu cele trei luni în care trebuie să îl recâştig pe Joseph – sunt mai puţin de opt săptămâni până la coborârea in rapel a Turnului Spinnaker, ceea ce înseamnă că acum am la dispoziţie mai puţin de opt săptămâni ca să il fac să se întoarcă la mine şi să găsesc o scuză credibilă ca să mă eschivez...

Rătăcesc pe Marmion Road, o zonă comercială din Southsea, încercând să nu mă las ademenită de magazinele ciudate care mărginesc strada. Mă uit de-a lungul străduţelor lăturalnice, în căutarea magazinului de biciclete al lui Ben. Nu am la dispoziţie decât o oră şi, deşi magazinul se află la o distanţă de zece minute de mers pe jos, nu am timp să mă las distrasă de aranjamentele din vitrine sau de amenajările interioare. „Concentrează-te, Abi! Concentrează-te!"

Găsesc strada şi zăresc imediat magazinul lui Ben, cu bicicletele prinse în lanţuri afară. Nu l-am observat până acum, însă acest lucru se datorează, probabil, magazinului cu ciocolată de pe partea cealaltă a străzii principale. În acest moment, aş fi trecut de obicei strada ca să salivez în faţa vitrinei.

O iau pe străduţa îngustă, pe care încape doar o maşină. Pe un trotuar se află câteva case înşiruite, frumoase şi viu colorate, toate cu coşuri care atârnă sau cu jardiniere la ferestre, ce se vor umple de flori într-o lună sau două, conferindu-le un aer boem. Pe trotuarul celălalt se află partea din spate a unui magazin de bricolaj, cu faţada spre şoseaua principală, iar lângă, magazinul de biciclete al lui Ben. Pe Rivet.

Când împing uşa, clopoţelul sună vesel. Sunt surprinsă că magazinul este atât de mare, fiindcă din exterior pare îngust şi îngrămădit. Interiorul arată ca şi cum s-ar întinde până în spate, iar spaţiul este mult mai deschis decât m-aş fi aşteptat. Seamănă cu o navă spaţială. Este, de asemenea, luminos şi aerisit, cu pardoseală din lemn şi cu biciclete care atârnă de dispozitive de fixare din crom. Nu arată deloc aşa cum mi l-am imaginat eu.

– Vin imediat! strigă o voce pe care o recunosc ca fiind a lui Ben.

Privesc în jurul meu, la toate acele biciclete, dar şi la peretele plin cu echipamente şi accesorii. Sunt o mulţime de articole şi, fiind singura persoană din magazin, nu pot să nu mă întreb dacă are suficienţi clienţi încât să nu dea faliment.

Prea speriată ca să mă uit la biciclete de una singură, aleg, în schimb, să arunc o privire la haine. Tocmai mijesc ochii la un costum de baie *Mankini* în stilul Borat, când Ben îşi face apariţia din spate.

– Salut! zice el, apropiindu-se de mine.

Mă întorc spre el, iar Ben îmi zâmbeşte larg.

– Abi?

Strânge din ochi când mă priveşte, ca şi când ar vrea să se asigure că mi-a rostit numele corect. Încuviinţez scurt din cap şi răspund:

– Salut, Ben!

Zâmbetul lui este molipsitor, aşa că îi zâmbesc la rândul meu. Îşi trece mâna prin părul dezordonat, fără a reuşi să şi-l netezească. Este şi mai bărbos decât săptămâna trecută. Acum chiar are barbă.

– Ai vorbit serios când ai spus că ai nevoie de o bicicletă.

– Da. Nu există altă cale. Am nevoie de o bicicletă dacă vreau să fac înconjurul insulei Wight.

– Majoritatea oamenilor care îşi fac astfel de liste vorbesc o veşnicie despre ele înainte să facă ceva în privinţa asta. Ai început-o deja? mă întreabă el.

– Nu chiar. Habar n-aveam că îmi va lua atât de mult timp ca să mă organizez. Însă am făcut câteva rezervări: ceaiul de la Ritz,

maratonul de 10 kilometri, cursul de windsurfing... Ah, și coborârea în rapel.

Mi se strânge stomacul la acest gând. Primisem de dimineață un e-mail de la Linz, în care îmi spunea că evenimentul va avea loc la începutul lunii mai. Am opt săptămâni la dispoziție ca să găsesc o scuză. În acest moment, aș prefera să cad în timpul drumeției în munții Snowdon și să îmi scrântesc glezna. Deși, având în vedere cât sunt de stângace, acest lucru s-ar putea întâmpla oricum.

– Dumnezeule, chiar ai de gând s-o faci! zice el. Asta da hotărâre.

Zâmbesc și încuviințez din cap: Joseph merită să fiu atât de hotărâtă.

Preț de o clipă, între noi se așterne o tăcere stânjenitoare, apoi mă întorc spre biciclete ca și când aș vrea să îi reamintesc motivul pentru care mă aflu acolo.

– Așa, zice el, înțelegând aluzia. Cu ce gen de bicicletă ești obișnuită?

– Păi, încep eu, gândindu-mă la bicicletele din copilăria mea, am avut o bicicletă de munte *Muddyfox* pe când eram mică.

Ar fi trebuit să adaug că, spre disperarea părinților mei, aceasta a fost mai mult un obiect de decor în garaj și casa nenumăratelor familii de păianjeni.

– Ca orice fetiță. Și sora mea a avut una. OK, deci biciclete de munte... Hmm, ai de gând să mergi cu ea și pe terenuri accidentate?

– Nu reușesc să o controlez prea bine, zic eu, râzând încurcată. Nu știu cum este să faci înconjurul insulei Wight, dar mă gândesc că sunt mai mult șosele pe acolo.

– Așa este, dar nu ai nevoie de bicicletă și după? Adică... sunt surprins că nu ai una, având în vedere că locuiești în Pompey.

– Doamne ferește! Nu știu ce e mai rău în orașul acesta: bicicliștii care cred că nu trebuie să respecte codul rutier sau șoferii care trec pe culoarea roșie a semaforului. Nu cred că știu vreun biciclist de aici care să nu fi fost lovit de mașină.

Ben își coboară privirea în pardoseală, iar eu am senzația că evită contactul vizual.

– Pun pariu că și tu ai fost lovit de mașină în Portsmouth, adaug eu.

– Da. De câteva ori, bombăne el.

– Mi-am încheiat pledoaria. Nu, cred că insula Wight mă va epuiza. Va trebui să mă antrenez puțin înainte. Voi avea nevoie de câteva zile până să fac treaba asta, nu-i așa? Încă nu m-am hotărât dacă voi rămâne acolo peste noapte, nici pe cine voi ruga să conducă duba cu echipamente în spatele meu, zic eu, gândindu-mă la ce citisem despre provocările cicliste. Am de organizat atât de multe lucruri în legătură cu lista asta...

Ben își mușcă buza, iar mie mi se pare că se abține cu greu să râdă.

– Ce e așa de amuzant?

– Scuze, zice el râzând. Doar că nu am auzit pe nimeni care să aibă nevoie de o dubă pentru echipamente pentru așa ceva. Nu este ca și când ai străbate distanța de la Londra la Paris. În cazul acesta, s-ar putea să ai nevoie de ajutor, însă majoritatea oamenilor înconjoară insula Wight într-o zi.

– Zău? zic eu mirată. Într-o zi?

Mie mi se pare îngrozitor de mult de pedalat. În loc să mă sperie, dezvăluirea lui Ben are efectul opus. Brusc, această provocare pare a fi realizabilă.

– Da, am crezut că de aceea ai trecut-o pe listă. Adesea apare pe listele cu trasee de ciclism din reviste și din ziare, pentru că este un traseu relativ ușor – și realizabil într-o zi. Nu că n-ar fi o provocare, zice el, când vede că mă întunec. Dacă nu ești ciclist, atunci îți va fi greu.

– Nu spune asta, zic eu, încercând să zâmbesc. Nu mă descuraja!

– Scuze! Uit mereu că unora le e greu să urce pe bicicletă. De obicei, aici intră doar împătimiții ai ciclismului. Majoritatea amatorilor merg la *Halford*.

Felul în care rostește aceste cuvinte mă face să cred că acolo ar fi trebuit să merg și eu.

– Dumnezeule, Abi! Nu așa am vrut să sune. Am vrut să spun doar că majoritatea oamenilor care nu se pricep la biciclete merg acolo, pentru că este mai ușor. Mulți consideră acest loc intimidant.

Privesc în jur și îmi dau seama că, de fapt, este cel mai puțin intimidant magazin specializat în care am intrat vreodată. Are un aer proaspăt și modern și totul este scăldat într-o lumină caldă. Atmosfera e atât de plăcută, încât te face să te simți ca acasă.

– Deși nu-mi dau seama cum aș putea intimida pe cineva.

El izbucnește brusc în râs, iar eu tresar.

Ben clatină din cap, apoi își suflecă mânecile lungi și se duce la un raft de biciclete.

– Hai să alegem o bicicletă, înainte să mă răzgândesc cu privire la reducerea pe care vreau să ți-o ofer.

Judecând după numărul clienților, categoric nu își permite să facă asta.

Mă duc lângă el și mângâi ghidonul unei biciclete de munte. Pare mai rigidă decât vechea mea bicicletă *Muddyfox* și nu are nuanțe de roz sau de mov.

– Acestea sunt bicicletele noastre la mâna a doua. Bănuiesc că nu vrei una nouă-nouță. Le-am recondiționat chiar eu. Sunt perfecte pentru ce ai tu nevoie.

Văd semnul pe care scrie „mâna a doua" atârnând deasupra lor și privesc cu jind spre bicicletele noi. Copilul din mine își înalță capul asemenea unei coțofene. Sunt atât de lucioase...

– Cât costă cele noi?

– Încep de la o mie de lire.

Încerc să înghit nodul din gât și fac ochii mari de uimire.

– O mie de lire? repet eu.

– Da. După cum spuneam, magazinul nostru se adresează cicliștilor înrăiți. Personalizăm majoritatea componentelor, așa că prețul poate ajunge până la o mie sau două mii de lire dacă vrei ceva decent.

– Atunci, să revenim la cele de mâna a doua, zic eu, întorcân du-mi atenţia spre acestea.

N-or fi la fel de lucioase, dar – ca şi în cazul unei maşini noi – odată ce ieşi cu ea de la reprezentanţă şi se murdăreşte puţin, nu îţi mai dai seama de diferenţă.

Ben zâmbeşte şi alege una.

– Cred că asta este pentru tine. Este un hibrid, aşa că te poţi plimba cu ea pe şosea sau pe teren accidentat. Sper să te prindă virusul ciclismului şi să îţi doreşti să o foloseşti şi după ce vei duce provocarea la bun sfârşit. Asta îmi doresc pentru fiecare client, zice el tuşind uşor. Are frâne bune, roţi noi, iar suspensia funcţionează bine. Vrei să te urci pe ea să vezi cum e?

– OK, încuviinţez eu, urcându-mă pe ea.

Observ preţul: 200 de lire. Este mai mult decât îmi permit eu. Bietele mele economii!

Îmi foiesc fundul pe şa şi încerc să mă aşez confortabil. Mi-am imaginat că îmi va fi mai uşor, datorită kilogramelor pe care le-am pus pe mine în ultimul timp. Apuc bine de ghidon şi apăs frânele. Pun un picior pe pedală şi mă legăn puţin.

– Pare în regulă, zic apoi, fără să am habar cum ar trebui să fie.

– Coboară o secundă.

Mă conformez, iar Ben se apleacă peste bicicletă şi ajustează înălţimea şeii.

– OK, încearcă acum.

Mă urc din nou pe bicicletă şi mi se pare că e mult mai bine. Nu mai stau pe vârfuri, încercând să ating pardoseala.

– E mai bine, zice Ben.

Când se apleacă peste mine ca să schimbe cronometrul de pe ghidon, simt mirosul parfumului său. Nu recunosc marca, însă este un miros plăcut şi proaspăt şi vreau să îl mai adulmec. Mă abţin să mă sprijin de el, ca în reclama aceea ridicolă la Lynx. Încerc să îmi spun că nu este decât o reacţie chimică.

– Fă o tură cu ea, zice Ben îndepărtându-se de mine, odată cu mirosul lui plăcut.

– Poftim? repet eu, crezând că nu am auzit bine.

– Fă-ți de cap! Dacă o iei la dreapta când ieși din magazin și mai mergi puțin, o să te obișnuiești cu ea înainte să ajungi pe Marmion Road, unde va trebui să fii atentă la pietoni.

– Vrei să fac o plimbare cu bicicleta?

– Da. Nici mașina nu o cumperi fără să o testezi înainte, nu?

– Ai dreptate, răspund eu posomorâtă.

Dacă știam că urmează să merg cu bicicleta, mă pregăteam puțin dinainte.

– Ar trebui să te descurci în hainele pe care le porți. Nu ești pe tocuri.

Îmi cobor privirea și înjur în gând fiindcă m-am îmbrăcat în blugi *skinny* și ghete cu talpă plată.

Ben mă privește nedumerit. Nu vreau să îi spun că mi-e frică. Cum adică, nu știi să mergi cu bicicleta la treizeci de ani? Cobor de pe bicicletă și o împing, ca să ies din magazin.

Ben îmi deschide ușa, iar eu ridic roata din față peste prag. Trebuie să recunosc că este frumoasă și ușoară. Măcar o pot conduce în timp ce merg pe lângă ea. Mă întreb cât timp îmi va lua să înconjor insula Wight pe jos, pe lângă bicicletă. M-aș putea urca pe bicicletă pentru poze, căci Joseph nu își va da seama.

– Fă o tură! zice Ben.

– Dar nu am cască, spun eu, încercând cu disperare să găsesc o scuză.

Și așa mi-e greu să merg pe bicicletă pentru prima oară după douăzeci de ani, nu e nevoie să mă supravegheze și Ben, expertul. Mi-e teamă să nu intru într-una dintre mașinile parcate sau să nu cad în mijlocul drumului. Se spune că mersul pe bicicletă nu se uită niciodată, dar dacă sunt excepția de la regulă?

Ben a intrat în magazin și răsuflu ușurată. Poate mă va lăsa în pace. Inspir adânc, încercând să mă adun ca să pornesc la drum,

dar el se întoarce cu o cască în mâini. Mi-o întinde cu o mână şi ţine bicicleta cu cealaltă.

Iau casca fără nicio tragere de inimă şi mi-o pun pe cap înfrântă. Nu am cum să ies din situaţia asta. Îmi potrivesc cureaua sub bărbie, înainte să o închid. Măcar aşa, dacă voi cădea, voi fi protejată.

– Eşti gata, spune el, trăgându-şi mâna când o aşez pe-a mea pe ghidon.

– Sunt în pauza de prânz. Trebuie să mă întorc la muncă peste o jumătate de oră, zic eu, agăţându-mă de ultima speranţă.

– Abi, ţi-am propus să faci o tură în jurul clădirii, nu în jurul oraşului. Majoritatea oamenilor nu au nevoie de mai mult de un minut.

Eu nu sunt majoritatea oamenilor...

Am impresia că nu mă va lăsa să o cumpăr fără să o probez înainte.

Inspir adânc, îmi trec piciorul peste şa şi mi-l aşez pe pedală. Simt cum îmi tremură picioarele. Îmi iau avânt cu celălalt picior şi privesc disperată în jos, încercând să găsesc cealaltă pedală. Ghidonul se întoarce la stânga şi la dreapta, iar roata din faţă se clatină ca scăpată de sub control.

– Oho! exclamă Ben, alergând după mine, apucând de ghidon şi schimbând direcţia ca să nu intru într-o maşină parcată.

– Scuze, zic eu, în timp ce mă ajută să mă echilibrez, apoi îmi dă drumul.

Încerc să pedalez în linie dreaptă, privind în faţă de data asta.

Reuşesc să parcurg câţiva metri în ritmul melcului. Pun pariu că Ben nu a luat asta în calcul atunci când a zis că poţi înconjura insula Wight într-o zi.

– Abi, opreşte-te! strigă Ben.

Strâng frâna şi pun un picior în pământ. Simt cum bicicleta se zgâlţâie şi mă aruncă puţin în faţă. Slavă cerului că nu mergeam mai repede, altminteri mi-ar fi prins bine casca!

Mă întorc spre el, încercând să îmi stăpânesc bătăile inimii.

– Ce s-a întâmplat? Nu merg bine? întreb eu.

Ba da. Doar că urma să cotești, iar pavajul de pe stradă e cam denivelat. Mi-a fost frică să nu te arunce – la propriu.

Ce ratată! Mă simt ca la șapte ani, când mă aflam în grădină și eram împinsă spre casă, după ce tata îmi scosese roțile ajutătoare de la bicicletă, împotriva voinței mele. Atunci am căzut într-o grămadă de frunze uscate și mi-am făcut o vânătaie în bărbie. Acum sunt rănită doar în orgoliu, ceea ce este cu mult mai rău.

Cobor de pe bicicletă și o întorc.

– Sunt cel mai nepriceput biciclist, zic eu posomorâtă.

– Nu ești cea mai nepriceputǎ, spune el, apucând ghidonul și ridicând bicicleta peste pragul magazinului. Dar te numeri printre ei.

– Hei! zic eu, încrucișându-mi brațele pe piept într-o atitudine defensivă.

El râde, iar eu îi observ gropița din obrazul stâng, ce riscă să fie acoperită complet de barba tot mai mare.

– Vei reuși. Doar trebuie să exersezi puțin într-un loc unde nu sunt atâtea obstacole, zice el.

– Asta înseamnă că nu mă crezi în stare să fac ocolul insulei Wight pe bicicletă săptămâna viitoare?

– Nici săptămâna viitoare, nici următoarea. Însă vei reuși.

Oftez. Lista asta devine din ce în ce mai greu de realizat pe zi ce trece. În loc să mă apropii de îndeplinirea provocărilor, parcă mă îndepărtez.

– Uite ce-ți propun eu! Ce-ar fi să mergem la o plimbare de pregătire? Ca să devii mai încrezătoare, zice el, de parcă ar ști că mă simt descurajată.

– Ar fi minunat.

– Va trebui să fie într-o duminică. E OK? mă întreabă el.

– Da, pentru mine e perfect. Bănuiesc că nu poți săptămâna aceasta, nu?

Simt un impuls și nu vreau să ratez momentul.

– Ah, nu, nu pot. Îmi pare rău. Mă duc să urmăresc cursa la care participă Tammy. Însă pot duminica următoare.

Mă gândesc la ea și la comentariile ei referitoare la coborârea munților pe bicicletă.

– Sunt sigură că ar râde de mine dacă ar ști că nu sunt în stare să merg cu bicicleta nici măcar pe loc drept, spun eu.

– Nu toată lumea are ciclismul în sânge, zice el, înainte să șteargă cu mâneca o dâră de praf care s-a așezat pe cadrul bicicletei. Ea parcă s-a născut pe două roți.

– La ce fel de cursă participă?

– La una de biciclete de șosea.

– Am înțeles, spun eu dând din cap, fără să înțeleg nimic, de fapt.

– Știi... ca la Olimpiadă, de la Surrey la Londra. Anul trecut a participat la cursa feminină care echivalează cu Turul Franței.

– Super!

Nu e de mirare că e al naibii de zveltă și de tonifiată. Îmi dau seama cât de bine se potrivesc ea și Ben.

– Ar trebui să plec. Pauza de masă e pe sfârșite. Ne vedem duminica următoare? întreb, simțindu-mă depășită de această conversație.

– Minunat! Să țin bicicleta până atunci?

– Da, ar fi minunat. Așa nu voi fi nevoită să merg pe lângă ea până acasă.

Deschid geanta și îmi scot portmoneul.

– Nu-ți face griji în legătură cu asta! zice Ben. Ne putem înțelege săptămâna viitoare dacă ne vom întâlni aici.

– În regulă. Ești sigur? întreb eu.

– Da, în caz că te vei răzgândi. Ia-o ca pe o perioadă de acomodare.

Zâmbesc. Vechea Abi s-ar fi răzgândit cu siguranță, însă nu și noua Abi – cea care este hotărâtă să îl recâștige pe Joseph.

– Atunci, ne vedem săptămâna viitoare. Mulțumesc pentru tot.

– Nicio problemă. Ai grijă de tine!

Mă întorc și ies din magazin. Mă bucur foarte mult că am făcut efortul de a veni să mă întâlnesc cu Ben. Îi fac un semn cu mâna când trec prin dreptul vitrinei, iar el îmi răspunde la fel.

Cu Ben, care mă va ajuta să merg pe bicicletă, și cu ceaiul de la Ritz, aproape șters de pe listă, s-ar putea ca acest plan nebunesc să funcționeze în cele din urmă. Poate voi reuși să duc totul la bun sfârșit, iar Joseph se va întoarce la mine înainte să aibă timp să își găsească o nouă iubită.

Capitolul 7

Şase săptămâni şi patru zile până la „Turnul Terorii", dar sunt pe cale să bifez prima dorinţă de pe listă.

Nu îmi vine să cred, dar la zece zile de când am hotărât să îndeplinesc lista de dorinţe a lui Joseph, voi bifa în sfârşit ceva de pe ea. Sian şi cu mine stăm la o masă şi bem ceaiul în sala Palm Court a hotelului Ritz.

– Ce elegant e! şopteşte Sian, dându-şi jos haina şi întinzându-i-o persoanei care urmează să ne conducă la masă.

– Nu-i aşa? zic eu.

Nu ştiam la ce să mă aştept înainte să sosim aici, dar cu siguranţă e mai opulent decât îmi imaginam. Cercetez încăperea pe furiş şi rămân mută de uimire. Candelabre în formă de colivii atârnă impunătoare din tavanul poleit cu aur, iar statuile par să sară din alcovuri. Ca şi când decorurile nu ar fi suficient de fastuoase, mesele sunt împopoţonate cu feţe de masă albe şi apretate şi cu porţelanuri fine. Odată ce iau loc, mi-e teamă să mă mai mişc, ca nu cumva să răstorn ceva. În concluzie, localul se caracterizează printr-un lux de cinci stele.

După ce ne oferă meniurile, bărbatul ne anunţă că imediat va veni chelnerul să ne preia comanda.

– Totul pare delicios, zic eu, în timp ce citesc felurile de mâncare ce urmează a ne fi servite.

Deşi toate sandviciurile arată grozav, abia aştept să gust biscuiţii şi prăjiturile.

– Ai dreptate. Bună alegere, Abi!

Atenția îmi este distrasă de un suport etajat plin cu prăjiturele delicioase, care trece pe lângă masa noastră. Sunt pe cale să spun că nu mă pot felicita pentru această idee, căci a fost a lui Joseph. Din fericire mă opresc, aducându-mi aminte că Sian e convinsă că a fost unul dintre visurile mele.

– Nu îmi vine să cred că nu m-am gândit la asta până acum, spun eu cu toată sinceritatea.

Joseph ar fi trebuit să îmi propună asta, fiindcă este cu totul pe gustul meu. Ceaiul și prăjiturile sunt două dintre lucrurile mele preferate.

Chelnerul se apropie de masa noastră cu o cutie de ceaiuri și ne întreabă de care dorim să ne servească. Eu comand *Rose Congou*, iar Sian, *Russian Caravan*. După ce ne complimentează pentru alegerile făcute, se îndepărtează.

– Femeia de acolo seamănă cu prezentatoarea emisiunii *The One Show*, zice Sian cu sufletul la gură.

Îmi întind gâtul și zăresc persoana la care se referă Sian. Într-adevăr, seamănă cu femeia de la *The One Show*, însă nu cred că este ea. Mă îndoiesc că și-ar face *selfie*-uri într-un mod atât de evident. Cred că e o simplă turistă, ca și noi. Ușor dezamăgită, îmi întorc repede capul, încercând să mă prefac că sunt o clientă fidelă a localurilor scumpe și că nu simt nevoia să mă zgâiesc la străini sau la decor.

Chelnerul se apropie cu ceainicele noastre, înainte ca un altul să aducă un suport etajat cu sandviciuri și prăjituri. Simt cum salivez în timp ce chelnerul ne explică ce conțin sandviciurile și ne descrie prăjiturile. Dacă nu m-aș fi aflat într-un local atât de select, m-aș fi năpustit cu obrăznicie asupra lor în timp ce el vorbea.

– Mulțumim, zice Sian, după ce chelnerul termină de vorbit.

Rămânem tăcute și îi zâmbim, dar de îndată ce el se întoarce să plece, dăm iama în ele. Îmi doresc cu disperare să încep cu biscuiții. Am plătit cincizeci de lire pentru distracția aceasta, prin urmare

vreau să merite banii. Asta înseamnă să mănânc tot. Muşc dintr-un sandvici cu somon afumat şi nu mă pot abţine să nu închid ochii combinaţia dintre somon şi crema de lămâie este delicioasă.

Acum, când papilele mele gustative sunt satisfăcute de gustul mâncării, a sosit vremea să trec la lucruri mai serioase: dovada că am fost aici – poza.

Scot cu stângăcie aparatul foto din geantă. Mi-ar plăcea să-mi fac repede un *selfie*, însă ies întotdeauna cu bărbie dublă şi cu o faţă gigantică. Joseph nu va mai putea vedea decorul. Va trebui să rog pe cineva să ne facă o poză. Poate îl voi ruga pe unul dintre chelneri. Încerc să le surprind privirea în timp ce trec pe lângă noi, apoi îmi ridic mâna şi îngân o scuză. De obicei, atunci când încerc să atrag atenţia vreunui chelner, acesta nu îmi aude vocea teribil de blândă, de politicoasă şi de umilă.

– Ce vrei să faci? mă întreabă Sian, vârându-şi în gură un alt sandvici minuscul.

– Vreau să facem o poză aici, răspund eu încet.

Ştiu că avem toată după-amiaza la dispoziţie, însă acesta este motivul principal pentru care ne aflăm aici. Nu vreau să fac asta doar ca să o tai de pe listă, ci şi ca să i-o trântesc în faţă lui Joseph. Nu cred că voi fi pe deplin relaxată până n-am s-o fac.

Sian se uită la mine, apoi priveşte suportul cu prăjituri, de parcă ar vrea să-mi amintească ordinea priorităţilor.

– Vreau o fotografie frumoasă cu noi ca să o adaug la colaj, zic eu, ridicând din umeri. Ştii, ca să mă impulsioneze pentru restul listei.

– Mă scuzaţi, zice ea, aplecându-se către cuplul de la masa alăturată. V-aş putea ruga să ne faceţi o poză mie şi prietenei mele?

Îi arunc o privire de genul „nu-mi-vine-să-cred-că-ai-făcut-asta".

Femeia între două vârste se uită la noi şi schiţează un zâmbet.

– Desigur, răspunde ea, aplecându-se către masa noastră, dar doar dacă ne veţi face apoi o poză soţului meu şi mie cu aparatul nostru.

– Bineînţeles, zice Sian, strâmbându-se la mine şi întinzându-se ca să-mi ia aparatul foto din mână.

Bine, poate că nu trebuia să îi arunc o privire atât de ucigătoare.

Îmi netezesc părul și îmi îndrept umerii înainte să ridic o ceașcă de ceai, iar Sian își duce la gură un al treilea sandvici minuscul, cu un gest teatral. Se declanșează blițul și văd dinaintea ochilor steluțe multicolore.

Sian se întinde ca să ia aparatul foto al cuplului și, în timp ce le spune cum să pozeze, eu verific poza noastră și răsuflu ușurată, pentru că este perfectă. Poate nu așa cum aș fi încadrat-o eu, însă e pentru prima oară când nu mă deranjează că nu ne aflăm în centrul pozei, fiindcă așa se poate vedea restul încăperii. Nu încape îndoială că ne aflăm într-un local select.

Acum, că poza e făcută, încep să înfulec sandviciurile pe care le-am ignorat. Abia dacă scoatem o vorbă printre exclamațiile de încântare. Ne abținem să acceptăm porția suplimentară de sandviciuri pe care ne-o oferă chelnerul nostru. Oricât ar fi de delicioase, vrem să lăsăm loc și pentru prăjituri.

Iau o prăjiturică cu multe foi, iar când mușc din ea, mi se pare că am murit și că am ajuns în rai.

– Am putea face asta în fiecare weekend? întreb eu.

– Mi-aș dori să putem. Aproape că îmi doresc să știu să coc, ca să le pot face singură, răspunde Sian, privind cu atenție o tartină.

– Știu. Mă uit la oamenii aceia din emisiunea *Bake Off* și nu pot înțelege cum de se fac cât un dulap. Dacă aș fi în stare să coc astfel, aș mânca prăjituri la micul dejun, la prânz și la ora ceaiului.

– Și eu. Poate că e mai bine pentru silueta mea să fac câte o prăjitură din an în Paște.

Terminăm de mâncat prăjiturile pe care le avem în mâini și privim cu interes suportul de prăjituri, încercând să ne decidem pe care să le alegem în continuare. Eu aleg una care seamănă cu un glob de înghețată de portocale, iar Sian, un soi de prăjitură cu aspect de chec.

– Giles m-a întrebat dacă n-ai vrea să vii cu noi în excursia de la Snowdon.

– Eu? zice ea, împrăștiind câteva firimituri pe masă.

Le culege imediat cu mâna și le aruncă în farfuria ei.

– Da, ar putea fi distractiv.

– Eu, să mă cațăr pe munte? Nici măcar n-am bocanci!

– Nici eu. Am putea merge să ne cumpărăm.

Încerc să apelez la pasiunea pentru cumpărături a lui Sian, însă mă îndoiesc că magazinele cu echipamente pentru sporturile în aer liber ar fi la fel de tentante precum outletul nostru local, *Kurt Geiger*.

Mă privește ridicând o sprânceană și îmi dau seama că trebuie să încerc o altă abordare.

– Va fi distractiv. Vom sta cu toții într-o cabană de la poalele munților, care are, pare-se, un șemineu. Luăm cu noi multă băutură, ca să ne ajungă seara.

Omit să îi spun că voi cădea, probabil, lată de epuizare de îndată ce vom trece pragul cabanei.

– Când va fi asta? mă întreabă ea.

– Weekendul din 10 și 11 aprilie.

Nu îi spun nici că va trebui să își ia liber luni de la birou, căci atunci este ziua de întoarcere. Sian este reporter local și o împătimită a muncii ei. Și așa mi-e greu să o conving să mai facă în weekenduri câte o pauză, iar în timpul săptămânii este aproape imposibil. Tocmai de aceea ne aflăm aici marți, pentru că e o zi mai liberă din punctul de vedere al știrilor.

– Cred că s-ar putea să scriu un articol despre festivalul de comedie, dar voi verifica, zice ea.

– Oh, e în acel weekend?

O clipă, nu știu ce să aleg: drumeția sau festivalul. De obicei, Sian îmi dă mie biletul suplimentar pe care îl primește pentru astfel de evenimente. Sunt întotdeauna bilete VIP, ceea ce înseamnă că avem ocazia să îi vedem de aproape pe artiști. Cântăresc în gând dacă vreau să mă ud și să mă umplu de noroi în timp ce escaladez Everestul, căci mie așa mi se pare, sau dacă vreau să socializez cu persoane faimoase și amuzante. Balanța înclină în favoarea comediei și sunt pe punctul de a lăsa totul baltă, când zăresc un bărbat

care seamănă cu Joseph și îmi amintesc motivul pentru care îmi doresc să merg în Țara Galilor.

– Sper să poți veni, zic eu, regretând deja biletele gratuite în cazul în care ea nu va putea veni.

Îmi tamponez colțul gurii cu șervețelul, înainte să mă ridic în picioare.

– Mă duc să îmi pudrez nasul.

– Ne vedem într-o clipă, zice Sian.

O privesc cum mai ia o prăjitură și înregistrez în minte ce a mai rămas pe suport. De când cu ciocolata din cutie care a dispărut ca prin minune cât timp am lipsit eu din încăpere, sunt foarte atentă când rămâne singură cu mâncarea.

Caut din priviri toaleta, prea speriată ca să întreb un chelner, când zăresc o altă femeie care pare să știe încotro se îndreaptă. O urmez în toaleta roz, care îmi amintește de o fantezie cu bezele.

Cu gândul la prăjituri, mă grăbesc să îmi închei vizita acolo, căci nu vreau să o las pe Sian singură cu ele mai mult decât e nevoie. Îmi aplic un strat de luciu pe buze și îmi zburlesc puțin părul, cu intenția de a-i da volum.

Ezit o clipă înainte să ies pe ușă, ca să mă asigur că nu voi face vreo gafă. Fusta nu mi-e prinsă în chiloți – verificat. Colanții sunt întinși pe picior, ca să nu creeze cute – verificat. Nu-mi atârnă de haine nicio bucată de hârtie igienică – verificat.

Încrezătoare că totul este în regulă, îmi dau părul pe spate și ies din toaletă. Străbat cu pași hotărâți salonul și observ că Sian își întinde din nou mâna către suportul de prăjituri – apoi îl zăresc din nou pe bărbatul care seamănă cu Joseph. Mă întorc să îl văd mai bine. Poate că mă înșală privirea, dar chiar seamănă cu el. De fapt, râsul lui și felul în care își înclină capul într-o parte sunt de neconfundat. Când se apropie un chelner, bărbatul își așază coatele pe masă și își împreunează mâinile. Gestul lui caracteristic.

Oh, Doamne, el e! Rămân locului și simt cum mă cuprinde panica. Joseph este la doar câțiva metri de locul în care mă aflu eu.

Ca și când mi-ar fi simțit prezența, el își ridică privirea. În ciuda faptului că am încercat cu disperare săptămâni la rând să îl văd, mă simt prea agitată și confuză ca să vorbesc cu el. Mă îndrept în grabă spre masa noastră, ciocnindu-mă pe drum de cineva.

Realizez că este un chelner – *bineînțeles*. Și nu un chelner oarecare, ci unul care duce o tavă din argint plină cu cești de ceai folosite. El se împleticește ușor, iar cestile zăngănesc zgomotos pe tavă. Îl privesc îngrozită cum se leagănă ca un jongler pe monociclu, încercând să-și păstreze echilibrul. Închid ochii, pregătindu-mă să aud zgomotul de porțelan spart, însă nu se aude nimic. În schimb, chelnerul tușește încet, înainte să se îndrepte către bucătărie. Ce profesionist!

Simt cum îmi ard obrajii de rușine când mă gândesc la scena pe care aș fi putut s-o provoc. Mă uit la Joseph ca să verific dacă a observat toată acea agitație, iar el mă privește în ochi. Încremenesc, așteptând acea privire de recunoaștere, însă el se întoarce către femeia care îl însoțește și își continuă conversația.

Sunt prea șocată ca să mă mai mișc, însă chelnerul care se îndreaptă spre mine cu două suporturi de prăjituri reprezintă un motiv întemeiat de a mă pune în mișcare. Oi fi reușit eu să evit scena dramatică de adineauri, dar nu cred că voi avea același noroc și a doua oară.

Cum de nu l-am observat până acum stând atât de aproape de mine? La naiba cu reticența mea de a privi în jur, de teamă să nu trec drept turistă! Că tot veni vorba, ce caută el aici? Pagina lui de Facebook nu mi-a oferit niciun indiciu cum că s-ar afla în vecinătate, nu că i-aș fi verificat-o de pe telefon, în tren, în drum spre Ritz...

În timp ce mă așez, Sian îmi pune pe farfurie un biscuit, fără să mă întrebe.

– Ce-ai pățit? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Nu spun nimic, nici nu înhață biscuitul.

– Abi?

– Joseph e aici, zic eu în șoaptă.

– Joseph? Al tău? întreabă Sian, aplecându-se peste masă cu un aer conspirativ.

– Da, zic eu oftând.

Nu-mi vine să cred că este aici. Adică... știu că toți ne aflăm aici datorită lui, dar putea să își aleagă un alt moment.

– Unde? mă întreabă ea, privind în jurul ei ca o mangustă care supraviețuiește în deșert.

Îmi duc mâna în partea laterală a feței, ca și când aș vrea să mă feresc.

– Acolo. Privește! În spatele tău, la dreapta.

Îi vedem doar ceafa și, din nefericire pentru mine, asta înseamnă că stăm cu fața la femeia care îl însoțește, pe care o pot vedea în toată splendoarea.

Spre deosebire de mine, aceasta arată de parcă ar fi făcută pentru Ritz. Părul castaniu îi este prins cu grijă în vârful capului, iar bretonul îi încadrează perfect fața. Poartă o rochie neagră, cu mâneci lungi, acoperită cu dantelă. În urechi îi strălucesc niște cercei cu diamante care îi atârnă din loburile delicate, iar la încheietura mâinii are o brățară asortată.

Îmi privesc rochia scurtă, de un albastru electric, pe care am asortat-o cu colanți și cu un jerseu negru. Mă simt mai degrabă strălucitoare și extravagantă decât elegantă și stilată ca ea. Încep să mă simt stânjenită că mă aflu aici. Poate că nu contează doar să fii aici. Poate că nu sunt genul acela de femeie.

– Te-a văzut? mă întreabă Sian, întorcându-se cu fața spre mine.

– Asta-i partea ciudată, sunt sigură că s-a uitat la mine, dar nici măcar n-a clipit. Nu e ca și când s-ar fi prefăcut că nu mă vede – mai degrabă nu m-a văzut.

– Poate că nu te-a recunoscut din cauza noii tale tunsori.

Îmi duc mecanic mâna la păr și îmi trec mâna prin el.

– Cu siguranță nu arăt atât de diferit...

– Ba da. Îți schimbă complet înfățișarea.

Îmi simt mintea ca într-o vâltoare și încerc să mă hotărăsc dacă voi putea să continui să stau aici, având în vedere faptul că Joseph se află atât de aproape de mine.

– Crezi c-ar trebui să mă duc şi să vorbesc cu el? Să-i mulţumesc pentru că mi-a restituit cutia?

– În mod normal, aş spune nu, dar ar fi păcat să n-o faci când arăţi atât de bine. Adică de câte ori ai ocazia să dai peste fostul după o despărţire şi să fii îmbrăcată trăsnet? zice Sian, rostind cuvintele pe care le gândeam şi eu.

Doar că el e însoţit de o femeie. Privesc absentă prăjiturile din faţa mea. Mi-am pierdut pofta de mâncare.

– Dar priveşte-o pe noua lui iubită! E splendidă. Nu vreau să mă fac de râs.

Dacă ar fi fost cu oricine altcineva în afară de ea, poate că m-aş fi dus la el. Nu pot să garantez însă că nu voi începe să plâng şi sunt prea mândră ca să permit să se întâmple una ca asta în faţa ei.

– Nu e chiar aşa, zice Sian, arătând cu dispreţ spre femeie.

Sunt cufundată în gândul că s-ar putea să fi întârziat cu această listă de dorinţe, căci poziţia de iubită a lui Joseph Small pare să se fi ocupat deja, când observ o umbră căzând asupra mesei noastre.

– Abi? rosteşte Joseph, cu vocea lui afectată.

– Salut, Joseph! zic eu, ridicându-mi capul.

Privirile ni se întâlnesc. Habar n-am cum de vocea mea este atât de calmă şi de stăpânită. Reuşesc să mă prefac că este un lucru firesc să ne întâlnim din întâmplare, şi nu ceva la care visez în fiecare minut de când m-a părăsit.

– Nu-mi vine să cred că eşti tu. Părul tău, zice el nedumerit.

– Ah, da, mi l-am tuns săptămâna trecută. Voiam o schimbare, zic eu, ridicând din umeri şi încercând în continuare să rămân stăpână pe mine, în ciuda faptului că tremur ca o frunză.

– Nu te-am recunoscut când te-am văzut prima dată, dar te-am zărit din nou şi mi s-a părut că eşti tu. Firește că atunci mi-am zis că trebuie să vin să mă conving. Şi... iată-te!

Oare bate câmpii? De obicei, este foarte calculat, însă am impresia că l-am cam tulburat.

– Iată-mă, repet eu. Mulțumesc că mi-ai adus lucrurile săptămâna trecută, spun eu, în încercarea de a-i distrage atenția de la părul meu.

– Oh, pentru puțin. Mă aflam prin zonă și mi-am zis să îți las cutia. Am sunat la sonerie, dar nu mi-ai răspuns. Sper că nu te superi că ți-am lăsat-o în hol.

– Deloc.

Încă o pauză, iar conversația se împotmolește. Totul mi se pare îngrozitor de formal și de rigid. Este atât de nefiresc! Cândva, eram atât de intimi unul cu celălalt... iar acum vorbim de parcă am fi doar simple cunoștințe. Simt cum mi se adună lacrimile în ochi gândindu-mă la cum eram odinioară.

– Ce vânt te-aduce pe-aici, Joseph?

În afară de lista secretă.

– Întotdeauna mi-am dorit să vin. Plus că azi e ziua surorii mele, Bianca, și m-am gândit să o aduc aici.

O surprind pe Sian înăbușindu-și un chicot când îl aude cum pronunță numele surorii lui – *Bee-arn-ka*. Accentul lui face ca acest nume să sune cu totul diferit de cel al personajului din *EastEnders*.

Apoi realizez ce a spus: sora lui. Nu este noua lui iubită. Încerc să mă abțin să zâmbesc larg.

– Drăguț din partea ta, zic eu.

– Da, probabil că ar trebui să mă întorc la ea. Mă bucur că te-am văzut, Abi. Arăți... foarte bine.

– Mersi, zic eu, simțind cum mă înroșesc la auzul complimentului.

Mă privește lung înainte să se întoarcă la sora lui.

– Se pare că nu este noua iubită, zice Sian, e doar sora lui, *Be-arn-kaaaaa*.

Râd când o aud pe Sian imitându-l. Uitasem cât de afectat putea vorbi.

– Știu, zic eu.

Jubilez în sinea mea. Nu este încă totul pierdut.

– Pun pariu că îi vine să-şi tragă palme pentru că te-a părăsit, zice Sian.

– Crezi? răspund, cu răsuflarea întretăiată.

– Categoric. N-ai văzut cum se uita la tine? Era cât pe ce să-i curgă balele în ceaiul meu.

Zâmbesc la acest gând. Poate că, la urma urmei, nu sunt nebună fiindcă îl vreau înapoi. Ştiu că nu mi-am imaginat legătura care există între Joseph şi mine.

– Crezi că ar trebui să continui cu un mesaj nevinovat pe Facebook? Ca să pun din nou lucrurile pe roate, ştii?

– Stai! Chiar îl vrei înapoi? Cum rămâne cu lista ta şi cu toate lucrurile pe care ţi le-ai pus în gând să le faci ca să-l uiţi? mă întreabă Sian.

Dacă i-aş spune adevărata motivaţie care se ascunde în spatele listei mele de dorinţe...

– Ştiu, doar că nu m-am aşteptat să îl văd.

Atât de curând.

– Mă rog, zice ea, servindu-se cu o altă prăjitură – nu mai ştiu câte a mâncat până acum. Ştii care este părerea mea referitoare la faptul că vrei să îl recâştigi şi nu te pot opri, dar cred că ar trebui să aştepţi ca el să vină la tine. Până la urmă, el a fost cel care s-a despărţit de tine. N-ar trebui să fii tu cea care face primul pas. Nu schimbă cu nimic faptul că l-ai văzut.

Oftez. Are dreptate. Dacă îi voi trimite un mesaj, voi părea patetică şi disperată, ceea ce anulează complet scopul pentru care vreau să îndeplinesc lista de dorinţe.

Îi văd pe Joseph şi pe sora lui împingându-şi scaunele şi ridicându-se în picioare. Când Bianca se întoarce ca să o ia spre uşă, văd asemănarea izbitoare dintre ei şi mă întreb cum de nu am observat-o până acum. Joseph o urmează şi, în timp ce păşeşte, aruncă o privire peste umăr în direcţia mea. Schiţează un zâmbet înainte să iasă pe uşă.

Am senzaţia că în stomac îmi explodează artificii.

– Acum, că a plecat, ai de gând să termini prăjiturile? mă întreabă Sian.

– Oh, da, zic eu, simțindu-mă brusc înfometată. Hai să mai comandăm!

La urma urmei, voi arde suficiente calorii cu tot ciclismul, alergatul și cățăratul de pe listă. Faptul că l-am văzut pe Joseph m-a făcut să mă concentrez și să îmi reamintesc care va fi premiul final.

Abia aștept lecția de ciclism de duminică. Abia aștept să învăț, apoi să intru din nou pedalând în inima lui Joseph.

Deși nu am reușit să bifez decât o provocare, nimic – nici măcar frica – nu îmi va sta în cale pentru a le înțeleg și pe celelalte nouă. Faptul că l-am revăzut m-a făcut să realizez cât de important este să îl recâștig. Sunt mai convinsă ca oricând că voi reuși să fac asta cu ajutorul listei.

Capitolul 8

Cinci săptămâni şi şase zile până la Ziua Z, respectiv coborârea în rapel. Un lucru bifat pe listă, au mai rămas nouă...

– Nu-i chiar atât de rău, zic eu, întorcându-mi capul ca să strig peste umăr.

Nu ştiu de ce nu am avut încredere în Ben înainte, când mi-a spus că ar trebui să încep să pedalez mai repede.

Văd cum face ochii mari şi mă priveşte îngrozit.

– Ai grijă! strigă el, ridicându-şi braţul.

Când îmi întorc capul, observ că mă îndrept direct spre un gard viu.

– Oh, la naiba!

Întorc ghidonul în ultima clipă, iar roţile bicicletei mele se izbesc de bordură. Apăs tare frâna şi îmi înfig un picior în pământ. Inima îmi bubuie în piept, dar reuşesc cumva să ţin bicicleta dreaptă.

– Cine l-a pus aici? Gard nenorocit, zic eu, lovindu-l cu piciorul.

Doar eu puteam să dau peste singurul obstacol dintr-o parcare goală.

Merg cu bicicleta de o oră şi cred că pot să spun că nu sunt făcută pentru aşa ceva. Ben m-a dus în parcarea goală a unei clădiri de birouri, la marginea oraşului, iar eu am pedalat atât de încet, încât el a reuşit să ţină pasul cu mine, mergând în spatele meu. Şi, desigur, când îmi spune în sfârşit să merg mai repede, iar eu mă cred stăpână pe mine, mă arunc practic într-un tufiş.

– Te-ai descurcat chiar bine, zice el, aplecându-se ca să verifice roata, probabil pentru a se asigura că nu am provocat o avarie serioasă. Trebuie doar să te uiți în față. E ca și când ai conduce o mașină. Când conduci, nu te întorci în spate ca să vorbești cu mine, nu?

– Oare? Bine că ești tu la volan.

El zâmbește și i se vede gropița. Azi se vede mai bine, fiindcă și-a mai tăiat barba pe care o avea la ultima noastră întâlnire.

– Vrei să mai exersezi sau vrei să faci o pauză? Am adus niște ceai.

– Ceai? repet eu sceptică, coborând de pe bicicletă.

Este ca și când ar fi rostit cuvântul magic.

Își ia rucsacul din spate și scotocește înăuntru, apoi scoate un termos și două căni de metal. Se așază pe bordura în care am intrat mai adineauri și pune ceai în căni.

– Sper că nu te deranjează că n-am adus zahăr, zice el, încercând să se scuze.

Mă așez lângă el și iau cana.

– Este perfect. Mulțumesc. Exact ce aveam nevoie.

Cuprind cana de metal cu palmele. Îmi place să o simt caldă.

– Nu-mi vine să cred că ai venit așa de pregătit.

Iau o gură de ceai și oftez de plăcere, așa cum fac cei din reclamele pentru ceai.

– Nu există plimbare cu bicicleta fără ceai și... oh...

Ben scotocește din nou în rucsac și scoate două *Mini Rolls*... prăjitură.

Mă uit cu suspiciune la *Mini Rolls*. După ce m-am îndopat marți cu prăjiturile de la Ritz, dieta mea pentru a scăpa de kilogramele acumulate după despărțire pare că nu a început prea bine. Dar ce mai contează o prăjiturică în plus, nu-i așa? Și-apoi, am pedalat cel puțin o oră. Cu siguranță am ars ceva calorii, în ciuda vitezei mele de melc.

Așez cana pe jos și iau prăjitura pe care mi-o întinde Ben.

– Nu e împotriva ideii de a trăi sănătos și de a face mișcare cu bicicleta? Nu se zice că trupul nostru este un templu? zic eu, desfăcând ambalajul prăjiturii.

– Ha! Al meu nu e. Trebuie să îți îngădui un mic răsfăț în timpul unei plimbări – este cireașa de pe tort. Am cumpărat mai multe sortimente de ciocolată de la ciocolatierul de lângă magazin, dar, din păcate, le-am mâncat pe toate aseară.

– Întotdeauna mi-am dorit să intru acolo, însă nu cred că m-aș putea abține.

– Probabil că e mai bine așa. Eu sunt dependent de bezele și de ciocolata cu miere. Sunt delicioase.

Își vâră în gură toată prăjitura. Apoi mai scoate una din rucsac și mi-o oferă mie. Mă uit la corpul lui zvelt și mă gândesc că poate a descoperit un secret de când face ciclism. Poate că, dacă voi reuși să merg pe bicicletă, voi putea mânca prăjituri după pofta inimii...

– Ți se pare mai ușor mersul pe bicicletă?

– Puțin, deși am crezut că îmi voi intra în mână mult mai repede. Am în continuare impresia că aș putea fi întrecută și de un copilaș.

– Poate că ar ajuta dacă te-ai duce pe bicicletă la birou, ca să prinzi curaj.

– Hm...

Nu sunt prea sigură. Există intersecții care mă sperie și ca pieton și pe care le traversez doar cu ajutorul unui omuleț verde. Nu cred că m-aș putea avânta în trafic pe un cadran metalic fîrav, pe care abia dacă reușesc să îl stăpânesc.

– Pari să faci progrese. Într-un final, ai reușit să prinzi o oarecare viteză. Îți va lua ceva timp ca să înconjori insula Wight în ritmul acesta, dar, categoric, ai reușit să pedalezi mai repede decât dacă ai fi mers la pas. Cred că în ritmul acesta vei reuși s-o faci pe la sfârșitul anului.

Mă simt descurajată. Nu mă încadrez în timpul pe care mi l-am propus ca să îl recâștig pe Joseph.

– Eu mă gândeam mai degrabă la luna viitoare.

– Hm... ești ambițioasă. Va trebui să exersezi mai mult.

Dau din cap însuflețită, mulțumită că nu a râs de mine.

– M-am temut adineauri că va trebui să înconjor insula pe jos având în vedere ritmul în care pedalezi, zice el zâmbind.

– Ai grijă! spun eu râzând, în timp ce mi-l imaginez păşind în faţa mea cu un steag mare, aşa cum se făcea pe vremuri în faţa trenurilor.

Mă simt uşurată că s-a oferit să mă însoţească în timpul marii provocări. Mă simt liniştită ştiind că mă voi afla în compania unui expert, dacă ceva nu va merge bine.

– Nu e vina mea că sunt cel mai nepriceput ciclist din lume.

– De fapt, este. Ştii să mergi pe bicicletă şi nu ai o condiţie fizică lamentabilă, aşa că nu văd niciun motiv pentru care să nu reuşeşti.

– Doar că mi-e frică să nu zbor peste ghidon.

– Of, te numeri printre acei oameni prăpăstioşi, zice el, ridicând din sprâncene şi dând din cap.

– Ba nu. Sunt destul de optimistă. Mă rog, până nu sunt pusă într-o situaţie-limită. Să luăm, de exemplu, incidentul cu gardul viu. Dacă nu te-ai fi aflat în spatele meu, nu aş fi fost avertizată şi aş fi plonjat în el cu capul înainte.

– Dacă nu m-aş fi aflat în spatele tău, nu ţi-ai fi întors capul ca să vorbeşti cu mine, ci te-ai fi uitat pe unde mergi. Chiar asta crezi, că e o situaţie pe viaţă şi pe moarte? Aici, într-o parcare goală şi fără obstacole?

Văd cum gropiţa începe să îşi facă apariţia.

– Ştiu că par ridicolă, zic eu, sorbind din ceai.

– Nu înţeleg de ce ţi-e atât de frică! Ai baza, dar ceva te reţine...

– Frica, zic eu, mai mult în cana cu ceai decât spre Ben.

– Frica de ce?

– Să nu cad. Să nu merg atât de repede încât să nu mă mai pot opri.

– E ciudat, dar pe mine exact asta mă impulsionează. Atunci când cobor versanţii pe bicicletă, simt adrenalina datorată fricii. Ştii tu, acea adrenalină năvalnică ce îţi dă o senzaţie de rău, dar care te face în acelaşi timp să îţi doreşti să o faci din nou de îndată ce te-ai oprit. Înţelegi?

Clatin din cap. Nu ştiu.

– Ca să fiu sinceră, de obicei mă opresc înainte să ajung în faza asta.

– În cazul acesta, Abi, ratezi multe. Poate că, după experiența din insula Wight, vei începe să faci ciclism montan împreună cu mine și cu Tammy.

Când izbucnesc în râs, îmi mișc mâna și vărs ceai pe picior.

Nu știu ce ar fi mai puțin probabil: să mă apuc de ciclism montan de bunăvoie sau să mă urc pe bicicletă în fața lui Tammy, care e o ciclistă profesionistă. Una e să mă fac de râs în fața cuiva ca Ben, care nu este deloc critic, și cu totul altceva în fața lui Tammy.

– Eu, ciclism montan? Cred că mai degrabă aș coborî în rapel Turnul Spinnaker decât să merg de bunăvoie cu bicicleta pe teren accidentat sau să cobor un deal.

– Giles mi-a spus săptămâna trecută că ați hotărât că va fi o acțiune de echipă.

Mă gândesc la întâlnirea cu Rick și cu Linz și încă nu știu pe unde o să scot cămașa.

O briză răcoroasă trece peste noi, iar Ben își trage în jos mânecile hanoracului.

– Mda, el a sugerat asta.

Mă înfior, dar nu din cauza vântului.

El mă privește o clipă și deschide gura ca să spună ceva, apoi pare că se răzgândește.

– Ce e?

Îl văd încruntându-se de parcă ar avea ceva în gând.

– Nu te înțeleg. Dacă te sperie atât de mult, de ce-ai trecut pe listă chestia asta? Lista de dorințe ar trebui să cuprindă lucruri pe care visezi să le faci, nu care te chinuiesc.

Mi-aș fi dorit ca și lui Joseph să i se fi spus asta.

– M-am gândit că va fi o provocare pentru mine, răspund eu cu glas stins.

Am repetat aceste răspunsuri de rezervă în caz că Sian avea să mă ia la întrebări.

– Sunt sigur că există o mulțime de alte o provocări care nu te-ar face să arăți de parcă ai fi pe punctul de a avea un infarct ori de câte ori este menționat un lucru de pe listă. Cum ar fi să înconjori insula Wight pe bicicletă – nu pare a fi un lucru pe care l-ai face în mod normal.

Ridic din umeri și mă concentrez asupra ceaiului.

– Ești sigură că te-ai gândit bine la listă?

Strâng la piept cana pe jumătate goală. Se pare că nu m-am mai gândit la nimic altceva de când am găsit lista lui Joseph.

– Îhî, îngân eu, nefiind nici eu prea convinsă.

– De ce nu o schimbi? Doar este lista ta. Important este să faci lucruri care îți plac.

– Încerc să îmi revin în urma unei despărțiri și trebuie să duc la bun sfârșit această listă.

– Ba nu trebuie, zice Ben, scărpinându-se în cap. Există multe variante prin care poți să vindeci o inimă rănită, dar a îndeplini o grămadă de lucruri de pe o listă, pe care nu vrei să le faci, nu se numără printre ele.

– Cum altfel l-aș putea recâștiga pe Joseph?

Rostesc cuvintele fără să-mi dau seama.

– Să-l recâștigi pe Joseph? repetă Ben.

Strâng din ochi, prea stânjenită ca să mă uit la el.

– Încerci să îl determini pe fostul iubit să se întoarcă la tine făcând lucruri de care ți-e frică?

Deschid ochii în cele din urmă și îl văd pe Ben cum se întoarce spre mine și mă privește cu atenție. Îmi întorc și eu capul spre el și îl privesc în ochi. Știu că mi se citește totul pe față.

– E ridicol, știu, spun oftând.

Oamenii par să accepte o listă de dorințe atunci când cred că pot uita de cineva. Știam că totul va fi diferit dacă cineva ar afla că e doar un plan de a recâștiga pe altcineva.

– Abi, încerci să duci la capăt lista lui?

Dau încet din cap și închid ochii.

Ben fluieră printre dinți.

– Brusc, totul are logică. Nu puteam înțelege de ce vrei să faci toate aceste lucruri care te înspăimântă. Există ceva pe listă ce îți dorești cu adevărat să faci?

– Să servesc ceaiul la Ritz, să vizitez Parisul și să degust vinuri... Mi se pare în regulă să fac asta. Și abia aștept cursul de spaniolă, care va începe săptămâna viitoare.

Deși faptul că am ascultat-o pe Shakira cântând în spaniolă nu m-a ajutat să îmi îmbunătățesc abilitățile lingvistice.

– Lasă-mă să ghicesc: nu ai fi trecut pe lista ta drumețiile în munți, ciclismul și coborârea în rapel, nu-i așa?

– Nici windsurfingul, adaug eu, cutremurându-mă când mă gândesc la mare.

Mă aștept să-mi țină o prelegere. Asta ar face Sian. Mai întâi, s-ar supăra pe mine pentru că am mințit-o pretinzând că este lista mea. Apoi s-ar înfuria pentru că încerc să mă schimb pentru un bărbat.

Mă încordez, așteptând o tiradă din partea lui despre prostia mea, însă Ben izbucnește în râs.

– Ce e?

Nu este amuzant. Trist, ridicol, poate, dar nu caraghios.

El îmi zâmbește și clatină ușor din cap.

– Nimic. Doar că este aproape cel mai ridicol lucru pe care îl poate face cineva ca să îl recâștige pe celălalt.

Mă uit la el uluită. Nu este cel mai groaznic lucru pe care l-aș fi putut face. Mi-aș fi putut face apariția „din întâmplare" în toate locurile în care ar fi mers el. Sau aș fi putut încerca să mă întâlnesc cu unul dintre prietenii lui ca să îl fac gelos. Înainte să dau peste listă, m-am gândit la sute de planuri nebunești ca să îl fac să se întoarcă la mine, dar acesta mi s-a părut cel mai normal.

– Îmi pare rău, Abi. Trebuie să recunoști că este puțin exagerat. Ce te aștepți să facă atunci când va afla?

– Când va afla ce? Că am făcut unele lucruri de pe lista lui?

– Că i-ai reprodus *întocmai* lista. Nu crezi că se va speria?

Ridic din nou din umeri.

– Sper să nu afle că am găsit-o. Și nu este întocmai lista lui, fiindcă am modificat-o puțin. Voi alerga doar 10 kilometri și nu o jumătate de maraton.

– Corect, spune Ben.

Îi văd gropița, care, mi-am dat seama, apare atunci când râde în sinea lui.

– Ei, haide! Bărbații nu observă nici ce se petrece sub nasul lor. Și-apoi, dacă va afla ce fac, sunt sigură că va considera adorabil acest lucru. Tu nu te-ai simți flatat dacă o persoană și-ar da osteneala să facă tot soiul de cascadorii periculoase, care o sperie de moarte, doar ca să te întorci la ea?

Gropița dispare, iar Ben devine serios pentru o clipă.

– Dacă tu și Tammy v-ați despărți, iar ea ar face așa ceva pentru tine. Cu siguranță, asta ți-ar arăta cât de mult ține la tine.

– Nu cred că ar observa că nu mai suntem împreună, spune el în barbă. Și-apoi, ce aștepți să se întâmple? Că o să fie atât de impresionat de lista ta, încât o să vrea să vă împăcați și veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

– Cam acesta-i scopul.

– Nu există finaluri fericite în viața reală, Abi. Mai bine nu ți-ai mai irosi timpul și forțele, spuse Ben clătinând din cap.

– Știu că pare ridicol, zic eu oftând. Doar că nu am găsit o altă modalitate de a-l face să se întoarcă la mine. Nu sunt nebună, doar îl iubesc... Nu e nevoie să mă mai ajuți dacă nu vrei. Voi înțelege dacă vei alege să nu mai vii pe insula Wight, însă nu mă poți face să mă răzgândesc. Voi duce la bun sfârșit lista.

– Nu voi încerca să te fac să te răzgândești, deși cred că ai fi mai câștigată dacă ți-ai face o listă a ta. Din experiența mea, dacă iubești pe cineva, uneori e mai bine să îl lași să plece, altminteri doar vei suferi. Cu cât iubești mai mult pe cineva, cu atât mai tare ți se va frânge inima atunci când relația va lua sfârșit.

Ăsta da cinism, frate!

– Eşti sigură că fostul tău merită acest efort?

Mă gândesc la Joseph şi la cum arăta când ne întâlnirăm la Ritz, dichisit, cu cămaşa apretată şi cu puloverul Ralph Lauren legat peste umeri în timp ce pleca.

– Categoric, răspund fără să ezit.

– Ei bine, atunci cine sunt eu ca să îţi stau în cale?

– N-ai să-i spui lui Giles, nu-i aşa?

Se uită la mine şi îl văd cum se încruntă.

– Doar dacă vei dori tu. Deşi cred că ar trebui să îi spui atât lui, cât şi prietenei tale, Sian. Nu cred că le va plăcea să afle că au fost minţiţi. Şi-apoi, probabil că te vor înţelege mai bine decât crezi tu.

– Oh, nu, zic eu, scuturând din cap. Cu siguranţă, Sian nu va înţelege. Va fi furioasă. Ea militează pentru independenţa femeii şi va crede că săvârşesc o crimă împotriva feminismului. Nu, va fi micul nostru secret, dacă n-ai nimic împotrivă.

El continuă să mă privească cu gura căscată.

– Ştiu că e o prostie, zic eu.

– Nu e o prostie. Suferi din dragoste. Ştiu cum e, crede-mă.

– Ştii?

Mă uit la Ben şi îmi dau seama că i-am spus unul dintre cele mai mari secrete ale mele, în vreme ce eu nu ştiu nimic despre el. Habar nu am despre viaţa lui amoroasă sau de cât timp este împreună cu Tammy.

– Ştiu.

Ridic o sprânceană ca să îi arăt că vreau să dezvolte subiectul.

– După ce m-am despărţit de prima mea iubită, am încercat din răsputeri să o fac să se întoarcă la mine.

– Cum ai procedat?

– Păi, am zburat în jurul lumii ca să-i dau de urmă în Thailanda, în Vietnam, apoi în Australia. Şi-a luat un an de vacanţă.

– Dumnezeule! Ai fost hărţuitor.

– Nu am fost hărţuitor în adevăratul sens al cuvântului. S-a întâmplat doar să am un traseu identic cu al ei prin Asia de Sud-Est

și Australia. Îmi făceam apariția din două în două luni. În rest, am călătorit pe unde mi-am propus.

– Și ce s-a întâmplat? V-ați împăcat?

– Nu tocmai. Ne-am întâlnit întâmplător în Thailanda, iar ea călătorea cu un tip. Când am văzut-o în Vietnam, era însoțită de un alt individ, iar când am revăzut-o în Oz și eram pregătit să îi mărturisesc iubire veșnică, era cu altcineva. Atunci am realizat că mă aflam la celălalt capăt al lumii și alergam după cineva care nu mă mai dorea. Dacă nu a căzut la picioarele mele atunci când am văzut-o la mii de kilometri depărtare, în Thailanda, nu avea să o facă niciodată.

– Incredibil! Deci ești aproape la fel de țicnit ca și mine.

Nu era de mirare că Ben nu credea în finaluri fericite.

– Doar am zis că lista ta este aproape cel mai nebunesc lucru de care am auzit vreodată. În apărarea mea însă trebuie să spun că aveam optsprezece ani pe-atunci. Așadar, tu ar trebui să știi mai bine. Ai peste treizeci de ani, corect?

– Hei! Ai grijă! zic eu, înghiontindu-l cu cotul în coaste. Am treizeci de ani și-atât.

Știu că Ben a făcut o glumă, însă în ochii lui se citește tristețea, de parcă ar fi avut în continuare inima frântă. Schițează un zâmbet când se ridică în picioare.

– Haide, urcă-te pe bicicletă! Altminteri vei împlini patruzeci de ani până vei reuși să înconjori insula Wight.

Mă ridic în picioare și îmi pun casca pe cap fără nicio tragere de inimă.

– Mulțumesc, Ben, pentru că faci asta, chiar dacă știi că sunt o ratată, îi spun ridicându-mi bicicleta.

– Nu-i nimic. Știam deja că ești puțin. Cum se poate ca o femeie de vârsta ta să nu știe să meargă pe bicicletă?

Zicând acestea, Ben se urcă pe bicicleta lui, pe care a împins-o de colo colo toată dimineața, și se îndepărtează.

Simt cum mă îmbujorez și îmi doresc cu disperare să strig după el și să îi mai trag un ghiont în coaste. Însă nu există decât o cale să pot face asta.

– Te prind eu, Ben! îi strig, urcându-mă pe bicicletă şi pedalând atât de repede cât îmi permite teama.

În timp ce pedalez în urma lui, realizez că mă simt uşurată. La început, m-am simţit stânjenită să îi împărtăşesc secretul meu, însă după aceea am simţit cum mi se ridică o greutate de pe umeri. Are ceva ce mă face să îi pot vorbi cu uşurinţă despre lucruri personale, cu toate că este, practic, un străin.

Plus că nici nu i s-a părut o idee chiar *atât* de groaznică şi nici nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc. Şi, uite, chiar reuşesc să merg bine pe bicicletă. Nu trebuie decât să mă enerveze şi voi reuşi să înconjor insula Wight fără nicio problemă.

Roţile se învârt năucitor şi simt cum îmi ard picioarele de cât de repede pedalez. Poate că n-am uitat totuşi mersul pe bicicletă.

Pentru o fracţiune de secundă, chiar cred că pot face asta şi că, spre deosebire de povestea lui Ben despre iubirea lui pierdută, planul meu nebunesc va funcţiona.

Capitolul 9

Mi-au mai rămas cinci săptămâni și două zile ca să termin lista, însă simt că voi avea nevoie de cinci ani în ritmul acesta.

– Ce-i cu tine azi? Arăți de parcă ai fi fost pălmuită, zice Giles, când ni se încurcă bicicletele din nou.

Se pare că împinsul bicicletei este la fel de dificil precum pedalatul.

Mă simt cam prost pentru că l-am târât la nord de biroul nostru ca să vizităm un magazin de echipamente sportive și am stat tot timpul bosumflată.

E numai vina listei. Nu merge prea bine.

Oftez din nou zgomotos. Deși nu vreau să vorbesc despre asta, simt că îi datorez o explicație.

– Lecția de spaniolă de aseară a fost abisală. Apoi, ca și când nu ar fi fost deja suficient de rău că a trebuit să îmi petrec dimineața cu Linz în ceafa mea, am încercat să cumpăr bilete pentru Glastonbury în timpul sesiunii de primăvară și am aflat că trebuia să mă înregistrez în octombrie. *Octombrie*! zic eu indignată.

Ce sistem idiot! Dacă vrei să participi la un festival, trebuie să te hotărăști cu un an înainte.

Giles încuviințează din cap.

– Dacă te ajută cu ceva, ar fi existat puține șanse să găsești bilet, chiar dacă te-ai fi înregistrat. Dar poți merge anul viitor.

Îmi vine să râd. Firește că aș putea merge anul viitor dacă ar fi lista de dorințe a unei persoane normale, doar că nu este. Sunt într-o cursă contracronometru ca să îl recâștig pe Joseph.

– Am întrebat-o pe sora mea dacă nu cumva are ea sau vreun prieten un bilet în plus și mi-a râs în față. Se pare că trebuie să te înscrii cu o poză și totul este foarte strict.

– Dar dacă ai participa la un alt festival? Glastonbury este minunat, dar e atât de mare... Îți petreci cea mai mare parte a timpului plimbându-te de colo colo, fără să vezi mare lucru. De ce nu încerci un altul? „V Festival", de exemplu. De obicei, participă și artiști care cântă muzică mai comercială, ceea ce s-ar putea să fie mai pe gustul tău.

– Mai pe gustul meu? zic eu, umflându-mi nările.

Giles se uită la mine și face ochii mari, panicat.

– N-am vrut să sune așa. Doar că știu ce muzică asculți la serviciu.

– Ce are muzica pe care o ascult eu?

– Nimic. Dacă îți place Taylor Swift și Beyoncé.

– Hei, am și câteva melodii ale trupei Imagine Dragons și poate o melodie a trupei Foo Fighters, zic eu, încercând să acord credit muzicii pe care o ascult.

Adevărul este însă că Giles are dreptate – lista mea de melodii este de proastă calitate. Toată lumea de la serviciu poate să acceseze programul iTunes al celuilalt, fir-ar să fie!

Știu că exagerez. Giles a insinuat mereu că sunt mai degrabă o devoratoare de muzică actuală decât o *NME*. Parcă i-ar lua apărarea lui Joseph. Este ca și când ar spune că mă amăgesc crezând că sunt suficient de mișto ca să merg la Glastonbury.

– Bine, atunci de ce nu încerci un alt festival? Unul mai puțin comercial. Există o mulțime de festivaluri foarte bune, care sunt mai mici și mai puțin supraevaluate. Ce zici de Big Chill sau de Bestival?

Mă strâmb când încerc să îmi imaginez ce ar face Joseph. Oare ar fi impresionat de alte festivaluri sau trebuie să fie neapărat

Glastonbury? Mi-l imaginez cum ar tropăi prin noroi în cizme de cauciuc și în jachetă, asemenea personajelor din serialul *Monarhul din Glen*. Încerc să mi-l închipui îmbrăcat de festival, însă eșuez lamentabil. De fapt, nu reușesc deloc să mi-l imaginez acolo. Nici el nu este genul care să doarmă în cort, așa cum nu sunt nici eu. Atunci când își făcea bagajele ca să plece în delegații, obișnuia să așeze bucăți de hârtie satinată între haine, pentru ca acestea să nu se șifoneze.

Poate că nu are importanță la ce festival voi participa. Se pare că mă pierd prea mult în detalii.

– Măcar festivalul Bestival este aproape, zic eu, gândindu-mă la o altă drumeție pe insula Wight.

– Așa te vreau. Laura și cu mine te putem însoți dacă vrei să aduni un grup. Am fost acum cinci ani și ne-am distrat de minune. Toată lumea se îmbracă în rochii de gală pentru această competiție grandioasă.

Mi-a stârnit interesul doar până când a pomenit de rochiile de gală.

– Am să mă interesez, spun eu abătută.

– *Digame sobre tu español clase.*

– Poftim? răspund, simțind cum mă ia un val de căldură când îmi amintesc de lecția de spaniolă de aseară.

Am fost pierdută după primele treizeci de secunde, imediat ce am terminat de rostit *hola*, singurul cuvânt pe care îl știu în spaniolă.

– Am zis: „Spune-mi cum a fost lecția ta de spaniolă".

– A fost un dezastru. Trebuia să fie o clasă pentru începători, însă erau persoane care păreau să vorbească limba fluent. Cu toții imitau perfect accentul din filmul *Cei trei care au speriat Mexicul*. M-am simțit ca o fraieră. Nici n-am putut spune corect „Mă numesc Abi".

– Și ce-ai zis? Că te cheamă Fred?

Îi arunc lui Giles o privire ucigătoare. Azi nu este ziua potrivită ca să râdă pe seama mea. Am rămas fără simțul umorului.

– Încearcă.

Chiar nu am chef.

– Haide, zice el, fără prea mult entuziasm.

– *Me la-mo* Abi.

– *Me llamo* – se pronunţă „ia-mo", zice Giles.

– Vezi? zic eu, clătinând din cap. Am scris cuvintele şi le-am repetat toată ziua la birou şi tot nu-mi iese.

– E doar o chestie de pronunţie. Nu fi atât de dură cu tine! Măcar ai spus-o cu intonaţie, ceea ce este impresionant.

– Ce-am făcut? Of, Doamne, nu mă zăpăci şi mai mult!

Simpla referire la ceva ce aduce cu gramatica mă face să simt fiori pe şira spinării şi mă duce cu gândul la orele de franceză de la şcoală – când mi-am stricat media la examenul de la sfârşitul clasei a VIII-a cu nota 6.

Nu mi-am dorit decât să pot comanda chiftele, nu să retrăiesc temerile adolescenţei.

– Scuze! Uite, dacă ai nevoie de ajutor, am învăţat spaniola la şcoală. *Podríamos practicar hablar español en el trabajo.*

Acum chiar încep să îl urăsc.

El îşi ridică mâinile ca să se apere de inevitabila privire ucigătoare pe care ştie că i-o voi arunca.

– Nu spuneam decât că am putea exersa la muncă, dar după ce vei mai lua câteva lecţii şi te vei simţi pregătită.

– Nu mă voi simţi niciodată pregătită. Dar mulţumesc!

Doamne, ziua de azi a fost un dezastru. Ar fi trebuit să o iau ca pe o prevestire şi să mă duc direct acasă, în loc să merg la magazinul cu echipamente sportive. Acum, mi-am uşurat buzunarele cu 90 de lire, iar femeia mi-a oferit o copie a programului introductiv de antrenament. De unde să ştiu că va trebui să mă antrenez intens pentru cursa de 10 kilometri? Mai bine alegeam să alerg jumătate de maraton.

Cursul de windsurfing din acest weekend se apropie pe nesimţite şi orice urmă de entuziasm pe care am avut-o până acum dispare repede. Având în vedere că toate încep să meargă prost, mi-e teamă să mă gândesc la ce se va întâmpla când voi ieşi în larg.

– Măcar stai bine cu mersul pe bicicletă, zice el, arătând cu mâna spre bicicleta mea. Ben zice că faci progrese.

– Ben este drăguț, spun eu, gândindu-mă la ședința de ciclism în ritmul melcului.

– Dacă te va ajuta cu asta, vei putea bifa un lucru de pe listă.

Asta sper și eu, dar tot bosumflată rămân. Două din zece provocări îndeplinite nu îl vor face pe Joseph să se întoarcă la mine cu brațele deschise.

Suntem pe punctul de a traversa o arteră principală, când zăresc o mașină cunoscută.

Îmi întind mâna în fața lui Giles ca să îl opresc și fac câțiva pași în spate.

– Privește!

Mă opresc și mă uit cum BMW-ul șefului nostru, Rick, parchează lângă trotuarul din față, puțin mai jos de locul unde ne aflăm noi. Mă întreb ce caută aici. Însă nu locul în care ne aflăm este șocant, ci persoana care ocupă locul din față. Aș recunoaște oriunde coada aceea de cal săltăreață.

Portiera se deschide, iar din mașină coboară Linz.

Privesc uimită cum se apropie veselă de portiera lui Rick, apoi cum intră împreună într-un pub din apropiere.

– Ai văzut? întreb eu, cu răsuflarea întretăiată.

Mi s-a făcut pielea de găină. Asta nu miroase a bine.

– Mda, poate au ieșit la un pahar după orele de muncă. Noi facem asta mereu. Mă rog, nu mereu, dar nu e ceva neobișnuit.

– Păi, da, noi facem asta, dar nouă ne este permis. Suntem subalterni care se întâlnesc ca să se plângă de locul de muncă, însă nu mergem doar noi doi. De obicei, sunt invitați toți cei din birou. Tu ai fost vreodată singur cu Rick la un pub?

– Doar atunci când ne-am întâlnit cu un client în timpul pauzei de masă.

– Exact, zic eu, ca și când mi-aș fi construit argumentele.

– Poate se întâlnesc cu cineva acolo?

– Nu cred. Dacă ar fi mers acolo şi alţi colegi, am fi aflat, nu crezi? De ce ar veni până aici dacă nu au nimic de ascuns? Oh, Doamne, dacă sunt împreună?

Ce poate fi mai rău decât să lucrez cu Linz? Să lucrez cu Linz în calitate de iubită a şefului – asta poate fi mai rău.

– Calmează-te! Şi ce dacă sunt împreună? Asta nu schimbă nimic, zice Giles în timp ce traversăm strada, fără să îi mai vedem pe Rick şi pe Linz.

Îmi dau ochii peste cap.

– Asta schimbă totul.

Bărbaţii n-au habar de nimic. Lăsând la o parte faptul că diferenţa de vârstă e şi aşa suficient de dezgustătoare, ar fi un dezastru total şi din punct de vedere profesional.

– Azi-dimineaţă, în timp ce eram la imprimantă, ea a flirtat atât de mult cu Jim, tipul de acolo, încât acesta i-a dat un breloc. Un breloc! Eu merg acolo de ani buni şi nu mi-a dat niciodată nici măcar un pix, darămite un breloc!

Giles se uită la mine şi ridică o sprânceană. Mă rog, ştiu că exagerez, dar în acest moment am senzaţia că, oriunde mă întorc în birou, dau de Linz, care face o treabă mai bună decât mine. Fie că e vorba de a-i „peria" pe clienţi sau de a avea idei de proiectare. Este ca şi când ar fi varianta mea îmbunătăţită, iar acum, când e posibil să fie împreună cu Rick, nu numai că se fixează bine pe poziţie, dar deţine cheia întregului birou.

– Haide să mergem să vedem ce pun la cale! zic eu, luând-o spre pub.

Giles mă prinde de gluga hainei.

Mă încrunt, afişând din nou dispreţ. Tipul ăsta mă scoate din sărite.

– Uşurel, curajoaso! Dacă tot vrei să îi spionăm, măcar să fim discreţi.

Mă luminez la faţă şi îl privesc pe Giles cum îşi leagă bicicleta cu lanţul de un stâlp de felinar din apropiere. Fac şi eu la fel.

– Așa, zice el, după ce se asigură că bicicletele sunt bine legate. Hai să mergem, Bond!

Ne apropiem de pub și procedăm așa cum ar proceda orice spion priceput – trecem de câteva ori prin fața lui, aruncând câte o privire. Însă tactica aceasta nu ne e de niciun folos, fiindcă geamurile sunt fumurii și acoperite cu reclame vechi la bere. Suntem nevoiți să ne zgâim prin crăpătura îngustă de la marginea ferestrei.

– Uite-i, zic eu în șoaptă, fără vreun motiv anume. Nu e ca și când ne-ar putea auzi. Stau la bar.

Îi văd cum se retrag cu băuturile într-un colț al barului.

– Vezi, e o întâlnire amoroasă. Ea bea vin. Dacă ar avea legătură cu munca, ea ar bea o cola sau un suc natural. Plus că s-au retras într-un colț. Of, Doamne!

În mintea mea îi vedeam deja căsătoriți.

– Calmează-te, Abi! Sunt sigur că, dacă ar fi fost vorba de o întâlnire amoroasă, s-ar fi dus într-un local mai select decât Thistle, la ora 5.30 după-amiaza. Și, uite, Linz a scos un pix și o foaie de hârtie. Poate că e vorba de muncă, la urma urmei.

Mă holbez la ei, dorindu-mi să mă fi priceput mai bine la cititul de pe buze.

– Crezi că ar trebui să intrăm? Să spunem că i-am zărit fiind în trecere pe-aici, zic eu, dorindu-mi cu disperare să fi fost o muscă pe perete.

– O, da, i-am zărit într-un colț al barului, prin niște ferestre prin care aproape că nu reușești să vezi nimic.

– Sau ne-am putea preface că intrăm aici ca să bem ceva și dăm întâmplător peste ei. Poate ni s-a făcut sete pe drum, venind de la magazinul cu echipamente sportive.

– Nu cred că ar fi indicat. Trebuie să plec acasă. Laura și cu mine avem salsa joi seara.

Nu mi-a zis nimic despre asta. Nu reușesc să mi-l imaginez, așa deșirat cum e, dansând salsa.

– Sunt sigur că este o chestie inofensivă. Mă gândesc că nici tu nu ai scos un pix și o foaie de hârtie în timpul unei întâlniri amoroase, nu?

– Aşa e, zic eu, storcându-mi creierii.

E drept că am făcut nişte lucruri destul de ciudate în timpul întâlnirilor mele – m-am dat drept altcineva, am vomat pe pantofii partenerului meu, m-am trezit cu un ou azvârlit în mine – dar notiţe nu am luat niciodată.

– Vezi? Mai bine întreab-o mâine pe Linz la muncă ce a făcut cu o seară înainte.

– Mda, şi asta n-o să fie bătător la ochi! Abia dacă vorbesc cu ea – cu siguranţă va intra la bănuieli.

– Ascultă, Abi, ştiu că n-o placi, dar mie mi se pare inofensivă.

Mă străduiesc în continuare să mă uit prin geam şi o văd pe Linz cum îşi trage coada de cal peste umăr şi îşi trece degetele prin ea. Recunosc aceste gesturi. Flirtează. OK, poate n-or fi gesturile pe care le folosesc eu atunci când flirtez – eu sunt mai stângace –, însă e clar că sunt gesturi feminine.

Giles nu înţelege.

Mă întorc spre el şi clipesc des, încercând să imit puţin din farmecul lui Linz – trebuie să-l conving să intrăm.

El oftează zgomotos.

– Doar un pahar, apoi plec, zice el, deschizând uşa înainte ca eu să îmi dau seama ce se întâmplă.

Încerc să mă comport normal, însă Giles se apropie deja de bar, iar eu abia dacă am timp să îmi adun gândurile. Îşi aşază un braţ pe bar şi se poziţionează cu spatele la Linz şi la Rick. Ştiu că încearcă să se comporte normal, însă înălţimea lui îl face să contrasteze puternic cu toţi cei din jur. Mă duc şi mă postez lângă el, uitându-mă doar în faţă, fiindcă nu vreau să dau ochii cu cei doi porumbei. Dacă tot ne prefacem că am intrat acolo din întâmplare, ei ar trebui să ne observe, nu invers.

Comandăm de băut şi încercăm să ne facem un plan.

– Unde ne aşezăm? întreb eu, abia mişcându-mi buzele şi fără să-mi mut privirea.

– Nu ştiu. Ce zici de locul acela? zice Giles, arătând spre celălalt capăt al încăperii dreptunghiulare.

Mă uit la măsuța de lângă toalete și scutur din cap.

– De acolo nu vom auzi nimic.

Acesta este motivul pentru care Giles nu ar fi trebuit să se grăbească să intre. Ar fi fost necesar să ne facem un plan înainte. Să ne înțelegem ce masă vom alege sau unde vom sta în picioare și ce vom spune dacă vom da ochii cu ei. Dar, iată-ne înăuntru, mai dezorientați decât Alicia Silverstone.

Inspir adânc ca să mă liniștesc și clipesc la fel de repede precum gândurile care îmi vin de-a valma în minte în timp ce încerc să alcătuiesc un plan.

Când barmanul așază halbele în fața noastră, simt o mână care mă bate ușor pe spate. Mă întorc și îl văd pe Rick.

– Salut! zice șeful nostru.

O parte din mine răsuflă ușurată, în vreme ce o alta încearcă să nu pară speriată. Presupun că asta am vrut să se întâmple la urma urmei, însă am senzația că am fost prinși cu garda jos.

– Salut, Rick! zic eu, cu un scâncet exagerat. Ce cauți aici?

Aș vrea să mă comport normal și să iau o gură de cidru, însă mâinile îmi tremură prea tare.

– Sunt aici cu Linz, îi ofer câteva informații despre istoria companiei. Fata asta e chiar zeloasă, zice el zâmbind.

„Fata asta e deșteaptă", îmi zic eu. Rick are un orgoliu cât Australia – întâmplător e și locul de unde se trage – și adoră să fie „periat".

– Hai să stăm împreună, zice el, arătând spre masa lor.

– OK, mersi, răspunde Giles fără nicio ezitare.

Ar fi putut să se prefacă măcar că nu am pus la cale vreun plan măreț.

Giles se întoarce și, pentru o clipă, cred că o să ne dea de gol, fiindcă își croiește drum cu nonșalanță spre masa lui Rick.

Linz își ridică privirea spre noi și afișează un zâmbet fals – sau, cel puțin, așa mi se pare mie.

– Giles, Abi, cât mă bucur să vă văd!

– Linz...

– E plăcut, nu-i așa? Să ne întâlnim după orele de program, zice Rick.

– Nu-i așa? zice Giles, uitându-se la Rick și la Linz într-un mod cât se poate de sugestiv.

Mă mir că n-a ridicat o sprânceană și că nu a scos o lupă ca să îi poată analiza mai atent.

– Este o ocazie bună să vorbim despre tricourile pentru cobo rârea în rapel, zice Linz uitându-se la mine.

Este ca și când m-ar fi mirosit și ar încerca să mă dea de gol.

– Cred că ar trebui să purtăm toți tricouri identice, cu un slogan pe ele.

– Îmi place ideea, spune Rick cu ochi scăpărători. Trebuie să găsesc un slogan.

– Apoi, eu voi face o schiță, zice repede Linz.

De parcă mi-aș dori să fac eu asta, când încerc din răsputeri să uit întreaga poveste.

– Sunt sigură că Jim de la magazinul de printuri ne va face o ofertă bună. Azi-dimineață, părea foarte dornic să își consolideze relațiile profesionale. Urmează să îmi trimită o mostră nouă din materialul numit *Ultra Board*, pe care listează acum. Este un carton ușor, dar suficient de rigid pentru panourile de afișare, și complet reciclabil. Cred că s-ar potrivi perfect cu viziunea ta de a oferi pachetul verde de marketing.

Mă uit la ea uluită. Care pachet verde de marketing? De când discută Rick chestiuni de strategie cu ea? E în firmă doar de cinci minute. Și, mai important, de ce nu îmi trimite Jim mie mostra aceea? Eu sunt designerul-șef.

– Nu îmi amintesc ca el să ne fi arătat așa ceva, zic eu, gândindu-mă că poate am visat prea mult cu ochii deschiși.

– Ah, n-a făcut-o. Doar am povestit despre asta când l-am sunat ca să îi mulțumesc pentru că ne-a făcut un tur.

Încep să mă foiesc stânjenită pe scaun. Firește că l-a sunat. Încep să îi înțeleg strategia.

– Super, Linz! Se pare că e ceea ce caut. Abia aștept să văd.

– Deci câte persoane participă la coborârea în rapel? întreabă Giles.

Îmi aruncă o privire și știu că schimbă subiectul intenționat. Nici lui nu îi prea convine ideea că Linz devine prea interesată.

– Suntem opt. Noi patru, Fran, Greg, Isla, de la contabilitate, și Pat, răspunde Rick.

Nu îmi vine să cred că cineva s-ar oferi să facă asta. Greg și Isla sunt firi aventuroase, la fel și Pat, șefa de birou, care are șaizeci de ani și mă face de rușine, dar mă surprinde că Fran s-a oferit voluntară. Nu mi se pare deloc genul ei, mai ales după ce s-a eschivat de la săritul pe trambulină pretinzând că este însărcinată. Mă întreb dacă va găsi o scuză la fel de ridicolă ca să iasă din situația asta.

– Va arăta fantastic în prezentarea Turnului Spinnaker pe care o vom face. Abi, nici nu știu cum să îți mulțumesc pentru inspirație, zice Rick.

Uit complet că îmi tremură mâinile – apuc halba de cidru și încep se beau. Simt broboane de transpirație rece pe frunte când mă gândesc la coborârea în rapel.

– Nu mi te-am imaginat niciodată ca fiind dependentă de adrenalină, continuă el.

– Oh, Abi începe o viață nouă. În weekend va învăța să facă windsurfing.

Îi arunc o privire lui Giles. Asta e. Trebuie să îi spun despre listă.

– Zău? Am vreo două plăci dacă vrei să-ți faci de cap pe valuri după aceea.

Mai degrabă mi-aș scoate ochii cu o frigăruie.

– Ador să fac windsurfing, zice Linz, torcând ca o pisică. Am făcut-o de câteva ori în Franța. Unde mergeți aici?

– De obicei, în Hayling sau în Witterings.

– Grozav! Pun pariu că e minunat să ieși în larg. Eu n-am fost decât pe lac.

Îmi mușc buza. Cred că ea își imaginează mai degrabă că trăiește pe Coasta de Vest a Statelor Unite, și nu pe Coasta de Sud a

Angliei, care este măturată de vânturi aspre, suficient de puternice încât să te doboare în cea mai mare parte a anului.

– De ce nu participi la curs împreună cu Abi? zice Rick. Apoi ai putea să ieşi cu mine în larg, pe una dintre plăcile mele.

– E o idee extraordinară, zice Linz rânjind.

– Timpul e atât de scurt! Nu cred că mai sunt locuri libere.

Nu e de ajuns că trebuie să o suport cinci zile pe săptămână la muncă, acum trebuie să o văd şi în weekend. Mai ales când urmează să fac ceva important, cum ar fi una dintre provocările de pe lista mea.

– I-aş putea suna să verific. Îmi poţi trimite un mesaj cu numărul centrului?

– Sigur, zic eu, gândindu-mă să îi dau un număr fals.

– S-ar putea să nu aî timp să închiriezi un costum de scafandru şi alte accesorii, zic eu, inventând o minciună.

– Oh, oftează Linz.

– Nu-ţi face griji în privinţa asta! Am în casă o mulţime de costume de scafandru de-ale fostei soţii. Sunt sigur că ţi se va potrivi unul. E mignonă ca tine.

Nu sunt foarte sigură, dar pare că Rick flirtează cu ea. E suficient de în vârstă ca să îi fie tată – mă rog, chiar dacă ar fi extrem de activ sexual, ca un băiat de unsprezece ani, deci cu totul realizabil din punct de vedere fizic, tot mi se pare dezgustător.

– Ah, mulţumesc, Rick, ar fi minunat, zice ea bătând din gene. Abia aştept. Va fi începutul aventurii mele nautice, dacă tot locuiesc atât de aproape de mare.

– Ia uitaţi-vă la noi! Suntem uniţi ca o echipă, zice Rick.

Scrâşnesc din dinţi şi încerc să zâmbesc.

– Abi, mă bucur că încerci să o faci pe Linz să se simtă confortabil, acceptând să mergeţi împreună la cursul de windsurfing. E atât de greu când te muţi într-un oraş nou şi nu cunoşti pe nimeni! Îmi amintesc cum mă simţeam când am venit prima oară în Anglia. Nu mi-a fost uşor, pentru că nu cunoşteam pe nimeni aici. Mai ales că nu m-am mutat la Londra, cum au făcut restul antipodicilor.

Acum mă simt ca o ticăloasă. Rick are dreptate. Poate că Linz nu vrea să fie enervantă în mod intenționat. Poate că e doar nouă în Portsmouth și se simte singură.

Uit uneori că mie mi-a fost relativ ușor pentru că am rămas aici după ce am terminat facultatea. Surprinzător de mulți s-au stabilit în această regiune, prin urmare cunosc destui oameni. Însă Linz este nouă.

Îmi scot telefonul și caut numărul centrului, apoi i-l citesc lui Linz.

– Mersi. Să sperăm că mai au locuri libere, zice ea, zâmbind și ridicându-și degetele încrucișate.

– Să sperăm, bombăn eu în halbă.

Poate că nu e vorba de nicio poveste amoroasă secretă. Poate că mai degrabă ar trebui să o compătimesc decât să dau frâu liber imaginației.

La urma urmei, lista mă ține ocupată, n-ar trebui să îi port de grijă și lui Linz.

Capitolul 10

Cinci săptămâni până la coborârea în rapel - asta dacă nu voi fi înghițită de mare în timp ce fac windsurfing... sau îmi fac iluzii?

- Bună dimineața! exclamă Linz când intră în holul centrului de activități în aer liber.

Este neobișnuit de veselă având în vedere că a trebuit să ne trezim mai devreme decât ar fi normal într-o dimineață de sâmbătă. În loc să fie ruptă de oboseală, cum sunt eu după o săptămână de muncă și după paharele de vin consumate vineri seara, ea pare odihnită și binedispusă. Ce înseamnă să ai o piele tânără, pe care nu se văd atât de tare urmele oboselii și ale lacrimilor!

Îi fac semn cu mâna. Nu sunt prea entuziasmată la această oră a dimineții, mai ales când mă gândesc că, în scurt timp, vom plonja în apa rece ca gheața.

Locuiesc în Portsmouth de mai bine de zece ani și pot să număr pe degete de câte ori am intrat în apa mării. Este întotdeauna rece, chiar și în zilele toride de la sfârșitul verii. Așadar, nu mă încântă deloc ideea de a intra în marea agitată în martie, când este atât de frig încât a trebuit să îmi iau pe mine haina de iarnă.

- În regulă, oameni buni, ni se adresează un bărbat, care cu siguranță este adolescent, dacă nu la trup, atunci la minte.

Are părul blond până la umeri și poartă pantaloni scurți și șlapi. Confirmarea că afară e frig este hanoracul pe care îl poartă... de parcă acesta i-ar ține de cald la degetele de la picioare.

Mulțimea pestriță de windsurferi aspiranți se adună în fața lui. Suntem patru, eu fiind cea mai în vârstă și cea mai puțin pregătită fizic.

– Sunteți gata să vă lăsați purtați de valuri?

Ne zâmbește larg, iar privirea lui zăbovește mai mult decât e nevoie asupra lui Linz, care chicotește apreciativ.

Toată lumea răspunde entuziasmată, în afară de mine; apoi suntem conduși într-o sală de clasă mică, prevăzută cu rânduri de bănci de o persoană, pe care hârtia nu stă niciodată cum trebuie, și cu o tablă albă în față.

– Știu că sunteți cu toții nerăbdători să vă udați, zice el, făcându-i cu ochiul lui Linz. Însă trebuie să înțelegeți mai întâi elementele de bază. Vă voi spune cum trebuie să faceți, practic, windsurf, iar mai târziu vă voi expune conceptele-cheie, cum ar fi manevrarea plăcii și a velei în bătaia vântului. Așadar, sunteți pregătiți să învățați? zice el, scoțând la iveală câteva cărțulii.

– Da, zic eu entuziasmată.

Observ că ceilalți oftează, însă eu mă simt ușurată că mă mai pot bucura câteva minute de căldura hanoracului și a pantalonilor de trening. De fapt, mi-aș dori ca întregul curs să se desfășoare în sala de clasă. Ar fi minunat.

Din nefericire pentru mine, nu tot cursul va avea loc în bancă. Ceea ce sper eu să fie un curs de windsurfing lung este în realitate o expunere de douăzeci de minute, cu caricaturi de oameni desenate pe tablă. La sfârșitul acestuia, știu la fel de puține ca la început și sunt convinsă în continuare că acele manevre au legătură cu caii.

– Haideți să vă echipați! zice el, ațintindu-și privirea asupra noastră și întinzându-ne costumele de scafandru. Abi, cred că ți se potrivește mărimea M, dar îți voi da un L, ca să fim mai siguri.

– Mersi, zic eu îmbujorându-mă.

Și eu care credeam că am pierdut câteva kilograme de când merg cu bicicleta la serviciu, dar se pare că nu.

– Poftim, Linz. Tu arăți de un S, zice el, întinzându-i un costum de scafandru.

Ea îi zâmbește larg înainte să se îndrepte către vestiarul femeilor. Eu oftez și o urmez.

Urăsc din toată inima costumele de scafandru, însă singurul lucru mai rău decât a mă îmbrăca cu unul este acela de a intra în apa rece ca gheața fără un asemenea costum.

O zăresc pe Linz în bikinii ei minusculi și albaștri și oftez din nou. Mă uit la costumul meu întreg, ales astfel încât să nu atragă atenția, și nu pot să nu observ burta care mi se zărește prin el.

Unde a dispărut abdomenul meu tonifiat? Mă rog, poate că nu mai am un abdomen supertonifiat de ani buni, însă, înainte să fiu cu Joseph, puteam să privesc în jos și să-mi văd talia joasă a blugilor. Acum, un colăcel de grăsime îmi obturează vederea. Toate acele prânzuri și mese servite la restaurant – plus mâncarea chinezească de care am abuzat după despărțire – nu mi-au făcut nicio favoare.

Mă uit la costumul de mărimea M și la cel de mărimea L, apoi la coapsele mele. Mă gândesc că n-ar strica dacă l-aș încerca mai întâi pe cel mai mic. Vreau să-mi fie strâmt ca să-mi țină de cald.

Îmi vâr piciorul în costum și mă strâmb imediat când simt că este puțin umed. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc că cineva l-a purtat de curând. Îl trag peste coapse și încep să sar. Sânii îmi saltă în timp ce mă agit ca să intru în el.

Cred că ar fi trebuit să îl aleg pe cel de mărimea L, dar sunt prea concentrată ca să renunț acum.

Văd cu coada ochiului că Linz pare să îl tragă pe al ei ca pe o mănușă. Nu întâmpină nicio dificultate să și-l treacă peste piept, apoi să tragă în sus de curelușa lungă pentru a-l închide.

Eu înjur în barbă și îmi vâr mâinile în mâneci. Acum îmi voi da seama dacă îmi este într-adevăr prea mic.

Spre marea mea surprindere, reușesc să-mi vâr brațele, iar materialul se mulează strâns pe pieptul meu. Sunt pe cale să-mi rup brațul încercând să apuc de curelușă, dar Linz îmi dă imediat o mână de ajutor.

– Lasă-mă să te ajut!

Îmi închide fermoarul de la costum, iar eu țip când îmi ciupește puțin pielea de pe spate.

– Ups! Stai puțin, zice ea, împingându-mi pielea cu degetul și încercând din nou.

De astă dată reușește să tragă fermoarul până sus, iar eu îmi rotesc brațele ca să mă asigur că mă pot mișca. Materialul este elastic, prin urmare voi fi în regulă.

– Mergem? mă întreabă entuziasmată Linz, ieșind din încăpere.

Încerc să nu mă holbez la fundul ei mic atunci când iese din vestiar, echipată în costumul de scafandru și cu șlapi. Pășesc în urma ei, cu șlapii clămpănindu-mi zgomotos pe gresie. Îmi surprind reflexia în oglindă și îmi doresc pe loc să n-o fi făcut. Acest costum de scafandru este cel mai puțin măgulitor articol de îmbrăcăminte pe care l-am purtat vreodată. Este evident că nu sunt menite pentru femeile cu siluetă tip clepsidră. Sânii mei par în continuare uriași, în ciuda faptului că sunt turtiți de neopren, iar șoldurile seamănă cu niște trunchiuri de copaci.

Orice urmă de bucurie pe care am simțit-o atunci când am constatat că încap în costumul mărimea M a dispărut, fiindcă pășesc greoi, asemenea unei morse grase.

– Haideți să ne facem de cap! zice Brett când ne întâlnim în hol cu el și cu ceilalți doi tipi.

Îl urmăm afară, unde se află o placă de windsurfing fixată în ciment.

– Am să vă arăt ce trebuie să faceți atunci când vă veți urca pe plăcile voastre, zice el, sărind pe placă și întorcând-o cu îndemânare cu ajutorul picioarelor.

Sunt impresionată și, brusc, Brett devine puțin mai atrăgător. Liniștește-te, leoaico, liniștește-te!

El ne arată apoi ce ar trebui să facem când vom prinde viteză, după care ne invită și pe noi să încercăm pe rând. Când îmi vine rândul, mă urc pe placă și mă ridic în picioare. Placa se mișcă sub mine, iar eu devin brusc agitată. La ce naiba s-o fi gândit Joseph când a trecut chestia asta pe listă?

Când mi-l imaginez în costum de scafandru, cu cârlionții uzi, călărind valurile à la *Baywatch*, mi se înmoaie genunchii și îmi amintesc de ce fac treaba asta.

Îmi recapăt forța în picioare și îmi întind în față brațele țepene. „Pot să fac asta", îmi zic.

Ce s-ar putea întâmpla? Să cad de la șapte centimetri de pe placă și să îmi julesc fața de ciment...

– Așa, Abi. Ține-ți echilibrul în picioare! Și-acum, ridică încet vela de frânghie și lasă-te pe spate în timp ce te prinzi cu mâna de bară.

Inspir adânc și fac așa cum îmi spune el. Vântul suflă în velă, iar eu încep să o ridic. Îl simt pe Brett în spatele meu și, din privirile celorlalți, știu că își va întinde mâinile. Ținând cont de asta, mă las pe spate și adopt poziția corectă.

– Bravo, Abi, bravo! zice Brett. Poți coborî.

Revin în poziție verticală și dau drumul imediat velei. Aceasta se izbește zgomotos de ciment.

– Scuze, șoptesc, făcându-mă mică atunci când vela se izbește de ciment.

Brett încearcă să zâmbească, deși strânge din dinți.

– E în regulă, ai grijă cum cobori!

Ultima persoană din grup se urcă pe placa falsă, iar eu încep să cred că treaba asta cu windsurfingul ar putea să fie ușoară, la urma urmei. Deja reușesc să stau în picioare pe placă și să ridic vela, iar Brett zice că de aici înainte ne va purta vântul, deci, practic, pot s-o fac deja.

Poate că ar trebui s-o rog pe Linz să îmi facă o poză, dovada că am fost aici, apoi să plec.

– Așa, hai să ne luăm plăcile și să intrăm în apă! Am prins deja velele de ele. După pauza de prânz, vă voi învăța și pe voi cum se face.

Brett a așezat deja plăcile la marginea unei rampe din beton, iar acum ne ajută pe fiecare să le cărăm în apă.

Nu mă pot abține să nu mă ridic pe vârfuri atunci când apa îmi atinge gleznele și îmi pătrunde în încălțările de cauciuc.

Mi se taie respirația când simt apa rece și nu îmi vine să cred că fac treaba asta de bunăvoie.

Ne așezăm cu toții cu partea de sus a corpului pe plăcile noastre, ca niște foci.

– Așa, acum împingeți și faceți o încercare!

Brett aduce o șalupă portocalie pe rampă.

– Când vreți să fiți trași înapoi la mal, faceți-mi un semn cu mâna și voi veni după voi. Să nu treceți dincolo de geamandură!

Mă uit la orizont și văd punctul portocaliu despre care vorbește. Îmi vine să râd. Nicio șansă, mi se pare că se află la kilometri depărtare. Am de gând să rămân aproape de mal cât mai mult timp cu putință.

– Haideți, oameni buni, urcați-vă pe plăci!

Îmi desprind pieptul de pe placă, iar picioarele mi se afundă în nisipul mâlos de dedesubt. Apoi îmi așez palmele pe ea și dau să mă împing în mâini, așa cum faci când vrei să ieși din piscină.

Placa se răsucește imediat, iar eu cad în apă.

A fost mult mai ușor când am exersat pe placa fixată în beton.

– Cât pe ce, Abi! strigă Brett.

Mă uit în jur și văd că toți ceilalți au reușit să se urce pe plăcile lor. Se pare că sunt singura care împroașcă apă în jurul ei.

Am nevoie de patru încercări ca să reușesc să mă urc în patru labe pe placă, iar părul mi-e ud leoarcă. Apa este atât de rece, încât am impresia că tocmai mi-a fost turnată în cap o găleată cu gheață.

Rămân o clipă în patru labe, asemenea unui copilaș, și îi privesc pe ceilalți cum se ridică în picioare, clătinându-se. Un tip rezistă câteva clipe, apoi cade pe spate. Este atât de înalt, încât lasă impresia că tocmai a coborât de pe placă, fiindcă apa care mie îmi ajunge până la umeri lui îi ajunge doar până la brâu.

Linz se ridică în picioare și, fără vela ridicată, lasă impresia că face surfing.

– Bravo, Linz! zice Brett, dându-i târcoale în barcă.

Chicotitul ei cochet e purtat de vânt, iar eu am impresia că râde de mine.

Încerc să n-o bag în seamă şi să mă gândesc la Joseph. Mi-l imaginez stând călare pe placă, cu mâinile în şold, şi mă pierd într-o reverie în care noi doi facem windsurfing la apus.

Înainte să-mi dau seama, mă trezesc sus, pe placă.

– Sunt în picioare! strig fără să vreau. Sunt în picioare!

Sau, cel puţin, sunt pentru o secundă, înainte să-mi pierd echilibrul din cauza entuziasmului şi să cad pe spate.

Aterizez greoi în apă şi genunchii mi se îndoaie din cauza impactului cu noroiul.

Acum sunt singura care se află în apă. Toţi ceilalţi stau în picioare pe plăci şi încearcă să ridice velele. Îmi amintesc de îmblânzitorii de şerpi care îşi ademenesc şerpii afară din coşuri.

– Haide, Abi, urcă-te pe placă! zice Brett, făcându-mi semn cu mâna.

Îmi înăbuş imboldul de a-i arăta degetul mijlociu, însă aleg să îi zâmbesc printre dinţi. Sar cu burta pe placă şi mă împing în mâini. Măcar îmi perfecţionez poziţia, ajungând de la cea de balenă eşuată la statul în patru labe. De data asta reuşesc să mă ridic în picioare şi încerc să îmi păstrez echilibrul în timp ce dau să mă prind de frânghie.

– Ia să vedem, şoptesc.

Vela e mult mai grea decât a fost pe uscat, iar eu mă lupt din toate puterile să o ridic, încercând în tot acest timp să îmi menţin echilibrul. Totul depinde de hazard când aceasta iese din apă, iar eu reuşesc să îmi menţin echilibrul. Înainte să-mi dau seama, reuşesc să ridic vela la nivelul meu, într-o poziţie neutră.

Inspir adânc şi închid ochii preţ de o clipă, încercând să-mi amintesc ce trebuie să fac în continuare.

– Întoarce-o şi porneşte din loc, Abi!

Mă gândesc febril cum trebuie să o întorc şi îmi încrucişez mâinile aşa cum mi s-a arătat.

– Lasă-te pe spate! strigă Brett.

Mă clatin când încerc să îi urmez sfatul, însă mă înfig bine în picioare, aşa cum am învăţat şi, cât ai clipi din ochi, mă pun în mişcare.

Se simte o briză lejeră, iar când mișc ușor vela, vântul suflă în ea și încep să navighez. Poate că, la urma urmei, sunt născută pentru așa ceva.

– Bine, Abi, zice Brett jubilând.

Îmi vine să lovesc aerul cu pumnul de bucurie, însă nu îndrăznesc să dau drumul velei.

Vântul se înteţeşte, iar eu încep să prind viteză. Brusc, navighez mai repede, lăsând malul în urma mea.

Îmi întorc capul în căutarea lui Brett, ca să verific dacă mă poate ajuta, însă el îi dă târcoale lui Linz, care a reușit să întoarcă vela și se îndreaptă acum către mal.

Cum a reușit să facă asta? Nu-mi mai amintesc cum ne-a explicat Brett că trebuie să facem. Geamandura portocalie se apropie cu repeziciune.

Îmi amintesc vag că trebuie să întorc vela cumva, însă îmi pierd echilibrul când dau să fac acest lucru și, neștiind cum să procedez, îi dau drumul. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă trezesc în apă. De astă dată însă, sunt departe de mal și mă scufund.

Ies la suprafață o clipă mai târziu și îmi arunc brațele peste placă, scuipând apa din gură. Gustul acesteia e la fel de rău ca și mirosul.

Îmi înlătur părul ud de pe ochi și mă întreb ce să fac.

Pe când încerc să găsesc o soluție de a urca pe placă, mai ales că acum nu mai ating pământul cu picioarele, pe lângă mine trece o barcă pentru două persoane, prevăzută cu pânze. Cuplul, care poartă veste de salvare portocalii, îmi zâmbește compătimitor în timp ce alunecă pe lângă mine. De ce n-a putut Joseph să treacă asta pe lista lui? Pare atât de încântător și de romantic! Doamna poartă o șapcă pe cap și ochelari de soare (deși nu este soare), iar părul ei este frumos și uscat. Așa mai merge.

Îi invidiez în timp ce îi urmăresc cu privirea navigând către mal, întorcându-și mâinile când într-o parte, când în cealaltă, ca să manevreze vela. Nu e nevoie nici de costume de scafandru în care să te simți ca o balenă, nici de condiție fizică bună.

Cu cât îmi petrec mai mult timp în apă, cu atât mai tare îmi dau seama cât de rece este, cu sau fără costum de scafandru. Trebuie să mă întorc la ceilalți.

Încerc să mă cațăr pe placă. La prima tentativă, aceasta se răstoarnă, iar eu plonjez în adâncurile reci ca gheața. La a doua încercare, fac aceeași manevră, doar că de astă dată mă lovesc strașnic cu nasul de placă în cădere. A treia oară sunt mai norocoasă și mă cațăr pe ea, apoi mă ridic în picioare cât ai zice pește. Și-acum ce fac? Sunt purtată de valuri, iar geamandura portocalie se află la doar un metru sau doi depărtare. Dincolo de ea se află ceea ce pare a fi o navă industrială uriașă. Dacă voi reuși să ridic vela fără s-o mai pot întoarce? Dacă mă voi izbi cu capul de navă? Dacă nu mă voi mai opri și voi naviga pe mare până când mă voi trezi acostând pe insula Hayling? Sau, mai rău, poate voi da de un curent care mă va purta în larg și nu voi mai fi găsită de nimeni.

Simt cum mă cuprinde panica în timp ce îmi flutur cu disperare mâna ca să îi atrag atenția lui Brett. Aș vrea să vină să mă salveze, însă el îi dă târcoale în continuare lui Linz, care chicotește pe placa ei de windsurfing.

– Ajutor! strig eu.

Numai că vântul suflă în direcția opusă și nu mă aude nimeni.

Intru deja în panică. Nu sunt o înotătoare suficient de pricepută ca să trag placa după mine și mă îndoiesc că aș putea s-o manevrez ca pe o placă de surf, având în vedere faptul că vela se află în apă.

Îl înjur pe Joseph și încerc să invoc cea mai frumoasă amintire cu el, cea în care mi-a spus că mă iubește. Dacă tot e să mor din cauza acestei liste idioate, măcar să mor având în minte o amintire frumoasă.

Brett îi dă târcoale în continuare lui Linz, care îi arată cum poate întoarce placa. Știam eu că va fi o greșeală să o las să vină. Dacă n-ar fi fost aici, aș fi fost salvată.

O privesc enervată cum lasă jos vela și o întoarce după vânt, rotindu-se și ea în același timp.

– Asta e, îmi zic. Asta trebuie să fac și eu.

Mai arunc o privire spre geamandura portocalie care se apropie periculos de mult. Ridic vela, încercând să mă trag de ea ca să contrabalansez. Reușesc cumva să o imit pe Linz, iar vela se leagănă, întorcând placa. Mă trezesc cu fața către mal și mă țin bine când vântul umflă vela și mă împinge în față.

Pentru prima oară, nu mă mai deranjează faptul că înaintez cu viteză. Mă simt ușurată că mă îndrept spre uscat.

– Hei, Abi! zice Brett. De ce-ai întârziat?

Simt cum iau foc de furie.

– Gata, oameni buni! Haideți să ne întoarcem la centru! Vom bea niște ciocolată caldă în timp ce vă voi explica pasul următor.

Pasul următor? Adică asta nu e tot?

Las vela jos cu grijă și cobor cât pot de grațios în apa care îmi ajunge până la brâu. Trag placa după mine și, exact când mă felicit în gând, alunec pe rampa de beton și îmi julesc genunchiul.

– Au! mă pomenesc strigând.

– Mda, trebuie să aveți grijă cum urcați rampa. Algele marine o fac alunecoasă.

– Mersi, bombăn eu.

Nu sunt prea convinsă că va avea grijă să închei ziua cu bine.

Mă ajută să ridic placa, iar eu mă prăbușesc pe jos o clipă, gâfâind.

Nu-mi vine să cred că am reușit. Când privesc punctul portocaliu din depărtare, mă simt cât se poate de mândră. Eu, Abi Martin, am reușit să fac windsurfing. Nu cred că voi naviga la apus prea curând, dar simt că pot să bifez această provocare de pe listă. Tot ce trebuie să fac este să termin ziua fără prea multe răni, să fac poza aceea importantă și să nu fiu înghițită de apa mării. Floare la ureche...

Capitolul 11

Mi-au mai rămas patru săptămâni și șase zile ca să termin lista și constat că, în ritmul acesta, mușchii mei s-ar putea să devină din nou funcționali după windsurfing...

– Serios? strig eu, când interfonul sună pentru a treia oară.

Dacă nu este Joseph gol-pușcă, cu un trandafir între fese, ca James Nesbitt în *Cold Feet*, nu mă interesează cine sună. E duminică dimineața și am chef să stau mai mult în pat, dar se pare că cel de la ușă n-a înțeles ideea.

Îmi acopăr capul cu perna în încercarea de a înăbuși sunetul enervant, însă, pentru că penele de gâscă nu sunt suficient de dense, îl aud în continuare.

Oftez zgomotos în timp ce cobor din pat – nu că persoana care sună m-ar putea auzi, grație celor două uși de incendiu care despart ușa apartamentului meu de cea de la intrarea principală, însă asta mă face să mă simt mai bine.

Îmi trag o jachetă cu glugă peste pijama și oftez din nou când mă uit la ceas și văd că nu e nici măcar ora zece dimineața.

– E zece fără un sfert, la naiba! bombăn eu în timp ce străbat holul, ca să răspund la interfon.

Abia mă mai mișc după windsurfingul de ieri. Din cauza febrei musculare, merg precum John Wayne. Ca să nu mai pomenesc de faptul că sunt plină de vânătăi.

– Da! răspund eu pe un ton răstit.

– Abi, sunt Ben. Am ieșit la plimbare cu bicicleta. Eram în trecere și m-am gândit că am putea vorbi despre săptămâna viitoare.

Îmi ia secunde bune ca să procesez.

– Vrei să urci?

– Da, dacă nu te deranjez. Sau pot reveni mai târziu.

– Nu mă deranjezi. Oricum m-am trezit, zic eu, pe un ton mai aspru decât aș fi vrut.

Apăs butonul interfonului, apoi descui ușa și îmi ițesc capul pe casa scării, ca să îi dau indicații despre cum să ajungă la apartamentul meu.

El își împinge bicicleta în hol.

– Poți s-o aduci înăuntru dacă vrei. Probabil e mai sigur decât s-o lași acolo.

– OK, zice el.

Mă înroșesc puțin când văd că pantalonii strâmți și supraelastici nu prea lasă loc imaginației. Încerc să scap de roșeața din obraji căutând un loc în care să își lase bicicleta. Apoi îmi dau seama că ar putea să încapă lângă raftul cu pantofi.

– Te-ai trezit devreme, zic eu căscând.

– Da, sunt o persoană matinală. Scuze, te-am trezit?

– Eram trează, doar că nu voiam să mă dau jos din pat. Cafea sau ceai? îl întreb eu, pornind mecanic fierbătorul.

Simt o nevoie disperată de cafeină, indiferent ce își dorește el.

– Cafea, te rog. Ar fi trebuit să îți trimit un mesaj înainte să sun la interfon, dar nu mi-a trecut prin minte. Sunt treaz de câteva ore. Am fost pe plaja Witterings și am privit răsăritul soarelui.

– Witterings? Doamne, dar e foarte departe!

– După cum spuneam, m-am trezit devreme și a meritat. Ai fost vreodată acolo ca să privești răsăritul?

– N-am fost niciodată nicăieri ca să privesc un răsărit de soare.

– Poftim?

Ben se strâmbă de parcă tocmai i-aș fi spus că nu am mâncat niciodată ciocolată. Sunt convinsă că nu sunt singura persoană din lume care nu a văzut un răsărit.

– Cum se poate să nu fi văzut niciodată un răsărit de soare?

– Pentru că dorm, ca orice om normal. Poţi să te aşezi, să ştii, zic eu, arătând spre canapea.

Faptul că stă atât de aproape de mine mă agită. Ca să nu mai pomenesc de faptul că mă holbez întruna la pantalonii lui suprae lastici şi la partea din faţă a acestora, de parcă s-ar afla neoane aprinse acolo. Serios, de ce trebuie să poarte chestii atât de mulate? Parcă ar fi dezbrăcat – plus că o parte din materialul de pe picior este transparent.

– Sunt puţin transpirat.

– Nu-ţi face griji! E din imitaţie de piele, iar labradorul mamei se aşază mereu pe ea când vine la mine.

– E bine de ştiut că îmi arăţi acelaşi respect ca unui câine.

Îmi muşc buza – n-a sunat cum trebuie.

– Ştii ce-am vrut să spun, zic eu.

Mă întorc cu faţa la el şi îl văd că zâmbeşte. Apoi scotoceşte în rucsacul lui şi scoate o pereche de pantaloni de trening, pe care şi-i trage pe el.

Răsuflu uşurată – măcar şi-a ascuns „bijuteriile".

Scot cafetiera din fundul bufetului, unde a stat de când a folosit-o Joseph ultima oară. Oricât de mult mi-ar plăcea o cafea bună, nu mă deranjez niciodată după aceea să arunc zaţul. Însă azi am musafiri.

– Ar trebui să mergi într-o dimineaţă pe plaja Witterings. Într-o zi senină. Nu există nimic mai fermecător.

Poate că, atunci când Joseph şi cu mine vom fi din nou împreună, vom merge acolo. Mă şi văd stând pe nisip şi privind răsăritul de soare, în timp ce Joseph mă cuprinde cu braţele.

Fierbătorul începe să şuiere, trezindu-mă din visare. Umplu cafetiera şi las cafeaua să se infuzeze.

– Eu merg acolo destul de des cu bicicleta. M-ai putea însoţi într-o zi dacă vrei.

Râd zgomotos.

– Cam cât timp crezi că îmi va lua?

Ben ridică din umeri.

– Poate ar fi mai bine să mergi și să privești răsăritul din West Wittering. Astfel, vei avea la dispoziție toată ziua să ajungi acolo.

– Pare mai rezonabil. Deși trebuie să mărturisesc că, după ziua de ieri, am devenit o vitezomană. Am prins viteză cu placa de surf și chiar mi-a plăcut, zic eu cu mândrie în glas.

– Deci totul a mers bine?

– Da. Uimitor.

Aduc mai întâi cafeaua și niște lapte, apoi două căni și niște zahăr.

– Servește-te! îi spun, făcându-i semn cu mâna.

Sunt sigură că mama m-ar dojeni pentru că nu am turnat laptele într-o cană de porțelan și nu am pus zahărul într-o zaharniță, însă, având în vedere cu nu am nici una, nici alta, Ben va trebui să se mulțumească doar cu ce i-am oferit.

– Așadar, acum poți face windsurfing?

– Da, răspund eu, așezându-mă în celălalt capăt al canapelei, cu picioarele sub mine. Pot să mă opresc și să pornesc din loc. Și am reușit să mă întorc de câteva ori fără să cad în apă.

– Asta e foarte bine.

– Știu. Și eu sunt impresionată. Numai că acum simt că îmi ard coapsele. Ai spune că am prestat în dormitorul lui Christian Grey.

Ben tresare și împrăștie zahărul din linguriță pe toată suprafața mesei.

Îi observ obrajii rozalii sub barba nerasă. Cred că am exagerat, având în vedere că nu este una dintre prietenele mele.

– Am vrut să spun că nu sunt obișnuită să-mi folosesc partea interioară a coapselor, mă grăbesc să adaug.

– Nu cred că sună mai bine așa, zice Ben – mâinile nu îi mai tremură, iar acum amestecă în cafea. Lăsând la o parte coapsele, ai reușit s-o faci?

– Da, am reușit. E ciudat, însă cu Linz de față, colega mea enervantă, am simțit că trebuie să dovedesc ceva. Odată ce am început, nimic nu m-a mai oprit.

– Poate că ai avut aceeași problemă și cu bicicleta: pedalezi atât de încet, încât îți este ușor să pui piciorul jos și să te oprești înainte să prinzi viteză. Poate ar trebui să găsim o dinamică... ceva care să te oblige să pedalezi mai repede.

Nu cred că îmi place cum sună acest cuvânt, „dinamică". Mă duce cu gândul la niște bile de metal care se izbesc una de cealaltă, asemenea pendulului lui Newton.

– Ce-ar fi să mâncăm niște sandviciuri cu bacon, apoi să ne plimbăm cu bicicletele?

Mă strâmb.

– Ce zici de sandviciuri cu bacon fără plimbarea cu bicicletele? Coapsele mele, ai uitat?

– Cum aș putea uita de coapsele tale crăcănate? Mișcarea îți va prinde bine, vorbesc serios.

Fac o grimasă.

– Haide, leneșo! Nu vom pedala toată ziua. Doar de dimineață. E o zi splendidă și e chiar plăcut afară.

Nu sunt convinsă. Îmi făcusem deja planuri pentru această dimineață: să urmăresc pe Netflix cât mai multe episoade din *Unbreakable Kimmy Schmidt*.

– După aceea te poți întoarce acasă să faci o baie fierbinte. Te vei simți mult mai bine, îți promit. În plus, e un antrenament bun pentru turul insulei Wight de săptămâna viitoare.

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta până după cursul de windsurfing, fiindcă nu știu dacă îmi voi reveni la timp.

– Chiar trebuie să facem asta? îl întreb, bosumflându-mă ca o adolescentă.

– Nu, dar cred că ar trebui. Va fi amuzant, plus că vreau să văd ce progrese ai făcut de când mergi cu bicicleta la serviciu. Mă duc acasă să iau mașina, în felul ăsta vei avea timp să te pregătești.

– N-am cum să te conving că ar fi mai bine să stau în casă toată ziua, nu-i așa?

– Nu. Mișcă-ți fundul! Altminteri, săptămâna viitoare îți va fi mult mai greu.

– Măcar așa se va termina totul, spun eu. Și voi putea reveni la lenevirea de duminică.

Ben își termină cafeaua, apoi se ridică și așază cana pe bufetul din bucătărie.

– Nicio șansă. De îndată ce terminăm cu insula Wight, avem un munte de urcat.

Mârâi și îl blestem în gând pe Joseph și lista lui nenorocită. Pun pariu că este încă în pat sau lenevește în casă, citind ziarul de duminică în bucătărie, cu Radio Two la maximum și cu aparatul lui scump de făcut cafea huruind în fundal. Pentru o fracțiune de secundă, mă întreb dacă este singur. Închid ochii. Nu pot să cred că m-a înlocuit deja, nu acum, când fac toate aceste eforturi ca să îl recâștig.

– Mă întorc peste douăzeci de minute. Îmbracă-te cu ceva mulat!

– Poftim? întreb, crezând că nu l-am auzit bine.

– Adică să-ți iei o pereche de colanți sau ceva care să nu se prindă la roți.

Lucrurile merg din ce în ce mai rău. Coapsele mele în colanți trebuie să arate de trei ori mai mari decât picioarele subțiri ale lui Ben.

– Pe curând! zice el, scoțându-și bicicleta din apartament.

Această dimineață de duminică pare că va fi complet diferită față de ce am plănuit eu. Presupun că nu are rost să mă mai împotrivesc.

Îmi iau repede telefonul ca să verific notificările de pe profilul meu de Facebook înainte să intru la duș. Câteva persoane au apreciat pozele mele de la windsurfing, însă nu și Joseph. Intru pe pofilul lui, ca să văd dacă a postat ceva nou, însă remarc doar că a fost sâmbătă seara la barul lui preferat, lucru deloc șocant, având în vedere că este o persoană previzibilă. Singurul lucru bun este că l-a etichetat pe Marcus, ceea ce mă face să sper că este în continuare singur și îmi dă avânt să mă pregătesc pentru plimbarea cu bicicleta împreună cu Ben.

– Nicio șansă să fac asta, spun, încrucișându-mi sfidător brațele.

Una e să port colanți și să-mi expun coapsele și alta e să cobor un deal pe bicicletă.

– Nu-i chiar atât de rău cum pare! E doar o pantă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că orice suiș are și coborâș. Ben m-a adus în Queen Elizabeth Country Park. O minunată zonă deluroasă și împădurită, perfectă pentru o plimbare și pentru o cafea și o prăjitură după. Ceea ce nu am observat însă este labirintul de trasee pentru biciclete, care par să îi ademenească pe cicliști, făcându-i să coboare pantele abrupte și noroioase ale dealurilor. Sigur nu sunt reglementate de departamentul sănătății și al siguranței.

– E practic un versant, zic eu pe un ton dramatic.

Mă rog, exagerez, nu e un versant, dar e un deal – și este abrupt.

– Îl vei coborî pe bicicletă și vei prinde puțină viteză, atâta tot. Vezi cum ajunge cărarea într-un loc drept la poale? Vei încetini odată ce vei ajunge acolo.

– Și dacă dau peste o rădăcină de copac? Sau dacă roțile alunecă pe noroi? Sau dacă zbor peste ghidon?

– Sau dacă te lovește vreun meteorit? zice Ben râzând. Așa e, Abi, se pot întâmpla toate acestea. Dar la fel de bine ai putea să te împiedici și să cazi pe pavaj sau ai putea să te rostogolești din pat și să aterizezi pe jos. De obicei nu se întâmplă asta, iar dacă se întâmplă, este un accident. După cum vorbești, uneori cred că este un miracol că mai ieși din casă.

Mi se taie respirația o clipă. Ben râde și îmi zâmbește, iar eu încerc să îi zâmbesc la rândul meu, însă simt cum mi se umezesc ochii. El nu știe, dar a atins o coardă sensibilă. Știu că sunt lașă. Știu că nu îmi asum riscuri. Nu e nevoie să scoată în evidență faptul că mă tem de mai multe lucruri decât este normal, dar asta sunt eu. Clipesc în încercarea de a-mi înăbuși lacrimile.

– Oh, Abi! zice Ben cu blândețe și cu o expresie de îngrijorare întipărită pe față. Își întinde mâna și mă strânge de braț. N-am vrut să te supăr. Doar glumeam.

– Știu, răspund, încercând din răsputeri să schițez un zâmbet.

Mă simt și așa destul de stânjenită.

– Uite, dacă vrei, putem coborî pe lângă biciclete și vom pedala doar pe cărăruile drepte. Oricum, te descurci mai bine azi.

– Nu, spun eu pe un ton ferm. Hai s-o facem! M-aș putea răni și în viața de zi cu zi. Practic, îmi pun viața în pericol atunci când ies în oraș pe tocuri înalte. Însă aș vrea să o iei tu înainte.

– Ești sigură? Nu este nevoie să faci asta.

– Sunt sigură, zic eu, încuviințând din cap și urcându-mă pe bicicletă.

– OK, zice Ben, urcându-se și el pe a sa și aruncându-mi o privire ca să se convingă că vorbesc serios, înainte să o ia la vale. Ai grijă! Dacă trebuie să frânezi, să o faci încet și să o apeși mai întâi pe cea din spate.

Încuviințez din cap și îi fac semn să plece.

Îl privesc pe Ben cum coboară și mă întreb dacă voi putea s-o fac și eu. Știu că apasă frâna mai mult decât de obicei, pentru că nu coboară în viteză așa cum m-aș fi așteptat eu.

Ajunge pe loc drept, iar eu știu că, pentru mine, e acum ori niciodată.

Vreau să fiu genul acela de femeie care este în stare să facă asta. Încerc să îmi imaginez o clipă că Ben este Joseph. Dacă ar fi aici, în fața mea, în niciun caz nu i-aș permite să mă lase singură aici, sus, și nici nu l-aș lăsa să vadă că sunt prea lașă ca s-o fac.

Îmi așez picioarele pe pedale și strâng tare de ghidon. Brațele îmi sunt atât de țepe, încât mi-e frică să nu-mi pocnească.

Mă concentrez cât pot de tare să mențin linia dreaptă și să nu ies de pe cărare, încercând să merg pe urmele lui Ben. Încep să prind viteză și simt un gol în stomac, în timp ce vântul îmi șuieră prin păr.

Sunt îngrozită, însă, pe măsură ce ajung pe loc drept și viteza mea scade, îmi dau seama că n-a fost chiar atât de rău. E adevărat că inima îmi bubuie în piept, dar zâmbesc. Practic, zâmbesc cu gura până la urechi.

– Ai supraviețuit, zice Ben când mă opresc lângă el.

– Da.

– Și zâmbești. Asta înseamnă că te-ai distrat?

– Să nu exagerăm! E prea mult spus că m-am distrat, dar n-a fost chiar atât de rău pe cât mă aşteptam să fie, asta este clar.

– Aşadar, vrei să cobori din nou panta?

– Nu.

Văd faţa lui Ben întunecându-se.

– Vreau să merg mai sus, spun apoi, înainte să apuc să mă răzgândesc.

– Serios?

– Ai grijă, s-ar putea să dau înapoi!

Ben e deja cu mâinile de ghidon.

– Haide, atunci! Ştiu locul perfect.

Îl urmez pe măsură ce panta devine tot mai abruptă. Mă dor îngrozitor picioarele şi sunt tentată să cobor şi să împing bicicleta, însă n-o fac. Ben se îndepărtează tot mai mult şi ajunge pe coama dealului. Am rămas puţin în urmă, însă ajung în sfârşit în vârf, gâfâind, şi îmi dau seama că ne aflăm pe marginea unui alt deal.

De obicei, dacă simt pământul sub picioare, nu mi-e frică de înălţimi. Turnurile, podurile şi scările îmi dau fiori, însă atâta vreme cât dealul pe care mă aflu are o cărare lată şi nu trebuie să îmi arunc privirea peste margine, sunt în regulă.

Dealul acesta pare să fie destul de abrupt şi să se întindă la nesfârşit.

– Te simţi bine? Ne putem întoarce pe unde am venit, nu e atât de abrupt, zice Ben, de parcă mi-ar citi gândurile.

Scutur din cap.

– De ce m-aş teme? zic apoi, încercând să nu mă gândesc la rădăcinile de copaci, la zborul peste ghidon şi la membre rupte.

– Aşa te vreau. Ne vedem la poale.

Ben o ia înainte, iar eu rămân într-un nor de praf. Categoric coboară mai repede de astă dată.

Arunc o ultimă privire peste umăr, spre ceea ce pare a fi o pantă mai lejeră (deşi coapsele mele sunt de altă părere), apoi îi dau bătaie.

Nu reuşesc să înăbuş ţipătul care îmi scapă când o iau pe pantă, în jos. Îmi ţin mâna pe frână şi, deşi instinctul îmi dictează să o apăs,

vocea din interiorul meu îmi zice să n-o fac. Inima începe să îmi bubuie în piept atât de tare, încât simt cum îmi zvâcnesc tâmplele și țip și mai tare. Acum merg cât se poate de repede și nu știu cum voi reuși să mă opresc. Ciudat este faptul că mă simt în regulă. Da, sunt îngrozită. Da, mi-e teamă că mă paște un pericol iminent, însă sunt într-o stare de delir și simt un gol în stomac. Mă simt cu adevărat fantastic!

Ajung la capătul pantei și, când cărarea o ia din nou la deal, încetinesc în mod natural. Ben mă așteaptă acolo unde făgașul e drept, lângă un pâlc de copaci și câteva bănci pentru picnic.

Are o expresie uluită întipărită pe față.

– Să fiu al naibii! Tu chiar nu pierzi vremea.

Coboară de pe bicicletă și își dă casca jos, apoi o agață de ghidon și își împinge bicicleta lângă o masă pentru picnic. Eu îl urmez și îmi desfac casca. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu reușesc să deschid închizătoarea. Ben se apleacă să mă ajute.

– Ești bine? mă întreabă el când îmi scot casca.

Nu s-a tras înapoi după ce m-a ajutat să îmi desfac închizătoarea, iar acum este atât de aproape, încât îi simt răsuflarea pe obraz. Îmi ridic capul și mă trezesc că îl privesc drept în ochi. Ne privim o clipă, iar mie îmi vine să mă întind și să îl sărut. Însă n-o fac. Privesc în altă parte și fac un pas în spate. E doar adrenalina.

– Ce cursă! zic eu. Întotdeauna e așa?

– De cele mai multe ori, zice Ben. Cu cât o faci mai des, cu atât mai tare simți nevoia să te autodepășești. Ca, de pildă, să te abați de la traseu sau să cobori pante abrupte.

Își ridică sprâncenele ca și când ar sugera să încercăm și asta.

– Cred că mă voi mulțumi doar cu atât pentru moment.

Râd când Ben își scoate termosul.

– De ce râzi? Că nu merg nicăieri fără ceai? Să nu-mi spui că nu vrei și tu o cană.

– Bineînțeles că vreau.

Mă așez cu greu pe bancă, fiindcă mă resimt încă după aventura de ieri. Ben a avut dreptate, pedalatul m-a ajutat să îmi relaxez puțin mușchii.

Toarnă ceaiul și îmi întinde o cană.

– Mulțumesc. Bănuiesc că n-ai pe-acolo pitită și vreo prăjiturică, nu? spun apoi, aruncând o privire în rucsacul lui – consider că mi-am câștigat acest drept după cursa de azi și windsurfingului de ieri.

– Întotdeauna, zice Ben, aruncându-mi un baton de *Mr. Kipling*.

Chiar este un bărbat pe sufletul meu.

– Nu-mi vine să cred că am făcut-o, zic eu, mușcând din prăjitură.

– Știu. Sunt atât de mândru de tine! Săptămâna trecută abia reușeai să mergi în linie dreaptă, iar azi ai coborât pe dealuri. Ce s-a schimbat?

Eu ridic din umeri și mușc în continuare din prăjitură. Ce s-a schimbat?

– Nu știu. Cred că m-a ajutat windsurfingul de ieri. Am fost șocant de neîndemânatică. Am căzut în apa rece ca gheața și m-am urcat pe placă de nenumărate ori, până când, la un moment dat, s-a produs un declic în mintea mea și mi-am zis: „Uită-te la tine, poți s-o faci!" Când ne aflam adineauri pe coama dealului, mi-am dat seama că sunt atât de concentrată asupra a ceea ce ar putea să meargă prost, încât nu mă mai gândesc la ceea ce ar putea merge bine. Apoi am realizat că e din cauza fricii.

Ben își bea ceaiul și încuviințează din cap.

– Categoric că nu mai vreau să merg pe dealuri abrupte sau pe făgașe înguste și încă habar nu am cum voi coborî în rapel Turnul Spinnaker, dar trebuie să învăț să am mai multă încredere în mine și în abilitățile mele. Doamne, ce jalnică sunt! zic eu înroșindu-mă.

Mi-e atât de ușor să vorbesc cu Ben, încât uneori uit că abia ne cunoaștem. Probabil că mă consideră o ratată. N-am făcut decât să străbat cu bicicleta un traseu pe care un copil de cinci ani l-ar face legat la ochi. Nu e ca și când aș fi traversat Marele Canion pe frânghie sau ceva de genul ăsta.

– Ba nu ești! Ești sinceră. Sunt atât de obișnuit cu dependenții de adrenalină, încât uneori uit că astfel de lucruri pot fi extrem de importante.

– Adică sunt o ratată pentru că eu cred că este o chestie importantă?

– Nu, voiam să spun că este... ca o gură de aer proaspăt. Mă învârt într-o lume în care este vorba întotdeauna despre cine aleargă pe panta cea mai abruptă sau despre cine are parte de cursa cea mai nebunească, așa că uit uneori că mai important decât ceea ce fac ceilalți oameni este călătoria personală și ceea ce simți.

– Filosofic, frate, zic eu, înghițind ultima bucată de prăjitură.

– Foarte, zice el, râzând. Oh, am uitat. Ți-am făcut o poză cu telefonul în timpul ultimei coborâri, zice el.

– Serios?

– Da, spune Ben, scoțându-și telefonul și întinzându-mi-l.

– Oh!

Mă strâmb într-un mod ciudat, de parcă mi-ar fi extras un dinte, însă restul este acțiune pură.

– Poți să mi-o trimiți? Vreau s-o postez pe Facebook. Este poza perfectă ca să îl recâștig pe Joseph.

Ben se încruntă și deschide gura ca să spună ceva, dar este întrerupt de o bicicletă care frânează lângă noi. Tresar când norul de praf se apropie de noi.

– Sal'tare! zice o femeie, coborând de pe bicicletă și desfăcându-și casca.

Se apropie de Ben și îl sărută pe buze, iar eu realizez că este iubita lui, Tammy.

– Hei, n-am știut că ești aici, zice el surprins.

– Mda, ar fi trebuit să merg la Steyning, dar am adormit. Când mi-am introdus ruta în GPS, am văzut că ești și tu aici.

Apoi se uită la mine de parcă abia atunci ar fi observat că mă aflu și eu acolo. La început, pare să nu își dea seama cine sunt și ce caut cu iubitul ei.

– Abi, zice ea după o secundă, afișând un zâmbet. Mă bucur să te văd! Ai ieșit cu bicicleta? Ben și vrăjeala lui cu ciclismul au lovit din nou!

– Salut, Tammy! îi răspund. Am făcut o încercare.

– Te descurci mai bine decât înainte? Ben mi-a spus că ai avut emoţii.

Mă înroşesc şi mă întreb ce altceva i-a mai spus oare Ben. Dacă i-a dezvăluit adevăratul motiv din spatele listei mele de dorinţe?

– Face progrese în salturi şi sărituri, zice el.

– Excelent! Ben este un profesor foarte răbdător. Bine, vă las să continuaţi lecţia. Eu am ieşit la încălzire, aşa că ar fi bine să mă pun în mişcare. Trec pe la tine după-amiază? Eşti acasă?

– Da. Ne vom întoarce în curând în Portsmouth. Abi şi-a planificat o după-amiază plină de filme, zice Ben râzând.

– OK, minunat! Poate mergem să alergăm pe faleză.

– Da. OK.

Mă îmbujorez, fiindcă mă simt şi mai leneşă. Cei doi sunt cât se poate de diferiţi de mine şi de stilul meu de viaţă. Plus că par relaxaţi în relaţia de cuplu – îşi fac vizite atunci când au timp. Complet altfel decât relaţia mea cu Joseph superdevotată şi în conformitate cu un program.

Tammy îşi pune casca pe cap, pregătindu-se de plecare.

– Succes cu turul insulei Wight de săptămâna viitoare, Abi!

– Mulţumesc. Voi avea nevoie, răspund eu, făcându-i cu mâna.

Ea se îndepărtează vertiginos, zburând practic în sus pe dealul pe care l-am coborât noi, probabil cu aceeaşi viteză cu care am coborât eu. Cred că este una dintre cele mai în formă persoane pe care le-am cunoscut.

– Aşa, zice Ben, luând ambalajele prăjiturilor. Ar trebui s-o luăm şi noi din loc, înainte să ni se relaxeze muşchii. Mai avem de coborât câteva pante uşoare şi vom ajunge la maşină. Apoi te poţi întoarce la televizorul tău.

– Super, zic eu.

Brusc şi doar pentru o clipă, mă simt puţin dezamăgită la gândul că îmi voi petrece după-amiaza singură, în apartamentul meu.

Încep să mă întreb dacă nu ar trebui să ies la alergat, ca să mă pregătesc pentru cursa de 10 kilometri.

Mă ridic încet, iar picioarele îmi tremură de durere. Dacă mă gândesc mai bine, poate că o după-amiază petrecută în cadă, citind o carte, n-ar fi o idee tocmai rea. Voi lăsa alergatul în seama lui Ben și a lui Tammy.

– Mulțumesc, Ben, îi spun, când urcăm din nou pe biciclete.

– Pentru ce? Pentru prăjitură?

– Nu, pentru tot. N-aș putea duce această provocare la bun sfârșit fără ajutorul tău.

– Pentru puțin, zice el, punându-și casca pe cap.

– Vorbesc serios. Îți mulțumesc.

Și chiar vorbesc serios. Dacă nu ar fi fost Ben, aș fi stat în casă, plângându-mi de milă în continuare, în loc să am fotografii gen Lara Croft pe care să le încarc pe Facebook și cu care să îl vrăjesc pe Joseph.

Brusc, o după-amiază petrecută singură nu mi se mai pare o ideea chiar atât de plictisitoare. Cel puțin voi avea timp să postez pe Facebook cele mai inspirate statusuri.

Îl voi recâștiga pe Joseph, simt asta. E drept că mă dor toate din cauza cursului de windsurfing de ieri, însă ceva s-a schimbat în gândirea mea. Pentru prima oară, sunt încrezătoare că voi reuși să duc lista la bun sfârșit, iar asta înseamnă că sunt mai aproape ca oricând să îl fac pe cel pe care îl iubesc să revină în viața mea.

Capitolul 12

Mai am patru săptămâni ca să îl readuc pe Joseph în viaţa mea înainte de coborârea în rapel, iar după drumeţia cu bicicleta de mâine, voi avea la activ patru provocări bifate. Nimic nu mă mai poate opri acum...

– Nu pot face noapte albă, rostesc imediat ce îi deschid uşa lui Sian.

Mâine urmează să fac turul insulei Wight cu bicicleta. Şi aşa îmi va fi greu să merg cu aeroglisorul la ora şapte dimineaţa; nu îmi imaginez cum aş putea să fac treaba asta mahmură.

Mă îngrijorează faptul că s-a înfiinţat la uşa mea la ora cinci după-amiaza, fiindcă acest lucru înseamnă, de obicei, câteva pahare înainte să ieşim în oraş.

– Nu-i nimic. Voiam doar să ies din casă. Angela mă înnebuneşte.

Ah, Angela, colega ei de apartament, cea care lasă bileţele şi stabileşte regulile.

– Ştii că mi-a lăsat un bileţel în care îmi spune că am strâns prea multe sticle de vin şi că trebuie să le duc la container? De unde ştie ea că sunt toate ale mele?

– Şi nu sunt? o întreb când intrăm în micul meu salon.

– S-ar putea, pentru că ea e o sfântă care are nevoie de trei săptămâni ca să termine o sticlă de rosé, iar Hannah bea doar gin. Dar, chiar şi aşa... Zici că locuiesc cu mama. Doar că e mult mai rău, pentru că mama bea la fel de mult vin ca şi mine.

Sian se trântește pe canapea și pufăie zgomotos.

– Nu înțeleg de ce nu te muți, pur și simplu. De ce nu închiriezi un apartament numai al tău? Sunt sigură că îți poți permite.

Mă așez în fața ei, în balansoarul șubred.

– Aș putea, însă aș fi obligată apoi prin contract să stau acolo o jumătate de an sau un an. Dacă voi primi postul?

Încuviințez din cap. Uitasem de *post*. De când o cunosc pe Sian, își dorește cu disperare să devină reporter la Londra, la unul dintre cotidiene. Așteaptă cu nerăbdare să devină jurnalistă de tabloid. A trecut de la ziarul universitar la un ziar provincial, iar acum lucrează la ziarul din Portsmouth. Este un ziar destul de important, însă nu suficient de important pentru Sian. Cu fiecare ocazie care i se ivește, încearcă să mai avanseze o treaptă.

Problema e că încearcă de mai mulți ani decât cred că își mai amintește și, dacă nu va face această mutare în curând, mi-e teamă că va rămâne la un ziar local pentru totdeauna. Nu că acesta ar fi un lucru rău. Se pricepe de minune să ia pulsul orașului și cred că, dacă va pleca, îi vor lipsi freamătul comunității și relațiile pe care le-a stabilit aici.

– Sunt sigură că, dacă vei obține postul, ai putea face naveta câteva luni până îți va expira contractul de închiriere. Nu poți să aștepți la nesfârșit. Colegele tale de apartament te vor scoate din minți până atunci.

– Știu, există riscul să-mi ies din pepeni și să le omor. Aș deveni titlul principal al unui articol pe care îmi doresc să-l scriu.

– Păcat că nu am o cameră în plus, îi zic.

Asta ar rezolva atât problema ei cu colegele de apartament, cât și grijile mele financiare. Însă, deși contul meu bancar ar fi mai zdravăn, ficatul meu, nu. Sian și cu mine am locuit împreună un an în timpul facultății, iar starea mea obișnuită de atunci era mahmureala.

– Știu. Bine, hai să schimbăm subiectul! Să vorbim despre seara asta, zice ea, înainte să dea pe gât vinul cu care tocmai am servit-o.

– Unde ai chef să mergem? La White House? La Barley Mow? o întreb, gândindu-mă la barurile liniștite din apropiere.

– De fapt, am ceva ce o să te facă fericită. Își deschide geanta și adaugă zâmbind: Am bilete.

– Pentru ce? o întreb eu, sperând să fie pentru cinema, fiindcă nu există prea multe variante de bilete care să îți permită să mergi devreme la culcare.

– Te ajut cu lista de dorințe. Ai trecut Glastonbury pe listă, nu-i așa?

– Așa e, zic eu nedumerită. Festivalul de la Glastonbury este peste vreo două luni și nu mai sunt bilete.

– Ei bine, se organizează un festival pe pajiște și am obținut bilete gratuite.

Scoate două bilete viu colorate, legate cu șnururi roz, și începe să le învârtă.

– Minunat! răspund printre dinți.

Nu mă pot supăra, fiindcă este un gest drăguț și încurajator.

– Nu trebuie să bei mult. Putem să ne plimbăm pe-acolo. Plus că e aproape de tine, așa că poți să te întorci acasă oricând vrei.

Nu sunt convinsă.

– Știu că nu e genul de festival la care să mergi cu cortul, dar vin o mulțime de trupe. Vor cânta și cei de la Portaloos. Ar trebui să conteze, nu? Biletele sunt valabile și mâine, așa că, dacă vei avea chef după plimbarea cu bicicleta...

– Ăăă...

– Haide, Abi! Când mai ai ocazia să primești bilete gratuite la un festival? Plus că sunt categoria VIP.

Îmi ridic capul, iar privirile noastre se întâlnesc. Știe că ador cuvântul „VIP". Încă nu am zărit o celebritate la vreunul dintre evenimente, însă VIP nu este doar sinonim cu „oameni faimoși", ci înseamnă, de obicei, și chestii gratuite.

– Trebuie să mă schimb? o întreb oftând.

N-am chef să-mi scot blugii și maioul.

– Nu, ia-ți doar un hanorac cu glugă. Va fi răcoare mai târziu.

Bine că, cel puțin, nu e nevoie să mă dichisesc.

– Ia-ți lucrurile să mergem!

– Poftim? Acum?

– Aham! A început la trei, deci am întârziat puțin.

Eu gem.

– În regulă, dar dacă mergem acum, eu mă întorc mai devreme. Trebuie să mă odihnesc pentru ziua de mâine.

– Ne-am înțeles, zice Sian când mă ridic din balansoar și intru în dormitor ca să-mi iau hanoracul.

Ies după câteva clipe și mi-l leg în jurul taliei. Mă uit în oglindă și văd că încă mai am rimel pe gene. Consider că sunt suficient de aranjată pentru o ieșire în aer liber.

Observ că Sian este machiată la ochi cu tuș negru și că poartă pantaloni scurți de blugi peste colanți. E mult mai pregătită pentru festival decât sunt eu. Dacă aș putea fi convinsă să fac și eu la fel...

– La ce oră începi mâine? mă întreabă Sian.

Când deschid ușa din spate, auzim muzica rock răzbătând din depărtare.

– Luăm aeroglisorul de 7.15.

– Oh, aeroglisorul! Ești curajoasă.

– Știu, zic eu înfiorându-mă.

Aeroglisorul ar fi un motiv suficient ca să rămân pe malul acesta. Cu toate astea, abia mâine va fi începutul durerii mele.

Încerc să înlătur gândul legat de turul cu bicicleta. Măcar știu, de când am coborât dealul săptămâna trecută, că pot acum să merg pe bicicletă, plus că nu mai am febră musculară din cauza windsurfingului. Mai știu, de asemenea, că odată cu acest festival și cu turul de mâine, voi bifa jumătate de listă. Voi trece peste faptul că încă nu reușesc să spun prea multe în spaniolă, în afară de „hola". Mă duc în continuare la curs, așa că încerc cel puțin să învăț o limbă străină – se pune, nu?

Sunt la jumătatea listei, adică la jumătatea drumului până la inima lui Joseph. Ori la jumătatea drumului spre eșec. Am postat pozele pe Facebook și am primit nenumărate aprecieri de la

prietenii mei, însă Joseph nu s-a numărat printre aceştia. Ai crede că în ziua de azi Facebookul ar trebui să îţi arate cine ţi-a vizualizat pagina de profil. Dacă m-a restricţionat? Dacă nu va vedea nicio dată că am făcut toate aceste lucruri incredibile? Dacă am făcut totul degeaba?

Oftez zgomotos la acest gând.

– De ce-ai oftat? mă întreabă Sian.

Am fost atât de pierdută în gânduri, încât am uitat de ea. Pentru o secundă, mă întreb dacă ar trebui să fiu sinceră şi să îi spun adevăratul motiv care se ascunde în spatele acestei liste. La urma urmei, este prietena mea cea mai bună. Mă simt aiurea că trebuie să o mint, dar nu vreau să se supere.

– Am emoţii pentru ziua de mâine, zic eu, mințind-o din nou.

– Te vei descurca. Îl ai pe tipul ăla, Ben, o să te ajute. Ai spus că ai făcut progrese în timpul plimbărilor cu bicicleta, nu?

– Aşa e, însă cele cincisprezece minute pe bicicletă până la serviciu nu se compară cu o plimbare de zece ore. Dacă nu voi rezista până la sfârşit?

– Atunci vei lua trenul sau autobuzul la întoarcere şi vei încerca într-o altă zi. Nu înţeleg de ce eşti atât de disperată să bifezi toată lista aia atât de repede.

Ca să îl readuc înapoi pe Joseph în viaţa mea, înainte să aibă o altă iubită.

– Dacă ar fi după mine, le-aş face pe parcursul unui an. Ce vei face după ce le vei termina? mă întreabă Sian.

Îmi voi petrece zilele împreună cu Joseph, care se va întoarce la mine, fireşte. Logic.

– Sunt sigură că voi găsi şi alte lucruri de făcut. Ideea e că vreau să fac aceste lucruri cât mai repede, pentru că altfel vor rămâne pe listă la nesfârşit.

Traversăm strada şi păşim pe pajişte. Descoperim repede festivalul, fiindcă un colţ al pajiştii este împrejmuit cu garduri. Ştiu că Sian a zis că este un festival mic, însă de aici nu pare deloc aşa.

Pe măsură ce ne apropiem, muzica răsună tot mai tare, iar eu încep să mă entuziasmez. Nu îmi mai amintesc când am fost ultima oară la un concert, iar la așa ceva nu am participat niciodată. Sunt, practic, o novice într-ale festivalurilor.

La intrare ni se scanează biletele, ni se verifică genţile şi suntem percheziţionate. În tot acest timp, doamna voinică de la securitate se uită urât la mine, lucru care mă face să mă simt cumva vinovată. Îmi leagă o brăţară în jurul încheieturii atât de strâns, încât am impresia că îmi va opri circulaţia – însă femeia arată prea înspăimântător ca să o rog să mi-o lărgească puţin.

– La naiba! Doar nu ia prizonieri, nu? zic eu în timp ce ne îndepărtăm.

– Cu siguranţă, nu.

Îmi scot şnurul şi răsfoiesc printre cartelele prinse de el, uitându-mă la variante.

– Pe cine ascultăm mai întâi? În cortul *dance* este un DJ *dance* de care n-am auzit niciodată, pe scena micuţă cântă o trupă numită Passion Peaches, de care n-am auzit niciodată, iar pe scena principală cântă o trupă numită Stay, de care, şoc, n-am auzit niciodată.

– Îmi pare rău că nu se compară cu artiştii de la Glasto, însă trupa Flaming Lips este vedeta din seara asta.

– Încă o trupă de care n-am auzit.

– Poftim? Trebuie să fi auzit de ei. Erau în vogă de când eram studente.

– Ce cântau?

– Păi... nu ştiu, zice Sian, scărpinându-se în cap şi încercând să-şi amintească. Dar cântă bine *live*.

Îmi plimb privirea peste pajiştea care a fost transformată pentru festival. E plină de oameni care se plimbă de colo colo, sorbind din nişte pahare supradimensionale din hârtie. Într-un colţ se află un cort care seamănă cu unul de la circ, în colţul opus se află un cort alb unde se serveşte bere, iar în faţă, o scenă mare.

Mă uit cu jind la paharele uriaşe de hârtie.

– Ce-ar fi să bem ceva mai întâi? propun eu, arătând către barul de lângă noi.

– O idee excelentă, spune Sian, luându-mă de braţ şi trăgân du-mă spre bar.

– Va fi singurul pahar pe care îl voi bea.

Probabil că va fi în regulă dacă voi bea vreo două beri, fiindcă este încă devreme. Am timp să mă trezesc din beţie şi să mă întorc devreme acasă.

– Mda, mă rog, zice Sian când ne aşezăm la coadă.

Când ajungem, într-un final, în faţa unuia dintre barmani, ea cere paharele duble. Plăteşte, apoi pătrundem în mulţime.

– Deci pe cine vrei să ascultăm mai întâi? o întreb eu.

– Ce-ar fi să mergem să vedem cum e zona VIP de la scena principală?

– Sună bine.

Urmăm indicatoarele către zona VIP şi ne trezim într-un cort nic, situat în stânga scenei. Nu numai că avem vedere liberă spre trupă, dar mai există şi un bar într-un colţ, care pare mai liniştit. Este sponsorizat de compania care fabrică cidrul de fructe preferat de mine, iar reclamele anunţă că cidrul este gratuit.

– Of, Doamne, uite! îi spun, apoi arăt salivând spre reclamă.

– Mi-aş dori să fi ştiut asta înainte să cheltuiesc 15 lire pe poşirca asta.

Ar fi putut fi sponsorizaţi de oricare dintre mărcile de alcool, dar, vai, nu, a trebuit să fie sponsorizaţi tocmai de firma aceasta.

Renunţ la paharul cu bere şi mă duc să cer nişte cidru cu gust de căpşuni. Sunt hotărâtă să beau doar paharul acesta, dar când iau o gură, ştiu că nu va fi aşa.

Deşi în cortul VIP este agitaţie, spaţiul este suficient de mic pentru ca atmosfera să fie intimă. Peste tot în jur există mese înalte de care te poţi rezema sau pe care poţi să-ţi aşezi nenumăratele pahare cu băutură gratuită. Cortul este decorat cu lampioane.

Privesc în jur, la celelalte VIP-uri, şi brusc îmi dau seama că sunt îmbrăcată cel mai sărăcăcios. Dacă machiajul meu minim şi

hanoracul cu glugă au fost perfecte pentru restul festivalului, femeile de aici sunt îmbrăcate în stil rock, la modă. Toate poartă fuste mini și pantaloni scurți, jachete din piele și tricouri cu logoul trupei.

Mă uit la maioul meu simplu și negru, pe care cred că l-am cumpărat de la Tesco, și mă retrag lângă pânza neagră, în speranța că mă voi confunda cu fundalul. Măcar de aici putem vedea bine trupa, care este chiar bună, în ciuda faptului că n-am auzit niciodată de ea.

Sian a reușit să se cocoațe pe o masă, iar acum își întinde gâtul ca o suricată, plimbându-și privirea prin cort. Este comportamentul caracteristic lui Sian atunci când se află în căutarea unui posibil partener. Cu siguranță i-a identificat deja pe burlaci și, probabil, a început să le facă ochi dulci.

Nu-mi pot imagina pe cine a ales. Toți sunt cam tineri și cam *hipsteri* pentru gustul meu.

– Cidrul este atât de bun, zice Sian, golind restul sticlei.

– Hei, ușurel, bucură-te de gust! zic eu, luând o înghițitură.

Hotărârea mea scade cu fiecare gură de băutură.

O privesc pe Sian cum își îndreaptă puțin spatele și își dă părul pe spate. Mă uit și eu în direcția în care privește ea, spre bărbatul care tocmai a intrat în cort.

Inima începe să-mi bată mai repede când îmi dau seama că este cel mai bun prieten al lui Joseph, Marcus. Mă pregătesc sufletește pentru cazul în care Joseph ar intra după el, însă pare a fi singur. Privește în jurul lui o clipă, înainte să o zărească pe femeia care stă la una dintre mesele din mijloc. Apoi se apropie de ea și o sărută ușor pe obraz.

– Evident, zice Sian, clătinând din cap. Cei buni sunt întotdeauna ocupați.

Îmi țugui buzele. Întrucât Sian nu l-a prea plăcut pe Joseph, nu am ieșit cu prietenii noștri, așa că ea nu a apucat să-l cunoască pe Marcus.

– Nu cred că este neapărat unul dintre cei buni, zic eu oftând. Este cel mai bun prieten al lui Joseph.

– Poftim? zice Sian, întorcându-şi capul ca să se mai uite o dată la el. De ce nu mi-ai făcut cunoştinţă cu el până acum? E un tip superb.

– E şi puţin cam afemeiat. Îşi schimbă iubitele ca pe şosete.

– Pe mine nu m-ar deranja să-mi schimbe şosetele.

Cât cidru a băut?

Îl văd pe Marcus plimbându-şi privirea prin cort şi încerc să mă ascund după Sian. Spaţiul e atât de mic, încât este aproape imposibil să nu mă vadă. Îmi întind mâna mecanic după sticlă şi o dau pe gât. Halal înfrânare! M-a cam tulburat faptul că l-am văzut şi am nevoie să prind ceva curaj. Cu siguranţă, Marcus îi va spune lui Joseph că m-a văzut. Tipic pentru mine... să fiu îmbrăcată într-o pereche de blugi şi un maiou simplu, ca şi când n-aş fi făcut nici cel mai mic efort. Deşi bănuiesc că ar putea fi mult mai rău – Joseph ar putea să fie şi el aici.

– Uşurel, parcă ziceai că ar trebui să savurăm băutura, spune Sian, luându-mă peste picior.

– Foarte amuzant, zic eu. Mi-a fost sete.

Sincer, nu cred i-aş putea spune ce am băut – papilele mele gustative nu mai simt gustul.

– Vrei să mergem la masa aceea? mă întreabă Sian, arătând spre o masă care tocmai s-a eliberat şi care e mai aproape de scenă.

– Nu, răspund eu, oarecum în grabă. Mă simt bine aici.

Pânza neagră a cortului şi umbra îmi sunt singurele prietene în această clipă.

– Dar de acolo putem vedea mai bine trupa. Şi vom putea să fim mai în centrul acţiunii.

Sunt pe punctul să-i mărturisesc că ceea ce mă face să am rezerve este faptul că ne-am afla la doar o masă distanţă de Marcus şi prietena lui, însă, înainte să am ocazia să fac asta, Sian o ia din loc, unduindu-se spre ea.

Nu am de ales decât să o urmez. Încerc să-mi ţin capul plecat şi-mi ascund faţa cu mâna.

Sian discută deja cu un bărbat când ajung acolo. Nu este genul ei. E tânăr şi poartă un tricou şters cu Led-Zeppelin şi blugi mulaţi.

Părul cârlionțat îi este prins cu un elastic, iar la brâu are legată o cămașă în carouri. Parcă ar da o audiție pentru One Republic.

– Spune-mi despre principiul care stă la baza acestui festival, zice Sian.

Ah, asta explică tot! E mai degrabă o chestie de serviciu decât de agățat. Și-a scos iPhone-ul și dă aprobator din cap, în timp ce tânărul începe să vorbească despre talentele locale și despre promovarea orașului.

Încep să mă relaxez în timp ce privesc în jurul meu și realizez că ținuta mea plictisitoare va fi, poate, în favoarea mea. Parcă ar fi de camuflaj, fie că mă aflu la marginea cortului sau în mijlocul lui, ceea ce înseamnă că, poate, voi reuși să mă ascund de Marcus „la vedere".

Îmi îndrept atenția către trupă și bat din picior, când îmi aud numele.

– Abi! zice Marcus, pe un ton poruncitor, familiar.

Îmi ridic capul și privirile noastre se întâlnesc.

– Marcus, mă aud spunând, apoi dau pe gât cidrul din sticla lui Sian, pe care ea o pusese pe masă ca să ia interviul.

– Am văzut poze pe Facebook cu noua ta coafură. Chiar îți stă bine.

Îmi duc mecanic mâna la păr și tresar când aud de Facebook. Uitasem că îl am în lista mea de prieteni. Prin minte îmi trece o idee – dacă el mi-a văzut pozele cu noua coafură și cu activitățile mele recente, asta înseamnă că le-a văzut și Joseph?

– Mulțumesc. Tu ce mai faci?

– Bine, mulțumesc, răspunde el. Ce cauți la VIP?

– Prietena mea, Sian, este reporter local, îi explic, arătând spre ea; încă e ocupată cu interviul aspirantului Harry Styles. Dar tu?

Aud pe cineva tușind tare în stânga noastră. E însoțitoarea lui Marcus.

– Îmi cer scuze, zice el, întorcându-se spre ea înainte să se uite din nou la mine. O cunoști pe Bianca, nu? E sora lui Joseph. Ea este cea care a făcut rost de bilete. Face parte din echipa de PR a festivalului.

Mă bucur că masa e înaltă, pentru că mă pot prinde de ea ca să nu-mi pierd echilibrul.

Nu o recunoscusem. Părul ei are o altă culoare decât atunci când ne-am întâlnit la Ritz. În jurul capului are o împletitură, iar restul i se revarsă în valuri pe spate. După rochia ei albă, jacheta de blugi și cizmele cowboy, ai zice că participă mai degrabă la Festivalul Coachella decât la un festival mic din Portsmouth.

– Nu ne-am cunoscut, de fapt, zic eu încet, simțindu-mă puțin stânjenită. Fusesem împreună cu Joseph timp de un an și nu îi cunoscusem niciodată sora. Eu sunt Abi, încântată de cunoștință!

– Abi, zice ea, căzând pe gânduri. Abi a lui Joseph?

Simt un junghi în inimă când aud aceste cuvinte. Sună atât de bine, sună perfect...

Ea se uită la Marcus înainte să îmi întindă mâna, iar el încuviințează din cap. Apoi își înclină capul într-o parte și mă privește curioasă, de parcă aș fi un exponat dintr-un muzeu.

– Măi să fie! zice ea pe un ton extrem de afectat. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

– Și eu, răspund, căutând-o din priviri pe una dintre femeile care duc tăvile cu băuturi.

– Joseph este întotdeauna atât de secretos în legătură cu iubitele lui! Crede că eu și mama le vom speria, ceea ce este absurd. Cum aș putea eu, o mână de om, să sperii pe cineva?

Chicotește, secondată de Marcus, care o face din politețe. Deși a rostit aceste cuvinte plină de voie bună, sesizez în glasul ei o oarecare seriozitate. În ciuda ceții care începe să mi se aștearnă peste creier din cauza cidrului, observ că mă măsoară bănuitor din priviri, ba chiar aruncă o privire spre geanta pe care o țin pe umăr. Având în vedere geanta Fendi care îi atârnă ei pe umăr, ceva îmi spune că nu este impresionată de accesoriul meu *New Look*.

Mă uit în jurul meu după Sian, ca să îmi vină în ajutor, dar se pare că am pierdut-o pentru moment. O văd dând din cap asemenea unui câine de jucărie, ținându-și mâna pe brațul tânărului. Nu

numai că își pregătește articolul, dar simt că se pregătește și să se apropie mai mult de el. Poate că m-am înșelat – poate că a ieșit la agățat, la urma urmei.

– Ce mai faci, Abi? De când... știi tu, mă chestionează Marcus în șoaptă.

– Bine, mint eu. Nu e nevoie să știe despre perioada mea de hibernare. Ocupată. Am început să fac windsurf și m-am apucat și de ciclism.

– Da, cred că am văzut poze. E minunat să ai atâtea activități.

– Așa e, încuviințez eu, gândindu-mă cât de ocupată mă ține această listă. De fapt, mâine merg să fac turul insulei Wight pe bicicletă, împreună cu prietenul meu, Ben.

– Pe bicicletă? zice Bianca, strâmbând din nas.

– Da. Cred că va fi distractiv. N-am mai fost pe insulă de mult.

– Nici eu, zice Marcus. Adoram locul acela în copilărie. Îți va lua mult timp?

– În jur de zece ore, sper, răspund eu, simțindu-mă optimistă.

– E fantastic! Succes! Mă voi gândi la tine în timp ce voi sta acasă, mahmur după seara aceasta, zice el, ridicându-și sticla.

Conversația începe să tărăgăneze, iar mie îmi vine să îl întreb dacă Joseph e încă singur, însă știu că acest lucru m-ar putea face să par disperată, exact ce încerc să evit.

– Scuze că vă întrerup, zice Sian. Pot să vă fac o poză în timp ce conversați, pentru ziar? Scriu un articol despre eveniment pentru ei.

Bianca își umflă părul.

– Firește, zice ea, întorcându-se cu fața la Sian și ținându-și buzele.

– Super!

Sian își întoarce iPhone-ul pe lateral și ne spune să ne strângem, apoi face câteva poze.

Nu-mi vine să cred. Nici că putea fi mai bine. Sian este regina Facebookului și a etichetării. Poza cu mine va fi încărcată în câteva minute, iar eu nu mai trebuie decât să-l etichetez pe Marcus.

Chiar dacă Joseph nu îmi vede postările, sunt sigură că pe aceasta nu o va rata – fosta lui iubită, prietenul lui cel mai bun și sora lui, toți în același loc.

Cred că arăt ca un pește crispat, fiindcă încerc să mă abțin să zâmbesc larg. Nu vreau să sperii pe nimeni cu entuziasmul meu.

– Nu-mi place trupa asta, zice Bianca, ridicându-și nasul în vânt după sedința foto. E prea mult rock pentru gustul meu. Hai să mergem și să vedem cine cântă în cortul acustic!

– În regulă. Mă bucur că te-am revăzut, îmi zice Marcus cu o voce încântătoare.

Nu e de mirare că femeile îi cad la picioare.

– Și eu. Transmite-i lui Joseph urările mele de bine.

– S-a făcut! strigă el peste umăr, în timp ce se îndepărtează.

Mă prind cu mâna de masă ca să îmi păstrez echilibrul și inspir adânc. Întâlnirea nu a fost nici pe departe atât de rea cum ar fi putut să fie. Sper ca Joseph să mă vadă pe Facebook, iar Marcus să îi spună că voi pleca într-o aventură cu bicicleta, împreună cu un alt bărbat.

– A plecat? mă întreabă Sian, făcându-și brusc apariția lângă mine.

– Marcus? Da.

– La naiba! Ce s-a întâmplat?

– Am stat de vorbă. A venit cu sora lui Joseph, Bianca.

– Cea de la Ritz? zice ea urmărind-o cu privirea, fără să se ascundă, în timp ce aceasta se îndepărtează. Arată diferit.

– Știu. Pare să fie cameleonică.

– Și cum a fost? Cum este ea? Sunt împreună? El e singur?

– Hei, ia o gură de aer, Sparky! îi zic ridicându-mi mâinile.

Am impresia că Sian face în continuare pe reportera.

– În regulă, întrebarea cea mai importantă. Tipul este singur?

– Nu l-am întrebat. Probabil. Tipul iese la întâlniri cu viteza luminii. Chiar dacă a fost într-o relație atunci când a venit, nu va mai fi atunci când va pleca.

– Poate ar fi mai bine să plecăm și să vedem și alte trupe.

– Poate ar fi mai bine să-l lași în pace. Crede-mă. E un fustangiu, oricât ar fi de șarmant.

Sian se bosumflă. Știu că, de obicei, se descurcă foarte bine când vine vorba de bărbați, plus că nici ea nu este „domnișoara Statornicie", însă el este genul de bărbat care s-ar folosi de ea, apoi ar da-o uitării. Nu este potrivit pentru fetele sfioase.

– Îți fac un serviciu, crede-mă.

– Mi-ai face un serviciu dacă m-ai ajuta să ajung la el, ca să-l duc acasă pentru o partidă de sex sălbatic. Însă, de astă dată, am să te cred pe cuvânt. M-am cam săturat de trupa asta. Putem merge la o altă scenă? Fără intenții sexuale, promit.

– Bine.

Măcar știu încotro se îndreaptă Marcus și Bianca, așa că o pot dirija pe Sian în direcția opusă.

Când trupa cea faimoasă urcă pe scena principală, eu mi-am uitat deja promisiunea de a mă întoarce acasă devreme și de a nu bea prea mult. După sticlele pe care le-am dat pe gât când l-am văzut pe Marcus, s-a cam ales praful de hotărârea mea.

Acum sunt oficial cherchelită. Vorbesc neclar, am o stare euforică și merg împleticit, în ciuda pantofilor sport. Stau rezemată de barul din cortul VIP nu pentru că aș vrea să mai beau ceva, ci ca să îmi mențin echilibrul. Apoi văd că am o pată de ketchup pe hanorac și încerc să o șterg, în speranța că nu s-a uscat în jumătatea de oră de când mi-am mâncat hotdogul.

Aud pe cineva pufnind lângă mine și mă întorc să mă răstesc la persoana respectivă, gândindu-mă că se zgâiește la mine, dar constat că e Bianca.

În ciuda faptului că au trecut câteva ore de când ne-am întâlnit prima oară și că afară a început să plouă, părul ei ondulat este intact, iar rochia ei albă a rămas curată, fără nicio pată de ketchup.

O văd că îmi zâmbește crispat. Dintre toți oamenii, tocmai cu ea a trebuit să mă întâlnesc – și tocmai în momentul în care îmi sug hanoracul ca un copilaș năzdrăvan.

– Ştii, trebuie să recunosc că te descurci de minune pentru o tipă care tocmai a fost părăsită de fratele meu.

E o ironie? Spre deosebire de ea, am părul vâlvoi şi hainele murdare.

Îşi scoate din geantă luciul de buze Chanel şi începe să şi-l aplice pe buze cu îndemânare.

– Păi, au trecut câteva luni, spun eu, simţind o durere în inimă la gândul că a trecut atâta timp de când nu mai suntem împreună.

– Chiar şi aşa... N-o să-ţi vină să crezi ce au făcut fetele cu care a ieşit înainte. N-am să le uit pe cele care şi-au instalat, practic, un cort în faţa casei noastre, sau pe cea care, pe vremea când locuiam la el, în urmă cu câţiva ani, obişnuia să vină în fiecare zi şi să îl implore să se împace. Jalnic! Însă tu nu pari prea afectată. Întotdeauna e vina lui, desigur. Mereu face aşa. Se îndrăgosteşte cât ai clipi din ochi şi le vrăjeşte pe bietele fete. A fost întotdeauna „Domnul Relaţii în Serie". Intră într-o relaţie serioasă înainte să le afle numele. Apoi, după un timp, când apucă să o cunoască pe fată, îşi dă seama că nu ea este aleasa şi îi frânge inima. Mereu e aceeaşi poveste. Sunt sigură că nici în cazul tău n-a fost diferit.

Mă măsoară din cap până-n picioare, ca şi când ar vrea să întărească definitiv concluzia că nu sunt suficient de specială ca să fiu împreună cu cineva ca el.

– Mda, zice ea, aruncându-şi luciul de buze în geantă şi făcându-i semn barmanului. Nu se va schimba decât atunci când îşi va găsi jumătatea.

Zicând acestea, îşi ridică sarcastic o sprânceană, ia cele două sticle de cidru pe care i le oferă barmanul şi se îndepărtează.

Eu rămân la bar, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Mă prind şi mai strâns cu mâna de el, ca să-mi menţin echilibrul, fiindcă mă simt de parcă tocmai m-a izbit o rafală de vânt.

Cuvintele ei îmi răsună în minte în timp ce încerc să procesez ce mi-a spus. Poate că sunt puţin cherchelită, dar ştiu precis că se înşală. Ştiu că eu sunt jumătatea lui. Sunt sigură de asta.

Barmanul mă întreabă ce vreau să beau, iar eu clatin din cap. Aproape uitasem că asta așteptam – însă, dintr-odată, simt că mi-a pierit cheful de băut.

– Ești gata de plecare? mă întreabă Sian când mă apropii de ea.

Încuviințez din cap. Categoric am nevoie de o gură de aer.

– Ai nevoie de somnul de frumusețe înainte de marea aventură pe bicicletă de mâine.

Oftez zgomotos. În acest moment, aventura de mâine este ultimul lucru la care mă gândesc.

Capitolul 13

Habar n-am cât timp a mai rămas până la turn, nici în ce zi suntem sau cât e ceasul. Singurul lucru pe care îl ştiu este că am o durere de cap îngrozitoare.

Mă ridic brusc în şezut când aud sunetul puternic şi regret pe loc. Capul mi se învârte şi am o senzaţie îngrozitoare de greaţă. De ce naiba îmi sună atât de tare telefonul? Îl găsesc lângă pat şi opresc alarma agresivă care continuă să sune şi să vibreze.

Mă uit de două ori la ceas. E şase dimineaţa. De ce naiba mi-am pus alarma să sune atât de devreme?

– E ora 6, zic eu, înjurând şi acoperindu-mi capul cu perna.

Aş vrea să nu îmi folosesc creierul prea mult, însă nu am scăpare, fiindcă încerc să îmi amintesc de ce îmi bubuie în cap un concert al trupei Slipknot.

Urechile îmi ţiuie, iar prin faţa ochilor mi se perindă o imagine în timp ce din stomac îmi vine în gură un gust de cidru. Simt un chiorăit familiar şi ştiu ce urmează să se întâmple.

În ciuda faptului că încăperea se învârte cu mine, fug în baie şi ajung în faţa vasului de toaletă înainte să mă năpădească valurile de greaţă.

Nu cred că am exagerat cu băutura, nu?

După ce îmi golesc stomacul, mă sprijin cu spatele de peretele din baie şi încerc să gândesc, deşi îmi bubuie capul. Sper ca în curând să mă simt suficient de bine încât să încerc să înghit un Ibuprofen.

Apoi, îmi aduc aminte. Azi e duminică: ziua turului cu bicicleta.

Ben urmează să treacă pe la mine la ora 6.45, iar de aici vom pedala împreună până la aeroglisor.

Mă ridic încet, încercând să-mi mențin echilibrul pe picioarele care-mi tremură. Acestea cedează ușor sub greutatea mea și mă lovesc de pereții holului îngust când mă îndrept către camera de zi. Dacă nu îmi pot ține echilibrul pe picioare, cum mi-l voi putea ține pe două roți?

Deschid unul dintre dulapurile din bucătărie și găsesc Ibuprofenul, apoi scot din frigider una dintre nenumăratele sticle de băutură energizantă pe care le-am cumpărat pentru călătoria epică de azi. Înghit pastilele și, pentru o secundă, băutura dulce mă face să mă simt mai bine. Dar doar pentru o secundă. Apoi, simt cum mă ia din nou un val de greață.

Arunc o privire spre ceasul din bucătărie. Mai am o jumătate de oră la dispoziție până să sosească Ben. Cum să scap de mahmureală într-o jumătate de oră?

Deschid frigiderul ca să mă inspir, dar când văd și simt mirosul de mâncare, mi se întoarce stomacul pe dos.

Poate că-mi va prinde bine un duș. Poate că, atunci când voi ieși de sub apă, pastilele își vor fi făcut efectul, iar eu voi scăpa ca prin minune de mahmureală.

Reușesc să fac duș și nu trebuie se ies decât o singură dată ca să vomez. Nu e rău, dar nici bine. Mi-e rău de mor și am la dispoziție doar cinci minute ca să mă îmbrac înainte să vină Ben.

Mă duc la comodă, cu capul înclinat la 60 de grade, lucru care îmi ușurează durerea. Nu sunt prea sigură că unghiul este potrivit și pentru ciclism, dar voi afla în curând.

Reușesc să îmi aleg lenjeria intimă și șosetele, apoi trag pe mine tricoul nou de ciclism, pe care l-am cumpărat din magazinul lui Ben, și o pereche de colanți vechi. Mă privesc în oglindă. Arăt de parcă n-aș avea nicio legătură cu clubul cicliștilor. Aveam nevoie de ceva care să îmi confere acest aer și, cum magazinul lui Ben e mereu gol când intru în el, am simțit că ar fi frumos să îi ofer și eu ceva după tot ce a făcut pentru mine.

Înainte să apuc să îmi fac griji în legătură cu aspectul meu ridicol, telefonul meu mobil începe să sune. Îmi trag un hanorac pe cap și răspund.

– Alo! rostesc, cu o voce răgușită.

– 'Neața! Sunt la poarta din spate. Ți-ar fi mai ușor să ieși prin spate, având în vedere că aici ți-e bicicleta. Mă lași să intru?

– Sigur, zic eu, gândindu-mă că mi-ar fi mult mai ușor să îl țin afară, iar eu să mă târăsc înapoi în pat... Stai să-mi iau adidașii.

Îmi vine să vomez de două ori în timp ce mă încalț cu adidașii și îmi leg șireturile. Mi-e imposibil să pedalez în halul în care sunt. Atât de rău mă simt! Problema e că Ben și-a sacrificat o groază de timp din zilele lui libere și nu îl pot dezamăgi.

Când deschid ușa din spate, aerul proaspăt mă izbește în față ca o palmă. De fapt, îmi face bine în starea de mahmureală în care mă aflu, fiindcă mă ține într-un soi de stază. Nu mă simt mai rău, iar vântul rece pare să mă revigoreze. Poate că există speranță, la urma urmei.

– Bună dimineața! strigă Ben vesel când deschid poarta.

N-am chef de oameni exuberanți și veseli în dimineața aceasta.

– Bună dimineața!

– Vai de mine! Cineva are emoții pentru ziua de azi?

– N-am emoții, bombăn eu, în timp ce ne întoarcem în grădina mea, unde Ben își proptește bicicleta de perete.

Urc scările și intru în apartament prin ușa din spate.

– Atunci, ce s-a întâmplat? mă întreabă Ben, întinzându-mi o pungă de hârtie din care iese un colț de croasant.

Nu am chef să-i spun lui Ben că sunt mahmură. Am treizeci de ani, nu nouăsprezece. Ar trebui să am suficientă voință încât să ies în oraș fără să mă îmbăt. E numai vina lui Joseph. Dacă Marcus nu ar fi fost acolo aseară, nu m-aș fi îmbătat.

– Abi?

Pe fața lui Ben se citește îngrijorarea. A văzut deja că sunt palidă ca o fantomă și că arăt de parcă aș fi dublura Morticiei.

– Am ieșit aseară cu Sian. N-am vrut să beau decât un pahar sau două, dar se pare că am băut mai mult decât mi-am propus. Sunt puțin mahmură.

– Oh, asta-i tot? Am crezut că s-a întâmplat ceva, zice Ben, mestecându-și croasantul. Bine, ți-ai făcut bagajul? Ar trebui să plecăm.

Mă uit la el ca și când nu m-ar fi auzit bine.

– Chiar sunt mahmură.

– Mda, zice Ben, dând din cap. Cu toții am trecut prin asta, dar plimbarea cu bicicleta te va pune pe picioare.

– Mă cam îndoiesc de asta, spun eu, râzând neîncrezătoare. Ceva prăjit, o sticlă de Cola, o cutie de Nurofen și somn... toate acestea mă vor pune pe picioare.

– Păcat că n-o să se întâmple asta, nu-i așa? Ți-ai pus ceva de băut și de mâncare?

Oftez tare, apoi mă apropii cu pași apăsați de frigider.

– Uneori, când particip la tururi sau la curse cu bicicleta, se mai întâmplă ca în seara dinainte lucrurile să scape de sub control, iar a doua zi mă trezesc simțindu-mă ca naiba. O oră sau două de pedalat și aerul proaspăt te vor face să te simți mai bine. Îți promit. Ia-ți câteva pungi de plastic în caz că ți se va face rău pe aeroglisor.

Ben îmi zâmbește, însă nu cred că își dă seama cât de multă dreptate ar putea avea.

Îmi îndes în rucsac băuturile energizante și gustările, care mi se par dezgustătoare, împreună cu câteva batoane de Snickers, niște pastile de Ibuprofen și o mână de pungi de plastic.

– Așa te vreau. Te vei simți mai bine în curând, îmi spune el, iar eu îl urmez afară.

Câteva minute mai târziu, îmi dezleg bicicleta, apoi mă urc pe ea.

Sunt mai nesigură pe mine decât de obicei, ceea ce e destul de frustrant, însă, în mod surprinzător, reușesc să străbat distanța mică până la terminalul cu aeroglisoare, care se află la o aruncătură de băț de apartamentul meu.

– Nu cred că voi putea urca la bord, îi spun lui Ben, în timp ce privesc barca pneumatică ce alunecă pe apă spre mal.

Perna de aer se dezumflă, iar noi îi privim pe oameni debarcând.

– N-ai să păţeşti nimic, zice Ben. Am glumit în legătură cu senzaţia de rău. Marea nu este deloc agitată azi, iar barca este atât de rapidă, încât nici n-o să-ţi dai seama când vom ajunge la destinaţie.

– Nu mă simt confortabil pe apă nici în zilele mele bune, îi spun.

Simt că mă albesc numai când mă gândesc la asta.

Uşile se deschid: e timpul să urcăm la bord.

– Ei, haide, ce s-ar putea întâmpla?

Dacă viaţa mea ar fi un film, în acest moment ar apărea scena în care aeroglisorul este purtat de colo colo de valuri, iar pasagerii sunt azvârliţi dramatic când într-o parte, când în cealaltă, în vreme ce mie mi se face rău şi îi împroşc pe ceilalţi pasageri, care par a fi extrem de nemulţumiţi.

Nu răspund. Nu sunt în stare să îi arunc nici măcar una dintre acele priviri faimoase ale mele, într-atât sunt de mahmură.

El râde de mine.

– Haide, Abi!

Se îndepărtează, împingându-şi bicicleta, iar eu ştiu că trebuie să îl urmez.

Îl înjur pe Joseph pentru a doua oară în această dimineaţă. E numai vina lui că trebuie să fac această cursă nenorocită cu bicicleta în loc să stau cuibărită în pat.

– Ce ziceai c-ai făcut aseară? Ai ieşit cu Sian?

Dau din cap în timp ce îmi proptesc bicicleta în suportul special, apoi mă aşez în apropiere.

– Am fost la festivalul de pe pajişte. Sian a zis că astfel pot bifa dorinţa cu festivalul de pe listă.

– A fost chiar atât de reuşit cum s-a spus? Am auzit muzica din apartamentul meu.

– A fost minunat. Cel puţin, cea mai mare parte din el, zic eu, gândindu-mă la ultima întâlnire cu Bianca.

Pernele pneumatice ale aeroglisorului încep să se umfle, semn că vom pleca în curând, iar eu simt un gol în stomac.

– Am pornit. Suntem cu toții sortiți pierzaniei, zice Ben, râzând teatral.

Îl lovesc cu pumnul în joacă pentru că râde de temerile mele legate de aeroglisor.

– Hei! zice el, frecându-și brațul. Nu încercam decât să destind atmosfera.

– Știu. Scuze! Nu prea am chef de glume în dimineața aceasta.

– Oh, minunat! Cât mă bucur că voi sta cu tine pe insulă timp de zece ore!

Mă strâmb într-un mod deloc atrăgător.

Rampa aeroglisorului este ridicată, iar acesta este propulsat pe mare. Îmi muşc buza, sperând să nu se întâmple nimic.

Până când ajungem pe uscat, mă simt mai rău decât atunci când am plecat de acasă. Am reuşit să îmi stăpânesc greața pe aeroglisor, însă acum mă simt atât de amețită, încât abia mă mai țin pe picioare. Mă aşez pe cea mai apropiată bancă şi îmi reazem capul de cadranul bicicletei.

– Ți-e rău? mă întreabă Ben.

Vreme de un minut, nu sunt în stare să-i răspund. Sunt prea ocupată să inspir adânc.

Într-un final îngân un „da" şi simt cum mi se prelinge o lacrimă pe obraz.

– Știu că mi-ai spus că mă voi simți mai bine odată ce ne vom pune în mişcare, însă nu văd cum, zic eu, simțindu-mă jalnic.

Ben se aşază lângă mine şi mă cuprinde cu brațul, trăgându-mă lângă el.

– Abi, n-ai de ce să plângi. E doar o plimbare cu bicicleta. Nu e aşa important.

– Ba da, este important, răspund şi încep să plâng. Ți-ai sacrificat duminica să facem asta şi am ajuns până aici. Nu fac o treabă prea bună cu lista. Mi se pare că trişez mereu. Spaniola mea este

aproape egală cu „nada". Exagerez când spun că mă pricep să fac windsurfing, pentru că nu am reuşit decât să mă urc pe placă, să stau în picioare şi să ridic vela după trei încercări; n-am rămas peste noapte la festival şi am ales cursa de 10 kilometri în loc de jumătate de maraton. Pur şi simplu nu sunt făcută pentru lista asta. Joseph a avut dreptate. Nu suntem compatibili. Nu pot face niciunul dintre lucrurile pe care el ar vrea să le facă.

Urăsc mahmurelile – întotdeauna mă simt ca naiba, atât fizic, cât şi psihic.

Ben mă strânge de braţ.

– Abi, îţi faci griji degeaba. Faci lista de aproape o lună. Majoritatea oamenilor au nevoie de un an pentru asta. Din câte bănuieşti, Joseph abia a început-o. Măcar tu ai încercat windsurfingul şi, din ce mi-ai povestit, ai început să te descurci mai bine până la sfârşitul zilei. Cât despre plimbarea de săptămâna trecută cu bicicleta... te-ai descurcat de minune pe dealurile acelea. Acea Abi pe care am întâlnit-o eu prima oară nici măcar nu s-ar fi gândit să facă toate astea.

Îmi şterg lacrimile şi îmi trag puţin nasul.

– Şi-apoi, ai bifat deja ceaiul de la Ritz. Sunt sigur că treaba asta ai făcut-o bine.

Bolborosesc ceva şi sughit, încercând să nu râd.

– Minunat! Dacă toate provocările ar fi legate de prăjituri şi de ceai, atunci aş fi fericită.

– Eu le văd ca pe nişte curse cu bicicleta, doar mă ştii.

Zâmbesc şi îmi şterg lacrimile, iar Ben îşi retrage braţul de pe al meu.

– Uite, nu trebuie să facem treaba asta azi dacă nu vrei.

Sunt pe punctul de a-i spune că nu vreau, însă gândul de a mă urca din nou pe aeroglisor...

– Dacă tot suntem aici, am putea măcar să încercăm, continuă el. Nu trebuie să o facem într-un ritm alert şi, dacă vrei, putem trişa puţin. Putem lua autobuzul între anumite puncte, dacă vei simţi că nu rezişti.

– Ben! zic eu șocată.

Nu m-aș fi gândit niciodată la el ca fiind genul de om care trișează.

– Era doar o sugestie. Cred că e mai bine să faci ceva decât nimic.

– Nu, îi spun pe un ton hotărât. Dacă tot mă străduiesc atât, măcar s-o fac de la cap la coadă. Vreau ca măcar un lucru să fie bine făcut.

– Așa te vreau, zice Ben.

Chiar trebuie să-i suport veselia.

– Doar că nu cred că sunt în stare s-o fac chiar acum, zic eu.

– OK, vrei să stăm o vreme aici?

– Nu, cred că vreau să intru acolo.

Arăt spre o cafenea mică, ce pare mai degrabă o tavernă.

– Ceva prăjit? Nu e un mic dejun obișnuit, care ți-ar da energie înainte de o cursă, dar mi se pare o idee strașnică.

– Putem sta afară, zic eu.

Mă bucur în continuare de briza mării, asemenea unui câine care își scoate capul pe geamul unei mașini aflate în mișcare.

– Perfect, așa mai putem arunca un ochi la biciclete, zice Ben.

Desigur, exact la asta mă gândeam și eu.

Traversăm strada și găsim un stâlp de felinar de care să ne legăm bicicletele.

– Știi, aș putea să te ajut și cu celelalte provocări.

– Cum adică? îl întreb.

Mintea nu îmi funcționează la capacitatea maximă în această dimineață, lucru deloc surprinzător.

– Păi, cu celelalte provocări... Cum ar fi, de pildă, spaniola. Am călătorit timp de un an cu rucsacul în spate prin America Centrală și de Sud, așa că mă descurc destul de bine cu jargonul.

– Zău?

Ben este unul dintre acei oameni plini de surprize. Știam că a fost în Asia și în Oz, însă nu mi-am dat seama că a călătorit și în America Latină.

– *Sí, señorita.*

Când ne aşezăm pe scaunele reci de metal, încerc să îmi trag hanoracul cât pot de tare peste fund.

– Ar fi minunat, zic eu. Dar mă simt atât de prost... M-ai invitat deja în drumeţia de la Snowdon şi ţi-ai dat atâta osteneală să mă ajuţi să merg pe bicicletă...

Ben ridică din umeri.

– E plăcut să vezi că cineva descoperă lucruri. La treizeci de ani, oamenii tind să încetinească ritmul şi să se aşeze la casele lor. Când aveam douăzeci de ani, eu şi prietenii mei plecam mereu în drumeţii sau ne plimbam cu bicicletele la sfârşit de săptămână, însă acum trebuie să ne facem planuri cu multe luni înainte, în funcţie de iubite şi de copii. Îmi place că tu te afli încă în această etapă a explorării. Este ca şi când aş vedea toate aceste lucruri cu alţi ochi.

– Am fost mereu cu un pas în urmă, zic eu, schiţând un zâmbet.

– Este revigorant. Aşadar, ce altceva deosebit mai ai pe listă?

– Trebuie să mă pregătesc pentru cursa „Race for Life", îi spun, gândindu-mă că purtasem încălţămintea sport scumpă doar prin apartament. Apoi, mai este Parisul. Asta e o provocare uşoară. Trebuie să vizitez Parisul într-o zi.

– Uite, asta ar trebui să faci în continuare. Urcă-te în tren, du-te acolo şi taie-l de pe listă. Trebuie să vezi Arcul de Triumf, să faci cumpărături pe Champs-Élysées, să vizitezi catedrala Notre-Dame şi Turnul Eiffel.

Înghit în sec când aud de Turnul Eiffel. Am văzut în filme liftul, care seamănă cu o cuşcă.

Ben strânge din ochi, ca şi când ar încerca să ghicească la ce mă gândesc.

– Turnul Eiffel, repet eu, ca o explicaţie. Frica mea de înălţime...

– Ah, zice el, dând încet din cap. Dacă te ajută la ceva, să ştii că nu e chiar atât de înalt. Nu se compară cu Empire State sau cu Sears Tower.

– Nu contează cât e de înalt, ci că e înalt. L-am văzut la televizor și în filme. Parterul e compus din toată acea încrengătură de metale prin care poți vedea până jos.

– Așa e, dar nu e nevoie să te uiți în jos. Și-apoi, nu trebuie să urci în turn dacă nu vrei. Nu este specificat pe listă, nu? Trebuie doar să vizitezi Parisul într-o zi. Poate că Joseph voia să-și pună urechi de Mickey Mouse și să se plimbe toată ziua prin Disneyland, n-ai de unde să știi.

Încep să râd. Imaginea lui Joseph purtând astfel de urechi este prea mult.

– Nu este genul care să se costumeze. Nici nu mi-l imaginez mergând la Disneyland.

– Serios? Cine nu ar vrea să meargă la Disneyland? zice Ben, de parcă ar fi un copil mare. Este cel mai fericit loc din lume.

Mă așteptam să spună asta. Ar putea fi una dintre acele păpuși vesele care cântă *It's a Small World* cât e ziua de mare.

– Nu e chiar genul lui Joseph. O cafenea în Cartierul Latin... asta îmi pot imagina. Presupun că nu m-am gândit cu adevărat la Paris, dar ai dreptate, este unul dintre cele mai ușoare lucruri de bifat de pe listă.

O chelneriță iese și ne ia comanda. Amândoi alegem un mic dejun plin de calorii. Sunt lihnită de foame. Chiar dacă m-ar vindeca miraculos de mahmureală, sunt sigură că acest mic dejun strașnic nu va fi prea benefic ciclismului.

– Mi-aș dori ca Sian să poată veni cu mine la Paris, dar e foarte greu să o conving să își ia o zi liberă. E mereu ocupată și trebuie să scrie articole de ultimă oră. Mă mir că am reușit să ajungem la Ritz.

– Pot să te însoțesc eu dacă vrei. De obicei, îmi iau liber marțea – dacă vrei să mergi atunci. Adică, dacă vrei să mergem împreună. Știu că este vorba despre Paris și că e o excursie de-o zi, așa că voi înțelege dacă vrei să mergi cu altcineva, zice el, jucându-se cu pachețelele de zahăr din recipientul de pe masă.

– Mi-ar plăcea să merg cu tine, zic eu, dându-mi seama că par puţin prea entuziasmată. Ar fi frumos să merg cu tine. De fapt, aş putea să mă revanşez. Va fi felul meu de a-ţi mulţumi pentru ajutorul tău.

– Nu e nevoie să faci asta.

„Ba nu, tu nu eşti nevoit să faci asta", strigă partea logică a creierului meu, care se gândeşte la contul meu bancar.

– Ba da – şi insist.

– Mulţumesc, zice Ben. Abia aştept. N-am mai fost de mult la Paris.

– Nici eu. Am fost într-o excursie organizată de şcoală pe când ne aflam într-un program de schimb cultural cu francezii, însă ne-am petrecut aproape tot timpul la Luvru.

Chelneriţa aşază ceştile de cafea în faţa noastră şi ne spune că ne va aduce în curând şi micul dejun. Stomacul meu pare să o audă şi începe să chiorăie zgomotos.

– Şi Tammy? Nu se va supăra că mă însoţeşti la Paris? Doar e cel mai romantic oraş din lume.

Îmi torn mai mult zahăr în cafea decât de obicei, încercând cu disperare să scap de mahmureală.

– Tammy? Nici măcar n-ar clipi, zice Ben, sorbind din cafea. Nu avem genul acela de relaţie.

Aştia doi sunt chiar ciudaţi. Mie nu mi-ar plăcea ca iubitul meu să plece cu o altă femeie la Paris, nici chiar pentru o zi, nici chiar dacă ar fi ceva platonic. Însă lui Ben pare să-i convină cum funcţionează relaţia lor, plus că este „Domnul antiromantism" şi nu crede în finalurile fericite. Probabil că, pentru el, Parisul nu este o Mecca a romantismului, aşa cum este pentru mine.

Înainte să apuc să aflu mai multe, chelneriţa ne aduce micul dejun. Mă uit la cârnaţi, la boabele de fasole, la crochetele de cartofi, la bacon şi la ouă – ori mă vor face să mă simt mai rău, ori mă vor vindeca de mahmureală. Sper să se confirme a doua variantă. Dacă tot ne aflăm pe insulă, ar fi păcat să nu reuşesc să duc la bun sfârşit o altă aventură de pe listă.

Mă dojenesc în gând. Trebuie să încep să gândesc pozitiv. Mâncarea mă va scăpa de mahmureală și voi avea încă o poză de postat pe pagina mea de Facebook.

Mahmură sau nu, am de gând să mă concentrez asupra faptului că, odată ce voi termina această cursă, mă voi afla la jumătatea listei și, sper eu, la jumătatea drumului spre inima lui Joseph.

Capitolul 14

Ura! Am ajuns la jumătatea listei, ceea ce înseamnă că mai am la dispoziție trei săptămâni și șase zile ca să bifez ultimele patru lucruri și să îl recâștig pe Joseph, înainte să îndeplinesc (să scap de) ultima sarcină: coborârea în rapel.

Dacă am crezut că am febră musculară din cauza windsurfingului, atunci m-am înșelat amarnic. *Acum am febră musculară.* Stau pe canapea și am senzația că am intrat în *rigor mortis.* Mă simt ridicol de incomod. Până și cea mai mică mișcare mă face să simt durere în tot corpul.

Durerea nu este provocată de mahmureală – căci aceasta a dispărut de mult –, ci de faptul că am pedalat zece ore și treizeci și nouă de minute în jurul insulei Wight. Este adevărat, oameni buni – și asta fără s-o iau pe scurtătură. Am bifat ceva de pe listă fără să trișez.

În noaptea asta, cred că voi dormi pe canapea, pentru că nu sunt în stare să ajung până în dormitor, iar mâine s-ar putea chiar să lucrez de acasă –, dar sentimentul reușitei nu se compară cu nimic.

Am ajuns, în mod oficial, la jumătatea listei. Acum, că nu mai sunt mahmură, pot gândi în retrospectivă. Ben a avut dreptate. Este o mare realizare că am reușit să îndeplinesc atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt. Știu că am mai tăiat pe ici, pe colo, dar cel puțin am încercat, iar asta este de apreciat.

– Uite! zice Ben, ieșind din hol.

Are în mână două pungi de plastic albe, cu mâncare chinezească gustoasă. Sunt lihnită de foame în ciuda faptului că am mâncat azi-dimineață, la micul dejun, ceea ce părea a fi porția săptămânală de calorii.

Ben așază pungile pe măsuța de cafea din fața canapelei și se duce în bucătărie, unde găsește fără nicio problemă farfurii și tacâmuri.

Abia reușesc să mă aplec în față de pe canapea și să deschid cutiile. Iau farfuria pe care mi-o întinde Ben și mă servesc cu mâncare.

– M-am lăsat purtat de val și am comandat și niște pâine prăjită cu crevete și niște *satay* de pui. M-am cam lăcomit, zice Ben. Doar că mi-e foarte foame și întregul meniu părea delicios...

Îmi plimb privirea peste cartoane. S-ar putea hrăni lejer șase oameni din ele, însă nu cred că am fost vreodată mai lihnită ca acum. Nici măcar prăjiturelele lui Ben sau batoanele energizante extrem de grețoase pe care le-am mâncat în timpul cursei nu au reușit să îmi umple stomacul.

– Cred că vom mânca tot, zic eu, vârând în gură o bucată întreagă de pâine prăjită cu crevete.

Ne instalăm pe canapea cu farfuriile ticsite și urmărim emisiunea *Antiques Roadshow*. Este singura pe care o poate procesa creierul meu în acest moment. Deși niciunul dintre noi nu vorbește, tăcerea nu este stânjenitoare. Este o situație firească atunci când petreci treisprezece ore împreună cu cineva.

Probabil că semănăm cu un cuplu căsătorit de mulți ani, care stă într-o tăcere confortabilă și ia cina în fața televizorului. Este ciudat, fiindcă, pe vremea când eram împreună cu Joseph, nu ne-am petrecut niciodată timpul astfel. Întâlnirile noastre erau întotdeauna cât se poate de organizate. Nu mă imaginez stând așa în prezența lui, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de trening ponosiți, fără să-mi pese că am, probabil, sos dulce-acrișor pe bărbie.

– Sunt sătulă, zic eu într-un final, așezându-mi farfuria pe masă și încercând să mă las încet pe spate pe canapea.

Stomacul mi-e plin, iar eu mă simt fericită.

– Sper să pot termina restul, zice Ben, punându-şi în farfurie ceea ce a mai rămas din mâncare.

– Parcă ai fi un sac fără fund, zic eu râzând. N-am mai văzut pe nimeni mâncând atât de mult, mai ales pe cineva atât de slab!

– Aşa şi este. Prinde bine în astfel de ocazii. Şi-apoi, trebuie să pedalez până acasă. N-am chef să pompez la întoarcere.

– Hm, e bine de ştiut, zic eu, ridicând din sprâncene şi gândindu-mă că nu este nevoie să îmi spună despre viaţa lui sexuală împreună cu Tammy.

– Ştii că şi tu ai pompat pe bicicletă mai devreme?

– Nu-i adevărat, zic eu.

Sigur mi-aş fi amintit dacă aş fi făcut asta. Au trecut două luni de când m-am despărţit de Joseph, prin urmare două luni de când nu am mai avut parte de sex. Ştiu că a fost episodul acela când aproape am leşinat, dar cu siguranţă mi-aş fi amintit aşa ceva, nu?

– Nu-ţi aminteşti când ai început să ai halucinaţii şi era să cazi de pe bicicletă?

Dumnezeule! Atunci era cât pe ce să leşin! Poate că ciclismul e un soi de „drog al violului". Părţile intime mă dor, însă pun acest lucru pe seama faptului că am stat zece ore şi jumătate în şa.

– Abi, nu te panica aşa! zice Ben, înţelegând într-un final privirea îngrozită de pe faţa mea. „Pompare" e un termen de ciclism, folosit atunci când eşti stors de energie, iar muşchii nu îţi mai rezistă.

– Pfui! exclam eu, simţindu-mă uşurată. Ai făcut să sune totul atât de murdar!

– Eu cred că ai tu o minte murdară şi înţelegi greşit.

– Tot nu mi se pare că sună bine, zic eu.

– Mda... Ştii că am vrut să-mi numesc magazinul „Pompe şi lanţuri". Însă managerul de bancă a fost de părere că aş induce oamenii în eroare.

– Cred că ar fi funcţionat... însă nu se ştie niciodată. Poate că unii ar fi fost interesaţi mai degrabă de colanţii supraelastici.

– Cred că tipul a avut dreptate, deşi ar fi fost o strategie de marketing minunată.

– Apropo de strategii de marketing, zic eu, alegându-mi cuvintele cu grijă. Dacă vei avea nevoie de ajutor în această direcție, Giles și cu mine te-am putea ajuta. Știi... dacă vrei să faci reclamă magazinului.

– Mulțumesc, dar nu cred că aș face față dacă aș fi mai ocupat.

Eu râd, crezând că glumește, însă el pare extrem de serios.

– Scuze, zic eu tușind.

– N-ai intrat niciodată în magazin sâmbăta, nu-i așa? mă întreabă Ben zâmbind. Știu ce crezi – că magazinul e mort. Este așa în timpul săptămânii, însă în zilele de sâmbătă e pur și simplu nebunie.

– Și nu vrei ca și în restul zilelor să ai clienți? zic eu, gândindu-mă că nu ar avea nevoie de o săptămână întreagă ca să își revină.

– Nu, pentru că atunci mă ocup de comenzile prin e-mail.

– Comenzi prin e-mail? întreb eu nedumerită.

– Da, în asta constă mai mult afacerea mea. Distribui piese de bicicletă peste tot. De fapt, departamentul acesta merge atât de bine, încât voi fi nevoit să mă mut într-un spațiu mai mare spre sfârșitul anului, ca să am loc pentru stoc.

– Corect, zic eu, dând din cap și ridicând din sprâncene.

Am subestimat complet magazinul „On the Rivet" – nici măcar nu l-am întrebat.

– Bun, vrei să ne ocupăm de excursia la Paris? mă întreabă el, fără să pară jignit de sugestia că afacerea lui este pe butuci.

– OK. Dar ești sigur că mă poți însoți?

– E vorba de Paris, nu de o excursie la groapa de gunoi.

– Știu... dar ești sigur că nu vrei să vorbești mai întâi cu Tammy?

– Mergem la Paris în calitate de amici. Dacă n-ai de gând să mă seduci, atunci nu are de ce să-și facă griji.

– Cred că ești în siguranță în această privință. Nu m-am transformat în Sian.

– Bine. Vrei să ne uităm la date?

– Sigur. Îmi dai laptopul?

Arăt către laptopul meu, aflat pe raftul de sub măsuța de cafea. Nicio șansă să mă pot ridica de pe canapea ca să îl iau. Mușchii îmi sunt în continuare blocați.

Noroc că Ben, fiind un gentleman, se conformează şi îl aşază pe braţul canapelei, lângă mine.

Accesez pagina web a Eurostar şi mă uit la calendar.

– Avem bilete de întoarcere la şaptezeci şi două de lire. E un preţ excelent! exclam eu.

Şi când mă gândesc că amânam acest moment, crezând că va fi cel mai scump detaliu al excursiei...

– Minunat! Sunt bilete disponibile pentru marţi?

– Hm... Mă uit la calendarul pentru luna viitoare. Aşa – marţi, peste două săptămâni. La o săptămână după weekendul de la Snowdon? O să te saturi de mine!

– Probabil, zice Ben, încuviinţând din cap. Dar poate aşa o să încep să mă obişnuiesc.

– Foarte amuzant! OK, va trebui să plecăm la 5.40 dimineaţa, ca să obţinem un preţ bun, şi vom ajunge acolo la 9.30 – însă nu vom reuşi să luăm la timp trenul. La ce oră este primul?

– Cred că primul tren este la ora 5, nu? zice Ben.

– Hm... 4.30. Vom ajunge la ora 6.30. Ceea ce înseamnă că nu-l vom prinde pe cel de 7.00. Aşa că va trebui să-l luăm pe cel de 8.00, chiar dacă este puţin mai scump, şi vom ajunge acolo la 11.30. Nu e cam târziu ca să vizităm atracţiile turistice?

– Probabil. Ce-ar fi dacă am rămâne peste noapte în Londra, ca să prindem primul tren?

Nu îmi permit să îi plătesc lui Ben şi biletul de Eurostar, şi hotelul din Londra, având în vedere preţurile.

– Am putea sta la sora mea, Jill. Locuieşte în Islington cu iubitul ei, zic eu.

– Nu i-ar deranja?

– Nu cred. Şi ei se opresc pe la mine când participă la festivalul de pe insula Wight. Apartamentul lor nu este prea mare, dar au două canapele pe care putem dormi.

– Sună minunat.

Iau telefonul şi îi trimit repede un mesaj ca să verific.

– La întoarcere, putem lua ultimul tren, cel de la ora 9.00. Vom ajunge în Londra la ora 10.30, așa că ar trebui să prindem trenul spre Pompey.

– Perfect.

Oftez.

– Nu crezi că e puțin cam mult? Adică... va fi o zi al naibii de lungă.

– Păi... tocmai asta este partea amuzantă a provocării, nu?

– Presupun că da.

– Haide, Abi, vei bifa cât se poate de ușor punctul ăsta de pe listă.

Telefonul îmi vibrează. Jill mi-a răspuns la mesaj, confirmându-mi că putem înnopta la ei.

– Se pare că avem unde dormi. Deci să fac rezervările?

– Da!

Selectez trenul și apăs pe butonul „Continuă", finalizând rezervările înainte să mă răzgândesc.

– Gata, zic eu, închizând ultima fereastră.

Când apare pe ecran rezervarea, simt cum mă inundă un val de entuziasm.

Știu că nu este tocmai un concediu și că va fi obositor, însă locurile unde trebuie să călătoresc cu pașaportul trezesc copilul din mine.

O parte din mine își dorește să meargă împreună cu Joseph într-o excursie romantică. Îmi imaginez cum ne luăm o sticlă de șampanie ca să sărbătorim în tren. Cum ne plimbăm de mână de-a lungul Senei și ne îndopăm cu clătite. Cum el se apleacă și mă sărută, apoi se lasă într-un genunchi și scoate o cutie mică... Sunt cât pe ce să strig „Da", când îmi dau seama că am căzut în această reverie caraghioasă.

Gândindu-mă la Joseph, îmi amintesc că trebuie să postez pe Facebook pozele din timpul plimbării cu bicicleta.

– Ben, rostesc cu o voce pe care tata o numea „voce de fetiță".

O folosesc atunci când mă simt puțin ridicol și am nevoie să facă cineva ceva pentru mine.

– Abi, zice el încet.

– Bănuiesc că nu ai chef să-mi scoţi aparatul foto din rucsac, nu-i aşa?

El clatină din cap.

– Ştii că vei rămâne înţepenită dacă nu te ridici cât mai repede de pe canapea.

– Ştiu, dar mă doare atât de tare...

Ben se ridică şi spune:

– Este pentru ultima oară când mă ridic în picioare. Mai ai nevoie de ceva?

– Cablul de conectare la laptop. E în sertarul de acolo. Şi poate şi nişte ciocolată, zic eu, uitându-mă la punga mare de bomboane de ciocolată pe care a cumpărat-o Ben.

Îmi întinde aparatul foto şi se lasă jos ca să se uite în dulap.

– Unde ziceai că e cablul?

– Nu ştiu, pe undeva pe-acolo – caută, zic eu, ştiind că aş face mai bine să las lenea la o parte şi să încerc să îl ajut decât să îl las să îmi scotocească printre lucrurile împrăştiate.

Dulapul este locul unde îndes chestii atunci când vreau ca apartamentul să pară curat şi unde ar trebui să fac ordine.

Îmi amintesc brusc ce am pus acolo de curând. Sar de pe canapea, în speranţa că îl voi putea îndepărta de dulap înainte să descopere seturile de lenjerie intimă pe care mi le-a cumpărat Joseph.

– Eşti o persoană secretoasă şi dezordonată, nu-i aşa? zice Ben, scoţând la iveală un DVD şi un aparat foto digital vechi.

– Le iau eu pe-astea, zic, aruncând o privire în dulap.

Când le pun din nou înăuntru, nimeresc grămada de lenjerie intimă, care se rostogoleşte pe jos.

Este un amestec de dantelă şi de mătase, iar eu mă retrag îngrozită. Spre surprinderea mea, Ben nu a observat nimic. Este în continuare preocupat de cablu. Îmi doresc cu disperare să îl fac să renunţe, fără a-i atrage însă atenţia asupra lucrurilor de pe jos.

– Am uitat că e dezordine. Lasă-mă să mă uit eu, zic, împingându-l la o parte puţin mai brutal decât aş fi vrut, iar el aterizează în fund chiar lângă grămada de chiloţi.

Se năpustește în direcția lor într-un mod care mă sperie și îmi dau seama că, de fapt, văzuse despre ce era vorba.

– Acesta-i cablul de care ai nevoie?

Ține în mână cablul pe care îl căutăm, doar că acesta atârnă printr-un neglijeu din piele sintetică.

Eu încerc să i-l smulg, însă Ben îl ridică, realizând ce ține în mână.

– Hm, interesant, e cumva...?

Roșește, părând puțin perplex.

Îi iau neglijeul din mână, iar Ben, care ține în continuare de cablu, încearcă să îl descâlcească din material.

– Ridică-l puțin, zice Ben.

Îmi vine să-l ascund sub bluză, însă fac cum îmi spune. Ridic neglijeul în fața mea, sperând să îmi ascund astfel rușinea.

– Pare să se fi blocat aici. Ce naiba-i gaura asta? zice el, privindu-mă nedumerit.

Eu îl întorc într-o parte să văd la ce se referă.

– E un orificiu, zic eu în șoaptă.

– Un orificiu?

El mijește ochii nedumerit. Am impresia că Ben are gusturi diferite în materie de lenjerie față de Joseph.

– La ce servește?

Ben își înclină capul într-o parte, încercând să înțeleagă la ce se uită, apoi trage repede de cablu, înainte să se ridice în picioare.

Aoleu! Va trebui să îi explic.

– Păi... ca să-ți iasă sfârcurile prin el, zic cu o voce sugrumată.

El face ochii mari, iar eu mototolesc repede neglijeul.

– Corect... ăăă... zice el, tușind și ridicându-se brusc în picioare. Ciocolată?

Se întoarce și se duce glonț spre frigider.

– Cine a pus-o aici?

E roșu în obraji cum nu l-am mai văzut până acum. Și eu sunt, practic, de culoarea sfeclei roșii.

– Ești bine? întreb eu când Ben scapă pe jos punga cu bomboane de ciocolată.

Vâr neglijeul în dulap și îl privesc pe neîndemânaticul Ben cum se apropie de canapea.

– Mda, sunt bine. Doar că nu mi-am imaginat niciodată că ai fi genul de fată care să poarte chestii de-astea.

– Vrei să spui că nu te-ai gândit niciodată cum mi-ar sta îmbrăcată în lenjerie sexy? Sunt distrusă, zic eu.

Știu că sunt rea, însă nu l-am văzut niciodată pe Ben, cel stăpân pe sine, atât de încurcat. De fapt, e chiar plăcut să îl văd stânjenit.

– Of, Doamne! Nu asta am vrut să spun. Mă refeream la faptul că întotdeauna sunt cele la care te aștepți mai puțin.

– Ce-ar fi să deschidem punga de bomboane? zic eu, ridicându-mă în picioare.

Oricât de multă plăcere îmi face să îl văd pe Ben perpelindu-se, sunt conștientă de faptul că vorbim în continuare despre lenjeria mea intimă.

– O idee minunată, zice el, ridicând punga de jos și așezându-se pe canapea.

Mă așez lângă el și introduc cablul buclucaș în aparatul foto, apoi îl conectez la laptop.

– Cât de pricepută ești la suflat? mă întreabă Ben.

Eu rămân cu gura căscată, apoi o închid repede. Faptul că am lenjerie deocheată nu înseamnă că sunt genul acela de fată.

Mă întorc către el să-i spun câteva, când văd că suflă o bomboană de ciocolată câțiva centimetri în aer.

– Cum reușești? întreb eu șocată, încercând să-mi iau gândul de la prostii.

N-am mai văzut așa ceva de când mănânc bomboane de ciocolată.

Ben râde, iar bomboana de ciocolată cade. O prinde pe bărbie și o așază pe buze, înainte să înceapă să sufle din nou.

Nu mă pot abține și fac și eu la fel, însă bomboana mea nu se mișcă.

– Nu pot, zic eu, ținându-mi capul înclinat într-o parte, fiindcă, imediat ce mi-l mișc, îl simt țeapăn ca o scândură, ca și celelalte părți ale corpului, de altfel.

Faptul că m-am ridicat brusc de pe canapea și am plonjat după lenjeria intimă nu mi-a făcut prea bine.

– Trebuie să îți țugui buzele mai mult, zice Ben, făcând din nou o demonstrație, înainte să lase bomboana să cadă și s-o înghită.

Aș face bine să mă pricep și eu la asta, înainte ca Ben să mănânce toate bomboanele de ciocolată.

Încerc din nou, doar că de această dată îmi țugui buzele ca Victoria Beckham și suflu cât pot de tare. Nimic. Chiar nu sunt în stare. Nu reușesc să suflu o bomboană ușoară nici măcar un milimetru în aer. Aș face asta toată noaptea dacă nu m-ar durea al naibii de tare gâtul.

Ben o suflă pe următoarea atât de sus, de parcă ar vrea să scoată în evidență cât sunt de nepricepută.

– Nu-mi vine să cred că n-ai mai făcut așa ceva.

– Nu cred că voi mai putea mânca normal o bomboană de ciocolată de aici înainte.

Îmi întind gâtul în față sprijinindu-mi-l cu mâna și văd că pozele s-au încărcat pe computer.

– Vai, ce obosită par!

Acolo, pe ecran, sunt eu în toată splendoarea mahmurelii. Am cearcăne adânci în jurul ochilor și o paloare galbenă-verzuie, încât arăt ca vrăjitoarea din *Wicked*.

– Cred că asta e făcută imediat după micul dejun, zice Ben.

Văd că abia se stăpânește să râdă.

Mijesc ochii în timp ce privesc următoarele poze. Îmi va fi greu să găsesc poza perfectă pentru Facebook. Una care să îl facă pe Joseph gelos, nu recunoscător că a ieșit dintr-o relație cu cineva care seamănă cu un figurant din serialul *The Walking Dead*.

– Ce-i asta? întreb eu.

Mă opresc din derulat pozele și dau înapoi.

Este o poză pe care am făcut-o eu. Nu sunt cine știe ce fotograf, dar am încercat să prind în poză stâncile numite „Ace" și farul. Însă, în colțul din partea stângă, jos, se pare că l-am surprins pe Ben ușurându-se.

– Faci ceea ce cred eu că faci?

– E o fotografie panoramică? Am crezut că eşti ocupată şi nu mă vezi.

– E perfectă pentru Facebook, zic eu, frecându-mi palmele ca şi când aş pune la punct vreun plan diabolic.

– Să nu îndrăzneşti! Sunt prieten cu bunica pe Facebook. N-o să mă ierte niciodată.

– Eşti prieten cu bunica ta?

Uimirea este evidentă în glasul meu, iar Ben îmi aruncă o privire.

– De ce n-aş fi? Nu e ca şi când aş avea optsprezece ani şi aş umbla tot timpul beat. N-am nimic de ascuns în legătură cu viaţa mea.

Mie nici prin cap nu mi-ar fi trecut să fiu prietenă pe Facebook cu bunica mea. Chiar dacă habar nu are ce e acela internet. N-aş accepta nici măcar cererea de prietenie a mamei mele.

– Nici eu nu am nimic de ascuns, zic eu, gândindu-mă că viaţa mea este destul de plictisitoare comparativ cu cea a unor prieteni de pe Facebook. Însă cred că anumite limite nu trebuie încălcate.

Ben ridică din umeri.

– Cele mai multe dintre postările mele sunt legate de ciclism. Cred că bunicii i se par, probabil, neinteresante.

– Ca şi celorlalţi, zic eu râzând.

– Au! Am crezut că te-am convertit la viaţa în supraelastic.

– Sună cam dezgustător.

– Ştiu că ai o minte murdară, acum că am văzut ce gusturi ai în materie de lenjerie intimă.

Mă fac mică. Nu va uita asta prea curând. Mai întâi Sian, iar acum Ben. Poate că ar trebui să arunc lenjeria sau măcar să o ascund mai bine.

– Ai reuşit să mă converteşti, în sensul că acum bicicleta mea nu va mai zace, probabil, legată cu lanţul de balustrada balconului. S-ar putea să o folosesc.

– Atunci, mi-am îndeplinit misiunea, Daniel-San.

– Şi nici n-a trebuit să foloseşti ceară.

– Ei bine, n-am vorbit încă despre cum își epilează cicliștii părul de pe picioare, zice Ben pe un ton indiferent. Nu-mi vine să cred că ai înțeles aluzia mea la *Karate Kid*.

– Nu-mi vine să cred că tocmai mi-ai spus că te epilezi pe picioare, zic eu, strâmbând din nas. Cum să mai facă față femeile? Presiunea la care sunt supuse ca să aibă pielea fină pe picioare... Nu cred că vreuna și-ar dori ca bărbatul ei să aibă mai puține fire de păr decât ea.

Ben își ridică piciorul și își suflecă pantalonii.

– Uite, păr. S-au dus vremurile în care mă epilam.

Fără să-mi dau seama, îi mângâi părul de pe picior ca și când aș vrea să verific dacă este aievea, apoi realizez că este de-a dreptul ciudat ce fac. Am încălcat multe limite în seara aceasta.

Îmi retrag repede mâna și îmi concentrez atenția asupra pozelor.

– Ce zici de asta? îl întreb eu, schimbând repede subiectul, astfel încât să nu insistăm prea mult asupra momentului mângâierii.

– Ce-i cu ea? zice Ben.

– Vreau s-o postez pe Facebook. M-am gândit să o aleg pe asta și poate și pe cea de la „Ace" – cea în care nu apari tu. Și cea cu mine la linia de sosire.

– Sunt la fel de reușite ca toate celelalte.

Când mă conectez la Facebook, văd că iconița cu notificări este roșie. Dau clic pe ea și, brusc, simt un gol în stomac. O notificare nouă de la Joseph Small. Degetele îmi tremură când fac dublu clic pe ea. Poza pe care Sian ne-a făcut-o aseară, la festival, lui Marcus, Biancăi și mie a primit cincisprezece aprecieri. Parcurg lista cu nume și îl zăresc și pe cel al lui Joseph.

A văzut poza.

Și i-a plăcut.

Să fiu a naibii!

Inima îmi bubuie în piept și abia mai pot respira. Încerc să îmi spun că e doar o simplă apreciere. Ieri am apreciat și eu că vechea mea prietenă de la școală, Becky, a mâncat cereale cu fructe de pădure la micul dejun. Asta nu înseamnă nimic.

Deşi nu este o declaraţie de dragoste, nu mă pot abţine să nu schiţez un zâmbet. Este o confirmare a faptului că el a văzut una dintre pozele mele. A văzut că socializez.

Şi, spre deosebire de pozele de azi, nici nu arăt atât de rău. Încerc să trec cu vederea că am o privire sticloasă şi că mi s-a întins rimelul. Decolteul meu arată uimitor – el nu va observa decât asta, nu-i aşa? Ţipă, practic, la el să se uite şi să vadă ce ratează. A văzut poza! Şi i-a plăcut!

– E totul în regulă? mă întreabă Ben.

Am şi uitat că e aici. Sunt pierdută în această lume a Facebookului, unde aprecierea din partea lui Joseph este aproape echivalentul unei cereri în căsătorie.

– Mai mult decât în regulă. Uite, Joseph mi-a apreciat poza, zic eu, rânjind de parcă aş avea un umeraş vârât în gură.

– E... minunat, zice Ben.

Nu pare prea entuziasmat. Este evident că nu înţelege semnificaţia unei aprecieri şi ce legătură poate avea aceasta cu reaprinderea iminentă a pasiunii. Sau poate că cinismul lui îl împiedică să se entuziasmeze.

Mă apuc să încarc pozele din excursia de azi, sperând că acum, că mă aflu în atenţia lui Joseph, va fi impresionat de aventura mea pe bicicletă.

Coloana sonoră a emisiunii *Antiques Roadshow* răsună în încăpere, iar Ben se ridică în picioare.

– OK, eu cred c-am să plec.

– Acum? zic eu, fără să-mi iau ochii de la ecran.

– Da. Sunt frânt.

– Serios? Am crezut că ne vom uita la *Lista neagră*.

– M-a ajuns oboseala. O lăsăm pe altă dată, zice el, aruncându-şi rucsacul pe umăr.

Deschide uşa din spate şi iese înainte să apuc să las laptopul deoparte şi să mă ridic de pe canapea.

– Mulţumesc pentru tot, Ben, zic eu, rezemându-mă de cadrul uşii în timp ce el coboară treptele care duc în grădină.

– E în regulă. M-am simțit bine, spune, fără să se uite în spate.

Își dezleagă bicicleta, iar mie mi se pare că ceva s-a schimbat. Unde a dispărut Ben cel relaxat de acum o jumătate de oră, care sufla bomboane de ciocolată în aer?

– Pe curând! zice el, împingându-și bicicleta pe poartă.

– Pe curând! repet eu, făcându-i cu mâna în timp ce el se îndepărtează.

Și-a trecut deja piciorul peste bicicletă și începe să pedaleze.

Aud un „ping" și știu imediat că este o notificare de pe Facebook. Reușesc să ignor durerea pe care o simt în membre și mă duc cât pot de repede la laptop.

Este un comentariu de la Sian: „Nu-mi vine să cred că ai făcut asta după noaptea trecută! Bravo! Eu nu mi-am revenit încă".

Sunt convinsă. A băut mult mai mult cidru decât mine.

Mă întreb dacă Joseph a văzut noile mele poze. Nu stă pe Facebook non-stop, cum pare să facă Sian, însă nu se știe niciodată. Poate le-am postat chiar în momentul în care s-a conectat el.

Mă cuprinde un val de entuziasm. Poate se uită chiar în acest moment la poze. Așez laptopul pe măsuță și dau frâu liber imaginației.

Deși abia mă pot mișca, îndrăznesc să cred că planul de a-l recâștiga pe Joseph ar putea da roade, la urma urmei. În acest moment, acest licăr de speranță îmi dă suficient avânt ca să îmi doresc să parcurg restul listei cât mai repede cu putință.

Capitolul 15

Au mai rămas trei săptămâni şi trei zile până la Ziua Z. Au trecut trei zile de când Joseph mi-a apreciat poza de la festival, însă de atunci n-am mai primit nicio apreciere şi niciun comentariu.

– Cred că vor arăta minunat, zice Linz, când ne întoarcem în birou.

Pregătesc nişte panouri de prezentare pentru un muzeu local. Tocmai ne-am întors de la o întâlnire cu clientul. Am luat-o pe Linz cu mine la insistenţele lui Rick, însă, pentru prima dată, nu mă mai deranjează. Spre deosebire de episodul de la imprimantă, de data aceasta a stat retrasă, părând să înţeleagă că locul ei este în umbră.

– Mulţumesc. Sunt foarte încântată că le-au plăcut desenele mele.

– Cum ar fi putut să nu le placă? răspunde Linz cu emfază.

Sunt puţin neliniştită, fiindcă toată ziua n-a făcut decât să mă complimenteze. Nu a încercat nici să sugereze îmbunătăţiri, nici să arunce o privire peste desene, ceea ce mi se pare oarecum nefiresc.

Deşi nu vreau să recunosc, chiar mi se pare simpatică azi.

– Bună, doamnelor! zice Fran când mă întorc la biroul meu.

– Salut, Fran, eşti bine? o întreb eu.

– Oh, da, sunt bine. Cum a fost la muzeu?

– Bine, mulţumesc. Le-au plăcut desenele şi au reuşit, în sfârşit, să termine planul general, aşa că am măsurătorile finale pentru panouri. Mai fac unele ajustări şi voi termina schiţele finale azi.

Sunt destul de optimistă.

Nu îmi amintesc de când nu m-am mai simțit atât de plină de elan la muncă. Entuziasmul meu nu pare să se limiteze doar la întâlnirile cu clienții – chiar mă bucur de ceea ce fac.

Nu știu dacă acest lucru se datorează cursei cu bicicleta sau faptului că lui Joseph i-a plăcut poza mea, însă, oricare ar fi explicația, îmi prinde bine la serviciu.

Îmi scot din geantă iPad-ul și notițele de la întâlnire, apoi îmi iau telefonul și mă duc la standul cu cafea.

Deschid pagina de Facebook, în timp ce aștept să fiarbă apa din ibricul electric. Privesc cum își face actualizările și îmi țin respirația când iconița de notificări devine roșie. De când Joseph a apreciat poza mea de la festival, verific mereu să văd dacă a mai apreciat vreo poză postată de mine.

Două notificări. Inima îmi bate cu putere și închid ochii, dorindu-mi să fie el. Dar, vai, pozele mele cu bicicleta au fost apreciate de verișoara mea și de o fostă colegă de școală.

Accesez profilul lui Joseph să văd dacă există vreo dovadă că m-a înlocuit. Detest faptul că nu știu acest lucru. Mi-e teamă să nu fac toate eforturile astea în zadar.

A fost etichetat de Marcus ieri, când au fost la un bar. Nimic surprinzător, fiindcă obișnuiam să mergem la barul acela duminica, să luăm prânzul. Chiar este o victimă a rutinei.

Simt că o iau razna în timp ce mă gândesc dacă nu cumva aș putea grăbi planul. Mi-aș putea crea un avantaj folosind chiar obiceiurile lui, astfel încât să ne întâlnim „din întâmplare". N-ar strica, nu-i așa?

– Bau! strigă Giles, făcându-mă să tresar și să mă trezesc la realitate.

– Oh! exclam ridicându-mi privirea și încercând să-mi dau seama unde mă aflu.

La naiba cu Facebookul!

Îmi vâr telefonul în buzunar și îmi pregătesc o cană de ceai.

Tocmai mă îndrept spre biroul meu când îl văd pe Rick apropiindu-se cu pași mari de masa noastră.

– Abi, ai încărcat fișierele de la întâlnirea de ieri?

Mă înroşesc automat când îmi dau seama că am uitat.

Rick şi cu mine am participat ieri la o şedinţă cu cei din Consiliul Departamentului de Evenimente, care ne-au dat un stick de memorie cu informaţii despre proiect. Trebuia să le descarc în unitatea partajată. Am pus stickul în sertarul biroului meu înainte de prânz şi am uitat complet de el. Sandviciul cu carne de raţă de la magazinul din josul străzii a fost mai tentant, aşa că nu i-am putut rezista.

– Nu, recunosc eu – Rick apreciază sinceritatea. O voi face chiar acum.

Deschid sertarul şi încep să îl caut.

Scotocesc prin grămada de benzi elastice, adezive Blu-tack şi agrafe de birou. Trebuie să fac curăţenie aici, îmi zic, când găsesc acolo chiar şi ceva mărunţiş şi câteva capace de pix.

Simt cum Rick priveşte nerăbdător peste umărul meu.

– Aici l-am pus, zic eu nedumerită, fiindcă nu ştiu unde ar fi putut să dispară.

Nu am mai deschis sertarul de atunci.

Deschid sertarul de dedesubt, unde ţin documentele, în caz că stickul ar fi căzut prin placajul tare, însă cum acolo e ordine, îmi este mai uşor să constat că nu este nici urmă de el.

– Sper că nu l-ai pierdut, zice el oftând. Mi-a luat o veşnicie să obţin o întâlnire cu ei şi nu mă pot duce acum să le cer din nou dosarele.

– N-are cum să se fi pierdut. Trebuie să fie aici.

– Ce se întâmplă? întreabă Linz, apropiindu-se de noi. Salut, Rick!

Deşi sunt într-o stare de agitaţie maximă, nu pot să nu observ că îi face ochi dulci şefului nostru.

– Salut, Linz! Abi a pierdut un stick de memorie important.

– Nu l-am pierdut, zic eu bosumflată. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva.

Îmi amintesc bine unde l-am pus. Oftez.

Am scotocit peste tot şi nu l-am găsit. Sunt atât de îngrijorată, încât nici măcar nu mă pot bucura că am dat peste o jumătate de pachet de caramele pe fundul sertarului.

Caut disperată pe birou, ridicând dosare și foi cu notițe ca să mă uit pe sub ele, în caz că scosesem stickul de memorie fără să-mi dau seama, cu intenția de a transfera fișierele.

– Asta cauți? mă întreabă Linz.

Eu privesc în jos când ea se apleacă. Când se ridică, imită mișcarea din filmul *Blonda de la drept*. Însă, pentru prima oară, Rick nu pare să observe. Îi smulge din mână stickul de memorie.

Este, fără îndoială, cel pe care îl căutam, fiindcă are pe el logoul consiliului.

– Ar trebui să fii mai atentă cu astfel de fișiere.

– Nu știu cum a ajuns pe jos, zic eu, scărpinându-mă în cap.

Să fi fost oare chiar atât de preocupată de sandviciul cu carne de rață, încât să uit să îl pun într-un loc sigur?

– Îl bag imediat în unitate.

Întind mâna să-l iau, însă Rick îl strânge în pumn.

– E în regulă. Mă ocup eu. Nu vreau să-l pierzi din nou. Mulțumesc, Linz, pentru că l-ai găsit.

Rick se îndepărtează, iar eu rămân cu Linz, care radiază asemenea unui cățeluș care își așteaptă recompensa.

Însă eu n-am de gând să îi ofer nimic. Aproape că mârâi încet la ea, așa că se îndreptă spre biroul ei, legănându-și coada de cal.

– I se poate întâmpla oricui, zice Fran, vârându-și capul prin deschizătură. Poate unul dintre oamenii de serviciu l-a dat jos din greșeală.

Îmi mușc limba. Nu l-am lăsat pe birou. Sunt sigură de asta.

– Tocmai Linz a trebuit să îl găsească, zice Fran. Ca și când n-ar fi deja protejata lui Rick. Acum face pe eroina.

Încuviințez din cap. Are dreptate – tocmai ea a trebuit să îl găsească.

S-a zis cu buna mea dispoziție. Tocmai când credeam că i-am intrat din nou în grațiile lui Rick după scrisoarea referitoare la munca mea de acasă... Iată că am reușit să-l enervez din nou.

Îmi sună telefonul, iar eu oftez când răspund.

– Bună ziua, *Design Works*, Abi la telefon.

– Bună, Abi, sunt Lucinda, zice o femeie a cărei voce nu o recunosc.

Răsfoiesc în gând agenda de lucru, însă nu îmi amintesc de nicio Lucinda.

– De la cursul de spaniolă.

– Oh, Lucinda, zic eu, amintindu-mi-o imediat. Ce mai faci?

– Bine, mulţumesc.

– Exersezi? o întreb, simţindu-mă deja vinovată – nu am mai pus mâna pe manualul de spaniolă de miercurea trecută.

– I-am spus lui Thomas să facem o seară spaniolă. Am gătit cea mai bună reţetă a mea de *tapas*, ca să intrăm în atmosferă, dar, sincer să fiu, după cinci minute am rămas fără subiecte de conversaţie. A fost amuzant la început. Ne-am inventat identităţi noi, însă, după ce ne-am salutat, am făcut prezentările, ne-am întrebat de unde suntem şi cu ce ne ocupăm, am epuizat vocabularul.

Râd. Lucinda este începătoare ca şi mine.

– Te descurci mult mai bine decât mine, răspund eu şi mă simt uşurată că cei de la colegiu organizează o seară deschisă şi, prin urmare, cursul nu se ţine azi.

– Te-am sunat, zice Lucinda, adoptând ceea ce pare a fi un ton oficial, în legătură cu proiectul despre care am vorbit săptămâna trecută. Cred că l-am convins pe Thomas să accepte.

– E o veste minunată, zic eu.

Uitasem complet de acea discuţie. Vorbiserăm în pauză despre hotelul pe care îl deţin pe faleză ea şi soţul ei şi îmi spuseseră că tocmai îl terminaseră de renovat. Ea amintise în treacăt că vor avea de gând să îi facă din nou publicitate, iar eu îi dădusem cartea mea de vizită. Apoi totul mi se şterse din minte. O făcusem în principal doar pentru că eram disperată să mă descotorosesc de cărţile mele de vizită. Nu vreau să fiu acea ratată deplorabilă care rămâne cu teancul intact, în cazul în care voi pleca de la firmă.

– Cum procedăm? mă întreabă ea. E o chestie nouă pentru noi. Data trecută am folosit broșuri pe care le-am scos chiar eu la Pronto Printers.

Eu mă strâmb, bucuroasă că nu îmi poate vedea fața schimonosită. Știu că cei de la Pronto Printers fac o treabă bună când vine vorba de broșuri și nu îi pot condamna pe cei care au afaceri pentru că apelează la ei, fiindcă prețurile sunt rezonabile, însă asta nu înseamnă că nu mă deranjează puțin acest lucru.

– Noi procedăm un pic diferit. Va trebui să stabilim o întâlnire în care să ne expuneți dosarul și să ne spuneți ce doriți. Dacă este vorba doar despre o broșură sau despre un pachet întreg, inclusiv schimbare de imagine sau pagină web.

Încerc să îmi amintesc modelul de vânzări cu care vor veni managerii de cont, fiindcă nu este punctul meu forte.

– În regulă. Sunt multe de luat în calcul. Cât de repede ne putem întâlni? Nu vreau ca Thomas să se răzgândească.

– Voi vorbi cu Rick, directorul nostru, să vedem pe cine va alege să se ocupe de cont, apoi te voi suna ca să stabilim o întâlnire. Ar fi mai util, probabil, să ne întâlnim la hotel ca să vedem cum a fost reamenajat și să ne inspirăm pentru proiect. Având în vedere că nu este prea departe, sunt sigură că vom putea programa o întâlnire în următoarele zile.

– Minunat! E perfect. Thomas va fi și mai fericit că nu trebuie să vină el.

– Perfect. Mă duc să vorbesc cu Rick, apoi revin cu un telefon.

– Mulțumesc, Abi. Vorbim în curând.

Abia aștept să mă ridic de pe scaun și să mă duc să-i spun lui Rick vestea bună.

Bat la ușă, puțin stânjenită după încurcătura cu stickul.

– Intră! strigă el.

Deschid ușa și îmi vâr timid capul înăuntru. Nu pare foarte încântat să mă vadă.

– Ce mai e acum? mă întreabă el.

– Păi, încep eu, stând în prag, am un nou client. Tocmai am primit un telefon de la proprietarii unui hotel de pe faleză, care vor să colaboreze cu noi pentru a-i face publicitate. Au un hotel mic pe care tocmai l-au renovat. Ne-am întâlnit la cursul de spaniolă la care mă duc şi le-am dat cartea mea de vizită atunci când au spus că au nevoie de reclame.

Mă aşteptam ca Rick să schiţeze măcar un zâmbet, însă se pare că nu i-a trecut supărarea pe mine.

– În fine, continui eu, vor să stabilească o întâlnire cu noi ca să punem la punct o strategie. Ar prefera să ne întâlnim cât mai repede posibil.

– Bine. Dă-mi numărul lor de telefon şi îi voi suna eu.

– OK. Doar că am stabilit că îi voi suna eu în scurt timp ca să le spun când va avea loc întâlnirea.

Nu îi spun lui Rick că Lucinda a subliniat faptul că nu vrea ca Thomas să se răzgândească. Nu vreau să creadă că vor fi nişte clienţi suciţi.

– Bine. Îi sun acum.

– Super!

Simt că nu vrea să stau prin preajma lui azi, aşa că mă întorc la biroul meu.

– E totul în regulă? mă întreabă Fran când mă aşez pe scaun.

– Da, răspund eu, simţindu-mă uşor descurajată.

Tot ceea ce îmi doresc în starea în care mă aflu este să intru pe Facebook şi să îl urmăresc pe Joseph, să văd cum aş putea face să mă întâlnesc „întâmplător" cu el, însă, pentru că am devenit zeloasă, iau notiţele pe care le-am adus de la muzeu şi încep să introduc dimensiunile în fişierele proiectului.

La început, nu observ umbra care cade pe biroul meu, însă simt că cineva stă în spatele meu.

– Salut, Rick! zic eu entuziasmată.

– Abi, ai făcut treabă bună cu hotelul Vista. Am avut o discuţie scurtă şi vor o schimbare totală de imagine. Broşuri noi, cărţi de vizită, postere publicitare, pagină web.

Zâmbetul lui este molipsitor, iar eu mă luminez la față.

– Am stabilit o întâlnire cu ei mâine după-amiază. Sunt nerăbdători să demarăm proiectul înainte să înceapă sezonul estival.

– Perfect.

– I-am spus lui Pat să ne noteze în agendă.

Sunt încântată să aud cuvântul „ne". După treaba cu stickul de memorie, mai că am crezut că îmi va lua contul și i-l va da lui Linz.

Că tot vorbeam de lup, ea își face apariția în spatele nostru.

– Ah, Linz, zice Rick. Poți participa și tu mâine la întâlnire. Vom avea mult de lucru cu acest client și sunt sigur că Abi va avea nevoie de ajutor. Sunt convins că va fi un contract care trebuie dus repede la bun sfârșit.

Linz își dezvelește dinții ei albi într-un zâmbet adresat lui Rick.

– Cine sunt clienții?

– Proprietarii unui hotel mic de pe faleză. Abi i-a găsit. Vezi, trebuie să fii mereu conectat, fiindcă nu știi de unde poate apărea un client nou.

Apoi se îndepărtează. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea avea un mers atât de săltăreț.

– Bravo, Abi! zice Fran, vârându-și capul prin despărțitură.

– Mulțumesc.

Mă înroșesc când aud cuvintele de laudă.

– Da, bravo ție! zice Linz.

Tonul ei este mai puțin măgulitor decât înainte.

Mă întorc la calculator și încerc să fiu la fel de entuziasmată ca azi-dimineață. Se pare că am fost iertată pentru gafa cu stickul.

Asta nu face decât să dovedească faptul că poți reuși dacă iei taurul de coarne. Dacă nu aș fi dat acea carte de vizită, aș fi avut în continuare o bulină neagră. Poate așa ar trebui să procedez și în cazul listei – să îl ademenesc pe Joseph.

N-ar strica, nu-i așa?

Capitolul 16

Trei săptămâni și două zile până la coborârea în rapel și, posibil, doar câteva ore până când mă voi împăca cu Joseph, dacă planul meu de hărțuire va funcționa...

De când am hotărât să grăbesc lucrurile întâlnindu-mă „întâmplător" cu Joseph, nu m-am mai putut gândi la nimic altceva. Mă așteaptă un weekend plin. Se apropie marea aventură din munții Snowdon și, pentru că am reușit s-o conving pe Sian să vină, în seara aceasta, după muncă, trebuie să o însoțesc la un centru comercial ca să își cumpere bocanci. Ceea ce înseamnă că îmi rămâne doar seara aceasta ca să-mi pun în aplicare planul de urgență.

Este joi seara și, din fericire pentru mine, știu exact unde se va afla el: în magazinul *Waitrose*. Aș fi preferat să fi dat peste el într-un loc mai elegant, unde se vând băuturi alcoolice pe care le poți bea pe loc.

Singura problemă cu planul meu este aceea că nu știu exact ora la care se va duce acolo. Cu siguranță, va veni după orele de muncă, ceea ce poate însemna oricând între 18.30 și 23.30, în funcție de cât de ocupat este la serviciu. De unde reiese că sesiunea mea de cumpărături trebuie să dureze o oră și jumătate. Fie asta, fie aștept afară pe o bancă, însă nu cred că acest lucru va mai lăsa impresia unei întâlniri întâmplătoare.

Decid să-mi încep incursiunea printr-o familiarizare cu supermarketul, plimbându-mă pe fiecare culoar cu un coș gol, ca să simt pulsul locului și să descopăr locurile potrivite pentru a mă întâlni

cu el. Până acum, culoarele cu vinuri par cele mai potrivite, fiindcă se află oarecum aproape de intrare și sunt dispuse în formă de semicerc, ceea ce înseamnă că ai vedere bună către cel puțin alte trei culoare. Mai știu, de asemenea, că Joseph nu se poate abține să nu treacă pe lângă un magazin de vinuri, așa cum nu mă pot abține eu să nu trec pe lângă culoarul cu produse de patiserie.

Și-acum, trebuie să încerc să fac să pară că sunt într-adevăr la cumpărături. Mă plimb agale pe culoarul cu dulciuri și arunc în cărucior batoane pentru Snowdon. Îmi fac un stoc de ciocolată și de dulciuri care o să-mi încleștеze dinții, dar care s-ar putea să îmi satisfacă nevoia de dulce atunci când voi fi pe la jumătatea urcușului. Nu sunt sigură dacă trebuie să „pompez" în drumeții, dar nici. nu vreau să aflu.

Mai arunc în cărucior niște pungi mari cu chipsuri pentru toată lumea, dacă tot sunt aici, deși o parte din mine se întreabă dacă va mai rămâne ceva din ele după ce Sian și cu mine vom porni la drum cu mașina.

Sunt atentă să nu mă las prea absorbită de cumpărături și mă uit în continuare după Joseph. Nu vreau să îl ratez după ce am bătut atâta drum.

Mă îndrept spre culoarul cu cosmetice și arunc în cărucior diferite loțiuni pentru picioare și plasturi pentru bășici, apoi îmi amintesc că poate ar trebui să cumpăr și niște tampoane, dacă tot sunt aici.

În momentul în care am aruncat în cărucior cutia cu tampoane, încep să îl privesc din perspectiva lui Joseph. Căruciorul meu pare că-i aparține unei adolescente dezordonate, care urmează să doarmă peste noapte la cineva. În niciun caz nu am de gând să mă întâlnesc cu el în condițiile în care am atâtea porcării în cărucior, indiferent dacă îmi sunt necesare pentru weekend sau nu.

Mă cuprinde disperarea și intru în panică. Încerc să pun în grabă pe rafturi tot ce am luat.

Tocmai pun la loc o cutie de ciocolată, când cineva mă strigă pe nume.

– Abi! M-am gândit eu că eşti tu.

Îmi ridic privirea surprinsă şi o văd în faţa mea pe Tammy, iubita lui Ben.

– Salut! zic eu, încercând să par entuziasmată.

Când îndes cutia de ciocolată înapoi pe raft, puţin cam forţat, ce-i drept, celelalte cutii cad cu zgomot pe jos.

Mă aplec să le ridic şi le aşez înapoi stânjenită.

– Ce-i cu tine pe aici? o întreb pe Tammy.

Aveam impresia că şi ea locuieşte în Portsmouth.

– Lucrez în apropiere. Dar tu?

– Am avut o întâlnire cu un client în zonă, zic eu cu o voce piţigăiată.

Am repetat întruna această frază în maşină, ca să pară cât mai firesc, însă tot sună artificial.

– Ah, da. Văd că îţi faci de cap, zice ea, aruncând o privire spre căruciorul meu, care este ticsit de ciocolată.

– Am luat doar nişte gustări pentru weekendul din Snowdon – ca să ajungă pentru toată lumea.

Când mă uit în coşul ei, observ că are numai fasole verde şi legume proaspete. Firește.

– Ah, da, am uitat că mergi şi tu. Păcat că eu sunt la concurs. M-am distrat de minune când am fost anul trecut. Cabana e cam dărăpănată, însă e mai amuzant aşa.

– Abia aştept.

Mint. Abia aşteptam înainte, dar cu cât se apropie mai tare momentul şi cu cât aflu mai multe de la Giles despre farmecul rustic, cu atât mai multe griji îmi fac.

– Aşadar, în curând îţi vei termina lista.

Sper să se întâmple chiar mai repede, dacă totul va decurge bine la supermarket în seara aceasta.

– Aşa e, după Snowdon urmează degustarea de vin, cursa de 10 kilometri, excursia la Paris şi coborârea în rapel.

Pare că mai am o mulţime de lucruri de făcut, însă, având în vedere că excursia la Paris şi cursa de 10 kilometri sunt programate

peste două săptămâni, bifez lista într-un mod alert. Simt un gol în stomac când mă gândesc la coborârea în rapel. În ritmul acesta, dacă nu sunt atentă, voi atârna de turn înainte să-mi dau seama.

– Ben mi-a spus că te va însoți la Paris, zice ea, dând din cap.

Brusc, mă simt stânjenită.

– Ăăă... da, sper că nu te superi dacă îți împrumut iubitul pentru o zi.

Să vizitez cel mai romantic oraș din lume.

– De ce m-aș supăra? Și-apoi, Ben zice că este ultimul lucru cu care te va ajuta, fiindcă în curând vei termina toată lista. După asta, îl voi avea pe iubitul meu doar pentru mine. După ce vei termina totul, nu vei mai avea niciun motiv pentru care să îți petreci timpul cu el, nu?

Sunt surprinsă de cuvintele ei. Sunt aproape sigură că și-a marcat teritoriul spunându-mi că nu mai am voie să-mi petrec timpul cu iubitul ei odată ce lista va fi terminată. Afișează un zâmbet politicos, însă tonul ei s-a schimbat. Seamănă mai mult cu cel pe care i-a vorbit lui Sian.

– I s-a făcut milă de tine, mă gândesc. Crede că ești copleșită de atâtea provocări, însă odată ce le vei îndeplini, gata, nu?

Își ridică o sprânceană într-un mod atât de sugestiv, încât nu mai am nicio îndoială că mă avertizează să nu îmi mai petrec timpul împreună cu Ben.

Nu m-am gândit la ce se va întâmpla odată ce voi termina lista, dar am presupus că vom rămâne prieteni. Ne înțelegem bine și este reconfortant să am o relație de prietenie platonică cu un bărbat. Evident, Tammy este de altă părere.

– Presupun că da. Nu există niciun motiv, zic eu, privind-o în ochi ca să îi arăt că am înțeles avertismentul ei.

– Super. Ar fi mai bine să plec. Mă duc la Ben în seara asta. Succes cu Snowdon! spune ea, recăpătându-și tonul vesel.

Pentru o clipă, sunt prea șocată ca să mă mișc. Știam din felul în care s-a comportat cu Sian că poate fi o scorpie, însă de fiecare

dată când ne-am întâlnit noi două a fost foarte drăguță. Poate că Ben a înțeles greșit, deoarece chiar pare să o deranjeze excursia noastră la Paris.

Însă nu am timp să mă gândesc la relația dintre Ben și Tammy când trebuie să o rezolv pe a mea.

Mă uit din nou la porcăriile din cărucior și continui să aprovizionez rafturile. Mă uit la ceas – e deja 18.30. Super! Am reușit să petrec o jumătate de oră fără să fi strâns prea multe în cărucior. Nu-i rău.

Mă uit spre intrare, apoi urmez exemplul lui Tammy și pun în cărucior produse proaspete. Trebuie să fiu atentă să nu cumpăr prea multe chestii, fiindcă voi fi plecată în weekend. Cred că voi putea face o supă din ele la întoarcere. Dacă mă voi întoarce acasă. Ce minunat ar fi dacă Joseph m-ar lua în brațe, ca în filmul *Ofițer și gentleman*, și m-ar scoate din magazin, lăsând în urmă cărucioarele noastre, apoi m-ar duce la el acasă...

Mă trezesc din reverie. Mă întreb ce ar trebui să pui într-o supă?

Îmi vine o idee când îmi amintesc că am citit un articol despre întâlnirile din supermarket, când oamenii singuri își umplu cărucioarele cu legume proaspete ca să arate că sunt disponibili. Poate că, dacă voi avea cărucior plin de legume, îi voi lăsa lui Joseph impresia că sunt disponibilă.

Parcurg în grabă culoarul cu legume și, când termin, am în cărucior aproape toate legumele care există în lumea asta. Varză chinezească și supă de chimen? Sunt sigură că e ceva deosebit.

Mă uit cu mândrie la cărucior și mă gândesc ce altceva l-ar impresiona pe Joseph. Poate niște vin bun? Petrec următoarele zece minute neștiind pe care dintre cele două sticle de Rioja să o aleg, apoi mă hotărăsc asupra celei care costă cincisprezece lire. Îmi depășește cu mult bugetul obișnuit, dar cred că va merita fiecare bănuț dacă mă va ajuta să îl conving pe Joseph că am învățat câte ceva despre vinuri cât timp am fost împreună.

Privesc disperată în jur, realizând că nu m-am mai uitat după el, când surprind privirea unui paznic. Mă privește lung câteva

minute – sau așa mi se pare. Într-un final, împing grăbită căruciorul de-a lungul culoarului.

Ajung în zona cu deserturi și stau pe gânduri dacă să pun unul în cărucior sau nu. Vreau să pară că urmează să pregătesc o mâncare sănătoasă, totuși nu vreau să las impresia că voi găti pentru doi. Însă, dacă voi alege un desert pentru o persoană, va părea puțin cam trist. De ce este atât de al naibii de dificil?

Arunc repede o privire în jurul meu, sperând să îl zăresc pe Joseph, însă dau cu ochii de paznic, care se plimbă la câțiva metri distanță de mine.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu, nu, răspunde el, fluturându-și mâna.

Mă întorc, dar am în continuare impresia că mă urmărește îndeaproape.

– N-ați mai văzut până acum pe cineva făcând cumpărături? zic eu pe un ton arțăgos, întorcându-mă spre el.

– În mod ciudat, asta fac toată ziua.

– Atunci, nu înțeleg de ce sunteți atât de interesat de mine.

– Păi, poate pentru că ți-ai umplut căruciorul cu niște produse, apoi te-ai grăbit să le pui la loc, iar în cele din urmă ți l-ai umplut din nou cu alte produse. Ca să nu mai zic că pari că te învârți întruna în cerc.

– Doar mă uit, atâta tot.

Obrajii îmi ard. N-a mai văzut pe nimeni până acum urmărindu-și fostul iubit într-un supermarket?

– Din câte știu eu, nu este ilegal.

– Nu, nu, nici faptul că eu îmi fac datoria.

Mă întorc la deserturi. OK, deci totul trebuie să pară cât mai firesc. Sunt sigură că lui Joseph nu îi va părea suspect faptul că sunt urmărită de un paznic. Asta nu face decât să mă ajute să adopt un ton lejer.

Arunc în grabă în coș o cutie cu două plăcinte cu brânză și îmi iau tălpășița.

Încerc să mă grăbesc puțin în timp ce îmi fac cumpărăturile, ca să fiu pe placul noului meu prieten, paznicul, și mă trezesc cu cărucior-rul doldora de paste și de pâine, plus alte produse care sper să mă facă să par interesantă și extravagantă. Vreau să transmită ceva de genul: „Te-am uitat. Nu mai sunt cea care se hrănește doar cu prostii".

Mă îndrept spre culoarul cu vinuri, urmată de Bob, paznicul (i-am citit numele pe ecuson). Dacă nu mă voi întâlni cu Joseph în curând, va trebui să mă dau bătută – până și eu îmi dau seama cât de nebună și disperată par.

Tocmai am descoperit un borcan de gem, care mi se pare un chi-lipir, și mă gândesc să îl cumpăr și să îl iau în excursia din Snowdon, când îl aud pe Joseph strigându-mi numele.

– Abi?

Sunt aplecată, cu fundul în sus, așadar, într-un unghi nu tocmai măgulitor. Mă ridic repede și încerc să mă prefac uimită să îl văd.

– Joseph, mă bucur să te văd!

Vocea mea sună brusc afectată și ușor pițigăiată.

– Și eu mă bucur să te văd, zice el, dând din cap. Ce cauți în Havant?

– Oh, am avut o întâlnire cu un client și m-am gândit să mai rămân puțin pe-aici ca să scap de traficul spre Portsmouth.

El mă aprobă, iar eu mă simt ușurată că mă crede. Oricât de neplăcută a fost întâlnirea mea cu Tammy, poate că a folosit la ceva, fiindcă minciuna mea pare mult mai naturală a doua oară.

Se așterne o clipă de tăcere, iar noi ne zâmbim politicos. Mă întreb ce să spun. Am petrecut atâta vreme încercând să mă hotă-răsc ce să pun în cărucior, când ar fi trebuit mai degrabă să mă gândesc la ce ar trebui să spun.

– Ce-ai mai făcut? zic eu, agățându-mă de ultima speranță.

De fapt, ceea ce mă interesează cu adevărat este dacă are vreo iubită.

– Oh, una, alta, răspunde el, trecându-și o mână prin cârlionți. Știi tu, chestii obișnuite. Muncă, muncă și iar muncă. Nimic interesant.

Dau din cap. Înseamnă că nu și-a început lista...

Arunc o privire spre căruciorul lui și încerc să îi ghicesc statutul. Văd o cantitate îngrijorătoare de gogoșari și roșii – să fie oare semnul „stop" pentru întâlnirile la supermarket?

– Am văzut pe Facebook că te-ai apucat de ciclism.

Îl privesc mirată. Ding, ding, ding! Bingo!

– Da. M-am gândit că e cazul să îmi cumpăr o bicicletă. Toată lumea din Portsmouth pare să aibă una. Plus că este un mod minunat de a te menține în formă.

Încerc să-mi trag puțin burta ca să pară că am reușit să scap de cele câteva kilograme cu care m-am pricopsit după despărțire. În ciuda faptului că acum fac de zece ori mai multă mișcare, tot nu am reușit să slăbesc.

– Cred că ai făcut niște curse dificile.

Mă luminez pe interior ca un brad de Crăciun. Îmi place felul cum a început conversația: mai întâi nu pare sigur că m-am apucat de ciclism, pentru ca apoi să se refere la anumite poze.

– Da, am fost în *Queen Elizabeth Country Park*. Sunt niște trasee destul de bune acolo.

– Așa se pare, zice el, dând din cap.

Mai arunc o privire spre căruciorul lui, dar, în afară de abundența de legume roșii, nu există alte indicii despre statutul lui.

Încă un moment de tăcere, în care mie mi se pare că ar vrea să mai spună ceva. Nu reușesc să îi descifrez privirea. Înainte credeam că știu ce gândește, însă după ce m-a părăsit din senin, mi-am dat seama că nu avea habar.

– Ai ales un vin bun, zice el, arătând către sticla din căruciorul meu, pe care mă hotărâsem până la urmă să o iau, mândră că îi voi putea atrage astfel atenția.

– Da? E bine de știut. Plec cu niște prieteni în munții Snowdon în acest weekend și m-am gândit să ne delectăm după drumeție.

De ce vorbesc de parcă aș fi în *Downton Abbey*?

– Impresionant. Eu cred că voi munci în weekend. Plictisitor, nu?

Îmi trece prin minte să-i spun că eu nu îl consider plictisitor, însă nu reușesc să scot decât un chicotit drăgălaș.

Mă uit la Bob cu coada ochiului și îl văd clătinând din cap, de parcă ar fi înțeles, în sfârșit, ce fac. Se îndepărtează, dezamăgit că nu mă mai poate ține în vizor.

– Mda, trebuie să plec, zic eu, gândindu-mă că poate ar fi indicat să îl las să mai aștepte.

Scopul meu principal fusese să aflu dacă îmi văzuse postările de pe Facebook – și le văzuse.

– OK, păi... mă bucur că te-am revăzut, zice el. Deschide gura să mai adauge ceva, apoi scutură repede din cap. Ne mai vedem, atunci.

Tonul lui este oarecum întrebător, iar eu simt fluturi în stomac.

– Da, ai grijă de tine! zic eu, îndepărtându-mă în grabă cât mă mai țin picioarele.

Împing căruciorul până la casă, înainte să expir zgomotos și să mă gândesc la ce am făcut.

O fi fost un pas mic pentru omenire, însă pentru mine a fost unul uriaș. În timp ce așez veselă (lucru care nu mă caracterizează) produsele pe bandă, sper să-l fi stârnit puțin pe Joseph, să-i fi reamintit, de data asta, în persoană, ce ratează.

– 110,57 lire, vă rog, zice fata de la casă.

Zâmbetul îmi dispare brusc de pe față. Cum naiba s-a întâmplat una ca asta?

Introduc în grabă cardul de credit și tastez pinul cu strângere de inimă. Chiar sper să-l fi stârnit pe Joseph, fiindcă, în ritmul acesta, voi rămâne falită înainte să termin lista.

Capitolul 17

Trei săptămâni până la finalul listei şi încă o provocare îndeplinită... mă rog, aproape.

– Am ajuns, spun în timp ce parchez lângă ceea ce pare a fi un hambar părăsit.

– Unde-am ajuns? mă întreabă Sian. Să nu-mi zici că aici vom sta.

Îmi ridic privirea şi mă înfior. Zidăria hambarului stă să cadă, iar un perete lipseşte, lăsându-l pradă capriciilor naturii. Aceasta este ideea mea de vacanţă de coşmar.

– Nu, aici trebuie să parcăm. Uite, maşina lui Giles! Trebuie să mergem pe jos până la cabană.

Sian arată de parcă tocmai i-aş fi spus că trebuie să calce desculţă pe cărbuni aprinşi. Nu i-am zis până acum, fiindcă mi-am dorit cu disperare să vină cu mine şi nu voiam să se răzgândească.

– Trebuie să mergem pe jos? mă întreabă ea, ridicându-şi sprâncenele.

– Suntem în excursie. Să pornim la drum! îi zic, încercând să mimez entuziasmul.

Ca să fiu sinceră, aceasta fusese şi reacţia mea, însă Giles îmi spusese că trebuie să prind curaj; la urma urmei, nu aveam de parcurs decât o jumătate de kilometru printr-un câmp, în timp ce a doua zi trebuia să urcăm pe un munte, care avea cine ştie câţi kilometri.

– Am crezut că ideea de a merge în acest gen de excursie este să stai lângă un bar.

– Sigur nu există baruri prin zonă, zic eu, în timp ce ne îndepărtăm de hambar şi începem să străbatem câmpul mocirlos.

Cabana mică spre care ne îndreptăm seamănă cu un far în depărtare. Nu pare să se afle doar la o jumătate de kilometru, ci mult mai departe. Slavă cerului că Giles mi-a împrumutat unul dintre rucsacurile lui! În niciun caz nu m-aş fi descurcat cu un geamantan.

Sper că ceilalţi au adus suficientă mâncare şi băutură. Din cauza accesului greu, băieţii sugeraseră să facă o colectă pentru provizii. Proprietara le spusese că avea să aducă proviziile cu motoreta în momentul în care urmau să sosească ei.

– Mai avem mult? mă întreabă Sian.

– Cred că da, îi răspund.

Deşi mergem de vreo cinci minute, cabana pare să se îndepărteze cu fiecare pas. Cred că este o iluzie optică, pentru că, din punctul în care ne aflăm, pare a fi îngropată în câmp.

Sunt puţin îngrijorată să nu cumva să mergem în direcţia greşită. Însă nu există decât o cărăruie de iarbă bătătorită şi n-am de gând să mă afund până la brâu în iarba înaltă. Este genul acela de iarbă care te gâdilă dacă te atinge pe piele şi prin care mişună cine ştie ce vietăţi.

– Nu mi-ai povestit chiar tot despre insula Wight, zice Sian.

– Nu cred că ar mai fi multe de povestit.

În maşină, în drum spre Snowdonia, îi povestisem pe scurt despre mahmureala de la început, pe care am şi dat vina, apoi îi descrisesem ziua cum ştiusem mai bine. Este greu să descrii o cursă de zece ore într-o conversaţie concisă.

– Am înţeles. Aşadar, ţi-ai petrecut toată ziua cu Ben, timp în care el a fost de acord să te însoţească la Paris şi-atât.

Nu-mi place direcţia în care o ia acest interogatoriu.

– Nu chiar. Te vei convinge în acest weekend. Ben e un tip de treabă. Pur şi simplu încearcă să mă ajute cu lista.

– Îhî, face Sian.

Nu-i văd faţa, fiindcă merge în spatele meu. Nu pot decât să mi-o imaginez: îşi ridică sprânceana stângă până la cer şi îşi ţuguie buzele cu un aer atotştiutor.

– Serios, e doar amabil.

– Îhî...

Știu că privirea ei devine din ce în ce mai îngâmfată, așa că mă întorc brusc către Sian, care este pe punctul să se izbească de mine.

– Ce faci? zice ea râzând.

– Nu este nimic între mine și Ben, spun eu, privind-o fix în ochi. Are o iubită, care mi-a spus clar și răspicat că prietenia mea cu Ben trebuie să ia sfârșit odată cu lista.

– Când te-ai întâlnit din nou cu ea?

La naiba! Nu i-am spus lui Sian că am fost joi la supermarket. Știam că i se va părea în neregulă dacă aș fi bolborosit o scuză cum că m-am întâlnit întâmplător acolo cu Joseph.

– M-am întâlnit întâmplător cu ea când am fost deunăzi la cumpărături.

– Sincer, mie nu mi s-a părut că ar fi ceva serios între ei.

– Sian, zic eu. De data asta este rândul meu să ridic o sprânceană. Unii oameni iau relațiile în serios.

Mă întorc și continui să merg.

– Ai spus că te-ai apucat de această listă ca să-ți vindeci inima frântă – și ce metodă mai bună există decât să găsești pe altcineva?

– Asta anulează scopul.

Firește, scopul este să îl recâștig pe Joseph, însă Sian nu știe acest lucru.

– Știu că o listă de dorințe ar trebui să fie despre regăsirea de sine și alte chestii profunde, dar dacă nu pe tine trebuie să te regăsești?

– Pentru cineva care nu crede cu adevărat în dragoste, pari a fi o romantică incurabilă.

– Hei! zice Sian. Retrage-ți cuvintele!

E ca și când mi-aș lua revanșa, fiindcă se pare că i-am atins o coardă sensibilă.

În ultimii ani de adolescență, Sian avusese un iubit cu care se logodise când începuse facultatea. El alesese Universitatea din Southampton, ca să fie mai aproape și să se poată întâlni cu ea, însă

Sian aflase că acesta o înşelase în primul an de facultate. Atunci se născuse Sian cea dură, pe care o cunosc eu, cea care nu acceptă prostiile bărbaţilor.

Însă ea nu se îndopase cu mâncare chinezească şi nici nu îşi plânsese de milă. Oh, nu! Sian se bucurase de viaţa de studentă şi, în scurt timp, devenise sufletul petrecerilor. În viaţa ei, flirturile deveniseră la fel de obişnuite precum mahmurelile.

Indiferent ce se întâmplase cu acel băiat, o marcase atât de tare pe Sian, încât renunţase definitiv la romantism, iar eu renunţasem la ideea de a o convinge că greşeşte. Dacă în trecut fusese romantică, ea reuşise să îngroape acest sentiment atât de adânc, încât doar un miner l-ar mai fi putut scoate la suprafaţă.

– Salutare! strigă o voce.

Îmi ridic privirea şi o văd pe Laura stând in faţa cabanei.

– Salut!

Îi fac cu mâna cât pot de entuziasmată, însă nu prea reuşesc, fiindcă mă simt sleită. Oi fi făcut eu multă mişcare cu bicicleta în ultima vreme, însă nu sunt obişnuită să merg pe jos, cu un rucsac greu în spate.

– Giles tocmai a pus ceainicul pe foc.

– Aşa mai merge, zice Sian.

Ajungem în cele din urmă la cabană. Este o clădire din piatră cu un etaj, aşezată într-o adâncitură din câmp.

– Arată minunat, zic eu, admirând împrejurimile şi apreciind priveliştea pentru prima oară de când am coborât din maşină.

Dealurile verzi te duc cu gândul la o imagine din broşurile turistice despre Ţara Galilor. Ador micile ziduri de piatră răspândite în peisaj. Este o privelişte care dovedeşte că suntem în pustietate.

– A fost aglomerat pe drum? ne întreabă Laura.

Pun pariu că ei au ajuns aici de câteva ore bune. Adevărul este că noi ne-am oprit să luăm prânzul undeva, după ce am trecut de Birmingham. Şi nici nu ne-am trezit prea devreme. E ceva ce matinalul de Ben nu ar înţelege niciodată.

– Nu, chiar am avut noroc, nu-i așa, Sian?

– Da, așa este.

O urmăm pe Laura în cabană și îmi dau seama că și interiorul este la fel de frumos. Are pereți groși de piatră și gresie colorată, în nuanțe întunecate. Laura ne arată o încăpere unde ne putem lăsa lucrurile. Există doar niște paturi suprapuse și un cuier în care să-ți agăți hainele.

Bucătăria nu este nici ea luxoasă. Pe blatul gol se află o plită și un ceainic. Este cel mai rustic loc în care am stat vreodată. Cred că nu se deosebește prea mult de dormitul în cort, dar măcar avem toaletă. Cel puțin, așa sper.

– Salut, fetelor! zice Giles, îndepărtându-se de ceainic.

Îmi oferă o ceașcă de ceai aburind, iar mâinile mi se încălzesc pe loc. Deși pereții și pardoseala de piatră arată frumos, par să păstreze răcoarea în încăpere.

– Cum îți place să bei ceaiul, Sian?

În timp ce ea îi spune, în încăpere intră Ben, Doug și un alt bărbat.

– Salut, Abi! spune Ben.

– Salut! răspund eu, încercând să nu par atât de entuziasmată pe cât aș vrea, fiindcă știu că Sian este cu ochii pe mine.

– El este prietenul meu, Pete, zice el, arătând spre bărbatul de lângă el.

– Încântată de cunoștință, Pete! Eu sunt Abi.

El mă salută din cap.

– Iar eu sunt Sian.

Oho, nu pot să nu observ scânteia din privirea ei.

– Încântat de cunoștință!

– Vi-l amintiți pe Doug din insula Hayling?

Încuviințăm din cap, iar eu îl salut printr-un zâmbet. Sian abia dacă îi aruncă în treacăt o privire. Pare să aibă ochi doar pentru Pete.

Ca să fiu sinceră, acesta pare a fi genul ei de bărbat. Nu e îmbrăcat la patru ace, dar este proaspăt ras, iar părul negru îi este aranjat.

Poartă pantaloni strâmți de drumeție și un hanorac *fleece* negru, care i se asortează cu ochii.

Preț de o clipă, se așterne o tăcere stânjenitoare. Încep să îmi fac griji că Sian va ajunge să doarmă în patul altcuiva. Suntem doar noi șapte, așadar există șanse mari ca situația să devină aiurea.

– Mergem în salon? Am aprins focul, zice Ben.

Trupul meu reacționează și încep să tremur.

– Sună minunat, zic eu, realizând că mi-e frig.

Îl urmez pe Ben în salon. Nu știu la ce m-am așteptat când mi-am imaginat că mă voi cuibări confortabil într-un fotoliu și voi moțăi în fața focului din șemineu. În realitate, viața rustică lovește din nou, fiindcă în încăperea pătrată se află doar niște strane din lemn, aliniate de-a lungul a trei pereți, iar în mijloc o măsuță de cafea. Pe cel de-al patrulea perete se află șemineul. Nu există nici măcar un covor pe jos.

– Chiar că e rustic! zice Sian.

– Da, cabana este potrivită pentru drumeții murdari. Nu există decorațiuni interioare.

– Este exact ce-mi trebuie după un drum lung cu mașina, spune Sian.

– Va fi și mai rău după drumeția de mâine, crede-mă, zice Ben râzând. Șmecheria e să luăm niște plăpumi și perne din camere și să le așezăm pe bănci.

– Le aduc eu, zice Pete.

– Te ajut, se oferă Sian.

Eu ridic o sprânceană în timp ce o urmăresc cu privirea. Nu îi stă în fire să facă pe voluntarul. Se comportă mai mult ca o regină, care așteaptă să fie servită.

– Cunoști toate trucurile, zic eu, recunoscătoare că există cineva care știe ce face.

Dacă ar fi fost după mine, m-aș fi trezit cu fundul amorțit după câteva ore de stat pe banca de lemn.

– Am poposit aici și anul trecut, răspunde Ben.

Dinspre coridor răzbate un chicotit – sau așa pare. Sian a început să-și folosească șarmul.

După ce se întorc, Pete și prietena mea ne împart plăpumile și pernele, iar noi le așezăm cât mai confortabil pe bănci.

– Altă viață, zice Laura.

Ne adunăm cu toții în încăperea impunătoare, iar tăcerea se așterne din nou peste noi.

– Așa, zic eu. Și-acum, ce facem?

Observ că nu doar decorațiunile interioare lipsesc. Nu există nici televizor, nici combină muzicală. Oare va fi cel mai lung weekend din viața mea?

Mă întreb cum ar fi procedat Joseph. Sunt sigură că ar fi închiriat o cabană luxoasă sau ar fi stat la una dintre pensiunile de cinci stele pe lângă care am trecut, cu paturi confortabile și dușuri.

Cu cât mă gândesc mai des la această listă, cu atât mai mult mi-l imaginez pe Joseph nebifând niciun punct din ea. Poate că acest lucru se datorează faptului că eu o abordez altfel decât ar face-o el. Pur și simplu nu mi-l pot imagina îmbrăcând un hanorac și bocanci de drumeție.

– În curând se va înnopta, așa că ar trebui să ne apucăm să pregătim cina, spune Laura, zâmbind și trezindu-mă din nou la realitate.

– Așa, și după cină?

– Bem câteva beri, apoi ne vom pregăti pentru mâine. Ne vom trezi dis-de-dimineață, răspunde Ben.

– Corect, zic eu, dând din cap.

– Nu pari prea încântată de ideea că va trebui să socializezi cu noi, zice el, întorcându-se spre mine când ceilalți încep să vorbească între ei.

– Ei, haide! Un weekend întreg de conversații... e cam mult.

– Cele mai frumoase nopți le-am petrecut în astfel de cabane, crede-mă. E mai bine fără televizor. Mâine-seară, nici nu îi vei mai simți lipsa.

Sunt pe punctul de a-i spune că îmi petrec sâmbetele criticându-i pe jurații de la *Voce*, însă are dreptate, voi fi în regulă.

– Sunt sigur că, odată ce vom începe jocul de cărți, ți se va schimba și dispoziția. Asta dacă nu cumva ești la fel de pricepută la jocul de cărți ca și la mersul pe bicicletă.

– Te anunț că sunt o jucătoare excelentă de poker.

– A zis cineva poker? strigă Sian din partea cealaltă a încăperii, unde stă foarte aproape de Pete. Ador pokerul, cu toate că mă pricep mai bine la cel pe dezbrăcate.

Ben ridică o sprânceană.

– Să nu-ți faci vreo idee, îi spun eu.

– Nu, zice Laura, nu se joacă așa ceva când există un cuplu de oameni căsătoriți de față.

Sau când port cea mai practică lenjerie intimă pe care o am. Bustiera mea de la Marks and Spencer nu este deloc atrăgătoare, însă nu am vrut ca să îmi salte sânii când voi urca pe munte.

– Am putea juca „Popa prostu'", propun eu, gândindu-mă la un joc în care nu va trebui să ne dezbrăcăm.

– Așa mai merge, zice Ben.

– Ce-ar fi să pun pastele la foc? spune Laura. Apoi putem începe distracția.

– O idee excelentă, spun, mai degrabă încântată decât deprimată de seara care ne așteaptă. Te ajut.

– Popa prostu'! strig eu la Ben, așezând cărțile pe masă și ridicându-mă de pe bancă pentru a face „dansul victoriei".

Băieții nu sunt prea încântați. Este a treia oară la rând când câștigăm, fie Laura, fie eu.

Mă trântesc din nou pe plapuma împăturită, care servește pe post de pernă, și urmăresc cum se desfășoară restul jocului.

– Nu-mi vine să cred că ai câștigat din nou, bombăne Ben.

Are în mână o mulțime de cărți, iar dacă nu este atent, va pierde jocul din nou. I-am dat pedepse de două ori deja și de fiecare dată l-am pus să facă tot felul de lucruri. Să-mi aducă o cană de ceai... Să-mi aducă o bere...

– Ce să fie de data asta? întreabă el când pierde în fața lui Giles, care îl privește rânjind. Bere, ceai, un ciorchine de struguri decojiți pentru tine?

– Avem struguri?

– Din păcate, nu, răspunde el, clătinând din cap.

– Hmm... păi, ceai mai am, iar foame nu îmi este, îi răspund privind în jurul meu în căutare de idei; ar fi păcat să nu îi dau ceva de lucut. Oh, știu. Îmi poți aduce crema de picioare. Este în trusa mea de machiaj, care se află într-un buzunar lateral al rucsacului.

Ben mă salută în glumă, apoi iese din încăpere.

– De ce nu câștig eu când pierzi tu? i se adresează Laura lui Giles. Mi-ar plăcea să fii sclavul meu.

– Sunt mereu sclavul tău, iubito.

Giles se apleacă și o strânge încet de braț.

Cei doi sunt atât de apropiați, încât este o plăcere să-i vezi. Ea reușește să scoată la iveală o altă latură a lui, pe care nu și-o dezvăluie la muncă. Acolo se comportă ca un măscărici și face mereu glume.

– Așa, poftim! zice Ben, întinzându-mi crema de picioare.

Dau s-o iau, când el oftează.

– Presupun că acum vrei să îți masez picioarele cu ea, nu?

Nu la asta mă gândeam, dar dacă tot a adus vorba, poate că nu mi-ar strica puțin masaj la picioare. Mi-ar prinde bine puțin răsfăț înainte de drumeția de mâine, plus că am străbătut un drum lung pe jos de la mașină până aici.

Deschid gura să spun că e o idee excelentă, când surprind cu coada ochiului expresia de pe fața lui Sian. Cunosc expresia aceea îngâmfată, de genul „ți-am spus eu".

Aleg să întind mâna și să iau crema.

– Nu, mulțumesc. Poate dacă voi câștiga data viitoare.

– Abia aștept, zice Giles, ridicându-și sprâncenele. Deși stau în partea cealaltă a mesei, tot le simt mirosul.

– Hei! exclam eu.

Îmi vâr mâna sub fund, apuc perna pe care stau și îl lovesc în cap cu ea în joacă.

– Deși nu mă descurajează niște picioare puturoase, cred că voi merge totuși la culcare, anunță Ben, încercând să-și înăbușe căscatul cu mâna. Vreau să mă trezesc devreme dimineață și să dau o tură cu bicicleta înainte să pornim la drum.

– Ai înnebunit? zic eu, crezând că a luat-o razna.

Categoric, atât de multă mișcare nu face bine nimănui.

– Nu pot rata o plimbare pe dealurile astea. Și-apoi, nu e ca și când ne-am cățăra mâine pe vreun munte. Voi mai rămâneți...

Se ridică în picioare zâmbind, iar Laura face la fel.

– Poate-ar fi mai bine să mergem și noi la culcare, spune ea, frecându-l pe umeri pe Giles. Sunt și eu obosită, având în vedere că m-am trezit cu noaptea-n cap.

Pe rând, ne ridicăm cu toții în picioare. Toți, în afară de Sian, care se uită la noi.

– Dar nu ne putem duce la culcare acum, eu n-am câștigat încă, zice ea îmbufnată. Plus că mai avem vin de băut.

Scutură sticla de vin pe jumătate goală.

– Îi punem dopul la loc și o terminăm mâine, sugerez eu.

Ea îmi aruncă o privire nimicitoare.

Ridic din umeri. Sunt prea obosită ca să reacționez la amenințările cu moartea transmise prin puterea minții.

Toată lumea se îndreaptă către ușă, iar eu îmi întind mâna spre Sian, care mă ignoră.

– Pete, nu-i așa că vei rămâne să mai bei un pahar cu mine?

El se uită la Sian și la mine, apoi la ceilalți, care încep să iasă pe ușă.

– Cred că ar trebui să încheiem seara. Nu cred că vrei să fii mahmură în timpul drumeției.

Mă cutremur la acest gând. N-am de gând să bifez două provocări simțindu-mă sleită de puteri.

Sian oftează zgomotos și își încrucișează îmbufnată brațele pe piept, ca o școlăriță.

– Uite, luni nu trebuie să ne trezim devreme, așa că putem sta mai târziu mâine-seară, zice Pete, cu o sclipire în ochi.

– Promiți? îl întreabă Sian.

– Promit.

„Oh, Doamne, și-a dat cuvântul", mă gândesc eu.

Ignorându-mi intențiile anterioare de a o ajuta să se ridice, Sian își întinde mâna spre Pete, care o trage în picioare. Nu pot să nu observ că se țin de mână până aproape de ușa încăperii.

Ziua de mâine ar trebui să fie despre drumeția mea pe munte, pe care urmează să o tai de pe listă, și sper, în egoismul meu, ca Sian și Pete să aștepte până când ne vom întoarce la cabană ca să facă ceva. Lui Sian îi place aventura și nu vreau să-mi fac griji că se vor furișa în coliba vreunui fermier ca să și-o tragă. Îmi va fi și așa suficient de greu să urc pe munte fără să fiu cu ochii și pe cea mai bună prietenă a mea, care se comportă ca o adolescentă capricioasă.

Să urc pe munte. Aproape uitasem, cu toată distracția și frivolitățile din seara asta, că ne aflăm aici pentru un scop anume.

Mâine îmi voi cuceri Everestul personal. Încerc să-mi spun că nu poate fi mai rău decât atunci când am pedalat mahmură în jurul insulei Wight, dar nu sunt prea convinsă.

Un singur lucru este cert: sunt aici și o voi face, indiferent ce se va întâmpla.

Capitolul 18

Au mai rămas două săptămâni și șase zile și mă apropii de sfârșitul listei. După ziua de azi, vor mai rămâne doar trei lucruri de realizat.

Mi se întâmplă ceva ciudat. Nu știu exact cum să explic. Mă aflu pe un platou stâncos și privesc valea învăluită în ceață de la poale. Mi-am strâns gluga în jurul capului. Nu mi se văd decât ochii, de parcă aș fi Kenny din *South Park*. În ciuda echipamentului impermeabil, îmi simt trupul umed, iar părul a început să mi se încrețească. Gambele mă dor și nu neg că mi-aș dori să stau jos și să beau o ceașcă de ceai. Dar știți ceva? Chiar mă simt bine.

La ora 14.56, în această după-amiază, eu, Abi Martin, am ajuns în vârful muntelui Snowdon. Deși n-au existat corzi fixe, crampoane și măști de oxigen, mă aflu pentru prima oară în viața mea pe un vârf de munte. Nu pot vedea prea multe, din cauza ceții, dar știu că mă aflu aici și că am făcut poze frumoase.

A fost surprinzător de ușor. Din cauza vremii, am ales unul dintre traseele mai ușoare. Nimeni nu și-a dorit să se aventureze pe stâncile umede, din cauza vizibilității reduse. În ciuda ploii, totul a decurs destul de civilizat – în vârf am găsit o ceainărie, iar eu m-am recompensat cu un biscuit cu cremă și dulceață de căpșune și cu o cană de ciocolată caldă, cu frișcă și bezele. Cred că am ars multe calorii în timpul drumeției.

Și, spre marea mea uimire, Sian a fost foarte cuminte. Se pare că ploaia a cam pleoștit-o. În seara aceasta n-are decât să fie cât vrea de

neastâmpărată, acum, că mi-am atins scopul – poza cu mine în vârful muntelui Snowdon.

– Te-ai întrebat vreodată care sunt cuvintele magice? mă întreabă Ben, făcându-și apariția în spatele meu.

Am nevoie de o clipă ca să-mi dau seama la ce se referă, apoi îmi amintesc că ultima noastră discuție fusese despre *SuperTed*.

– Nu-mi amintesc să fi existat cuvinte magice. Nu își sfârteca pur și simplu blana, lăsând la vedere costumul lui de SuperTed? răspund eu, încercând să-mi amintesc îndrăgitele desene animate din anii '80.

– Așa e, dar numai după ce rostea niște cuvinte.

– Nu mi le amintesc, zic eu, clătinând din cap. Nici ce zicea *Omul-banană*, că tot veni vorba.

– Nu cred că el spunea ceva. Parcă doar mânca o banană...

– Ah, da, mi se pare logic, răspund eu râzând.

Această călătorie în trecut m-a preocupat aproape tot drumul la coborâre.

– Despre ce vorbiți? ne întreabă Sian, ajungându-ne din urmă.

– Despre *Omul-banană* și *SuperTed*.

– Corect, zice ea. O simt cum își dă ochii peste cap, chiar dacă nu o văd. Vremea asta începe să mă calce pe nervi. Sunt udă la picioare.

– Suntem aproape de cabană, spune Ben. Când vom ajunge, poți face un duș călduț.

Sian pufăie. Ben interpretează gestul ei ca pe o invitație de a ne lăsa singure și grăbește pasul ca să îl ajungă din urmă pe Giles.

– E plăcut să vă văd împreună. Este evident că sunteți doar prieteni, zice Sian pe un ton ironic.

– Păi, asta suntem.

– Da, așa se pare. Tu chiar nu vezi ce se petrece sub nasul tău? Practic, ați vorbit tot drumul, și când am urcat, și când am coborât afurisitul ăsta de munte.

Mă gândesc la ziua de azi și trebuie să-i dau dreptate – nu cred că am mai vorbit cu altcineva. Brusc, mă simt puțin cam prost fiindcă am chemat-o pe Sian cu mine și am lăsat-o singură tot timpul.

– Îmi pare rău. Te-am neglijat.

– Nu fi prostuță! Mi-a făcut plăcere să îi cunosc pe Laura și pe Giles. Sunt cu adevărat simpatici.

Mă simt ușurată la gândul că se distrează.

– Dar, serios, tu și Ben... Nu te-am mai văzut râzând atât de mult de-o veșnicie.

– Am vorbit despre emisiunile pentru copii, iar el se pricepe la imitat, zic eu, încercând să nu râd când îmi amintesc cum imitase personajul din *Rugrats*.

– Ei bine, pe Joseph nu l-am văzut încreținându-ți fața în halul ăsta.

– Nu este o fire glumeață, răspund.

Joseph se numără printre acei oameni care zâmbesc mereu, dar care nu par să râdă niciodată. Dacă stau să mă gândesc bine, în timpul relației noastre nu cred că l-am văzut nici măcar o dată râzând din toată inima.

– Și, cu toate astea, ai crezut că el este alesul? Imaginează-ți o viață fără râsete.

Vreau să apăr relația pe care am avut-o cu Joseph. Iubirea are și o latură serioasă. Nu se rezumă doar la glume și jocuri.

– Și nu doar că v-ați amuzat copios, zice Sian, înainte să apuc să deschid gura. Dar îl și atingeai pe Ben tot timpul.

– Nu-i adevărat, zic eu, încrucișându-mi defensiv brațele la piept.

– Ba eu cred că da. L-ai înghiontit și l-ai lovit peste mână, ca să nu mai pomenesc că v-ați îmbrățișat atunci când Laura v-a făcut poză.

– N-a fost o îmbrățișare. Și-a așezat brațul în jurul meu, într-un gest prietenesc.

– Sigur că da...

Brusc, mă simt stânjenită.

– Oh, Doamne! Pare că flirtez cu el?

Mă întreb dacă dispoziția lui Sian l-a speriat într-adevăr sau doar căuta cu disperare un motiv să se îndepărteze de mine. Poate că a încercat să facă asta toată ziua, iar eu nu am observat.

Aceasta ar fi trebuit să fie o excursie împreună cu prietenii lui – eu sunt în plus.

– Nici pomeneală. Cred că și lui îi place. De fapt, aș zice că e destul de atras de tine.

– Mă rog, zic eu, transformându-mă brusc într-o adolescentă.

– Ei, hai! Se uită la tine cu ochi de cățeluș. În timpul mesei de prânz, l-am surprins privindu-te lung.

– Dar are iubită.

– Din câte am înțeles de la Laura, este o relație nestatornică. Dacă nu e ceva serios...

Îl privesc pe Ben cum coboară panta în pas alert. Vorbește cu Giles și își flutură brațele ca și când i-ar da explicații. Îi surprind profilul – părul negru și dezordonat, barba crescută. Nu e deloc genul meu. Cu toate acestea, nu îl consider neatrăgător. Ba dimpotrivă.

– Poate ar trebui să îl inviți în oraș. Ce te oprește, la urma urmei?

Tammy, pentru început. Și-a marcat foarte bine teritoriul marți.

Apoi ar mai fi lucrul cel mai important: el nu este Joseph. Întâlnirea cu el de marți, de la supermarket, mi-a întărit și mai mult convingerea în scopul pentru care fac toate lucrurile acestea nebunești de pe listă.

Oricum, Sian se înșală când spune că Ben simte ceva pentru mine. El știe că încerc să îl recâștig pe Joseph, iubirea vieții mele. Dacă ar nutri un sentiment de afecțiune pentru mine, atunci de ce m-ar mai ajuta să bifez lista? Și-apoi, chiar dacă ne-am plăcea, el n-are stofă de partener serios – a trâncănit întruna despre cât de supraevaluată este iubirea. Este chiar mai pesimist decât Sian.

– Doar îți spun, gândește-te, zice ea, grăbind puțin pasul ca să îl ajungem din urmă pe Ben, care merge acum alături de Pete.

Ben se întoarce și-mi zâmbește, iar eu fac la fel – dar doar pentru că are un zâmbet minunat –, atâta tot.

– Pete, ce fel de jocuri vom juca în seara asta? întreabă Sian, postându-se între el și Ben.

Eu gem în tăcere. Se pare că, pe măsură ce ne apropiem de cabană, libidoul lui Sian crește tot mai mult.

– Nu știu. În clipa asta nu mă pot gândi decât la un duș fierbinte și la haine uscate.

– Duș călduț, zice Sian, întorcându-se către Ben. După cum mi s-a spus.

El mă privește zâmbind.

– Te-am avertizat. Nu este vina mea că apa nu are presiune și că nu este fierbinte.

– Oare n-are legătură cu faptul că ai întârziat la duș azi-dimineață până ți-ai aranjat toți cârlionții? zic eu chicotind.

– Păi, altminteri se deshidratează, răspunde Ben râzând.

Trebuie să spun că mie puțin îmi pasă de duș: m-aș mulțumi să mă șterg cu prosopul și să ies din hainele acestea ude și să mă îmbrac în pantalonii de trening, cu hanoracul deasupra. Mă imaginez stând ghemuită lângă foc (pe o plapumă întinsă pe jos), cu o ceașcă de ceai în mână.

– Credeam că ei îi plac mai mult ieșirile decât ție, zice Ben.

– Și eu. Încearcă mereu să mă convingă să mergem cu cortul.

– Știi, aici, în cabană, e aproape ca și când ai dormi în cort.

– Probabil, însă nu-mi place ideea de a nu avea toaletă și de a auzi toate zgomotele de afară. Faptul că simți toate denivelările și aduci în cort tot noroiul, oricât de mult te-ai strădui să n-o faci. Plus că este mereu dezordine și nu ai loc să pui nimic.

Mă cutremur când mă gândesc la excursiile cu cortul din copilărie.

– Deci ai mai fost cu cortul?

– Nu pentru că aș fi vrut. Eram prea tânără ca să am un cuvânt de spus.

– S-au schimbat multe lucruri de când eram copii.

– Acum există corturi cu toalete în ele?

– Nu.

– Trebuie să ridici cortul singur și să îl desfaci de unul singur?

– Acum există corturi de tip „pop-up" care se desfac ușor.

– Dar nu sunt foarte mici? Bănuiesc că tot trebuie să le strângi, nu?

– Da.

– Mi-am încheiat pledoaria. Nu mă interesează campingul.

– Susțin în continuare că nu știi ce pierzi. Unele dintre cele mai frumoase amintiri ale mele sunt legate de camping.

– Se pare că cele mai frumoase amintiri ale tale nu au nicio legătură cu bunurile materiale.

Ben cade o clipă pe gânduri, înainte să încuviințeze din cap.

– Să știi că este adevărat. Sunt mai fericit ca oricând atunci când mă aflu în aer liber și fac astfel de activități. Să nu mă înțelegi greșit, nu vreau să trăiesc într-o colibă din pădure. Îmi place să mă uit la televizor ca oricărei alte persoane, însă uneori, cele mai amuzante lucruri sunt cele mai simple. Am stat și în hoteluri de cinci stele. Când am călătorit în Asia de Sud-Est, obișnuiam să mă lăfăi adesea și mă cazam în camere foarte scumpe. Nu spun că n-a fost plăcut. Băi fierbinți. Paturi cu plăpumi călduroase, unde știai că nu sunt păduchi. Însă, odată ce mă spălam și mă întindeam în pat, nu făceam nimic altceva decât să mă uit la televizor. Lucru pe care l-aș fi putut face și acasă. Pe când bungalow-urile de pe plajă destinate drumeților nu erau prea prielnice pentru relaxare, așa că mergeam adesea să pierd vremea pe plajă. Stăteam pe niște perne triunghiulare, beam bere rece și stăteam de vorbă cu ceilalți călători.

Acele adăposturi simple pentru drumeți despre care vorbește Ben par destul de ademenitoare. Nu am de gând însă să îl întreb despre toalete. Nu vreau să-mi alung impresia romantică despre vremurile în care Ben trăia ca un hipiot.

– Trebuie să recunosc că acum m-aș mulțumi cu un hotel de cinci stele. Tu nu? Imaginează-ți doar cum ar fi să ieși din aceste haine ude și să te vâri într-o cadă cu spumă de levănțică, zic eu.

Am încercat să îmi imaginez versiunea lui, zău că am încercat – însă, în acest moment, nu îmi pot imagina decât o baie, un halat pufos și papuci de unică folosință. Pun pariu că Joseph ar fi optat pentru una chiar acum, după o astfel de aventură. De fapt, pun pariu că ar fi luat trenul la coborâre, ca să nu se mai murdărească, și ar fi intrat într-o cârciumă dintr-un sat, ca să bea o bere.

Mă uit la cabana pe care o zăresc în depărtare și încerc să nu mă descurajez la gândul că îmi va servi drept adăpost în seara asta. Sincer.

– Ești mulțumită că bifezi atât de repede lucrurile de pe lista ta? Cred că ai ajuns acum la jumătatea ei.

– Știu.

– Nu pari prea încântată.

– E adevărat că am ajuns la jumătatea ei, dar încă îmi fac griji că s-ar putea să fie totul în zadar. Dacă Joseph nu se va întoarce la mine?

– Dacă Joseph nu va fi impresionat de ceea ce ai făcut, atunci nu te merită. Și-apoi, știi că nu cred în finaluri fericite.

Sunt pe punctul de a răspunde, când Ben fluieră încet.

– La naiba, ea ce caută aici? zice el, cu o voce mirată.

Când mă uit mai bine, zăresc silueta unei femei mignone care stă în prag și se uită la telefon.

Nu încape nicio îndoială că este Tammy.

Parcurgem ultimii o sută de metri în tăcere, fiindcă Ben continuă să se holbeze la iubita lui, nevenindu-i să creadă.

Nu pot să nu fiu dezamăgită că se află aici. Știu că este iubita lui și că are tot dreptul să fie cu el, însă chiar m-am bucurat de compania lui Ben zilele acestea – cu toate ironiile și discuțiile noastre. În plus, ea îmi spusese clar și răspicat că prietenia dintre mine și Ben nu va putea continua după ce voi termina lista, așa că voiam să petrec cât mai mult timp alături de el. Va fi ciudat cu ea aici.

Mă îndepărtez intenționat de Ben pe măsură ce ne apropiem, luând în seamă avertismentul ei, și îl privesc cum se duce la ea. Sian s-a înșelat, pentru că Ben nu știe cum să ajungă mai repede lângă Tammy.

– Ce cauți aici? o întreabă el, proptindu-și mâinile în șolduri.

– Am avut ceva probleme cu înscrierea în cursă, răspunde ea, ridicându-și mâinile ca el să o tragă în picioare. Nu te bucuri că mă vezi?

Ben se uită la noi și pare puțin stânjenit.

– Sunt doar surprins.

Ea se apleacă și îl sărută pe buze, apoi se întoarce spre noi.

– Laura, zice ea, ducându-se la ea și îmbrățișând-o. Giles, Pete, Doug.

Îi numește pe toți și îi zâmbește fiecărui bărbat în parte. Nu știu dacă mi se pare mie, dar niciunul nu pare prea încântat să o vadă.

– Bună! zice ea, întorcându-se spre mine și spre Sian. Mă bucur să vă revăd.

O zăresc pe Sian umflându-și nările. Se simte tensiunea de la prima lor întâlnire.

– Cred că vreți să vă încălziți cu toții, iar eu abia aștept să beau ceva, zice ea, ducându-se să-și recupereze rucsacul.

Laura o ia înainte și deschide ușa de la intrare.

Noi ne scoatem impermeabilele și bocancii și ne ducem în vestiar ca să le agățăm. Încerc cu disperare să nu calc în stropii de apă pe care i-am lăsat pe pardoseală, fiindcă, în mod miraculos, șosetele mele groase de drumeție îmi sunt în continuare uscate.

– Voi pune ceainicul pe foc, anunță Laura, întinzându-i lui Giles echipamentul ei ud.

– O idee excelentă! zic.

Mi-ar prinde bine o cană de ceai.

– Mă gândeam să intru prima la duș, zice Sian. Dacă n-aveți nimic împotrivă...

– Eu, nu, îi răspund. Mă duc să mă schimb și să-mi usuc părul cu prosopul.

Sunt sigură că apa călâie de la duș nu mă va ajuta să mă încălzesc.

– Strânge-ți lucrurile! îi spune Tammy lui Ben. Am închiriat o cameră la o pensiune din oraș ca să putem petrece timpul împreună.

Brusc, vestiarul pare sufocant.

– Serios? zice Ben. Dar suntem toți aici. Avem vin și urmează să cinăm.

– Ați terminat cu drumeția. Nu acesta era lucrul important? Ai spus că trebuie să faci asta, dar n-ai pomenit nimic despre faptul că vrei să mai rămâi.

Vocea lui Tammy răsună în încăpere şi, dacă n-ar sta în pragul uşii, mi-aş lua tălpăşiţa de acolo. Nu m-am mai simţit atât de incon fortabil pe tot parcusul zilei, ceea ce e mare lucru, având în vedere că, în ultima oră, am stat cu chiloţii uzi pe mine.

– Am putea discuta despre asta în altă parte? întreabă Ben, încercând să o împingă pe Tammy afară, pe coridor.

– Bine, dar vom dormi la pensiune. Mi-am lăsat lucrurile acolo.

Ben se uită la noi, iar noi privim în altă parte, stânjeniţi de scena din faţa noastră.

– Ei sunt prietenii mei.

– Şi eu? Haide să-ţi iei lucrurile!

Se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă spre dormitoare.

Preţ de o clipă, Ben rămâne nemişcat – la fel şi noi. Aproape că facem toţi front comun, fiindcă Tammy pare să aibă o dispoziţie înfricoşătoare.

– Ben! strigă ea de pe coridor.

Ben se întoarce din nou spre noi.

– Îmi cer scuze. Nici nu ştiu ce să spun. Nu m-am aşteptat să vină. M-a luat complet prin surprindere.

Este atât de umil, încât îl compătimesc. Este împărţit între pri etenii lui şi iubita lui, însă eu ştiu pe cine va alege. Nu are încotro, la urma urmei. Ea este iubita lui.

– Nu-ţi face griji, amice! spune Giles, bătându-l cu palma pe spate. Du-te şi bucură-te de un pat confortabil şi de o baie cu spumă!

Preţ de o secundă, mă las purtată de gândul luxului şi îmi vine să sugerez că mă voi duce eu în locul lui Ben. Tammy ţipă din nou şi îmi dau seama că nicio baie cu spumă din lume nu va fi suficient de ademenitoare ca să mă facă să-mi doresc să mai petrec timpul în preajma ei, aşa cum se comportă acum.

– Bravo, Abi! Sunt mândru că ai cucerit primul tău munte. Vom sărbători acest lucru la Paris, zice Ben, coborându-şi vocea în mod intenţionat.

– Cu siguranţă, spun eu zâmbind.

Măcar vom avea Parisul. Ultimul nostru moment împreună, în calitate de prieteni. După reacția lui Tammy de azi, mi-am dat seama că nu este genul de femeie pe care s-o superi.

– E interesant, zice Sian, când intrăm în camera noastră.

– Ce anume? întreb eu dezamăgită.

– Am crezut că doar eu am scos ce-i mai rău din ea, dar se pare că împroașcă pe toată lumea cu venin. Păcat că pleacă Ben. Să nu-mi spui că nu ești puțin dezamăgită, zice Sian.

Îmi ridic privirea, însă sunt prea obosită ca să o corectez.

– Am știut eu. Poți să negi cât vrei, dar e ceva între tine și Ben.

Încep să mă dezbrac de hainele ude.

– Nu e asta, zic eu oftând. Doar că m-am bucurat să îl am doar pentru mine. Pare o nebunie?

– Nu chiar.

Ea își ia lucrurile ca să meargă la duș și să înfrunte stropii călâi.

– Aceste săptămâni în care m-a ajutat cu provocările au fost cât se poate de plăcute, iar weekendul acesta a fost foarte distractiv. Însă de îndată ce a văzut-o, s-a schimbat.

– Poate o fi din cauza șocului. Părea surprins să o vadă aici.

– Poate, zic eu, în timp ce mă îmbrac cu haine uscate.

Când îmi pun pe cap gluga hanoracului, am senzația că cineva îmi dă o îmbrățișare.

– Sincer, am crezut că te place.

– Ți-am spus că te înșeli, zic eu, vârându-mi picioarele în papuci și ieșind în urma lui Sian, care se îndreaptă spre baie.

Când ajungem pe coridor, dăm peste Tammy și Ben. Ea își ține brațele în jurul gâtului lui și îi mângâie ceafa. Îl privește atât de seducător, încât cred că nici măcar Sian, devoratoarea de bărbați, nu i-ar putea face concurență.

Ben ne vede și se desprinde de ea, iar Tammy se întoarce și îmi aruncă o privire șireată. E o chestie legată de teritoriu și, indiferent ce am crede Sian și cu mine, Ben îi aparține lui Tammy. Marți mi-a spus clar și răspicat care este poziția ei, iar acum pare că a venit ca să își umfle mușchii și să-mi arate că a vorbit serios.

Îmi dau seama că l-am folosit pe Ben pe post de iubit-surogat și că nu am avut niciodată acest drept.

Încerc să mă concentrez asupra obiectivului din acest weekend. Scopul nu a fost să-mi petrec timpul cu Ben, ci să mă cațăr pe munte le Snowdon, ceea ce am și reușit să fac. Am mai bifat un lucru de pe listă și sper să mă aflu cu un pas mai aproape de inima lui Joseph. Deși, în acest moment, nici măcar ideea de a fi din nou împreună nu mă mai înveselește.

Capitolul 19

Au mai rămas două săptămâni și patru zile, iar eu încerc să găsesc o scuză ca să scap de coborârea în rapel, însă nu reușesc. Poate că Fran o fi știut ea ceva când a venit cu ideea sarcinii false...

– Păcat că Ben a dat bir cu fugiții sâmbătă seara. N-a mai fost la fel după ce-a plecat el, zice Giles, punând o capsulă în espressor.

– Asta e sigur.

După plecarea lui Ben, a rămas un număr egal de femei și bărbați, lucru care a făcut ca weekendul să pară a fi unul destinat cuplurilor. Evident că Giles și Laura s-au comportat la fel de adorabil – cu cât beau mai mult vin, cu atât mai mult se giugiuleau –, iar Sian s-a transformat într-o nesuferită în călduri, fiindcă nu reușea să îl seducă pe Pete. Bietul Doug și cu mine ne-am aruncat priviri compătimitoare, asemenea unui cuplu nepotrivit în timpul unui dineu.

– A schimbat dinamica. Și Sian, care s-a dat la Pete...

– Hm, mormăie Giles, ridicându-și sprâncenele.

Sian a exagerat sâmbătă seara. I-a umplut constant paharul cu vin lui Pete și și-a pus un maiou cu bretele subțiri, care nu prea lăsa loc imaginației. La un moment dat, s-a așezat practic în brațele lui Pete, însă în zadar.

Pete chiar părea interesat de ea, însă Sian își dorea să își atingă scopul în seara aceea, iar el nu părea să se grăbească. Drept urmare, de atunci, Sian numai despre el mi-a vorbit.

– A fost cât se poate de directă, zice Giles rânjind.

– A fost directă ca o mașină în viteza a cincea pe o autostradă.

Giles râde și amestecă în cafea.

– Păcat că Ben a ratat totul.

– Mda, zic eu, ridicând din umeri. Sunt convinsă că s-a simțit de minune în luxul de la pensiune.

– Am vorbit cu el aseară și era supărat pentru că a plecat de la cabană.

– Serios? Nu dorea să-și petreacă timpul cu Tammy?

– Chiar dacă simțea nevoia să-și petreacă timpul cu ea, a fost ca și când ea i-ar fi stricat weekendul. El își făcuse planuri să și-l petreacă împreună cu noi, iar Tammy a apărut pe neanunțate.

– A fost ca în *Atracție fatală*.

– Mda, e bine că Ben nu are un animal de companie, altminteri i l-ar fi pus la fiert.

Eu râd și o surprind pe Linz privindu-mă din partea cealaltă a biroului. Tușesc, încercând să îmi stăpânesc chicotelile. Trebuie să țin cont de faptul că sunt la serviciu.

Mă grăbesc să îmi pregătesc cafeaua ca să justific motivul pentru care stau la taclale.

– Mi s-a părut că ar fi genul de femeie relaxată, însă s-a comportat cu totul altfel duminică, zic eu, alegându-mi cuvintele cu grijă.

Muream de curiozitate să îl întreb pe Giles despre relația lor, însă nu îndrăzneam să o fac, de teamă să nu fie o încălcare a vreunui cod al bărbaților.

– Mda, Tammy este... Giles tace, ca și când ar încerca să găsească cuvântul potrivit. Ca să fiu sincer, este năucitoare. O știu de când s-a cuplat cu Ben acum trei ani, însă tot am impresia că nu o cunosc. Acum e relaxată, iar în clipa următoare se comportă așa cum a făcut-o duminică.

– Sunt împreună de trei ani?

Nu știu de ce am presupus că nu sunt împreună de foarte mult timp. O relație de trei ani nu înseamnă ceva ocazional.

– Da, dar nu au o relație stabilă – o lună sunt împreună, următoarea sunt despărțiți. Nu seamănă cu o relație normală.

Mă prefac că amestec în cafea și nu mă agăț de fiecare cuvânt rostit de Giles.

– Eu n-aș rezista așa, răspund eu, cu sinceritate. Sunt genul de persoană care, atunci când se află într-o relație, se implică total. Poate că aici am greșit cu Joseph, poate m-am implicat prea mult. L-am speriat.

– Mă îndoiesc de asta, Abi. Ca bărbat însurat și fericit, pot să-ți spun că, atunci când întâlnești femeia potrivită, nu te mai saturi de ea. Doar una nebună poate să sperie un bărbat. Giles ezită pentru o clipă, apoi adăugă: Nu spun că tu te-ai comportat ca o nebună în relația ta cu Joseph. Spun doar că, dacă el ar fi fost alesul, nu l-ar fi deranjat că îi acorzi atât de multă atenție. Dimpotrivă, i-ar fi plăcut asta.

Mă gândesc o clipă dacă este adevărat. Sper să nu fie, pentru că acest lucru ar însemna că îmi irosesc timpul cu această listă, încercând să-l recâștig.

– Ai dreptate, nici eu n-aș putea, zice el, continuând discuția despre Ben și Tammy.

– De ce crezi că el îi suportă atâtea?

Știu că ar trebui să mă apuc de treabă. Am o ședință importantă în dimineața asta și încă nu am listat cele necesare, însă acum, că am deschis cutia Pandorei cu Giles, nu-mi vine să o închid la loc. Nu până când nu voi afla tot ce mă interesează.

– A avut o iubită care l-a dat rău peste cap și, de atunci, nu s-a mai implicat în nicio relație serioasă.

Mă gândesc la Sian și la cât de circumspectă este din acest motiv, apoi mă gândesc la despărțirea mea. Pentru o clipă, mă întreb de ce mai intrăm în acest joc al iubirii când o despărțire ne poate afecta pentru tot restul vieții. Poate că Ben face bine că se scutește de bătăi de cap.

– Mi-a povestit despre ea, zic eu, încuviințând din cap. Mi se pare că a pierdut o persoană pe care a iubit-o.

– Mda. Apoi mai sunt toate cele întâmplate cu mama lui. După ce a cunoscut-o pe Tammy la un eveniment de ciclism, au început să iasă împreună. În scurt timp, a fost evident că nu este genul de fată care să se aşeze la casa ei. Era mai mult plecată, participând mereu la câte o cursă, iar Ben şi-a dat seama foarte curând că este schimbătoare precum vremea. Însă, spre surprinderea noastră, el a suportat toate acestea. Păcat, pentru că ne dorim foarte mult să îl vedem pe Ben la casa lui, alături de o fată drăguţă. Merită asta.

Giles îmi aruncă o privire în treacăt, înainte să deschidă un dulap şi să scoată cutia cu biscuiţi.

– Nu spun că Tammy n-ar fi drăguţă, zice el repede. De obicei, e de treabă. Doar că niciunuia dintre noi nu îi place că intră şi iese din viaţa lui Ben după bunul său plac.

– Niciunul dintre voi nu o place? Nici Pete, nici Doug?

– Poate că sunt cam vehement, însă nu, niciunul dintre noi nu este prea încântat de cum îl tratează. Te rog să nu-i spui nimic lui Ben. Nu i-ar plăcea să afle ce simţim.

– Fireşte că nu, zic eu. Voi păstra secretul.

Giles se serveşte cu un pumn de biscuiţi şi îmi întinde cutia, însă, cum nu au mai rămas decât biscuiţi cu stafide, scutur din cap. El trânteşte capacul la loc şi aşază cutia în dulap.

Interpretez gestul lui de a trânti capacul ca pe un semn că discuţia noastră despre Ben şi Tammy s-a încheiat. Nu ştiu dacă Giles se simte vinovat pentru că a vorbit despre prietenul lui în lipsa acestuia, însă simt că a devenit un subiect tabu, fiindcă Giles tace.

– Ar fi bine să mă pregătesc pentru şedinţă, zic eu, apoi plec.

Mă aşez la birou şi îmi scot lista cu lucrurile pe care le mai am de făcut. Însă, înainte să mă apuc de ea, telefonul meu începe să vibreze.

Văd că am primit un mesaj de la Sian.

„I-ai trimis mesaj lui Ben despre ziua de duminică? x"

Oftez. Este al treilea mesaj pe care mi l-a trimis azi referitor la acest subiect. Pe drumul de întoarcere din Snowdon, care mi s-a

părut interminabil, în timp ce discutam cu Sian despre subiectul ei favorit, Pete, prietena mea a făcut un plan. Să mergem cu toții duminică la o podgorie din West Sussex, ca să bifăm de pe lista mea degustarea de vinuri.

Am încercat să îi spun că ar fi ca și când aș sugera o ieșire în patru, Ben, Pete, Sian și cu mine, însă ea a respins această idee. Mi s-a părut că lista mea ar fi scuza perfectă pentru ca Sian să îl revadă pe Pete. I-am spus că aș putea să-i cer lui Ben numărul de telefon al lui Pete, pentru ca ea să îl sune și să îl invite în oraș, însă Sian nici n-a vrut să audă de asta. Atitudinea lui nepăsătoare la avansurile ei din weekend a făcut-o să se îndoiască de abilitățile ei de amazoană, iar acum vrea să plănuiască o ieșire neoficială ca să vadă ce s-ar putea întâmpla între ei.

Voiam să îmi las duminica liberă, pentru că, sâmbătă, Sian și cu mine vom participa la cursa „Race for Life", iar marți, Ben și cu mine vom pleca la Paris. Abia așteptam să mă bucur de o zi liberă, apoi m-am gândit că o plimbare într-o podgorie, într-o zi însorită de primăvară, mă va ajuta să mă relaxez, cu atât mai mult cu cât mai am două săptămâni până să bifez de pe listă coborârea în rapel.

Și-apoi, nu cred că Sian mă va lăsa în pace până când nu voi organiza ieșirea aceasta. Prin urmare, îi trimit lui Ben un mesaj scurt, folosind cuvintele pe care Sian le-a ales cu atâta măiestrie între Birmingham și Oxford. Trebuie să pară o propunere neoficială, din care să se înțeleagă foarte clar că ar fi mai bine dacă am merge doar noi patru. Îmi și imaginez ce reacție va avea Tammy...

– Salut, Abi!

Îi trimit un mesaj scurt lui Sian, care conține cuvintele „s-a făcut". Îmi ridic privirea și o văd pe Fran prin despărțitura dintre birourile noastre.

– Salut! Ești bine? o întreb eu, gândindu-mă că nu am nevoie și de alte întreruperi în dimineața aceasta.

– Voiam doar să verific dacă ești pregătită pentru ședința cu cei de la Vista.

– Așa și așa, zic eu, deși nu este adevărat.

Fran este extrem de organizată. Are un dosar perfect ordonat de fiecare dată când participă la câte o ședință.

– Perfect. Am vorbit cu Rick despre asta. E foarte încântat că ai adus acest client. Se pare că ai câștigat multe buline roșii.

Sunt în continuare extrem de fericită că am reușit să „racolez" un client. De obicei, agenții aduc clienții, nu noi, proiectanții.

– Mă bucur că a observat asta, spun eu, uitându-mă la el.

Rick se află în colțul îndepărtat al biroului, împreună cu Linz.

Fran privește și ea în direcția aceea.

– Corect, zice ea. Când se întoarce Hayley din concediul de maternitate?

Ne zâmbim.

– Ar fi bine să pregătesc cele necesare pentru ședință, îi spun eu lui Fran, însă, în realitate, accesez Facebookul ca să văd dacă Joseph a fost activ de curând.

– Perfect. Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor, zice ea, retrăgându-se la locul ei.

– Mersi, îi răspund, deși știu că nu voi avea nevoie de ajutor.

Pentru prima oară, simt că dețin controlul.

Am terminat proiectul la sfârșitul săptămânii și sunt extrem de mulțumită de el. De obicei, trag de timp și termin ce am de făcut în ultimul moment. Însă acest proiect mi-a dat curaj.

Sper ca Lucindei și lui Thomas, clienții mei de la cursul de spaniolă, să le placă la fel de mult.

Deschid InDesign ca să încarc fișierele și nu mă pot abține să nu zâmbesc larg. Sunt atât de entuziasmată de munca mea, încât mă gândesc că totul are legătură cu lista.

Pentru prima oară de luni bune, simt că viața mea ia avânt. Lucrurile decurg bine la slujbă, șeful meu e mulțumit de mine, am realizat lucruri nemaipomenite pe care nu am crezut niciodată că voi avea curajul să le fac și sper că l-am impresionat pe Joseph, astfel încât să îl determine să se întoarcă la mine.

Fluier de bucurie în timp ce caut fișierul clientului meu. Îl deschid și rămân perplexă când văd că este gol.

– Nu se poate! zic eu, închizându-l și accesându-l din nou.

Poate că sunt eu împrăștiată în viața reală, însă în cea virtuală sunt cât se poate de ordonată.

Încep să caut printre celelalte fișiere, în caz că am salvat din greșeală proiectul în altă parte. Însă nu găsesc nimic, doar ce ar trebui să găsesc acolo.

Inima începe să-mi bubuie și simt că rămân fără aer.

Știu că fișierele trebuie să fie undeva. Doar n-au dispărut pur și simplu, nu-i așa?

„Gândește-te, Abi! Gândește-te!"

Din fișier nu îmi lipsesc doar proiectele, ci și prezentarea inițială a clientului, împreună cu schița pe care i-am trimis-o la început lui Rick.

Simt cum încep să mi se adune pe frunte broboane de transpirație.

Accesez opțiunea de căutare și tastez numele fișierului.

Pe ecran apare clepsidra, iar eu închid ochii preț de o secundă, temându-mă să o privesc cum se întoarce.

Când rezultatul este zero, încep să intru în panică.

– Salut, Abi. E totul pregătit pentru ședință? mă întreabă Rick.

De ce îmi pune toată lumea aceeași întrebare azi?

– Ăăă... mai am de făcut câteva retușuri, mint eu.

Nu are rost să îl îngrijorez degeaba. Le voi găsi – trebuie să le găsesc.

– Perfect. Ne vedem în sala de ședințe în douăzeci de minute.

Douăzeci de minute!

Mă uit șocată la ceas și realizez cât e ora. Oare de ce am lăsat listatul pentru ultimul moment? Vinerea trecută am terminat proiectul atât de târziu, încât nu am mai avut răbdare să aștept ca imprimanta să se încălzească și să listeze în ritmul melcului. Ar fi trebuit să o fac la prima oră a dimineții, când am venit la birou, în

loc să stau la taclale cu Giles despre Ben sau să citesc mulțimea de e-mailuri pe care le-am primit ieri, când mi-am luat o zi liberă pentru drumeția din munții Snowdon.

Ridic receptorul și mă întreb pe cine să sun. N-aș vrea să se afle în birou ce se întâmplă, însă nici nu mă pricep să găsesc fișiere pierdute.

Mă uit la biroul lui Giles, care se pricepe la computere, însă el nu este acolo.

Mă uit la ceasul mare de pe peretele biroului, iar secundarul pare să ticăie zgomotos, amintindu-mi că mă îndrept cu pași repezi spre pierzanie. Nu mă pot prezenta complet nepregătită în fața acestui client important și este prea târziu ca să amân întâlnirea.

Tonul telefonului scoate un sunet ciudat, care îmi amintește că am ținut prea mult timp receptorul în mână. Îl așez în furcă înainte să-l ridic din nou, când reușesc să gândesc limpede. Îi pot suna pe colegii mei de la departamentul IT. Ei mă vor ajuta.

Colaborăm cu o companie IT ai cărei angajați lucrează din pat, sunt convinsă. Mereu aud *Urzeala tronurilor* în fundal.

– Bună, Abi!

– Bună! răspund, neștiind dacă vorbesc cu Greg sau cu Adam.

Pentru mine, sunt una și aceeași persoană. Sunt la fel de pricepuți și poartă amândoi ochelari, așa că nu îi pot deosebi.

– Cu ce te pot ajuta?

– Încerc să găsesc niște fișiere. Am lucrat la un proiect vinerea trecută, iar fișierele au dispărut. Când deschid InDesign și încerc să deschid directorul, apare mesajul că nu sunt găsite fișierele.

– OK, voi intra în computerul tău.

Mă grăbesc să verific ecranul, ca să văd dacă nu cumva mi-a rămas deschis profilul de Facebook.

Mă sperie când știu că cineva îmi controlează computerul de la distanță. În câteva secunde, cursorul începe să se miște pe ecran de parcă ar fi mișcat de un strigoi. Mă simt de parcă cineva mi-a invadat intimitatea.

– Cum se numesc fișierele?

I le înșir și privesc cum face exact același lucru pe care l-am făcut eu în urmă cu cinci minute. Halal departament IT!

O văd pe Pat, șefa de birou, ducând termosurile cu apă caldă în sala de ședințe, semn că se apropie ora întâlnirii.

Simt cum îmi ard obrajii și știu, fără să mă uit în oglindă, că îmi sunt roșii ca racul.

– Nu par să fie salvate în sistem, nici în unitatea ta personală, nici în cea partajată, zice IT-istul.

– Poți rezolva problema? Le poți da de urmă? îl întreb, gândindu-mă la articolele pe care le-am citit despre faptul că poliția confiscă unitățile centrale și descoperă fișierele pe care le-au ascuns infractorii.

Întotdeauna am avut impresia că este foarte greu să ștergi definitiv chestiile care se află în computer.

– Sunt convins că pot. Când ai spus că le-ai editat ultima oară?

– Vineri seara, înainte să plec acasă.

– Fișierele sunt salvate peste noapte, așa că voi accesa fișierele de siguranță și le voi găsi.

– Super! zic eu, răsuflând ușurată și abținându-mă să-i spun cât de mult îl iubesc.

Mă simt extrem de ușurată, însă doar pentru scurt timp. Pat tocmai a intrat în sala de ședințe să ducă niște biscuiți, iar ceasul de pe perete arată că au mai rămas cinci minute până la începerea ședinței.

– Dacă vei lăsa totul în seama mea, le voi recupera și ți le voi trimite după-amiază.

– După-amiază? repet, înecându-mă. Dar ședința mea începe în cinci minute. Am nevoie de ele acum.

Greg/Adam trage aer în piept printre buze.

– Nu se poate. Trebuie să intru în serverul principal ca să găsesc directoarele de vineri. Cred că, și dacă m-aș grăbi, ar dura o jumătate de oră, cel puțin. De obicei, atunci când recuperăm fișiere de proiectare, poate dura și o oră din cauza dimensiunii lor.

– Poftim? zic eu, înghițind în sec. Suntem în secolul al XXI-lea.

– Și asta, dacă fișierele se află acolo.

– Cum adică, dacă fișierele sunt acolo? De ce n-ar fi?

– Este evident că au fost șterse. Dacă s-a întâmplat asta înainte de salvarea de la miezul nopții, atunci nu există nicio speranță să fie recuperate.

Intru din nou în panică.

– Uite, Abi, am început procedura chiar acum. Dacă le voi găsi, ți le voi trimite cât mai repede posibil.

– Mulțumesc, zic eu, bâlbâindu-mă, apoi închid.

Ce naiba s-a întâmplat cu fișierele mele? Am exclus varianta ca eu sau altcineva să le fi mutat din greșeală. Ce idiot ar face asta?

Îl văd pe Rick traversând biroul cu pași mari și îndreptându-se către recepție. Îmi face semn din cap, așa cum procedează atunci când se duce să îi întâmpine pe clienți la recepție.

Acesta este, de obicei, semnalul că eu trebuie să mă duc în sala de ședințe și să îmi pregătesc materialul de prezentare. Doar că azi nu am așa ceva. Nu am niciun desen. Nu am nimic. Nu am nici măcar documentul Word, unde am redactat ideile. În viața mea nu am fost mai nepregătită pentru o întâlnire ca în acest moment.

Mă ridic în picioare și mă uit la ieșirea în caz de incendiu. Probabil că încă mai am timp să o iau la fugă pe scări și să cobor în stradă. Însă nu pot să fac asta. Sunt clienții *mei*. Primii clienți pe care i-am adus în firmă.

Va trebui să improvizez. Știu cum arată desenele, așa că voi încerca să le descriu.

Când mă îndrept spre sala de ședințe, îmi simt picioarele moi ca jeleul.

– Te simți bine, Abi? mă întreabă Linz, dezvelindu-și dinții albi într-un zâmbet larg.

– Sunt bine, mint eu.

– Abia aștept să îți văd desenele finale.

Mă opresc în loc o clipă și o privesc în ochi. Ceva din tonul ei mi-a trezit o bănuială.

Dacă Linz a fost cea care mi-a șters fișierele în mod intenționat? Îmi spun că sunt caraghioasă. O fi ea un junghi în coastă, dar nu este o persoană atât de rea.

Linz deschide ușa și se așază la masa mare.

O privesc cu atenție, încercând să citesc pe fața ei un indiciu al vinovăției, când Rick intră în sală însoțit de clienți.

– Bună! îi salut, ridicându-mă în picioare și afișând un zâmbet fals, în speranța că voi putea compensa lipsa desenelor cu personalitatea mea de învingătoare.

– Mă bucur să te revăd, Abi! zice Lucinda când intră, urmată de Thomas, care are un zâmbet cald pe buze.

Linz sare numaidecât în picioare, se prezintă și le oferă cafea.

Este foarte îndemânatică. Eu n-aș fi în stare să țin o ceașcă de cafea fără să îi vărs conținutul, fiindcă mâinile îmi tremură mai ceva ca un jeleu în timpul unui cutremur. Practic, mă așez pe ele ca să îmi amorțească puțin și să scap de tremur.

– Așa, să-i dăm cuvântul lui Abi, care vă va prezenta desenele. Sunt convins că sunteți nerăbdători să le vedeți.

Îl văd cum privește în jurul lui și observă că nu există niciun desen – nici pe tabla albă, nici pe șevalet. Știu că și-a dat seama deja că nu există niciun fel de grafică.

– Mulțumesc, Rick, îi spun.

Gura îmi este atât de uscată, încât limba mi s-a lipit de cerul gurii.

Mă ridic în picioare, sperând că tonul meu va conferi autoritate cuvintelor mele, ca și când ar face parte dintr-un plan măreț.

– Știu că sunteți cu toții nerăbdători să vedeți rezultatul la care am ajuns.

Râd nervos. Nu mi-am mai simțit palmele atât de lipicioase de când am dansat cu Russell Thomson la discotecă. Încerc să mi le șterg de blugi cât pot de discret, însă îmi tremură și mai tare.

– Voi fi sinceră cu voi. Am pregătit niște desene pentru azi. Niște desene minunate, chiar perfecte, însă am avut o mică problemă cu sistemul nostru IT.

Îl aud pe Rick gemând și știu că va începe să dramatizeze.

– Prin urmare, voi fi nevoită să vă explic conceptul cât de bine voi putea, urmând ca după-amiază să vă trimit fișierele prin e-mail.

Lucindei i-a dispărut expresia de încântare de pe față, iar Thomas se foiește în scaun. Rick arată de parcă ar vrea să-mi arunce în cap biscuitul pe care tocmai l-a luat în mână, iar Linz afișează un rânjet tâmp, lucru care mă face să-mi doresc mai mult decât oricând să-i trag un pumn.

– Așadar, continui eu, realizând că încep să bat câmpii, ideea conceptului este aceea de a face o schimbare subtilă în logoul vostru. Vreți să intrați pe piața hotelurilor luxoase, iar reamenajarea vă permite acest lucru, însă logoul vostru este puțin cam demodat. Știu că vreți să păstrați cuvântul „Vista", prin urmare cred că numele merită schimbat în „Vista Boutique Hotel".

Thomas și Lucinda se uită unul la celălalt.

– Crezi că ar trebui să schimbăm numele? Asta ar însemna să schimbăm tot – broșurile, pagina web, zice Thomas oftând.

Nu pot să îi spun că tocmai acesta este motivul pentru care se află la agenția noastră de publicitate, fiindcă trebuie să-mi folosesc șarmul ca să compensez lipsa desenelor.

– Așa e, dar cred că, dacă vom alege o marcă adecvată, va merita efortul. Ați investit deja în reamenajare, iar camerele și hotelul arată fantastic. Ceea ce aveți nevoie cu adevărat este un proiect care să reflecte schimbările pe care le-ați făcut. Având în vedere că veți putea stabili un tarif mai mare pentru camere, sperăm că veți recupera cu ușurință costurile de marketing.

– Și costurile de reamenajare, zice Thomas, uitându-se la Lucinda.

Am impresia că el nu și-a dorit prea mult să facă schimbări în hotel, însă Lucinda a fost mai inspirată. A transformat un hotel

vechi și demodat de pe faleză, cu covoare roz, cu motive florale, și tapet scorojit într-unul modern și proaspăt, cu camere zugrăvite în culori vii, așternuturi de pat din bumbac egiptean și covoare din secolul al XXI-lea.

– Am mai discutat despre asta, zice Lucinda. În doi ani, totul, inclusiv aceste costuri de marketing, se vor amortiza.

El oftează zgomotos și își trece mâna prin păr.

– Îmi place numele, dar cum arată logoul? întreabă ea.

– Ei bine, zic eu, simțindu-mă caraghios fiindcă trebuie să-mi descriu desenele în loc să le arăt. Am folosit culorile din noile camere. Gri-închis, turcoaz și fucsia. Se combină foarte bine. Cuvântul „Vista" este scris cu litere de tipar fucsia, iar „Boutique Hotel" apare scris dedesubt, cu cenușiu. Am folosit culoarea turcoaz ca să le subliniez, pentru a reda valurile, care simbolizează priveliștea.

Observ privirile nedumerite de pe fețele lor. Până și mie mi-e greu să înțeleg descrierea, deși am imaginea înaintea ochilor.

Linz își vâră mâna în geantă și scoate la iveală o pungă plină cu carioci. Se apropie agale de panoul de lângă mine.

– Am văzut desenele lui Abi săptămâna trecută, zice ea. Arată cam așa.

În două minute, reușește să facă o schiță aproape exactă a desenelor mele.

– OK, zice Lucinda. Cred că e în regulă. Ne vei trimite desenele azi?

– Da, răspund, sperând ca Adam sau Greg să le găsească. Cei de la departamentul IT se ocupă de problemă chiar acum. Sper să vă pot trimite ceva până veți ajunge la hotel.

– Minunat! zice ea, încuviințând din cap.

– Bravo, Linz! zice Rick, bătând-o ușor pe spate când ea își reia locul.

– Asta-i tot? Schimbăm numele, pur și simplu? În baza unei schițe făcută cu cariocile? zice Thomas.

– Da, răspunde Lucinda.

Discuția pare încheiată. Nu mai există niciun dubiu despre cine este cocoșul în familie.

– După ce veți vedea desenele și le veți aproba sau modifica, i le vom da lui Giles ca să înceapă proiectarea paginii web, iar Abi se va ocupa de broșuri.

Rick se uită la mine de parcă s-ar îndoi că aș fi capabilă să fac față.

– Categoric, spun eu.

– Da, zice Rick, printre dinți. Îl vom trimite pe fotograful nostru să facă niște poze cu noile camere și cu priveliștea, iar dumneavoastră ne puteți furniza un text pe care doriți să îl folosiți. Am subliniat câteva cuvinte-cheie din prezentarea proiectului, pe care să le încorporați în text.

Îi întinde o foaie de hârtie Lucindei, care o ia, încuviințând din cap.

– Perfect. Se pare că suntem pe drumul cel bun. Abia aștept să văd logoul. Păcat că există probleme cu sistemul, zice ea, zâmbindu-mi discret.

– Nu-i așa? spun eu, privind-o în ochi pe Linz.

Ce coincidență că s-a aflat azi aici, cu cariocile și schița ei, ca să salveze situația! Îmi amintesc că a venit săptămâna trecută și s-a uitat peste umărul meu, punându-mi tot felul de întrebări despre culori. Acum mă întreb dacă a fost într-adevăr o chestie nevinovată.

Ne luăm rămas-bun de la Lucinda și de la Thomas, apoi Rick îi conduce afară din sala de ședințe.

– Abi, așteaptă aici! îmi zice el printre dinți, apoi iese.

Linz își strânge cariocile și le vâră în geantă, apoi și-o așază pe umăr.

– I se poate întâmpla oricui să aibă probleme cu sistemul, zice ea, cu o expresie compătimitoare întipărită pe față.

– Da, e ciudat că toate fișierele mele au fost șterse.

– Șterse? repetă ea șocată.

Nu mi-am dat seama că este o actriță atât de bună.

– Da, au dispărut toate.

– Ești sigură că nu au fost salvate în alt fișier?

Îmi place că toată lumea mă crede o tâmpită care ar fi făcut acest lucru sau căreia nu i-ar fi trecut prin cap să verifice asta de la început.

– Da, sunt sigură că au fost șterse din sistem. Noroc că cei de la departamentul IT le vor putea recupera din sistemul de rezervă de vineri seara.

– Mare noroc! zice ea. Păcat că nu ai reușit să le obții înainte de ședință.

Zâmbăreața Linz are din nou acel aer infatuat.

– Da. Mă bucur că ai avut cariocile la tine.

Ea ridică din umeri.

– M-am gândit să-ți dau o mână de ajutor. Mă duc să-mi iau o cafea. Vrei să-ți pun și ție una pe birou? S-ar putea să ai nevoie după ce Rick va termina cu tine.

– Nu, mulțumesc, zic eu, din ce în ce mai convinsă că ea este vinovată pentru incidentul cu fișierele. Îmi voi lua eu una mai târziu.

Ea pleacă zâmbind, unduindu-și șoldurile.

Văd prin ușa de sticlă cum dă peste Rick, iar el îi mângâie brațul, ca și când ar felicita-o.

– Deci, Abi, ce naiba s-a întâmplat? mă întreabă el când intră în sala de ședințe.

E ca și când și-ar fi lăsat buna dispoziție afară, cu Linz. Este foarte furios, iar eu habar n-am cum voi scăpa din această situație.

Ziua mea începuse atât de bine. Eram fericită pentru că escaladasem muntele Snowdon și nerăbdătoare să îi impresionez pe clienții mei. Și-acum, uite în ce situație neplăcută mă aflu. Rick pare pregătit să mă arunce în gura lupilor, iar clienții cred, probabil, că sunt o idioată incompetentă. Singurul motiv pentru care nu am dat-o în bară complet este acela că am fost salvată de cineva care se transformă rapid în concurenta mea din birou.

Inspir adânc înainte să îmi încep discursul despre fișierele pierdute. Seamănă cu o scuză de genul: „mi-a mâncat câinele tema". Tocmai începusem să intru pe făgașul normal la serviciu, după scrisoarea disciplinară referitoare la munca de acasă și după incidentul cu stickul de memorie, apoi apăruse un alt lucru care să-mi pună piedică. Nu e ca și când aș avea alți clienți pe care să îi scot ca prin magie din mânecă și care să mă ajute să reintru în grațiile șefului meu.

Este numai vina mea. Ar fi trebuit să fiu mai organizată și să îmi listez proiectul în această dimineață, în loc să fi pierdut vremea pe Facebook. Trebuie să las lista și pe Joseph pe locul doi. De acum înainte, prioritatea mea va fi munca.

Capitolul 20

O săptămână și șase zile până la coborârea în rapel. Nici măcar nu mă pot bucura că voi bifa două lucruri de pe listă în acest weekend, întrucât, pe măsură ce le bifez, sunt tot mai aproape de momentul în care voi atârna de o frânghie.

– Și habar nu ai unde-au dispărut? mă întreabă Ben, expirând printre dinți.

– Nici cea mai vagă idee. Noroc cu IT-iștii și cu sistemul lor de salvare. Mă bucur că am rămas la birou mai târziu decât Linz vineri seara, pentru că, dacă le-ar fi șters înainte de momentul salvării, aș fi fost nevoită să o iau de la zero și aș fi avut probleme și mai mari cu Rick și cu clienții fiindcă nu le-am prezentat proiectul la timp.

Trenul care străbate ținutul West Sussex începe să încetinească, semnalând că se apropie de gara noastră.

– Ești sigură că Linz a făcut-o? mă întreabă el.

– Categoric. Am urmărit-o tot restul săptămânii, iar ea se uită la mine și îmi zâmbește sugestiv. Plus că stă agățată de Rick ca o iederă. E dezgustător.

– Lui i-ai spus despre bănuiala ta? mă întreabă Sian.

Îmi ridic privirea, surprinsă pentru o clipă că participă la conversație. Nu credeam că este atentă. De când ne-am întâlnit cu Ben și cu Pete în gară, nu a mai avut ochi și urechi decât pentru Pete. Aproape uitasem că sunt și ei cu noi.

– Nu. Şi aşa m-am simţit destul de prost că am pierdut fişierele. N-am vrut să risc să o mai şi acuz pe preferata lui.

– Ce-ai de gând să faci? mă întreabă Ben.

– Nu ştiu. Acum sunt foarte grijulie şi salvez totul atât în contul meu personal Dropbox, cât şi în fişierul biroului. Nu pot face mare lucru. N-am cum să dovedesc cine e de vină.

– IT-iştii nu-ţi pot spune cine ţi-a şters fişierele? Credeam că acest lucru este posibil în ziua de azi, zice Pete.

Nici măcar nu m-am gândit să le cer asta. M-am bucurat că au reuşit să găsească fişierele.

– Nu ştiu. Le-aş putea da un telefon luni.

Dacă aş putea dovedi că Linz este vinovată, deşi este puţin probabil să reuşesc, m-aş putea duce la Rick ca să-i explic ce s-a întâmplat de fapt.

Trenul se opreşte cu un scârţâit, iar noi coborâm rapid.

– De unde-a apărut ploaia asta? zic eu, dorindu-mi să-mi fi luat hanoracul în locul acestei jachete militare caraghioase, care nici nu-mi ţine de cald, nici nu este impermeabilă.

Zilele trecute transpirasem în timpul cursei „Race for Life", nefiind neobişnuit de cald pentru aprilie, iar azi, când ne-am dori să ne simţim ca şi când am fi la Mediterană, plouă cu găleata. Afurisită vreme!

Pete începe să cânte *Why Does it Always Rain on Me?*[1], iar Sian chicoteşte.

– Aşteptăm să se oprească ploaia? întreabă Ben. Pare să fie una trecătoare, iar până la podgorie mai avem de mers aproximativ o jumătate de oră.

– Ce-ar fi să luăm un taxi? întreabă Sian.

– Măcar aşa nu ne vom uda, zic eu. Dar cred că trebuie să străbatem pe jos o bună parte din podgorie până să ajungem în locul

[1] De ce mă plouă mereu? (n.tr.)

unde are loc degustarea. Uite un pub! Ce-ar fi să bem ceva și să așteptăm să se oprească ploaia?

Locul pare drăguț și are un aer rural și îmbietor. Este una dintre acele clădiri strâmbe, de un alb spălăcit, cu acoperiș de stuf.

– Mie mi se pare o idee bună. Nu cred că m-am uscat încă de săptămâna trecută, zice Pete.

El și Sian se iau de braț și traversează în fugă strada care desparte gara de pub.

– Pare că se înțeleg, spune Ben și mă privește ridicând o sprânceană.

– Ei bine, ai ratat încălzirea de duminica trecută.

El dă încet din cap.

– Îmi cer scuze în legătură cu asta. Habar n-aveam că Tammy își va face apariția și chiar a trebuit să-i vorbesc, așa că nu am putut să nu merg cu ea.

– E în regulă, zic eu, fluturându-mi mâna ca și când nu m-ar deranja deloc. Să mergem!

Ieșim cu pași repezi din gară și traversăm strada în fugă.

Împing ușa grea ca să intru în pub, iar Sian mă întreabă ce vreau să beau.

Privesc în jurul meu. Este exact cum mi-am imaginat când l-am văzut din exterior. Șemineul se află într-o parte a încăperii, iar grinzile joase din lemn sunt decorate cu potcoave de cai și stacane.

– Un pahar de gin tonic.

Nu pare a fi genul de pub în care să bei vin, iar la bere am renunțat de mult.

Caut din priviri o masă unde să ne așezăm. Nu este foarte aglomerat. Sunt doar câțiva oameni strânși în jurul meselor de lângă foc. Zăresc un loc confortabil în spate. E o masă rotundă și mare, înconjurată de o bancă din lemn, pe care sunt așezate perne.

– Aici e perfect, zice Sian, înconjurând masa.

Pete se înghesuie lângă ea. Eu ocolesc masa și mă așez lângă ea, iar Ben, lângă mine.

– Hai, noroc! zice Pete și ciocnim paharele.

– E drăguț aici, spune Sian, privind în jurul ei.

– Am mai fost prin aceste locuri, spune Pete. Când m-am plimbat prin South Downs. În sat mai există câteva cârciumi, la fel de ciudate. E un sat cu mulți drumeți.

Eu sorb din băutură și simt cum alunecă plăcut pe gât în jos.

– Păcat că nu am venit să batem cârciumile din sat, ci să degustăm vin, zic eu.

Mă și văd bând gin tonic în alte cârciumi sau mâncând cartofi prăjiți și plăcintă de casă. Ca să fiu sinceră, nu mă încântă ideea de a-mi plimba vinul prin gură, pentru ca apoi să-l scuip, încercând să mă prefac că simt gustul de pin sau de mure.

– Trebuie să termini cumva lista, zice Ben.

Ah, da, lista. Totul se rezumă la listă. Are dreptate. Poate că pe Joseph nu îl vor impresiona niște poze cu mine într-o cârciumă, unde s-ar aștepta, probabil, să mă vadă, însă o plimbare prin podgorie, degustând vinuri, cu câteva butoaie în spatele meu, cu siguranță îl va impresiona. Doar că eu mi-am imaginat niște podgorii franțuzești, scăldate în lumina soarelui dogoritor. Nu cred că o plimbare la țară prin ploaie, printr-o podgorie învăluită în ceață ar avea același efect.

– M-am gândit la tine săptămâna asta, zice Ben.

Sian și Pete sunt absorbiți de jocul *Mastermind*.

– Serios?

– Da. Am primit un e-mail referitor la o cursă *colour run* care se ține în Brighton și m-am gândit că poate tu și Sian ați vrea să vă înscrieți. Știu că ai bifat deja cursa de alergare, dar acestea sunt destul de amuzante. M-am gândit că poate, după alergarea de ieri, ai prins acest virus.

După cum o dovedește și nasul meu roșu precum cel al lui Rudolf, renul, singurul lucru pe care l-am prins ieri au fost razele soarelui. Am fost convinsă în timp ce alergam că voi face un

infarct. Pe la sfârșitul cursei, am ajuns să merg doar în pas alert, dar până și acest lucru mi s-a părut dificil. Nu mai vreau să mă supun din nou unui asemenea chin, mai ales dacă nu este vorba despre vreo listă.

– Ce înseamnă „colour run"? întreb eu din politețe.

– Oh, este un soi de cursă în care toți participanții sunt îmbrăcați în alb și, pe parcursul ei, alți oameni aruncă cu pudră colorată spre tine.

– Am înțeles, zic eu, gândindu-mă că este unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am auzit vreodată.

Nu numai că trebuie să treci prin chinul alergării, mai trebuie să suporți și chestii care sunt aruncate spre tine.

– A fost amuzant când am participat și eu. Ajungi cu totul acoperit de culori, iar muzica bună răsună de pretutindeni. Atmosfera este electrizantă și abia dacă îți dai seama că ai alergat. M-am gândit că îți va plăcea.

– Hm!

Nu sunt prea convinsă.

– Îți voi trimite e-mailul, pentru orice eventualitate, zice el, ridicând din umeri.

Sunt puțin dezamăgită că a sugerat să particip împreună cu Sian, și nu cu el. Chiar mi se pare că, odată ce voi termina lista, nu ne vom mai vedea deloc.

– Mai vreți ceva de băut? întreabă Pete, ridicându-se în picioare.

– Nu refuz, răspunde Ben. Mai plouă?

Pete se apleacă peste marginea separeului.

– Așa pare.

– OK, atunci mai vreau o halbă de bere.

– Iar eu încă un pahar de gin tonic, adaug privindu-mi paharul aproape gol.

– Te ajut, zice Sian, ridicându-se în picioare ca să îl însoțească pe Pete.

– Nu cred că berea asta îmi pregăteşte cerul gurii pentru degustarea de vin, zice Ben.

– De parc-ai fi vreun mare expert.

– Te anunţ că sunt un degustător de vinuri extraordinar.

– Sigur că da, zic eu râzând.

Ştiu că nu am ieşit prea des cu Ben la un pahar, însă nu l-am auzit niciodată vorbind despre vin. Nu l-am văzut bând altceva decât bere.

– Da, în facultate eram expert.

– Aha.

– Da, locuiam lângă Netto. Cred că am gustat toate vinurile care costau mai puţin de patru lire. Pot face diferenţa între vinul bun de băut şi cel care este oţet.

– Pare o treabă sofisticată, zic eu.

Nu vreau să-i spun că eu nu mă pricep deloc. Aleg în continuare vinul în funcţie de ofertele speciale.

– Să fiu sinceră, deşi beau mult vin şi în ciuda faptului că Joseph a încercat să mă educe, nu prea am habar despre ce vorbesc. De obicei, aleg Pinot Grigio dacă vreau să beau vin alb şi Shiraz dacă vreau vin roşu.

Măcar le pot pronunţa numele, spre deosebire de Chianti...

– S-ar putea să fii mai pricepută decât mine. Odată, o fostă iubită m-a certat pentru că i-am turnat vin în cană şi de atunci am avut mare grijă.

– N-ai auzit că există pahare? îl întreb râzând.

– Ba da, dar în timpul facultăţii am locuit împreună cu alţi patru tipi. Nu aveam deloc pahare de vin. Ea nu a fost impresionată şi a refuzat să bea. Serios acum, care este diferenţa dintre o cană şi un pahar?

– Pare să fi fost greu de satisfăcut, zic eu, dând din cap.

– Mda, cana mi-a făcut, probabil, o favoare.

– Trebuie să recunosc că n-am băut niciodată vin din cană.

– Atunci, n-ai trăit. I-am oferit sticla ca să bea direct din ea, dar nici așa nu a fost mulțumită.

– Nici chestia asta nu am făcut-o.

– Și spui că ai fost la facultate? Lucrurile trebuie să fi stat diferit la facultatea unde ai fost tu față de cea la care am fost eu. Am băut alcool din orice recipient care nu a lâncezit în chiuvetă mai mult de o săptămână. Odată, am băut tărie din suporturi pentru ouă și bere dintr-o cratiță.

– Noi n-am făcut așa ceva în casă. Aveam mașină de spălat vase.

– Poftim? Ați trișat. Ați trăit în lux?

– Nu, doar că ne-a plăcut mai mult curățenia decât vouă, probabil. Îmi amintesc că am fost în casele în care locuiau niște băieți pe care îi cunoșteam. Arătau dezgustător. Mă rugam să nu fiu nevoită să merg la toaletă. Erau mai mizerabile decât cele din campingurile unde mergeam în copilărie.

Ben râde cu poftă.

– Da, îmi amintesc că mama venea în vizită o dată pe lună și își aducea mănușile pentru menaj. Sunt aproape sigur că, odată, și-a pus pe față o mască chirurgicală.

Mi-o imaginez pe mama lui punându-și un șorț cu flori și trăgându-și pe mâini mănușile pentru menaj înainte să înfrunte necunoscutul.

– Pare a fi cea mai bună mamă din lume.

– Categoric. Niciunul dintre noi nu știa la ce folosește înălbitorul. Cred că așa am scăpat de dizenterie sau de alte boli îngrozitoare.

– Mama ta vine și acum să-ți facă ordine în casă?

N-am fost niciodată acasă la Ben. Știu că locuiește deasupra magazinului, însă nu cred că locuința lui seamănă cu cea de burlac a lui Joseph. Deși Ben nu mai este de mult student, încă mi-l imaginez trăind ca și cum ar fi. Parcă văd vasele adunate în chiuvetă și pardoseala plină de piese uleioase de bicicletă. Sunt sigură că mama lui vine în vizită la câteva săptămâni ca să se ocupe de curățenie.

– A murit acum câțiva ani, așa că... nu.

– Of, Doamne! Ben, îmi pare rău, zic eu. Zâmbetul îmi dispare brusc de pe față și devin extrem de serioasă. N-am vrut să fiu indiscretă.

– N-ai fost și nici nu aveai de unde să știi. Și-apoi, sunt bine. Pot să vorbesc despre asta fără să mă întristez. Mă rog, de cele mai multe ori.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb eu, nefiind sigură că el va dori să mai vorbească despre asta.

Mă bucur că ne aflăm într-un separeu, departe de zumzetul și de agitația din cârciumă, întrucât conversația noastră s-a transformat brusc într-una intimă.

– A avut o tumoare pe creier. S-a întâmplat totul destul de brusc, deși cred că simptomele apăruseră mai demult, doar că nu ne-am dat noi seama. A urmat un tratament, iar doctorii au crezut că s-a vindecat, apoi boala a recidivat mai agresiv și nu s-a mai putut face nimic.

– E îngrozitor.

Îmi întind mâna și îi mângâi brațul.

– A fost îngrozitor, cu siguranță, însă ea știa că va muri. Cu câteva săptămâni înainte, ne-am dus în Lake District, la cabana ei preferată și am stat acolo două săptămâni. Obișnuiam să mergem acolo când eram copil. Am jucat jocuri de societate, i-am citit, am petrecut timpul pe malul lacului... A fost cea mai frumoasă perioadă petrecută în familie. Așa mi-o amintesc, stând pe puntea unei bărci în ploaia torențială, învelită în impermeabil și chicotind. Niciodată n-a părut mai fericită.

Îi zâmbesc lui Ben, însă mi se rupe sufletul. Este una dintre acele temeri groaznice pe care le ai când devii adult. Știi că părinții tăi se apropie de moarte și nu poți să faci nimic în această privință.

Eu nu-mi pot imagina viața fără părinții mei. Deși mă scot din minți și nu avem o relație foarte strânsă, îmi place să cred că le voi auzi vocea la capătul firului, dacă voi avea nevoie de ei.

– Sunt norocos că îl mai am pe tata. A fost foarte afectat când a murit mama. Au format un cuplu încă din adolescență și s-au iubit cu adevărat, știi?

Nu-mi pot imagina durerea pe care o simți atunci când îți pierzi sufletul-pereche.

– Ne vedem des, fiindcă mă ajută cu magazinul o dată pe săptămână.

– Ce frumos! Locuiește în zonă?

Cu cât vorbesc mai mult cu Ben, cu atât îmi dau seama mai tare cât de puține lucruri știu despre el. Am petrecut atâta vreme împreună, și totuși nu am știut nimic despre mama lui sau despre faptul că tatăl lui îl ajută cu magazinul. Acest lucru mă face să realizez cât de egoistă am fost, vorbind doar despre mine și despre problemele mele amoroase.

– Locuiește în Winchester, deci aproape. Ia trenul și vine să-și petreacă ziua cu mine. De obicei, mergem să mâncăm ceva, apoi urmărim un meci de fotbal la televizor, iar seara se întoarce acasă.

– Ce frumos!

– Da. Scuze, n-am vrut să te întristez, zice el, apoi tușește. Ar trebui să vorbim despre ceva mai vesel. Cum ar fi emisiunile pentru copii sau excursia la Paris.

Se uită la mine și văd că e în continuare încruntat. Pare atât de vulnerabil, încât îmi vine să-l strâng în brațe și să-i spun că totul va fi bine. Îmi țin în continuare mâna pe brațul lui și îmi doresc cu disperare să îl trag către mine.

În mintea mea se produce un declic și îmi amintesc conversația pe care am avut-o cu Giles despre relația lui Ben cu Tammy, când mi-a spus că mama lui a fost unul dintre motivele pentru care Ben nu voia să se implice în relații.

– Iubirea dintre părinții tăi, zic eu. La asta te-ai referit când ai spus că pe cât de mult iubești o persoană, pe atât vei suferi?

Totul începe să aibă sens acum. Povestea de dragoste și suferința nu au fost ale lui, ci ale părinților lui.

– E greu să vezi ce face suferința din dragoste dintr-un om și să mergi în continuare în căutarea ei.

Vorbele i se opresc în gât și, pentru o fracțiune de secundă, mi se pare că va începe să plângă.

Privirile noastre se întâlnesc, iar eu mă uit la el ca și când aș vrea să-i arăt cât de mult m-a emoționat discuția noastră. Aș dori să îl pot îmbrățișa ca să îl liniștesc.

– Poftim! zice Sian, dând buzna în separeu.

Eu îmi iau mâna de pe brațul lui Ben și ne îndepărtăm.

Pete o urmează îndeaproape și așază o halbă de bere în fața lui Ben.

– Mulțumesc, zic eu, îmbujorându-mă.

Sian se uită când la mine, când la Ben, ca și când ar simți că a întrerupt ceva. Ezită o clipă înainte să se așeze.

– Ploaia asta nu pare să se oprească prea curând, zice Pete, așezându-se, fără să observe schimbarea de atmosferă.

– De fapt, dacă nu vă deranjează, propun să rămânem aici, zic eu, privindu-i încordată pe ceilalți.

După discuția cu Ben, nu prea mai am chef să fac pe snoaba și să mă prefac că vreau să degust vinuri. Simt că încep, în sfârșit, să îl înțeleg și vreau să aflu mai multe.

– Mie-mi convine, zice Sian.

Nu cred că îi pasă prea mult câtă vreme Pete se află prin preajmă. Și așa vizita la podgorie a fost mai mult o scuză ca să îl revadă pe el.

– Și mie, spune Pete. Nu vreau să stau în ploaie și weekendul acesta. Am putea bate cârciumile din sat. Sunt la cinci minute de mers pe jos unele de altele.

– O idee minunată! zic eu.

– Revanșa? întreabă Sian, uitându-se le Pete și împingând spre el tabla de joc.

– Ești sigură că nu vrei să mergem să degustăm vinuri? mă întreabă Ben, în timp ce Pete și Sian încep jocul.

– Sunt sigură. O pot face în altă zi.

Partea din mine obsedată de listă începe să se agite și să se gândească la program, însă nu-mi pasă de ea în acest moment. În viață există lucruri mai importante.

– După toate confesiunile referitoare la viața de student, îmi dau seama că nu îi duci dorul.

– Deloc. Știu însă că încerci să bifezi cât mai repede lista.

Ben știe că nu i-am spus lui Sian despre Joseph și aluzia subtilă pe care a făcut-o el.

– N-are importanță, răspund eu. Cred că o pot înlocui cu cârciumile de la țară.

E o treabă aproape la fel de aventuroasă ca și degustarea de vinuri, corect? Eu și Joseph nu am făcut niciodată asta împreună.

– Poate ar trebui să îți reorganizezi lista mai des sau să mai adaugi lucruri acolo.

Știu că vorbim codificat, însă mi-aș dori să nu amintim despre asta în prezența lui Sian. Mă simt foarte vinovată fiindcă Ben știe lucruri pe care cea mai bună prietenă a mea nu le știe. Mi se frânge inima că țin acest mare secret față de ea.

– Cred că o voi face într-o bună zi, însă pentru moment sunt mulțumită cu ce fac acum.

– Înțeleg, zice Ben, încuviințând din cap.

– Trebuie să recunosc însă că este plăcut să fac ceva spontan. Am senzația că, în ultimul timp, viața mea a fost atât de planificată – iar toate weekendurile ocupate cu lista și, înainte, cu Joseph –, încât nu mă deranjează să renunț la o provocare. Când ieșeam cu Joseph, lui îi plăcea să organizeze totul. Nu că ar fi fost un lucru rău, pentru că sunt genul de persoană care trebuie mereu împinsă de la spate, după cum probabil ai observat. Uneori însă, e bine să faci și lucruri spontane.

Îi arunc lui Ben o privire întrebătoare.

– Sper că n-ai de gând să spui că cele mai frumoase amintiri au legătură cu spontaneitatea?

– N-aveam de gând să spun asta, zice Ben râzând. Cu toate că, dacă mă gândesc mai bine, acele excursii spontane cu cortul în pustietate...

El și excursiile lui afurisite cu cortul.

– Serios vorbind, odată ce vei termina cu lista, va trebui să începi să faci astfel de lucruri.

Are dreptate. Această listă mi-a deschis ochii și m-a făcut să realizez ce am ratat și ce aș fi putut trăi în toți acești ani.

Toată discuția noastră despre sfârșitul listei mă face să mă agit. Dacă voi schimba în mod oficial degustarea de vinuri cu cârciumile din sat, atunci nu îmi vor mai rămâne decât Parisul și coborârea în rapel. Dar dacă voi termina lista și nu voi fi din nou împreună cu Joseph? Știu că nu va fi fost în zadar, însă mă voi afla în aceeași situație în care mă aflu acum. Singură. Și nu îl voi mai avea nici pe Ben, cu care să-mi petrec timpul.

Nu sunt pregătită încă să mă gândesc la asta.

– După ce ai dormit la pensiune, poți să afirmi sincer că ai fi preferat să rămâi la cabană? îl întreb eu, schimbând subiectul.

– Sincer? El își trece mâna prin părul dezordonat. Da, aș fi preferat să rămân la cabană. Cu toate că la pensiune am avut o cameră cu baie, care aproape că m-a convertit. Dușul era prevăzut cu jeturi de apă care îți făceau masaj la spate, iar apa era caldă.

– Ești sigur că nu a fost mai bine decât la cabană?

Ben încuviințează din cap, însă eu nu sunt prea convinsă.

Un lucru știu sigur: dacă aș fi iubita lui, n-aș fi prea încântată să îl aud vorbind astfel. Știu că el le este loial prietenilor lui și că s-a simțit prost fiindcă a trebuit să renunțe la ei, dar mi-ar plăcea să cred că, dacă mi-aș surprinde iubitul astfel, ar fi foarte fericit să mă vadă.

Brusc, îmi dau seama că la celălalt capăt al mesei s-a așternut liniștea, iar când mă întorc, îi văd pe Sian și pe Pete sărutându-se.

Îi fac semn cu capul lui Ben, iar el își ridică sprâncenele.

– Mergem? îl întreb în șoaptă, iar el încuviințează din cap.

Ne furișăm de la masă cât de repede putem, însă cei doi porumbei nu par să observe.

– Jucăm *Darts*? mă întreabă Ben, arătând spre ținta din colț.

– De ce nu?

Se pare că nu vom putea pleca prea curând. Este prima oară când Sian pune mâna pe un tip, iar eu rămân cu prietenul acestuia pe cap și nu mă deranjează acest lucru. Există o mulțime de variante mult mai neplăcute de a-mi petrece după-amiaza decât împreună cu Ben într-o cârciumă. Mai ales acum, când încep, în sfârșit, să îl cunosc.

Capitolul 21

O săptămână, patru zile şi, după ziua de azi, nicio provocare de organizat. Ar fi bine să găsesc o scuză, şi asta cât mai repede.

– Nu cred că am fost vreodată mai încântată să mă ridic din pat la o oră atât de imposibilă, zic eu, în timp ce urcăm în tren.

Simt din nou fluturi în stomac, ca atunci când mergeam în excursiile cu şcoala. Este sentimentul acela de a te lăsa în voia sorţii într-un mediu necunoscut, nerăbdător să vezi ce se va întâmpla.

– Mie îmi plac dimineţile, doar mă ştii.

Înainte să îl cunosc pe Ben, credeam că este un mit urban faptul că toată lumea preferă să se trezească dimineaţa.

Ne găsim locurile – sunt două alăturate, fără măsuţă. Ne-am gândit că ar fi mai plăcut decât să purtăm conversaţii cu altcineva. Mi-e şi aşa suficient de greu să vorbesc cu Ben la ora şapte dimineaţa, darămite cu străinii.

Mă aşez pe locul de la geam şi privesc peronul gării. Nu-mi vine să cred că în câteva ore vom ajunge pe partea cealaltă, în „Gay Paree". Îmi frec palmele bucuroasă, iar Ben râde de mine.

– Ce e, nu mă pot bucura că plec la Paris?

– Ba da, doar că e prima oară când te văd bucuroasă că faci ceva de pe listă. Am crezut că voi fi nevoit să te trag jos din pat.

– Şi eu care ţi-am adus o cană de ceai...

O voce ne anunţă prin interfon că trenul va pleca în curând.

Ben își deschide rucsacul, iar eu pot să pun pariu că va scoate termosul cu ceai pe care să îl bem împreună cu produsele de patiserie pe care le-am cumpărat pentru drum, însă, spre surprinderea mea, el scoate o sticlă mică de *Veuve Clicquot*.

E un gest la care m-aș fi așteptat din partea lui Joseph, nu a lui Ben.

– M-am gândit că e genul acela de călătorie, zice el pe un ton aproape smerit, când realizez că mă holbez la el cu gura căscată.

– E un gest minunat.

El zâmbește, iar gropița aceea încântătoare îi apare în obraz.

– Am adus și niște suc de portocale, zice el, scoțând la iveală o sticlă de Tropicana și două pahare subțiri din plastic.

– Pahare de șampanie, zic eu râzând. Tu chiar vrei să sărbătorești, nu glumă!

– Păi, știu ce părere ai despre a bea vinul din cană, așa că m-am gândit că șampania servită dintr-un alt pahar decât unul subțire ar fi o blasfemie.

– Te-ai gândit bine, spun eu pe un ton afectat, apoi iau paharele de la Ben pentru ca el să destupe sticla.

Scoate dopul, apoi avem grijă să turnăm băutura în pahare, și nu pe hainele noastre, uitând să lăsăm loc pentru sucul de portocale.

– Asta e, zic eu, ridicând din umeri. Următorul pahar va fi un cocktail.

– Pentru Paris!

Ben își ridică paharul.

– Pentru Paris! repet eu.

Când îi surprind privirea, simt cum mă încălzesc pe interior.

– Pentru Paris, îngân eu din nou, luându-mi privirea de la el și încercând să rup vraja.

Sorb din șampanie și privesc pe geam când trenul pornește din loc.

– Am ajuns, zice Ben înghiontindu-mă.

Îmi ridic capul buimacă și încerc să-mi șterg subtil dâra de salivă strânsă în colțul gurii.

Judecând după rânjetul de pe fața lui, gestul meu nu a fost tocmai subtil.

– Cât am dormit? îl întreb, gândindu-mă că abia îmi amintesc când am trecut de Ashford.

Se pare că șampania și trezitul devreme au fost totuși prea mult pentru mine.

– Mai tot drumul. Noroc că mi-am luat tableta și mi-a ținut companie.

– Scuze, bolborosesc eu.

– Nu-ți face griji! Sunt sigur că Dave Gorman este mult mai interesant decât ai fi fost tu la această oră a dimineții.

– Au! zic eu, înghiontindu-l la rândul meu și netezindu-mi părul.

– Am ajuns în Gare du Nord.

– S-a zis cu ideea noastră de a planifica excursia în tren, zic eu, vârând în rucsac ghidul turistic pe care nici măcar nu l-am deschis.

– Putem improviza. Am rezervat doar biletele pentru Turnul Eiffel...

– Nu-mi spune când.

– Poftim?

Ne luăm lucrurile și ne îndreptăm spre ușa trenului.

– Nu-mi spune ora. Și așa sunt destul de panicată că vom urca în chestia aia – nu vreau să știu și momentul în care se va întâmpla asta. Prefer să mă las surprinsă, astfel nu voi avea timp să mă impacientez.

Ben își dă ochii peste cap în glumă.

– Bine. Cum vrei tu. Așa, în afară de misteriosul Turn Eiffel, ce altceva mai vrei să faci? Vrei să mergem și la Luvru? Pentru că, dacă e așa, atunci ar trebui să mergem acolo mai întâi.

– Nu neapărat. Am mai vizitat Luvrul, răspund eu, strângând din ochi. Oare greșesc? Știu că există o mulțime de tablouri minunate, dar aș prefera să mă bucur de celelalte plăceri pe care le oferă Parisul.

– Cum ar fi?

– Cafeaua și croasantele.

– În acest caz, să începem cu un mic dejun sănătos. Putem merge în Ile de la Cité, astfel vom putea bifa catedrala Notre-Dame și Sena în același timp. Există o mulțime de cafenele drăguțe și...

– ...și vom putea sta afară, pe acele scaune din fier, ca să privim trecătorii îmbrăcați elegant.

– Mda, eu voiam să spun că vom bea cafea și vom mânca niște croasante la supraprețț. Dar, sigur, versiunea ta sună mai bine.

După o jumătate de oră, ne aflăm în La Place Daupine, o piață drăguță, mărginită de copaci și înconjurată de clădiri cu arhitectură tipic pariziană, prevăzute cu cafenele la parter.

Totul este așa cum mi-am imaginat – scaune din fier, incomode și reci, meniuri excesiv de scumpe pentru turiști și chelneri nerăbdători, care râd de abilitățile mele lingvistice –, însă eu sunt încântată.

Chelnerul ne aduce ceștile de *café crème* și sandviciul *croque madame* pe care l-am comandat. Nu este un mic dejun tradițional, însă nu am putut rezista combinației de ou moale cu brânză.

Vremea ține cu noi, căci este o dimineață perfectă de primăvară – însorită, cu doar câțiva nori pe cer. În aer se simte totuși răcoarea, care mă face să îmi strâng pe lângă corp jacheta subțire și să-mi ridic mai sus, pe gât, eșarfa cu model floral.

M-am hotărât cu greu ce haine să-mi aleg pentru excursia de o zi în capitala modei. Într-un final, am ales o pereche de blugi *skinny*, un pulover cu dungi albastre și albe, jacheta militară și eșarfa cu imprimeuri florale, albastru cu roșu. În ceea ce privește încălțămintea, m-am hotărât la o pereche de tenișii Converse uzați, care nu se prea potrivesc cu ținuta. M-am gândit că vor fi mult mai comozi decât balerinii roșii, care au fost alegerea mea inițială.

– Să-ți fac o poză? mă întreabă Ben, luând aparatul de fotografiat tocmai în momentul în care mușc zdravăn din sandvici.

Încerc să zâmbesc, însă îmi imaginez că semăn cu un hamster cu obraji pufoși. Ben se uită prin obiectiv și se strâmbă.

– Poate-ar fi mai bine să aștept până termini.

– Cum? Nu sunt atrăgătoare când mănânc?

– Ești cea mai atrăgătoare fată din câte am văzut, răspunde el râzând.

Eu mă înroșesc puțin, deși știu că glumește.

– În regulă, hai să încercăm din nou, zic eu, ridicând ceașca de cafea ca să-mi ascund obrajii.

Ben ia din nou aparatul și începe să îmi facă poze.

– De aici mergem să vizităm catedrala Notre-Dame?

Îmi storc creierii ca să îmi amintesc povestea „Cocoșatului" din filmele Disney, însă mintea îmi este cam încețoșată.

– Da, nu e departe de aici. Apoi putem merge să vedem Primăria, o clădire cu adevărat impresionantă. Pe urmă vom lua metroul până pe Champs-Élysées și îți voi face poze la Arcul de Triumf.

– Ai făcut o listă destul de detaliată pentru o excursie improvizată.

Sorb din cafeaua delicioasă. Este exact ce-mi trebuie ca să mă dezmeticesc după puiul de somn pe care l-am tras în tren.

– Am răsfoit ghidul turistic în timp ce tu dormeai.

– Știam eu! exclam zâmbind. Îți place să lași impresia că ești un tip relaxat și spontan, când, de fapt, urmezi ghidurile turistice.

– Mă simt jignit, zice el, ducându-și mâna la piept. Ai insultat călătorul din mine.

– Dar am dreptate, nu?

Mijesc ochii de parcă aș vrea să-i scrutez sufletul.

– OK, recunosc. Ori de câte ori am cutreierat lumea, am luat cu mine biblia turiștilor, cunoscută și sub denumirea de *Lonely Planet*. Nu o urmez *ad literam*, însă este extrem de utilă dacă nu vrei să ratezi diverse chestii. Am învățat această lecție la 17 ani, când am străbătut Europa cu trenul. Nu am luat în considerare ghidul turistic, ci am citit despre anumite locuri doar după ce am părăsit orașul. Am ratat multe obiective hoinărind pe străzi și încercând să

mă bucur de atmosferă. Acum încerc să fac puțin din amândouă – să cutreier străzile și să vizitez atracțiile turistice. De obicei, nu sunt celebre degeaba.

– Presupun că ai dreptate, zic eu, bucurându-mă în tăcere că Ben a preluat inițiativa.

Întrucât nu vom sta în Paris prea mult și fiindcă este greu să vizitezi orașul într-o singură zi, mă bucur că Ben va face pe ghidul – astfel, vom putea vedea și alte lucruri în afară de cafenele. Eu, probabil, așa mi-aș fi petrecut ziua.

După ce terminăm și îi plătim chelnerului morocănos, o luăm de-a lungul Senei înspre catedrala Notre-Dame.

Mă simt de parcă m-aș plimba într-un peisaj dintr-o carte poștală; totul, de la vreme și până la priveliște, arată perfect. Mă întorc către Ben și, pentru o secundă, îmi vine să-l iau de mână și să ne plimbăm legănându-ne brațele. Pare a fi scenariul potrivit. Știu că Parisul este considerat orașul iubirii, însă nu m-am așteptat să fiu atât de sentimentală în compania lui Ben. Poate că, atunci când voi fi din nou cu Joseph, ar trebui să venim la Paris, ținând cont că orașul are acest efect asupra mea.

– Ce zici de-o poză? propun eu, când îmi dau seama că avem fundalul perfect.

Pe malul celălalt al Senei se zăresc Turnul Eiffel și alte clădiri pariziene emblematice.

– OK, zice Ben, scoțându-și aparatul de fotografiat și făcând un pas în spate.

– Nu, trebuie să apari și tu în poză. Bănuiesc că ai brațele suficient de lungi ca să faci un *selfie*.

– Vrei să spui că sunt deșirat?

– Nu, doar că le ai puțin mai lungi decât ale mele, răspund eu chicotind.

Ben aruncă o privire în spate, ca să analizeze calitatea privelиștii, apoi mă postează lângă balustrada din beton înainte să vină lângă mine.

– Cred că trebuie să ne mai apropiem, zice el, așezându-și brațul în jurul meu și întinzându-l pe cel cu care ține aparatul de fotografiat.

Mă simt confortabil când mă cuibăresc lângă Ben. În loc să mă simt stânjenită că îi invadez spațiul personal, mi se pare un lucru firesc.

După ce face poza, rămânem îmbrățișați un minut, în timp ce verificăm ce a ieșit pe ecranul aparatului.

– Nu-i rău deloc, zic eu.

Chiar așa este. Nu numai că nu am bărbie dublă și cearcăne, dar sunt chiar drăguță. Ben arată... ei bine, arată ca Ben. Cu o claie de cârlionți și cu barba nerasă. Formăm un cuplu drăguț.

Ce e cu orașul acesta afurisit? Împrăștie cineva feromoni pe undeva?

– Așa, zice Ben, retrăgându-și brațul și tușind scurt, cumva stânjenit că am stat îmbrățișați mai mult decât era nevoie. Ar trebui, probabil, să îți fac o poză singură. Mă gândesc că nu vrei s-o postezi pe asta pe Facebook. Ar putea să-l inducă în eroare pe Joseph.

– Joseph, zic eu, încuviințând din cap.

Uitasem pentru un moment de el. Mintea mi-a rămas la îmbrățișare și la poza aceea.

– Deși... o poză cu noi doi s-ar putea să-l facă gelos.

Câteva poze cu mine și cu Ben, vizitând visători Parisul, l-ar putea stârni suficient de mult, încât să se întoarcă la mine.

– Mă îndoiesc că ar fi gelos pe mine, după cum mi l-ai descris.

O luăm agale pe malul râului. În ciuda faptului că suntem con tracronometru, niciunul din noi nu are chef să se grăbească.

– Cred că ar avea toate motivele să fie gelos pe tine, spun eu, fără să gândesc.

Orașul acesta mi-a intrat pe sub piele și, brusc, tot ce îmi doresc este să îl sărut. De unde și până unde? Este ca și când aș fi coborât din tren și m-ar fi săgetat, din întâmplare, Cupidon.

Simt că Ben mă privește și nu îndrăznesc să îmi întorc ochii spre el, în caz că se gândește și el la același lucru.

Încerc să mă concentrez asupra lui Joseph ca să îmi amintesc de ce am venit, la urma urmei, în acest oraș.

Ben nu spune nimic și, după un timp, simt că privește în altă parte.

– Oh! exclam eu fără să vreau, când îmi dau seama că am ajuns la catedrală.

Exact de asta aveam nevoie ca să îmi abat atenția de la gândurile nebunești cu privire la Ben, care mă fac să uit de Joseph.

– Habar n-am avut că este atât de impresionantă, zic eu, privind clădirea cu gura căscată, așa cum ar face orice turist.

Văd o mulțime de oameni mișunând de colo colo, făcând poze și întinzându-și gâturile ca să vadă mai bine, și nu mă pot abține să nu mă alătur lor.

– Când am fost aici cu școala, se făceau lucrări de restaurare, spun eu. Erau montate acele ecrane de pânză, care acopereau schelele și care descriau imaginea, însă nu se compară.

Încep să fac poze de parcă aș fi David Bailey. Sinceră să fiu, nu cred că am mai văzut vreodată așa ceva. Arhitectura este extraordinară.

Îmi întorc privirea spre Ben, care stă pe pavaj zâmbind.

– Ce-i?

Îmi dau părul după ureche, devenind brusc sfioasă.

– Nimic. Doar că e plăcut să te văd așa.

– Cum, fericită?

– Nu, încântată și pasionată de ceva.

– Ei bine, nu uita că m-ai văzut, probabil, în cele mai proaste momente ale mele, făcând lucruri pe care aș fi preferat să nu le fac. Pe când asta... asta mi se potrivește ca o mănușă. În facultate am urmat un curs de istoria arhitecturii și chiar îmi place ce văd.

– Deci și în interiorul tău există un mic tocilar.

– Ah, da, dar nu e îngropat prea adânc. În timpul facultății, nu știam dacă să aleg între istoria artei și grafică.

– Crezi că ai făcut alegerea corectă? mă întreabă Ben, în timp ce ocolim clădirea.

– Categoric. Am ştiut că am făcut cea mai bună alegere de îndată ce am început cursul. Îmi place că pot fi inventivă în fiecare zi la muncă. Nu cred că aş fi fost fericită acum să studiez creativita tea altcuiva.

– E plăcut să faci ceea ce-ţi place...

– Da, uit adesea cât de norocoasă sunt că fac exact ceea ce îmi place. Uneori nu iau în serios acest lucru.

– Cred că ne facem cu toţii puţin vinovaţi de asta.

– Ţie îţi place munca la magazin?

– Da.

– Ce-ai studiat în facultate?

Ben tuşeşte şi bolboroseşte ceva.

– Scuze, n-am auzit.

– Criminalistică.

– Criminalistică? Aşa, ca în CSI, chestii cu oameni în costume albe?

Ben încuviinţează din cap.

– Şi-ai ajuns la un magazin de biciclete? Cum aşa?

– În timpul facultăţii, am lucrat într-un magazin de biciclete specializat. Apoi m-am mutat în Portsmouth ca să încep masterul, însă, după câteva săptămâni, mi-am dat seama că nu e de mine. Am ajuns să lucrez o perioadă într-un centru telefonic şi, cu jumătate de normă, într-un magazin de biciclete. Într-o zi, proprietarul mi-a spus că ar vrea să-l vândă, iar eu mi-am zis că venise momentul.

– Uau! L-ai cumpărat, pur şi simplu?

– Îhî. Acum pare o nebunie, însă tipul nu s-a prea ocupat de el, aşa că nu a costat foarte mult. Am moştenit nişte bani de la bunicul şi, pentru că am avut un proiect de afaceri atractiv, am obţinut un împrumut de la bancă. Firește, acest lucru s-a întâmplat înainte de recesiune, când oricine putea obţine un împrumut.

– Este un lucru destul de impresionant chiar şi aşa.

– Ei bine, mi-a venit ideea să sprijin magazinul cu ajutorul comenzilor prin e-mail, care, de-a lungul anilor, l-au menţinut pe linia de plutire.

– Nu te-ai gândit să te ocupi doar de comenzile prin e-mail? Dacă acestea sunt cele care aduc bani?

Ben clatină din cap.

– Nu, mi-ar lipsi oamenii care intră în magazin. E de-a dreptul un sentiment de împlinire când vezi că un client își găsește bicicleta dorită.

– Ești un tip sentimental, nu-i așa?

– Categoric.

Ne privim o clipă în ochi, iar eu simt din nou că se întâmplă ceva între noi. Am impresia că nu are nicio legătură cu orașul și cu atmosfera romantică, ci doar cu bărbatul care stă în fața mea. Este ca și când m-aș uita la el pentru prima oară și l-aș vedea cu adevărat.

Nu îmi vine să cred că nu am observat niciodată cum îi strălucesc în lumină ochii căprui sau cum îi stau cârlionții, împrăștiați în toate direcțiile. Aduce cu Patrick Dempsey și, pentru prima oară, îl percep ca pe propriul meu McDreamy.

Oh, McDreamy, fie-i țărâna ușoară!

Îmi vine să-mi ridic mâna, să îi mângâi obrazul acoperit de barbă și să îi trag fața mai aproape de a mea. Și, mai mult decât orice, îmi doresc să îl sărut. Inspir adânc și mă întreb dacă sunt suficient de îndrăzneață, însă, înainte să am ocazia să mă conving, începe să îi sune telefonul.

Vraja se risipește, iar eu privesc în altă direcție în timp ce el scotocește după telefon prin rucsac.

– E Tammy, zice el, uitându-se la ecran.

Răspunde la telefon și se îndepărtează, luând-o spre râu, în timp ce eu îl privesc.

Mă simt ca o proastă. Vreau să sărut un bărbat care are iubită. Scutur din cap. Oi fi eu în cel mai romantic oraș din lume, dar nu trebuie să uit că sunt împreună cu iubitul altei femei.

Și nu este doar asta. Am venit aici ca să îl recâștig pe fostul meu iubit. Bărbatul care se presupune că este iubirea vieții mele. Nu e

momentul potrivit să mă las distrasă doar pentru că am lângă mine un tip drăguț.

Oftez și îmi ridic din nou privirea spre clădire și, brusc, îmi amintesc povestea iubirii neîmpărtășite a lui Quasimodo din *Cocoșatul de la Notre-Dame*. Este un semn de iubire blestemată, dacă există așa ceva, și o aducere-aminte că nu suntem meniți să fim împreună.

Mă uit la ceas. Am la dispoziție mai puțin de zece ore de petrecut cu Ben în Paris și voi fi nevoită să-mi țin sentimentele în frâu și să-mi amintesc că Joseph este bărbatul pe care mi-l doresc, nu Ben.

În timp ce el se apropie de mine, eu încerc să mă adun și să zâmbesc.

– Sunt pregătită pentru Champs-Élysées, spun eu.

Nimic nu omoară romantismul ca o sesiune de cumpărături.

– *On y va*, spune Ben.

Nu îmi dă explicații legate de conversația cu Tammy, iar eu nu îl întreb. Nu vreau să știu. El are iubită, iar eu sper să recâștig în curând inima fostului meu partener. Asta trebuie să țin minte. Încerc să blochez fanteziile romantice pe care mi le stârnește acest oraș.

Capitolul 22

Au mai rămas o săptămână şi patru zile până la coborârea în rapel, însă, mai întâi, am un alt „Turn al terorii" de cucerit.

Toată ziua m-am mirat cât de mic se întrezăreşte Turnul Eiffel la orizont. Pe oriunde ne-am plimbat în oraş, l-am zărit printre clădiri, fără să le domine aşa cum m-am aşteptat. Însă acum, când mă aflu sub el, mi se pare uriaş.

– Am ajuns, zice Ben.

– Da.

Parisul a reuşit să-mi distragă atenţia cu buticurile, patiseriile şi clădirile sale frumoase. Însă acum, când soarele începe să apună, a sosit momentul să urcăm în turn.

– Poate vom avea norocul să se înnopteze până când vom ajunge în vârf.

Nu ştiu de ce, dar aceste cuvinte mă fac să mă simt mai rău. Îmi doresc cu disperare să renunţ, însă nu prea pot, fiindcă Ben a făcut deja rezervările şi a plătit biletele.

Îmi ridic privirea spre dantela din metal. Pot vedea până sus, prin găuri. Acest lucru nu prea mă linişteşte.

– Eşti convins că e sigur? N-a fost construit ca o structură temporară pentru un bâlci?

– Este una dintre cele mai emblematice şi, probabil, cele mai vizitate atracţii turistice din lume. Sunt convins că este sigur.

Îmi ridic din nou privirea. Tot nu sunt convinsă. Încep să mă agit și simt că mi se face rău.

– Haide, Abi! Va fi un antrenament bun pentru Spinnaker.

Mușchii mi-au înțepenit de frică. Am încercat să nu mă gândesc la coborârea în rapel, însă acum, când mă aflu lângă acest turn, totul începe să mi se pară mult mai real.

– E mai înalt decât Spinnaker? îl întreb eu, neștiind ce răspuns mă va liniști.

– Da. Dar nu-ți face griji. Nu trebuie să urcăm foarte sus dacă nu vrei. Ne putem opri la unul dintre etajele de mai jos. Priveliștea este mai frumoasă cu cât urci mai mult, însă scopul este să urcăm și să bifezi acest lucru de pe listă, așa că nu e nevoie să urci până în vârf. Nu trebuie dacă nu vrei. Suntem lângă Turnul Eiffel și am vizitat restul Parisului într-o zi. Joseph nu a specificat ce trebuie făcut.

– Știu, zic eu, gândindu-mă că ar fi atât de ușor să n-o fac.

Aș putea face o poză chiar aici, sub arcade, și gata. Însă o parte din mine își dorește să urce. Vreau să-mi dovedesc că pot face asta. Frica de înălțimi m-a făcut mult timp să mă abțin. Dacă vreau să am cea mai mică șansă să cobor Turnul Spinnaker în mai puțin de două săptămâni, atunci trebuie să încerc măcar să mă obișnuiesc cu înălțimea.

Inspir adânc și privesc în ochii lui Ben.

– Hai s-o facem! îi zic pe un ton hotărât.

Ben zâmbește.

– Hai!

Se întoarce și se așază la rândul destinat biletelor rezervate și, în scurt timp, ne târșâim picioarele într-un șir de turiști, care așteaptă nerăbdători să urce în lift.

– Nu e târziu încă, îmi șoptește Ben când urcăm în lift.

Eu zâmbesc fără tragere de inimă. Mă încurajează atât de mult, încât nu cred că aș fi putut alege pe cineva mai potrivit împreună cu care să fac asta.

Liftul se pune în mișcare cu un scârțâit și ne ridică deasupra solului, numai Dumnezeu știe la câți metri. Sunt prea mulți ca să mă mai gândesc. Nu mai este cale de întoarcere acum.

Am hotărât să nu coborâm la primul etaj, fiindcă asta ar însemna nu numai să urc scările, când picioarele mă dor atât de tare de la plimbarea de azi, dar și să mă răzgândesc, renunțând să urc mai sus.

Uitându-mă la diagrama treptelor de jos, am hotărât că nu sunt suficient de curajoasă încât să urc până în vârful turnului. Când mă gândesc la înălțime și la liftul de sticlă care te duce sus, mi se înmoaie picioarele.

Când ajungem la etajul nostru, îi las pe ceilalți să coboare primii, după care cobor și eu încet. Fac o jumătate de metru, apoi mă opresc.

Mai întâi, mă lovește vântul, care îmi șuieră pe la urechi. Mi se pare mult mai frig aici, sus. Poate e o chestie psihologică. Sau poate că asfințitul a lăsat loc întunericului cât timp am stat noi la coadă să urcăm.

Parisul este învăluit în întuneric, cu luminițe pâlpâitoare care seamănă cu niște șiraguri uriașe de lumini feerice. Mi se taie respirația. Preț de un minut sunt atât de fermecată de priveliște, încât abia după un timp realizez cât de sus ne aflăm. Când o fac, mă dau în spate împleticindu-mă și mă îndepărtez cât pot de mult de margine.

– Ești bine? mă întreabă Ben.

Mă prinde de braț din instinct, iar eu îl prind cu ambele mâini, trăgându-l lângă mine.

– Este atât de frumos, zic eu în șoaptă.

Vocea îmi tremură de teamă.

– Nu-i așa? zice Ben, privind în jurul lui.

Știu că palmele îmi sunt transpirate și că mi-am înfipt, probabil, unghiile în brațele lui Ben, însă nu mi le pot mișca. El este colacul meu de salvare. Mă simt bine atâta vreme cât stau agățată de el.

– Să-ți fac o poză? mă întreabă el.

– Nu-mi pot da drumul, răspund eu, îngrozită de gândul că el se va mișca.

Ben își scoate aparatul de fotografiat și mă cuprinde cu brațul de talie, apoi mă întoarce cu blândețe. Își ridică celălalt braț și face din nou un *selfie* cu noi.

– Nu e ca și când am vedea ceva, zice el râzând. Fundalul din spatele nostru este negru.

– Deci am fi putut face o poză oriunde și apoi doar să ne prefacem că am urcat în Turnul Eiffel.

– Te-am lăsat să alegi.

– Știu. Sunt bine, de fapt.

– Cred că brațul meu este de altă părere.

Îi dau drumul automat, dar rămân lipită de el.

– Voi avea grijă de tine, zice el. E mult mai ușor așa decât să-mi sfâșii carnea cu unghiile.

Ben zâmbește, iar eu știu că glumește. În primul rând, hanoracul pe care îl poartă este prea gros ca să îi pot sfâșia pielea, însă mă gândesc că nu este deloc confortabil să fii prins ca într-o menghină.

– Vrei să vezi și restul priveliștii? mă întreabă Ben.

– Nu cred că pot urca mai sus, îi răspund sincer.

– Mă gândeam să ne plimbăm în jurul turnului.

Își lasă brațul jos, însă, înainte să apuc să intru în panică, mă ia de mână și mă conduce cu blândețe în jurul platformei.

– Numai să nu mă strângi prea tare. Nu pot conduce bicicleta doar cu o mână.

Eu chicotesc și încerc să nu-l strâng prea tare.

– Nu poți conduce bicicleta cu o singură mână? Eu cu siguranță pot.

– Abi, ciclista profesionistă!

Încerc să mă imaginez mergând pe bicicletă cu o singură mână și mă gândesc la cursul de ciclism profesionist pe care a trebuit să-l urmez la școală.

– Și când trebuie să semnalizezi?

Ben râde și se apleacă spre urechea mea.

– Am să-ți spun un secret. Pot merge pe bicicletă fără mâini. Dar te-aș ruga totuși să nu-mi strivești mâna.

– Uau, fără mâini! Ești eroul meu, glumesc eu și îmi înclin capul în joacă.

Ben se întoarce spre mine și mă prinde de cealaltă mână. Brusc, ne trezim față în față și ne legănăm mâinile în adierea vântului.

Acesta ar fi momentul perfect pentru un sărut, dacă s-ar întâmpla așa ceva. Este atât de romantic și de perfect, încât îmi vine să râd de ironia situației. Însă nu o fac. Îmi țin capul înclinat și îl privesc drept în ochi.

La naiba cu feromonii pe care îi emană orașul acesta. Mi se pare și mai rău acum.

– Vreți să vă fac o poză? ne întreabă zâmbind o americancă atunci când trece pe lângă noi. Sunteți atât de drăguți!

Zâmbesc și simt cum mă înroșesc.

– Ar fi minunat, zice Ben. Ar fi frumos să avem o poză în care eu nu par să am un braț de mutant.

– Rezemați-vă de balustradă! zice femeia, luând aparatul de fotografiat din mâna lui Ben.

Sunt pe punctul de a protesta, spunându-le că mă simt mai în siguranță în interiorul turnului, când Ben mă trage ușor în spate. Nici nu vreau să mă gândesc cât de aproape suntem de margine. Încep să tremur, însă el mă trage lângă el și mă cuprinde cu brațele.

– Zâmbiți! ne îndeamnă femeia.

Eu bolborosesc ceva, neștiind dacă are legătură cu faptul că sunt agitată pentru că mă aflu atât de aproape de margine sau atât de aproape de Ben.

Femeia face câteva poze, apoi, când pare mulțumită într-un final, ne întinde aparatul de fotografiat.

– Sunteți un cuplu fotogenic. Să aveți o ședere plăcută în continuare! zice ea înainte să se îndepărteze.

Încerc să îngân că nu formăm un cuplu, însă nu reușesc să rostesc cuvintele.

– Crezi că Joseph va fi suficient de gelos pe excursia ta acum? mă întreabă Ben, eliberându-mă din îmbrățișarea lui și conducându-mă în interiorul turnului, unde mă simt în siguranță.

Îmi dau seama pentru o clipă că nu m-am gândit la Joseph de când am urcat în turn, iar vraja se rupe atunci când realizez că nu se va întâmpla nimic romantic între mine și Ben. El o are pe Tammy, iar eu sper să îl recâștig pe Joseph. Indiferent ce simt acum, nu este real, fiindcă, de fapt, sunt fermecată de oraș. Sunt de vină toate acele comedii romantice pe care le-am vizionat și toate cărțile pe care le-am citit.

– Mi-a ajuns, zic eu. Putem coborî?

Trebuie să scap din acest cadru romantic. În curând, trebuie să ne întoarcem la gară, ca să luăm trenul înapoi spre casă. În acest moment, gara insalubră și personajele sale dubioase sunt tot ce am nevoie ca să mi-l scot pe Ben din minte.

Ben mă conduce înapoi la lift și coborâm din turn în tăcere. Mă uit la el în timp ce privește în jos și mă întreb dacă a simțit același lucru ca și mine în momentul în care am vrut să îl sărut. Sau se gândea la iubita lui?

– Ești bine? mă întreabă el, surprinzându-mi privirea.

Eu mă îmbujorez și tușesc.

– Da, sunt bine. Mă gândeam la ziua asta, mint eu.

– A fost minunată, spune el zâmbind. Nu-mi vine să cred câte am reușit să vedem.

– Știu. Voi fi epuizată mâine, la muncă.

– Mda. Măcar eu voi avea o zi ușoară la magazin. Vine tata în vizită, așa că voi putea să mă ascund în spate, sub pretextul că fac inventarul, ca să trag un pui de somn.

– Ești norocos.

– Am crezut că ți-ai luat liber dimineață.

– M-am gândit la asta, însă după incidentul de săptămâna trecută cu clienții de la hotel, m-am răzgândit. Încerc să îi dovedesc

lui Rick că sunt conștiincioasă și rămân deseori peste program. Nici măcar de acasă nu pot lucra.

Nu sunt suficient de curajoasă să fac asta după scrisoarea primită de la Resursele Umane.

După ce ieșim din lift, încercăm să ne orientăm înainte să o luăm spre metrou.

– Poți dormi în drum spre casă. Ai la dispoziție patru ore ca să salivezi pe umărul meu.

– Au! zic eu, îmbrâncindu-l ușor.

Când mă îmbrânceşte la rândul lui, mă gândesc că suntem ca doi adolescenți beți.

Mă apucă apoi de brațe și mi le ridică deasupra capului, astfel încât să nu îl mai pot lovi.

– Nu-i corect, spun eu, bâțâindu-mă și râzând.

El se uită la mine și zâmbește.

– Nu-mi place să respect regulile.

Mă privește în ochi și am senzația, brusc, că mă va săruta. Se apleacă spre mine.

Eu îmi întorc capul, iar Ben îmi eliberează brațele.

– Ar trebui să o luăm spre gară, trenul nostru va pleca în curând, zic eu, ignorând ce s-a întâmplat.

Se pare că nu doar eu mă las purtată de val în acest oraș al iubirii.

– Da, ai dreptate, răspunde Ben, dregându-și glasul. Dacă pierdem trenul, pierdem și legătura spre Pompey.

Mi-aș dori să pot pocni din degete și să ne teleportăm acasă. E un drum atât de lung. După ce vom lua trenul spre St. Pancras și vom schimba câteva metrouri până în Waterloo, vom mai avea încă o oră și jumătate cu trenul până să ajungem în Portsmouth. Când am făcut rezervările, mi s-a părut totul atât de simplu... Însă acum sunt de-a dreptul epuizată după excursia noastră.

– Ai mai bifat un lucru de pe listă, zice Ben.

– Știu, răspund eu, realizând că este ultima mea provocare împreună cu el și, prin urmare, ultimul motiv întemeiat – după spusele lui Tammy – să îl mai văd.

– Te-ai mai gândit la lista proprie?

– Puțin, zic eu.

De fapt, m-am gândit mult. După discuția pe care am avut-o deunăzi în acel pub, am început să mă gândesc la ce-mi doresc cu adevărat. Și nu numai la ce aș adăuga pe lista mea sau pe cea a lui Joseph, ci la ce m-ar face fericită.

– Zău? Ce-ai trecut pe ea?

Mă simt puțin stingherită să vorbesc despre lista mea. Nu este același lucru ca în cazul listei lui Joseph, pe care mi-am însușit-o și care era deja pusă la punct.

– Ei, haide, n-am să râd!

– Promiți?

– Promit, răspunde Ben, în timp ce coborâm la metrou, încercând să ne dăm seama în ce direcție s-o luăm.

– OK. Vreau să învăț să coc. Nu îmi doresc să ajung la nivelul celor din emisiunea *Great British Bake Off*, dar mi-ar plăcea să pot coace o prăjitură, ca să nu mai fiu nevoită s-o cumpăr de-a gata, și biscuiți care să nu fie tari ca piatra.

– Altceva?

– Mi-a plăcut când am făcut windsurfing, însă pentru că mi s-a părut cam solicitant din punct de vedere fizic, mi-ar plăcea să învăț să navighez o barcă.

Mă încrunt, fiindcă mă aștept ca Ben să mă întrerupă. Fiind dependent de adrenalină, s-ar putea să le considere niște provocări prea cuminți.

– Trăiești în orașul perfect pentru așa ceva. Cred că cei de la centru organizează astfel de cursuri.

– Ai dreptate, încuviințez eu din cap.

Trenul nostru sosește în gară, iar noi urcăm.

– Altceva?

– Doar atât deocamdată.

E jalnic, știu, pentru că e o listă scurtă. Nu e vorba că nu mi-aș dori să fac mai multe, însă nu sunt sigură ce aș vrea să fac. Știu că mi-ar plăcea să călătoresc mai mult, însă nu știu unde. Trebuie să mă informez.

– Nu mai ai mult până când vei termina lista lui Joseph și o vei începe pe a ta.

– Așa este, răspund, gândindu-mă ce va însemna acest lucru pentru viitorul relației mele cu Joseph, dar și pentru prietenia mea cu Ben.

Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Nu vreau să stric această zi perfectă.

– Ce zi minunată! zic apoi, mai mult pentru mine decât pentru Ben.

– A fost, într-adevăr, spune el.

Mă privește așa cum m-a privit lângă Turnul Eiffel.

Eu mă uit pe geam spre întunericul din tunel, ca și când aș admira priveliștea. Nu pot să îl privesc în ochi.

Cu cât vom urca mai repede în trenul Eurostar și vom reveni mai curând acasă, cu atât mai repede voi scăpa de orașul acesta afurisit, cu romantismul lui cu tot, și nu mă voi mai gândi la Ben, ci mă voi concentra asupra bărbatului pe care îl doresc cu adevărat – Joseph.

Capitolul 23

De mâine într-o săptămână este programată coborârea în rapel. N-a mai rămas nicio provocare, nu am găsit nicio scuză, iar Joseph nu s-a întors la mine – se pare că nu am de ales decât să duc totul până la capăt...

– Nu-mi vine să cred că ai un iubit, îi spun eu lui Sian, în timp ce mă rujez.

O privesc în oglindă. Sian stă pe patul meu. Arată diferit. Pare... fericită. Are o privire caldă pe care nu am mai văzut-o până acum la ea și categoric zâmbește mai mult decât se încruntă.

– Nu am un iubit. N-am avut încă discuția asta.

– *Încă*. Dar o veți avea, zic eu, întorcându-mă spre ea.

Mă dor obrajii de la atâta rânjit. Nu am crezut niciodată că mă voi bucura atât de mult pentru viața ei amoroasă. Am așteptat cu nerăbdare acest moment...

De weekendul trecut, de când am hotărât spontan să batem barurile din sat, Sian s-a întâlnit de trei ori cu Pete. Și, pentru prima oară, și-a păstrat autocontrolul. Se pare că vor să se cunoască înainte să treacă la fapte.

E doar o chestiune de timp până când vor forma oficial un cuplu.

Nu-mi vine să cred cât de repede s-a petrecut totul. Ea s-a transformat din regina aventurilor pasagere într-o fată cuminte, care mă întreabă mereu despre cele mai romantice locuri pentru picnic.

– Ești gata? mă întreabă Sian, ridicându-se de pe pat și luându-și geanta.

Recunosc privirea din ochii ei. E cea pe care o aveam și eu atunci când mă pregăteam să mă întâlnesc cu Joseph. E privirea aceea „abia aștept să ne vedem".

– Da, îi răspund, luându-mi jacheta și scoțându-mi părul de sub guler.

Va trebui să mi-l tund în curând. Îmi place tunsoarea bob, însă părul mi-a crescut atât de mult, încât mi-a ajuns până la umeri.

– Super!

Este vineri seara și urmează să ne întâlnim cu Pete, cu Ben și cu restul trupei din Snowdon la un bar din apropiere. Pe drum, Sian îmi povestește despre întâlnirile ei. Din fericire, nu există detalii picante, așa că mă pot relaxa și îi pot asculta povestea fără să mă strâmb.

Spre dezamăgirea ei, am ajuns primele la barul King Street. Ne așezăm la o masă rotundă, cu vedere spre ușă, deși cred că am putea fi zărite oriunde ne-am așeza, fiindcă barul este destul de mic.

Sian se duce să comande de băut, iar eu încep să butonez telefonul. Ben mi-a trimis prin e-mail pozele de la Paris în această după-amiază, iar eu le-am postat pe Facebook. Nu mă pot abține să nu mă uit din nou la ele. În majoritatea apar doar eu, însă există și vreo două în care ne-am făcut *selfie*.

Mă uit la notificări și văd că am primit câteva aprecieri. Verific lista acestora și am un șoc. Am nevoie de un minut ca să mă dezmeticesc după ce citesc „Joseph Small a comentat la poza ta".

Mâinile îmi tremură atunci când apăs iconița. Degetele îmi sunt transpirate. La naiba, ecranul digital nu răspunde. Mi le șterg de blugi și mai încerc o dată. De data asta reușesc să accesez pagina.

A comentat la poza pe care mi-a făcut-o Ben din profil, în timp ce admir râul Sena. Privesc îngândurată spre clădirile pariziene de pe malul celălalt. E unghiul perfect. Habar nu am avut că mi-a făcut această poză. Citesc comentariul lui Joseph și nu-mi vine să cred.

„Întotdeauna mi-am dorit să vizităm împreună Parisul."

Nu-mi pot să cred că a scris asta. Mai citesc o dată ca să mă conving că vederea nu îmi joacă feste. Mintea îmi intră în priză.

Încep să interpretez fraza în toate modurile posibile. Își dorește, oare, să meargă cu mine la Paris sau și-a dorit asta pe vremea când formam un cuplu?

Inima îmi bubuie în piept când mă gândesc că planul meu ar putea funcționa.

Mi-a văzut pozele și interacționează cu mine. Nu numai că a apreciat o poză, dar și-a făcut timp și să lase un comentariu. Și nu doar asta, comentariul acela are un înțeles aproape romantic.

Când Sian îmi pune în față paharul de vin, practic, îmi arunc telefonul în geantă.

– Ce pui la cale? mă întreabă ea când se așază pe bancă.

– Verificam Facebookul, răspund eu, încercând să par relaxată.

Vocea îmi este ușor mai pițigăiată decât de obicei și trebuie să fi roșit, fiindcă simt că îmi ard obrajii. Cu siguranță, își va da seama că s-a întâmplat ceva.

Nu ar înțelege de ce m-a încântat comentariul lui Joseph. Necunoscând adevăratul motiv pentru care fac lista, nu va înțelege cât înseamnă pentru mine reacția lui. Din punctul ei de vedere, eu încerc să îl uit pe Joseph. Și-a exprimat clar părerea despre el, cu sau fără listă. Mă îndoiesc că va fi încântată să afle că el încearcă să restabilească acum legătura.

– Asta ar trebui să fac și eu, zice ea, scoțându-și telefonul. Voi posta pe Facebook unde ne aflăm, astfel că Pete va afla că am ajuns deja.

Ea atinge de câteva ori ecranul înainte să așeze telefonul pe masă.

– Tu chiar ești îndrăgostită, zic eu râzând.

Ea încearcă să-mi ignore comentariul, însă știe la fel de bine ca și mine că este adevărat.

Din fericire, răbdarea lui Sian nu este pusă prea mult timp la încercare, căci ușa se deschide, iar în pub intră Pete și Ben, urmați îndeaproape de Laura, Giles și Doug. Grupul nostru este întreg.

După ce ne salutăm, ei își aleg băuturile, iar eu îmi dau seama cât de încântată sunt să mă reîntâlnesc cu echipa din Snowdon. Sper ca de această dată să nu fim întrerupți de nebuna de Tammy.

– Deci îți plac pozele mele? mă întreabă Ben, așezându-se lângă mine și sorbind din bere.

– Sunt minunate. Ai ochi bun.

– Este un hobby al meu, iar când subiectul principal este drăguț, e cu atât mai bine.

– Da, zic eu, încuviințând din cap. Presupun că Parisul este visul oricărui fotograf.

Ben deschide gura să spună ceva, apoi se răzgândește.

– Ce e? îl întreb eu.

El zâmbește, apoi mai ia o gură de bere.

– Nimic.

– N-ai să ghicești ce s-a întâmplat, îi zic, întorcându-mi capul ca să mă asigur că Sian nu trage cu urechea.

Ea stă în brațele lui Pete și nu pare să observe că ar mai fi cineva în încăpere.

– Ce?

– Joseph a lăsat un comentariu la una dintre poze, îi șoptesc, apropiindu-mă de el. Știi poza aceea pe care mi-ai făcut-o când priveam spre malul celălalt al Senei?

El dă din cap.

– Ce-a scris? mă întreabă el, fără să se uite la mine.

Își ține ochii pironiți pe masă.

– A scris: „Întotdeauna mi-am dorit să vizităm împreună Parisul".

Aceste cuvinte mi s-au fixat deja în minte.

El dă din nou din cap, însă nu spune nimic.

– Ce părere ai? Nu-i un semn bun?

– Se pare că se mai gândește la tine.

Inima începe să-mi bată mai tare. Confirmarea din partea unui bărbat face ca totul să pară cu atât mai special.

Știu că am bifat toate dorințele de pe listă ca să îl aduc pe Joseph din nou în viața mea, însă o parte din mine nu credea cu adevărat că voi reuși. Cu acest comentariu însă, Ben m-a făcut să mă gândesc că nu mi-am irosit timpul.

Zâmbesc larg. Pentru prima oară, îmi doresc cu adevărat să cobor turnul în rapel.

– Vrea cineva să joace biliard? întreabă Laura din partea cea laltă a mesei.

– Eu, zice Ben, ridicându-se în picioare.

– Super! Abi, vrei să joci şi tu? Fetele împotriva băieţilor?

– Sigur, răspund şi mă duc la masa din colţ.

Nu am jucat decât de vreo două ori şi, de fiecare dată, foarte prost.

– Se pare că voi doi v-aţi distrat la Paris, zice ea, venind lângă mine şi frecându-şi tacul cu cretă.

– Aşa e, spun eu, uitându-mă la Ben, care loveşte primul şi încu viinţează din cap.

– Pozele sunt minunate. Aţi avut noroc cu vremea.

– A fost perfectă. Potrivit de cald.

– Eu am fost într-o vară. A fost caniculă, ca să nu mai spun că mirosea îngrozitor.

– Toată lumea zice că nu este indicat să vizitezi Parisul în august, intervine Giles, dându-şi ochii peste cap. I-am spus, dar n-a vrut să asculte.

– Am vrut să cinez *al fresco*, aşa că trebuia să merg în sezonul cald. Mi-am învăţat lecţia. Mi-a plăcut poza cu voi doi în Turnul Eiffel. Pare aproape romantic.

Zăresc o licărire în ochii ei şi ştiu ce îi trece prin cap.

Îmi dau seama că nu m-am gândit ce părere ar avea Tammy despre poze. Le-am încărcat şi l-am etichetat pe Ben, fără să mă gândesc. Am fost atât de hotărâtă să îl fac gelos pe Joseph, încât nu am luat deloc în calcul cum ar putea afecta asta relaţia lui Ben.

– Deci a fost romantic? mă întreabă ea, apropiindu-se de mine şi coborându-şi vocea.

Mă uit la Ben, care se pregăteşte să lovească bilele, şi îmi amintesc că era cât pe ce să ne sărutăm. A fost romantic, însă nu-i pot spune asta Laurei. Nici măcar eu nu vreau să recunosc...

– Să nu uităm că Ben are o iubită, îi răspund eu în șoaptă.

Asta ar trebui să-i închidă gura – nu are cum să mă contrazică.

Ea se uită la mine, apoi la Ben, apoi din nou la mine.

– Nu ți-a spus? mă întreabă ea, mijind ochii și încruntându-se.

– Ce să-mi spună?

– Că s-a despărțit de Tammy.

– Poftim?!

– E rândul tău, Abi, zice Giles.

Sunt nedumerită o clipă, apoi îmi dau seama că se referă la biliard. Mă apropii mecanic de masă și lovesc bilele, fără să-mi pese că ratez. Vreau să mă întorc la Laura.

În absența mea, Giles a cuprins-o cu brațele și par să aibă un moment de tandrețe. Abia aștept să-i vină rândul pentru ca Laura să rămână singură.

Când s-a despărțit Ben de Tammy? După excursia de la Paris? Din cauza excursiei de la Paris? Oare a simțit și el ce-am simțit eu? De ce nu mi-a spus?

De parcă nu mi-ar ajunge agitația care m-a cuprins după comentariul de pe Facebook al lui Joseph... Îmi rod unghiile în timp ce aștept cu nerăbdare să le vină rândul Laurei și lui Giles.

Între timp, îl privesc pe Ben cu coada ochiului. Nu se comportă diferit. Nu pare să sufere. Nu s-a izolat așa cum am făcut-o eu când m-am despărțit de Joseph.

– Când s-au despărțit? o întreb pe Laura de îndată ce rămâne singură.

– Înainte de drumeția din Snowdon.

– Poftim?! exclam puțin cam tare, ceea ce îl face pe Giles să se uite la noi.

Nu are nicio logică.

– Atunci, de ce a venit ea acolo și au mers împreună la pensiune?

– Se pare că Tammy a vrut să îl convingă să se împace, răspunde Laura, coborându-și vocea și ridicându-și sprâncenele. Cum Ben

este un băiat de treabă, nu a vrut să o respingă în văzul tuturor, așa că s-au dus să vorbească.

– Și nu s-au împăcat?

Nu e o întrebare, ci mai mult o afirmație cu ajutorul căreia încerc să-mi fac ordine în gânduri.

– Nu, s-a terminat și, din câte am înțeles de la Giles, nu mai există șanse de împăcare.

Nu prea înțeleg. Ben este singur de două săptămâni, timp în care am petrecut nenumărate ore în compania lui, dar el nu mi-a spus nimic.

– Am crezut că știi, spune Laura. Pozele acelea de pe Facebook... am crezut că voi doi v-ați cuplat.

Nu are nicio logică. Ce joc joacă Ben? Dacă aș fi știut că nu ne împiedică nimic la Paris, în afară de sentimentele mele pentru Joseph... Atunci când am vrut să îl sărut pe Ben, chiar aș fi putut s-o fac.

– De ce nu mi-a spus? repet eu cu voce tare.

Ne holbăm amândouă la Ben, iar el pare să simtă. Își întoarce capul și ne privește cu uimire.

– Ce-i? Am bere pe față?

– Nimic, răspundem la unison, fâstâcindu-ne.

Ben ridică din umeri și se apropie de masa de biliard. Deloc surprinzător, Laura și cu mine ne înțelegem bine, însă suntem mult prea preocupate să încercăm să ne dăm seama ce e în capul lui Ben.

Giles trimite bila în gaură și sărbătorește, agitându-și pumnul în aer.

– Vedeți, fetelor, nu vă pricepeți deloc, zice el, proptindu-și mâinile în șolduri și luând poziția unui supererou.

Laura îl lovește în joacă, înainte să îl cuprindă cu brațul. Apoi îl conduce subtil spre bar, lăsându-ne singuri pe Ben și pe mine.

– Vrei să-ți iei revanșa? mă întreabă Ben.

Eu clatin din cap. Nu mai am chef să joc.

– De ce nu mi-ai spus despre Tammy?

Ben rămâne cu gura căscată, fiind prins cu garda jos.

– Stai puțin! zice el, trecându-și mâna prin păr. Cine ți-a spus? Giles?

– Laura.

– Ah, zice el. Logic.

– Deci...

Nu-mi vine să cred că mă lasă în așteptare.

– N-am știut cum să aduc vorba despre asta.

– Mda, atunci când am vorbit în pub despre șederea ta la pensiune sau când ea te-a sunat la Paris... nu ți s-a părut niciuna a fi o ocazie bună să-mi spui?

– Nu e ca și când nu aș fi vrut să-ți spun. Dimpotrivă.

Dau să îl întreb la ce se referă, când îi văd pe Joseph și pe Marcus intrând în pub.

– Joseph, spun eu.

– Exact, zice Ben.

– Poftim? întreb nedumerită.

Stă cu spatele la ușă, așa că nu are cum să-l vadă.

– Nimic, spune el și oftează.

– Joseph e aici, zic eu, cu ochii măriți de uimire.

Ben se întoarce.

– Care e el?

– Cel cu părul ondulat.

Ben dă din cap.

– N-ai de gând să te duci să-l saluți?

Joseph se duce la bar și își întoarce capul, iar privirile noastre se întâlnesc. Zâmbește, apoi se îndreaptă spre mine. Îl bate ușor pe braț pe Marcus și îi spune ceva când trece pe lângă el.

Simt că mi se înmoaie genunchii și mi-aș dori să mă prind de Ben, însă el a plecat, lăsându-mă singură și fără sprijin.

– Abi, zice Joseph, aplecându-se și sărutându-mă pe ambii obraji.

Eu rămân nemișcată și îl las, prea speriată ca să mă mișc. Când buzele lui îmi ating obrajii, simt furnicături în tot corpul.

– Salut, Joseph! Nu mă aşteptam să te văd aici.

Nu este genul lui de pub. Acesta are o personalitate aparte, având un interior şic şi o atmosferă intimă. Nu seamănă nici pe departe cu barurile cu pardoseală lucioasă şi lustre strălucitoare pe care le frecventează el.

– Voi fi sincer cu tine. Am venit să te văd.

– De unde ai ştiut că sunt aici?

Spre deosebire de el, eu nu sunt atât de previzibilă.

– Sian te-a etichetat pe Facebook şi aşa am ştiut unde eşti. Eu şi Marcus ne aflam într-un bar din Southsea şi ne-am gândit să trecem pe-aici.

Ah, Facebookul, unealta de hărţuire a secolului al XXI-lea!

Reuşesc să schiţez un zâmbet. Nu-mi vine să cred că e aici.

– Sper că nu te deranjează că am venit. Noul tău iubit nu se va supăra?

Joseph arată cu capul către Ben, care vorbeşte cu Sian şi cu Pete. Cred că mi s-au înroşit urechile, fiindcă îmi dau seama, din privirile deloc subtile pe care mi le aruncă aceştia, că vorbesc despre mine.

– Nu este iubitul meu, răspund eu. E doar un prieten.

– Un prieten cu care ai fost la Paris.

– Da, e doar un prieten, repet eu.

Aşadar, *a fost* gelos.

– Mă bucur să aud asta.

Privesc în ochii lui fermecători, încercând să-mi dau seama ce simte. Oare a funcţionat lista mea? A venit aici ca să ne împăcăm?

Simt că mintea mea o ia razna. Nici nu mai ştiu ce să cred. Mă gândeam că, atunci când îl voi vedea, voi fi extrem de fericită, însă adevărul este că nu face decât să mă zăpăcească şi mai mult. Nu îmi dau seama de ce sunt atât de supărată pe Ben pentru că nu mi-a spus că s-a despărţit de Tammy. Însă acum, când îl văd pe Joseph în faţa mea, mă copleşesc din nou sentimentele pentru el, iar speranţa de care m-am agăţat după despărţire este vie.

Mă uit peste umărul lui Joseph și îl văd pe Ben îmbrăcându-și jacheta. Își ia rămas-bun de la ceilalți și, înainte să apuc să-i surprind privirea, pleacă.

– Abi, zice Joseph. Cred că ar trebui să vorbim.

Îmi plimb privirea de la el la Ben și nu știu ce să fac.

Ultima oară când am auzit aceste cuvinte din gura lui, știam exact la ce să mă aștept, însă de data asta simt că va spune exact opusul. Până acum nu mi-am dorit nimic altceva decât să purtăm această conversație, însă, în acest moment, ceva mă oprește.

Îmi doresc cu disperare să merg după Ben, să aflu ce s-a întâmplat și de ce pleacă pe neașteptate.

– Am atâtea lucruri să-ți spun, Abi, zice Joseph, distrăgându-mi atenția de la ușă.

Mă uit în ochii lui și mă pierd în ei. Este ca și când relația noastră s-ar oglindi acolo. Nopțile în care desenam forme cu degetul pe pieptul lui în timp ce stăteam întinși în pat, prânzurile pe care le luam duminicile în pubul de la țară, momentele în care sorbeam vin în pauzele dintre actele pieselor de teatru... De-atâtea ori m-am pierdut în acei ochi – sunt aproape hipnotizanți.

– Vreau să-ți explic de ce m-am despărțit de tine și cum am început să regret această decizie. Aș vrea să știu dacă există vreo șansă să ne împăcăm.

Simt că am ieșit din transă, însă îmi dau seama că este prea târziu să merg după Ben. Sigur e pe bicicletă și a ajuns deja la jumătatea drumului spre casă.

Încerc să mă concentrez asupra a ceea ce mi-a spus Joseph. Oare vrea să știe dacă există vreo șansă să ne împăcăm?

– Îmi pierd vremea? Vrei să auzi ce am de spus?

– Da, răspund eu, dând din cap.

Nu asta mi-am dorit, oare, ducând la îndeplinire tot ce se afla pe listă?

– Ah, Abi! zice el, luându-mi mâinile. Asta voiam să aud.

Capitolul 24

Joseph s-a întors la mine cu o săptămână mai devreme...

Sian se uită urât la mine de o jumătate de oră și, deși nu vreau să aud ce are de spus, știu că nu o pot evita la nesfârșit.

Știu instinctiv că nu va fi de acord.

– Mă duc să vorbesc cu Sian, le spun lui Joseph și lui Marcus.

Tot nu-mi vine să cred că se află aici. Este prea mult. Planul meu pare să fi funcționat. Joseph mă vrea înapoi. Îmi doresc să am o discuție serioasă cu el, însă mă simt stânjenită din cauza prietenilor mei și a lui Marcus.

– În regulă, zice Joseph.

Se uită la mine cu acei ochi de cățel, așa cum mă privea la începutul relației noastre. Sunt aceiași ochi de care m-am îndrăgostit.

Când mă apropii de Sian, Pete se duce lângă Giles. O decizie înțeleaptă. Și eu aș proceda la fel dacă aș ști că îmi pot salva pielea.

– Haide, dă-i drumul! zic eu, așezându-mă lângă Sian.

– Nu știu la ce te referi, zice ea, ținându-și buzele.

Își îndoaie degetele și își privește unghiile.

– La Joseph.

– Să înțeleg că vă veți împăca? mă întreabă ea, fără să se uite la mine.

– Nu am discutat despre asta, dar mi-a dat de înțeles că a făcut o greșeală. Deci așa se pare.

– Corect, iar el tocmai și-a dat seama de asta. După trei luni?

– Bănuiesc că, uneori, oamenii au nevoie de timp ca să își dea seama ce simt.

Sian râde zgomotos.

– Ești sigură că nu a devenit gelos după ce a văzut pozele cu tine și cu Ben de la Paris?

– Nu cred, răspund eu, gândindu-mă la întâlnirea noastră din supermarket.

Și atunci mi s-a părut că ar fi vrut să-mi spună ceva.

– Atunci de ce nu ți-a spus nimic până acum? Te-ar fi putut vizita oricând în ultimele trei luni, însă a așteptat până acum. Te-a lăsat să suferi degeaba.

Ridic din umeri – nu vreau să mă gândesc la asta.

– Nu te poți bucura pentru mine? Este ceea ce îmi doresc.

– Oare? Și Ben?

– Ce-i cu el? Unde-a plecat?

– Unde crezi? Dumnezeule, Abi, deși ești atât de deșteaptă, uneori poți fi de-a dreptul idioată!

Și-a încrucișat brațele pe piept, iar acum începe să ridice tonul.

Mă uit în jurul meu și văd că toți prietenii noștri ne privesc. Brusc, îmi doresc să nu fi purtat această discuție cu Sian aici. Ar fi trebuit să aștept până când am fi rămas doar noi două.

– Deci Ben a plecat pentru că a venit Joseph?

– Bineînțeles. Nu vezi cât de mult te place?

– Nu, răspund eu, clătinând din cap. S-a despărțit de iubita lui acum două săptămâni și nu s-a obosit să-mi spună. Dacă m-ar fi plăcut cu adevărat, cu siguranță aș fi fost prima care ar fi aflat.

Sian își dă ochii peste cap.

– Abi...

– Ce-i?

Mi-aș dori să spună odată ce are de spus. Ei i se pare totul cât se poate de evident, însă eu nu mai înțeleg nimic.

– Probabil că nu ți-a spus pentru că i-a fost teamă că nu îi împărtășești sentimentele.

– Sunt sigură că nu simte nimic pentru mine, spun eu, clătinând din cap. Nu are logică. Doar m-a ajutat cu lista. Adică de ce ar fi făcut asta când știa foarte bine că eu nu vreau decât să-l recâștig pe Joseph cu ajutorul ei?

Sunt atât de concentrată în încercarea de a înțelege ce se întâmplă, încât nu realizez ce am spus.

Sian face ochii mari de uimire. Dacă pe fața ei s-a citit înainte furie, acum pare pe punctul de a se dezlănțui ca o furtună tropicală.

– Cum adică ai bifat lista ca să îl recâștigi pe Joseph?! Cum l-ar fi adus asta înapoi în viața ta?

Strălucirea din ochii ei îmi amintește de personajul Demon Headmaster din cărțile pe care le-am citit în copilărie. Mi-e teamă să nu țâșnească lasere din ei și să rămân încremenită pe scaun.

– Ce vrei să spui, Abi?

Știu că nu mai am de ales și decid să-i spun adevărul.

– Lista a fost a lui Joseph, îngân eu.

– A lui Joseph? repetă ea, încruntându-și sprâncenele.

– Da, am găsit lista într-o carte care se afla în cutia pe care mi-a lăsat-o în casa scării și m-am gândit că, dacă voi face tot ce scrie acolo, se va întoarce la mine.

– Tot ce mi-ai spus, că vrei să realizezi lista ca să îl uiți, a fost o minciună?

Încuviințez încet din cap.

– M-ai mințit. Sunt cea mai bună prietenă a ta, iar tu m-ai mințit.

Furia lasă locul unei lipse de încredere exprimate în șoaptă, ceea ce este aproape la fel de grav.

– Nu am vrut, dar știam că nu vei fi de acord.

– Bineînțeles că nu aș fi fost de acord. Una e să te susțin cu lista asta nebunească, crezând că este ideea ta, și alta să știu că nu tu ai ales lucrurile acelea și că le-ai făcut pentru el, zice ea printre dinți, arătând în direcția lui Joseph. Am fost atât de mândră de tine! Îi

spuneam lui Pete cât este de remarcabil faptul că ai devenit stăpână pe viața ta și că încerci să-ți revii după despărțire. Că iei taurul de coarne și faci toate aceste lucruri la care nici măcar nu ai visat. Nu mi-a venit să cred că ai reușit să ieși din butoiul cu melancolie în care te afundaseși și că ți-ai revenit. Și acum aflu că ai făcut toate astea pentru el! Că a fost un plan idiot ca să îl recâștigi!

– N-a fost *chiar* atât de idiot, zic eu, îmbufnată. A funcționat, nu?

– Felicitări!

– Nu te poți bucura pentru mine? Doar știi cât de mult îl iubesc pe Joseph.

– Să mă bucur pentru tine? M-ai mințit luni la rând. Și, da, știu cât de mult îl iubești pe Joseph, dar el cât de mult te iubește pe tine?

– Sian... zic eu, fără niciun chef să continui această conversație.

Dacă ne vom împăca, nu vreau ca ea să-mi arunce în față acest lucru.

– Să fim serioși! Te-a iubit atât de mult, încât ți-a dat papucii.

– Oamenii mai greșesc.

– Da, așa este. Dar, serios, Abi, a avut nevoie de trei luni ca să-și dea seama! Și tu îl mai vrei? Mai ales după ce l-ai cunoscut pe Ben și ați făcut toate acele lucruri împreună?

– Ben și cu mine ne-am împrietenit datorită listei. Relația mea cu Joseph este diferită.

– Cred și eu că este diferită. Știu prea bine cât este de diferită. Nu este potrivit pentru tine.

Simt cum mi se adună lacrimile în ochi. Nu asta îmi doresc să aud.

– Știi că am încercat să-ți fiu alături atunci când s-a despărțit de tine și că mi-am mușcat limba ca să nu-ți spun ce simt cu adevărat.

– Ei, haide, mi-ai spus destul de răspicat că nu crezi că e bun pentru mine.

– Te-ai gândit vreodată de ce?

– Ție niciun bărbat nu ți se pare suficient de bun. Până săptămâna trecută, n-am crezut niciun moment că vei considera vreun bărbat demn de o relație.

– Ah, da, Sian „cea care-i urăște pe bărbați"! Poate că sunt dură cu bărbații, dar nu și cu cei buni, Abi. Nu înțelegi?

– Și Joseph ce are?

Mă uit la el peste umărul ei. Joseph stă lângă bar, cu cămașa aranjată cu grijă în pantalonii lui kaki și ascunsă sub un jerseu cu inițiale.

– Nu-ți mai amintești cum s-a purtat cu tine? Gândește-te!

– Îmi amintesc că era blând și generos. Obișnuia să mă răsfețe cu cine în oraș și cu cadouri.

– Așa e, dar nu te-a ascultat niciodată. Nu știe ce îți place. Mereu ți-a cumpărat haine pe care tu nu le-ai fi ales. Amintește-ți când ți-a adus garoafe de ziua ta, iar tu urăști garoafele. N-ai spus nimic, le-ai primit.

Îmi amintesc. Este adevărat. Nu era prima oară când îmi oferea garoafe, deși făceam aluzii că nu îmi plac ori de câte ori le vedeam. Însă când mi le-a oferit de ziua mea de naștere, mi s-a părut frumos din partea lui că mi-a cumpărat flori.

– Și a mai fost seara aceea când ne-a invitat la restaurant și a insistat să-ți comande scoici, iar tu ai fost nevoită să mănânci tot din farfurie.

Mă cutremur când mă gândesc la chestiile alea vâscoase, greu de mestecat. Mi se face greață când îmi aduc aminte.

– Sau atunci când ne-a făcut să intrăm în acel bar din Gunwharf, deși tu nu voiai, din principiu, pentru că ne dăduseră afară odată.

Este adevărat că se întâmplaseră toate aceste lucruri, dar asta nu înseamnă că nu suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Nu spun că nu este un tip drăguț; chiar este. Însă nu m-a convins niciodată că ți se potrivește. Mi s-a părut că el a vrut mereu ca tu să te adaptezi stilului lui de viață, că nu a vrut să te cunoască așa cum ești.

Încerc cu disperare să-mi înăbuș lacrimile. În cei doisprezece ani de prietenie, Sian nu mi-a vorbit niciodată astfel.

– Este evident că tu n-ai avut ceea ce am avut eu cu Joseph. Nu înțelegi ce simt, zic eu, aproape implorând-o.

– Abi...

– Nu, Sian, uite, îmi pare rău că te-am mințit. Îmi pare sincer rău. Nu te-am mai mințit până acum și am crezut că n-o să te mint vreodată, însă nu mă poți face să mă răzgândesc în privința lui Joseph.

– Îmi doresc să vezi ceea ce văd eu, zice ea cu tristețe în glas.

– Iar eu mi-aș dori să vezi ce văd eu.

Nu-mi place să mă cert cu ea, dar, uneori, este foarte încăpățânată. Crede că știe cum e relația mea cu Joseph, dar cum ar putea ști? Cum ar putea cineva să accepte ideea că suntem împreună știind ce s-a întâmplat?

Îl privesc din nou și oftez. Chiar dacă ea are dreptate și împăcarea noastră va duce din nou la dezastru, trebuie să încerc. Nu aș regreta, oare, dacă n-aș face-o?

Se pare că Sian și cu mine am ajuns într-un impas și niciuna din noi nu vrea să cedeze.

– Plec, spune Sian.

– Rămâi, te rog!

Nu sunt încă pregătită să o las să plece. Simt că trebuie să o am de partea mea înainte să vorbesc cu Joseph. Este ca și când aș avea nevoie de binecuvântarea ei.

– Sunt atât de supărată pe tine, Abi! Ai habar cum e să afli că cea mai bună prietenă a ta te minte de luni întregi?

Se ridică în picioare și își așază geanta pe umăr.

– Te rog, Sian, lasă-mă să-ți explic!

– Credeam că ai făcut-o deja și, dacă vrei să știi, nu este suficient.

Oftează și îmi aruncă o privire dezamăgită.

– Știi ce e ironic? Te-am considerat o inspirație. Felul în care ai ieșit din starea de depresie după despărțire, transformând-o în ceva pozitiv. Ai început să trăiești o viață nouă, iar acest lucru m-a pus pe gânduri. M-a făcut să realizez că eu nu mi-am trăit viața cu adevărat de când m-am despărțit de Ted, după ce am început facultatea. De fapt, acest lucru m-a impulsionat atunci când Pete m-a invitat în oraș. M-a făcut să iau în considerare invitația și să nu o resping din start. Am făcut toate acestea pentru că m-am gândit la felul în care ai procedat tu. Iar acum aflu că totul a fost o minciună. Și, în plus, ai avut cel mai de treabă tip lângă tine și l-ai lăsat să-ți scape printre degete.

Se duce la Pete, fără să arunce măcar o privire în spate, și îi spune ceva în șoaptă, iar el își golește halba, apoi își ia haina. Îi privesc cum își iau rămas-bun de la ceilalți și cum ies din pub.

N-am văzut-o niciodată atât de supărată. E chiar mai rău decât atunci când a trebuit să îi ia un interviu lui Katie Hopkins pentru ziar.

Seara începuse atât de promițător... Însă, într-o oră, am reușit să îndepărtez jumătate din grup. Mă uit la Giles și la Laura și mă întreb când mă vor abandona și ei. Pe Doug nu îl văd nicăieri. Probabil că a plecat odată cu Ben.

– Cum să golești un pub în câteva minute...

Giles râde când mă apropii de ei.

– De parcă nu m-aș simți deja ca o ticăloasă, îi răspund, încercând să zâmbesc.

– Să îndrăznim să întrebăm ce s-a întâmplat? spune Laura, privindu-mă cercetător.

– E o poveste lungă și e numai vina mea, răspund eu.

Simt că mi-e greață, fiindcă valul de adrenalină care m-a inundat când l-am văzut pe Joseph a început să dispară. Dacă mai pun la socoteală și cearta cu Sian, sunt de-a dreptul epuizată.

Laura mă privește ca și când ar aștepta o explicație, însă nu mă simt în stare să îi spun.

– Deci... ăăă... Joseph, zice Giles.

Încuviințez din cap. Mi se pare puțin ciudat să vorbesc despre el cu Giles, mai ales când nu știu de ce a plecat Ben, plus că nici nu pot gândi limpede.

– V-ați...?

Pare a fi întrebarea de pe buzele tuturor.

– Poate, răspund eu.

Știu că am fost suficient de fermă cu privire la sentimentele mele în timpul discuției avute cu Sian, însă, în parte, asta se datorează reacției pe care a avut-o ea.

Joseph trebuie să fi simțit ceva, fiindcă se apropie de noi.

– Mai vrei ceva de băut, Abi?

Îmi privesc mâinile. Habar nu am pe unde mi-am lăsat paharul sau dacă am terminat băutura din el. Categoric simt nevoia să beau ceva – să fie ceva tare, ca să mă calmez.

– Da, un pahar de Bailey's.

El se uită o clipă la mine, apoi încuviințează din cap.

– OK, vă aduc și vouă ceva de băut?

– De fapt, cred că vom pleca și noi, zice Giles.

– Serios? spun eu, pe un ton rugător, însă, după dezastrul din seara asta, nu îi pot condamna.

– Da, cred că ne va prinde bine să mergem la culcare mai devreme, zice Laura. Mai ales că mâine trebuie să facem ordine în camera pentru oaspeți.

– Dacă mă gândesc mai bine, ce-ar fi să rămânem și să ne îmbătăm criță? Iar mâine vom fi mahmuri toată ziua, zice Giles, ridicându-și sprâncenele.

– Ai vrea tu, spune Laura. Își ia geanta, apoi se apleacă și mă sărută repede pe obraz. Te descurci să ajungi acasă?

Când ne îndepărtăm una de cealaltă, încuviințez din cap și îi spun că mă voi descurca. Joseph mă va conduce acasă. Măcar atât să facă după ce mi-a frânt inima!

– Ne vedem luni la serviciu, zice Giles înainte să plece.

– Am spus eu ceva? mă întreabă Joseph când se întoarce şi îmi întinde băutura.

Iau paharul şi sorb imediat lichidul cremos. Îmi prinde bine. Privesc în jur şi îmi dau seama că suntem singuri.

– Unde-i Marcus? îl întreb, aşteptându-mă să-l văd vrăjind vreo femeie într-un colţ al barului.

– L-am trimis acasă, răspunde el, ridicând din umeri. M-am gândit că ne va încurca.

– Oh...

Încep să regret că Laura şi cu Giles n-au mai rămas, fiindcă acum suntem doar noi doi.

– M-am gândit că voi rămâne la tine. A fost mai bine pentru el că a luat un taxi înainte să fie nevoit să aştepte prea mult să prindă unul.

Sunt uluită. Nu îmi vine să cred că s-a invitat la mine atât de direct. Este foarte îngâmfat şi, oricum, asta nu se va întâmpla. Cu siguranţă, nu sunt atât de uşuratică – ceea ce, în traducere liberă, ar însemna că nu m-am ras pe picioare de câteva săptămâni şi nu m-am epilat inghinal de când m-a părăsit el. Oare chiar îşi imaginează că vom purta o conversaţie magică, apoi vom relua lucrurile de unde au rămas? Oare chiar se aşteaptă să rămână la mine peste noapte, apoi să revenim la rutină şi să mergem mâine să luăm prânzul la restaurant?

– Hm, cel mai aproape de casa mea vei ajunge atunci când mă vei conduce până acolo, în drum spre staţia de taxiuri.

Joseph mă priveşte uimit. Acea privire m-ar fi făcut odinioară să ard de nerăbdare să-mi scoată lenjeria intimă.

– Serios? De când eşti atât de hotărâtă?

– De când cineva mi-a smuls inima din piept şi mi-a călcat-o în picioare.

Am spus asta cu voce tare? Nu mă pot abţine să nu spun ce gândesc, deşi ar fi trebuit să rămână acolo, în mintea mea.

– Au! zice Joseph, ducându-și mâinile la piept cu un gest teatral. Bănuiesc că merit asta. Atunci, am să te conduc acasă.

Eu schițez un zâmbet.

E ciudat. Am visat la acest moment luni întregi, iar acum, când în sfârșit a venit, mi se pare atât de străin... Înainte, îmi găseam mereu cuvintele în preajma lui, iar acum mă chinui să spun ceva.

– Înțeleg perfect că nu pot rămâne peste noapte la tine, Abi, dar trebuie să știi cât de mult mi-ai lipsit!

El mă cuprinde cu brațul și se apleacă spre urechea mea. Respirația lui fierbinte îmi încălzește gâtul când vorbește, iar eu simt furnicături în tot corpul.

Pentru prima oară în viață mă bucur că am picioarele ca ale unei maimuțe, pentru că teama că el le-ar putea vedea este mai puternică decât voința mea.

Nu numai că i-am dus dorul, dar nu am mai făcut sex de trei luni.

– Joseph, zic eu, îndepărtându-l. Dacă se va întâmpla asta, atunci va trebui să stăm de vorbă despre tot și, *dacă* vom fi din nou împreună, va trebui să o luăm încet. Nu vom relua lucrurile pur și simplu de unde au rămas. Va trebui să ieșim la întâlniri și să vedem ce se va întâmpla.

– Întâlniri?

– Da, îi spun, dând din cap. Va trebui să-ți dai tot interesul și vreau să ajungi să mă cunoști așa cum sunt.

– Așa cum ești?

Pare nedumerit. Până să încep lista, nici eu nu cred că m-am cunoscut cu adevărat. Am fost atât de concentrată asupra relației mele cu Joseph și mi-am dorit atât de mult să mă adaptez la stilul lui de viață, încât nu i-am oferit ocazia să vadă cine sunt eu.

El este evident uimit, însă eu vorbesc serios. Nu am de gând să mă las ușor. Dacă mă vrea, va trebui să facă un efort.

– În regulă, zice el. Dacă asta vrei...

Răsuflu ușurată.

– Ce-ar fi să-mi povesteşti ce-ai făcut în ultimele luni? Din profilul tău de pe Facebook, am înţeles că ai fost destul de ocupată.

Ne aşezăm la masa pe care prietenii mei au părăsit-o grăbiţi şi începem să povestim. Nu despre relaţia noastră şi despre sentimentele lui, ci despre ce s-a întâmplat de când ne-am despărţit. Îi povestesc despre provocări, fără să îi spun explicit despre listă.

În timp ce stăm de vorbă, încerc să nu mă mai gândesc la Sian şi la Ben. Am obţinut ce mi-am dorit – asta e tot ce contează, cu siguranţă.

Se aude clopoţelul care anunţă ultima comandă, iar eu refuz băutura pe care mi-o oferă el. Dacă mai beau ceva, s-ar putea să cedez şi să îl invit la mine, în ciuda picioarelor păroase.

Reuşim să ajungem până la apartamentul meu. Pe drum, îi îndepărtez mâinile când încearcă să mă pipăie.

– Aşadar, zice el, când ajungem în faţa scărilor blocului meu.

– Aşadar...

Pare a fi unul dintre acele momente stânjenitoare de la o primă întâlnire, când nu eşti sigură dacă să îl săruţi la despărţire sau nu. Însă eu nu apuc să mă gândesc prea mult, pentru că Joseph se aruncă asupra mea.

Mă cuprinde cu braţele şi mă ridică, apoi, cât ai clipi, îi simt buzele pe ale mele.

Este un sărut familiar, sexy, care aproape mă face să cedez.

– Te voi suna să te invit în oraş şi vom avea discuţia aceea, zice el, lăsându-mă jos, apoi coboară scările.

Îmi zâmbeşte larg, dezvelindu-şi dinţi albi şi perfecţi, iar eu îi fac cu mâna. Picioarele îmi tremură prea tare ca să fiu în stare să urc treptele, aşa că rămân locului şi îl urmăresc cu privirea.

Când îmi revin, într-un final, urc în apartamentul meu. După ce ajung în spaţiul meu intim, încui uşa şi mă arunc în pat.

Se pare că am obţinut ce mi-am dorit. Atunci, de ce naiba sunt atât de confuză?

Capitolul 25

A mai rămas exact o săptămână până la coborârea în rapel și sunt pe punctul să mă împac cu Joseph... Mă doare puțin gâtul și simt că amețesc. Știați că e epidemie de gripă?

Clopoțelul magazinului de biciclete sună atunci când deschid ușa.

Ben nu a glumit deloc atunci când mi-a spus că sâmbăta magazinul este plin de clienți. Deși nu sunt mai mult de o duzină de oameni înăuntru, e agitație mare. Clienții nu par a fi obișnuiții curioși care bat magazinele. Toți sunt foarte interesați și doresc să cumpere.

Îl zăresc pe Ben într-un colț, lângă una dintre bicicletele lui scumpe. Stă aplecat la picioarele unui bărbat înalt și deșirat, cu părul blond, ca și când ar încerca să regleze scaunul la înălțimea optimă.

Se ridică în picioare când bărbatul începe să pedaleze. Cei doi vorbesc în șoaptă și încuviințează din cap.

Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit. Evident, Ben este ocupat, însă eu nu m-am putut gândi la nimic altceva de aseară. Azi-dimineață, în loc să fiu entuziasmată că planul meu de a-l recâștiga pe Joseph pare să fi dat roade, m-am simțit vinovată pentru plecarea lui Ben din pub.

Sper că, după ce voi lămuri lucrurile cu el, mă voi putea întoarce bucuroasă la Joseph.

Dau să mă întorc şi să plec, gândindu-mă să revin după-amiază, când magazinul va fi mai gol, dar Ben mă zăreşte. Îi spune ceva clientului, apoi vine la mine.

– Salut! zic eu, simţindu-mă pentru prima oară emoţionată în preajma lui.

– Salut! răspunde el cât se poate de nepăsător.

Zâmbetul obişnuit nu îi apare pe faţă, nici nu i se simte în glas.

Mai bine nu veneam.

– Doreşti ceva? Sunt puţin cam ocupat acum. Magazinul e plin, zice Ben, întorcându-se şi arătând cu degetul de parcă aş fi vreo idioată care nu observase acest lucru.

– Da, văd. Mă gândeam să stăm puţin de vorbă, poate în pauza de prânz, dacă eşti ocupat acum.

– Sâmbăta nu am pauză la prânz.

– Nici măcar de-o cafea? zic eu tresărind.

Am nevoie doar de douăzeci de minute de linişte – Ben este mereu cu ochii spre clienţii din magazin.

El oftează zgomotos. Ştie că cel mai rapid mod de a scăpa de mine este să fie de acord.

– Bine, pe la trei? Ne întâlnim la *Smile Cafe*.

– Perfect, răspund, dorindu-mi să-mi fi ascuns entuziasmul din glas. Ne vedem la trei.

Dau să-l salut, însă el se întoarce la clientul lui.

Ies în grabă din magazin, de teamă să nu se întoarcă şi să-mi spună că s-a răzgândit. Mă uit la ceas. E abia 11.30. Mai am la dispoziţie trei ore şi jumătate.

Străbat străduţa lăturalnică şi mă întorc în Marmion Road, privind magazinele înşirate de-a lungul străzii, în căutare de inspiraţie.

E o distanţă de cincisprezece minute de mers pe jos până la apartamentul meu. M-aş putea întoarce acasă, să mă apuc de curăţenie sau, mai probabil, să mă uit la televizor, însă nu-mi vine s-o iau într-acolo. O parte din mine crede că, dacă m-aş duce acasă, nu

mi-aș găsi liniștea din cauza gândurilor. În Southsea nu există foarte multe magazine, dar sunt sigură că sunt suficiente ca să mă plimb agale prin ele și să îmi distrag atenția.

Încep cu un magazin de mobilă, unde există cele mai frumoase articole de mobilier din lemn. Nu intru prea des aici, fiindcă apartamentul meu este cât o cutie de chibrituri și nu încape prea multă mobilă. Însă, în timp ce îmi trec degetele peste un dulap frumos din stejar, încep să îmi imaginez cum ar arăta în casa visurilor mele. Casa în care voi locui „când voi fi mare". Când va fi să vină acel moment.

E genul de piesă de mobilier care s-ar potrivi de minune în casa lui Joseph. Nu că ar avea nevoie, întrucât casa lui are oricum o mobilă spectaculoasă. Simt un gol în stomac când mă gândesc la el. Încă nu mi-am revenit după cele întâmplate aseară. Mă gândesc întruna la asta. Clipa în care el a intrat în pub; clipa în care a venit la mine; și momentul în care m-a întrebat dacă ar exista vreo speranță ca noi să ne împăcăm.

Au fost momente incredibile, umbrite însă de gândul care mă poartă la Ben și la Sian.

Mi-am imaginat mereu că, atunci când Joseph se va întoarce la mine, mă va cuceri din nou și vom începe o viață nouă împreună, iar prietenii mei se vor bucura pentru mine. Numai că Ben mi-a intrat pe sub piele. De aceea trebuie să mă întâlnesc cu el, ca să aflu ce a încercat să-mi spună aseară, înainte să plece. Trebuie să lămurim lucrurile înainte să mă gândesc la Joseph și la mine.

Și la Sian. În cazul ei, cu siguranță va fi mai greu.

Urc scările magazinului și mă trezesc în fața unor corpuri de bibliotecă, în care ar încăpea sute de cărți – visul oricărui cititor; plus că arată fenomenal.

Încerc să mă gândesc la casa ideală, însă îmi răsună în cap vocea lui Sian. Dezamăgirea ei. Furia ei. Ne va lua mult timp până vom reveni la normal.

Știu din experiență că nu are rost să mă întâlnesc cu ea azi. Este mult prea supărată pe mine. Mai bine o las să fiarbă în suc propriu câteva zile. Deși nu îi va trece supărarea până atunci, măcar nu voi fi în pericol să mă trezesc că aruncă spre mine cu tot ce-i vine la mână.

I-am trimis un mesaj în această dimineață, în care i-am scris că îmi pare rău. Știam că nu voi primi niciun răspuns, dar am vrut să știe că mă gândesc la ea.

Mă frec la ochi, pentru că simt că îmi vine să plâng. Nu vreau să ajung din nou în această situație. N-am de gând să-mi plâng de milă.

Ies din magazin în aerul proaspăt, încercând să-mi înăbuș lacrimile.

Mă trezesc stând în fața unei vitrine cu articole de nuntă. Mă uit la rochiile elegante de mireasă și mă întreb cum mi-ar sta îmbrăcată într-una. Văd o rochie de prințesă spectaculoasă, din mătase și dantelă. Nu aș alege acest model niciodată.

Pentru o fracțiune de secundă, îmi imaginez ce fel de nuntă și-ar dori Joseph. Știu că va fi una mare și fastuoasă. Acesta este genul de rochie pe care și-ar dori să o port.

Poate că această plimbare prin magazine nu va reuși să îmi distragă atenția, la urma urmei.

Telefonul îmi sună în geantă, iar primul meu gând este că am primit un mesaj de la Sian. Când mă uit însă, văd că este un mesaj de la Joseph.

„Ai chef să luăm masa de prânz la *Vaporul*? Am putea avea discuția aceea. xx"

Vaporul este un pub din afara orașului Portsmouth, iar eu oftez la gândul de a pleca din oraș într-o zi de sâmbătă. Cele două artere principale care intră și ies din oraș sunt aglomerate în weekend, iar gândul de a pleca și de a reveni în oraș într-o zi însorită, când atât de mulți oameni se îndreaptă spre plajă, este suficient ca să mă facă să renunț.

Nu mi-a scăpat faptul că nu s-a oferit să vină și să luăm prânzul undeva în apropierea casei mele. Știu că urăște traficul de weekend din Portsmouth mai mult decât mine.

Îi trimit repede un mesaj în care îi spun că mi-am făcut deja planuri și că va trebui să o lăsăm pe altă dată.

Teoretic, am timp să plec din oraș și să iau masa de prânz împreună cu el, apoi să mă întorc ca să mă întâlnesc cu Ben, însă trebuie să îmi limpezesc gândurile înainte să îl revăd.

După ce trimit mesajul, mă întreb ce se întâmplă cu mine. Săptămâna trecută, aș fi dat orice să mă aflu în aceeași încăpere cu Joseph, iar acum ratez ocazia de a asculta ce are să-mi spună.

Scutur din cap. Nu-mi vine să cred.

O iau încet pe stradă în jos și ajung în dreptul următorului magazin, care aparține unui ciocolatier local – azi nu mă pot abține să nu intru. De obicei, mă mulțumesc doar să privesc vitrina. Însă azi este una dintre zilele acelea...

Comand o ciocolată cu umplutură din caramel, când zăresc niște ciocolată cu miere și bezele. Cumpăr câteva bucăți pentru Ben, sperând că, astfel, mă va ierta.

Când ies din magazin, îmi arunc privirea pe stradă și îmi dau seama că nu am chef de cumpărături. Decid să mă duc pe faleză. Poate că o plimbare de-a lungul ei mă va ajuta să văd totul mai clar și, totodată, să înțeleg anumite lucruri.

Mă întorc pe Marmion Road, la cafeneaua unde urmează să mă întâlnesc cu Ben. Ajung mai repede cu cinci minute. Mă dor picioarele de la atâta umblat în pantofii din pânză. Am mers până departe, în partea de est a orașului, însă nu am ajuns până la plaja de nudiști. Am făcut odată greșeala asta. Nu îmi doresc să mai văd vreodată „ciucurelul" unui bărbat în vârstă legănându-se în briza mării, darămite azi, având în vedere starea în care sunt.

Clopoțelul sună când ușa se deschide și îl văd pe Ben apropiindu-se.

Îi fac semn cu mâna și îi zâmbesc ca și când i-ar fi greu să mă observe, deși, la această oră a după-amiezii, în cafenea suntem doar eu și încă un cuplu, retras într-un colț.

– Salut! zic eu când se așază în fața mea.

– Salut! spune el oftând și luând meniul.

– Ai avut o zi plină?

– Așa este mereu sâmbăta, răspunde el, ridicând din umeri.

Când vine chelnerița, Ben își comandă o cană de cafea și un *panini*, și cer și eu la fel. Sunt prea agitată, încercând să mă gândesc ce să-i spun, ca să mă hotărăsc ce să iau. Mă simt ușurată văzând că a comandat de mâncare, fiindcă mi-am făcut griji că nu va sta prea mult și că nu vom avea timp să discutăm pe îndelete.

– Ți-am cumpărat astea, zic eu.

Iau punga cu bucățile de ciocolată și i-o întind. El o deschide.

– Bezele și ciocolată cu miere, spune el, și un mic zâmbet îi brăzdează fața împietrită. Sunt preferatele mele. De unde ai știut? mă întreabă el, mijind ochii.

– Ai pomenit de ele într-una dintre pauzele noastre de ceai, atunci când am ieșit la plimbare cu bicicletele.

– Și ți-ai amintit, zice el, vârându-și în gură o bucată de ciocolată. Știu că n-ar trebui să mănânc înainte de masă, dar sunt lihnit de foame.

– Te înțeleg. Am cumpărat o duzină și pentru mine și le-am mâncat pe toate.

Ben zâmbește și eu am senzația că suntem din nou ca înainte.

– Sunt impresionat că ți-ai amintit.

Eu ridic din umeri ca și când n-ar fi mare scofală.

– În legătură cu aseară, zic eu, dându-mi părul pe după ureche.

– Nu e nevoie să vorbim despre asta.

Chelnerița așază cănile cu cafea în fața noastră. Ben își pune zahăr în cafea și începe să amestece.

– Ba da. Vreau să știu ce urma să îmi spui atunci când a intrat Joseph.

Ben își ridică privirea și se uită în ochii mei, apoi și-o coboară din nou spre cana cu cafea.

– Ce importanță are? Joseph s-a întors, iar tu ai obținut ce ți-ai dorit. Acesta este motivul pentru care ai făcut lucrurile de pe listă. Nu-ți bate capul cu mine și cu ce am vrut să-ți spun. Oricum nu era important.

– Nu?

– Nu. Spune-mi despre Joseph. Vă veți împăca?

Chelnerița se întoarce cu mâncarea și, pentru o clipă, îmi doresc să fi comandat ceva mai sofisticat, ca să dureze mai mult până să ne fie adus. În ritmul acesta, Ben va ieși pe ușă în câteva minute, având în vedere că înfulecă, practic, mâncarea.

Încerc să mă concentrez asupra a ce am în farfurie ca să nu îi răspund la întrebare. Nu îmi pot exprima gândurile despre Joseph, pentru că sunt prea confuză în legătură cu ce simt.

– Săptămâna viitoare vom coborî în rapel Turnul Spinnaker. Timpul parcă a zburat, nu-i așa?

– Așa e, răspunde el printre îmbucături. Nu voi putea veni să vă văd. Am vorbit cu Tammy în cursul săptămânii și vrea să mă duc să urmăresc cursa la care va participa.

Simt că îmi pierd cumpătul. Parcă se despărțiseră pentru totdeauna de data asta. Sper că nu încearcă să pună din nou mâna pe el. Ben merită pe cineva mult mai bun decât ea.

De fiecare dată când m-am gândit la coborârea în rapel, singurul lucru care m-a liniștit a fost gândul că Ben va fi acolo. Vorbele lui însă îmi dau un motiv în plus ca să încerc să mă retrag.

– N-are importanță, oricum nu vreau să fac treaba asta. Îmi voi lua o zi de concediu.

– Așadar, n-ai de gând să termini lista?

Plimb sandviciul prin farfurie.

– Nu. Sunt foarte mândră de ce am făcut, dar cred că Turnul Spinnaker a fost o ambiție mult prea mare pentru mine și pentru frica mea de înălțimi. Mă cutremur numai când mă gândesc la asta.

– Plus că Joseph s-a întors la tine, așa că nu mai e nevoie să faci asta, zice el, iar eu simt sarcasmul din vocea lui. Mă gândesc că acest lucru este valabil și pentru propria ta listă...? Nu îți mai dorești să navighezi sau să coci?

– Nu m-am gândit prea mult la asta.

Mă foiesc stânjenită pe scaun. Este ultimul lucru la care mă pot gândi în clipa asta.

– Te vei împăca iar cu Tammy dacă vei merge să urmărești cursa? zic eu, încercând să îl îmbunez.

Mă holbez la farfuria lui goală. Nu îndrăznesc să mă uit la el în timp ce îi aștept răspunsul.

– Nu. Nu a primit prea bine vestea despărțirii și cred că are nevoie de mine acolo – în calitate de prieten, doar atât.

Își scoate portmoneul din buzunarul de la spate și aruncă pe masă câteva bancnote. A reușit să își termine sandviciul în timp record, chiar și pentru el. Știu că ar trebui să îl implor să rămână și să vorbim, însă nu mă pot abține să nu mă întreb cum de nu face indigestie.

– Trebuie să mă întorc la magazin. L-am lăsat singur pe Harry. Mă bucur că lucrurile s-au rezolvat și că ai obținut ce ți-ai dorit.

Apoi iese din cafenea, înainte să apuc să-l opresc. Eu privesc în urma lui și-mi dau seama că n-am schițat niciun gest ca să-l fac să rămână.

Mă uit la sandviciul meu și dau farfuria deoparte. Nu îmi mai este foame.

Nu îl pot lăsa să plece așa. Dau fuga până la tejghea și îi vâr banii sub nas chelneriței, fără să mai aștept restul.

– Ben! strig eu, ieșind pe stradă în urma lui. Ben!

El se întoarce. Dacă înainte mi s-a părut supărat că mă vede, acum mi se pare furios.

– Trebuie să mă întorc la muncă.

– Nu înțeleg ce se întâmplă.

– Ce se întâmplă? repetă el, râzând aproape isteric. Își trece mâna prin părul dezordonat, apoi își suflecă mânecile bluzei. Se întâmplă că sunt dezamăgit. Îți dai seama măcar cât de mult te-ai schimbat în ultimele luni? Ai devenit o altă persoană față de fata nesigură pe ea și speriată pe care am cunoscut-o în insula Hayling. Mi-a plăcut să te văd pedalând și încercând să-ți depășești limitele chiar dacă erai îngrozită. La Paris aveai acea energie... A fost ca și când aș fi privit un fluture ieșind din cocon. Sunt dezamăgit că Joseph s-a întors, iar tu vrei să renunți la listă când ai ajuns atât de aproape de sfârșit. Am crezut că vei întocmi una nouă și că îți vei pune ordine în viață.

Mă simt de parcă m-ar fi biciuit vântul, fiindcă lacrimile îmi ard ochii.

– Poate că nu mă voi schimba dacă ne vom împăca. Poate că voi rămâne eu, cea nouă.

– Chiar crezi asta? mă întreabă el.

Nu cred. Acesta este unul dintre motivele pentru care sunt atât de confuză în legătură cu Joseph. Știu că el nu s-a schimbat. Deși este bărbatul pe care îl doresc, nu sunt convinsă că el o va vrea pe femeia care am devenit.

Ben îmi interpretează tăcerea drept răspuns și dă să plece.

– N-am ce să fac dacă îl iubesc.

– Corect. Îl iubești pe Joseph. Firește că îl iubești, zice el, întorcându-se din nou cu fața spre mine.

– Este adevărat, zic eu, realizând brusc că am ridicat tonul în plină stradă.

Sunt convinsă că există trecători pe care îi interesează să audă discuția noastră, însă sunt atât de furioasă pe Ben, încât nici nu îi bag în seamă.

– Ce știi tu despre iubire?

– Poftim?

El se apropie de mine și îi citesc furia în privire.

– Uită-te la tine şi la Tammy şi la relaţia voastră cu năbădăi şi la teama ta de a nu suferi. Este evident că nu eşti în stare să ai o relaţie serioasă şi să iubeşti pe cineva.

– Evident, răspunde el furios.

Mă mir că nu mă răneşte cu veninul pe care îl împroaşcă odată cu vorbele rostite.

Apoi se întoarce şi se îndepărtează, dar de data asta îl las. Nu mai am nimic de spus, iar el şi-a exprimat foarte clar sentimentele.

Oricum prietenia noastră urma să ia sfârşit odată cu lista, iar acest episod nu face decât să rupă mai uşor legăturile.

Capitolul 26

Au mai rămas cinci zile până la coborârea în rapel a turnului și cinci zile în care să găsesc forța mentală de a face acest lucru.

Nici nu îmi mai amintesc de când nu m-am mai dus cu plăcere la birou într-o zi de luni. Azi-dimineață am sărit, practic, din pat, bucuroasă că am o scuză să ies din casă și să îmi ocup mintea cu altceva.

Aproape că am înnebunit în weekend, gândindu-mă la Joseph, la Ben și la Sian. Într-un final, m-am urcat în mașină și le-am făcut o vizită părinților mei la prânz, sperând să-mi mai limpezesc gândurile, însă n-am reușit decât să înrăutățesc lucrurile. Mama a încercat să mă tragă de limbă în legătură cu despărțirea mea de Joseph, întrebându-mă cu ce am greșit. M-am întors acasă mai furioasă ca oricând.

Mă uit la Giles când intră în birou, iar el mă privește stânjenit. Este evident că a vorbit cu Ben. Îmi umflu nările când îmi amintesc de cearta pe care am avut-o cu el și încep să mă înfurii din nou.

– 'Neața, zice el. Cafea?

– 'Neața. Mi-am făcut, îi răspund, ridicându-mi cana și schițând un zâmbet.

S-a dus bucuria mea de a veni la birou pentru a uita de tot!

El zâmbește și pleacă, iar eu răsuflu ușurată. Pentru o clipă, am crezut că îmi va spune ceva de Ben. N-am chef să-l ascult.

Îmi frunzăresc agenda pentru săptămâna aceasta şi gem când văd „coborârea în rapel a Turnului Spinnaker" scris cu roşu în dreptul zilei de sâmbătă. În cap îmi răsună cuvintele lui Ben legate de faptul că nu vreau să termin lista. Încep să mă gândesc că ar trebui s-o fac. Ca şi când n-ar fi suficient de rău că mă perpelesc neştiind ce simt, acum va trebui să trec printr-un iad adevărat la sfârşitul săptămânii. Asta-i cireaşa de pe tort.

Nu pot să sper decât că, făcând acest lucru, voi încheia un capitol din viaţa mea. Indiferent ce se va întâmpla cu Joseph, va ţine de viitor. Va fi un nou început; un capitol nou.

Telefonul sună, iar eu ridic receptorul, încercând să răspund cu o voce cât mai veselă, fiindcă este linia exterioară.

– Bună dimineaţa, *Design Works*, Abi la telefon.

– Abi, sunt Melissa.

– Bună, Melissa! Ce mai faci?

Melissa este custode la unul dintre muzeele locale, iar eu i-am proiectat panourile pentru ultima expoziţie. Că tot veni vorba, îmi verific agenda şi observ că acestea ar fi trebuit să fie livrate în această dimineaţă. Poate mă sună să-mi spună că sunt extraordinare.

– Am avut zile şi mai bune.

– Ce s-a întâmplat? Nu ai primit încă panourile?

Mă uit la ceasul uriaş de pe peretele biroului şi văd că este încă devreme – e abia ora 10. Mai e timp pentru o livrare de dimineaţă.

– Ah, nu, le-am primit, zice ea.

– Şi?

Uit că Melissa nu poate să vadă cum gesticulez şi o îndemn să continue.

– Şi nu are niciunul dimensiunea corectă. Nu se potrivesc cu panourile noastre de fundal.

Îmi frec fruntea şi strâng din ochi. De ce am fost atât de nerăbdătoare să vin la muncă în dimineaţa aceasta?

– Cum adică nu au dimensiunea corectă?

– Majoritatea panourilor lungi sunt prea scurte, cu vreo cincizeci sau șaizeci de centimetri, iar panourile mici care ar trebui atârnate pe pereți, sunt prea mari. Nu se potrivesc în spațiile alocate.

– Nu înțeleg. Am verificat împreună în încăpere toate măsurătorile, iar eu am verificat personal dimensiunile înainte de a fi listate.

– Păi, am sunat mai întâi la imprimerie și mi-au spus că dimensiunile sunt cele care le-au fost trimise. Mi-au expediat prin e-mail o copie a formularului de comandă și se potrivește cu ceea ce ne-a fost livrat.

– Nu se poate, zic eu, simțind deja un nod în gât.

– Mai sunt trei zile până când va veni Ducesa de Cornwall să inaugureze expoziția. Trei zile! Compania ta va trebui să le refacă, fiindcă este vina *voastră*.

Sunt descumpănită. Muzeul a plătit pentru acele panouri mii de lire, iar acum va trebui să le refacem și să le plătim noi din bugetul nostru. Rick o să scoată fum pe nări. Ne va costa mai mult decât am facturat noi pentru proiectare.

– Trebuie să vorbesc cu Rick, spun eu, gândindu-mă că nu am autoritatea de a accepta acest lucru.

– Urmează să îl sun și pe el, se răstește ea. Am vrut să îi telefonez lui mai întâi, însă, cum tu te-ai ocupat de proiect, m-am gândit că ai putea să-mi explici ce s-a întâmplat.

Am rămas fără cuvinte și îmi dau seama din nou că nu îmi poate vedea expresia de nedumerire de pe față.

– Nu știu ce s-a întâmplat, sincer.

– Ai trei zile la dispoziție ca să repari greșeala. *Trei zile.*

Apoi îmi închide și, pentru o clipă, mă holbez uluită la receptor, înainte să îl pun jos. Știu că măsurătorile au fost corecte. Sunt sigură de asta. Nu am greșit niciodată vreo dimensiune în toată cariera mea. Un proiect greșit în timpul studenției, când am calculat în centimetri, și nu în milimetri, mi-a fost de-ajuns ca să îmi dau seama că trebuie să fiu foarte atentă.

Scotocesc prin sertarul biroului în căutarea dosarului și găsesc formularul de comandă pe care l-am completat. Îl compar cu dimensiunile pe care le-am scris cu mâna pe hârtie atunci când am făcut măsurătorile și coincid. De ce s-au încurcat?

– Abi!

Rick mă strigă din partea cealaltă a biroului.

Mă cutremur când îi aud vocea fioroasă. Nu există nicio îndoială că Melissa s-a ținut de cuvânt și l-a sunat pe Rick după ce mi-a trântit telefonul în nas.

Mă ridic încet de pe scaun și mă îndrept spre biroul lui. Toți colegii se uită la mine. Deși nu lasă să se vadă, știu că se întreabă cu toții ce am făcut de l-am înfuriat așa pe Rick. În general, este un om vesel, însă acum fierbe de furie.

Intru în biroul șefului și văd că fața lui încruntată se potrivește cu tonul de adineauri.

– Ce naiba s-a întâmplat?

– Nu știu, răspund eu, așezându-mă încet pe scaunul din fața lui. Am verificat de mai multe ori dimensiunile. Nu înțeleg.

– Ceva trebuie să se fi întâmplat.

Rick se rotește cu scaunul, cu brațele încrucișate pe piept, ca și când ar aștepta mai mult decât o simplă explicație din partea mea.

– Formularul de comandă pentru panouri este aici și coincide cu notițele pe care le-am luat la galerie. Nu are nicio logică.

– Melissa mi-a trimis o poză pe e-mail și este destul de clar. Ai proiectat fișierele cu dimensiunile greșite.

El își întoarce ecranul ca să pot vedea.

– Niciunul dintre grafice nu este schimbat, zic eu îngrozită.

Mă așteptam să fi existat o problemă la imprimantă, iar fișierele să fi fost listate la dimensiunea greșită. Însă niciuna dintre poze nu este mărită; totul pare a fi la scara corectă.

– Trebuie să fi fost proiectate la dimensiunea aceea în InDesign, spun eu, întrebându-mă cum ar fi posibil așa ceva.

– Știu. Ai făcut o greșeală.

Mă uit la una dintre pozele cu panourile prea mici și arată exact ca în proiectul meu. Oare Rick are dreptate? Oare am greșit?

– Există o singură cale de a afla, spune Rick. Unde-ți sunt fișierele inițiale?

Oftez și îi spun lui Rick unde le poate găsi, apoi privesc îngrozită în timp ce acestea se încarcă. El deschide fișierul cu informații ca să vadă dimensiunea panoului.

– Uite, primul panou este de 600 mm pe 600 mm.

– Dar nu este deloc corect, spun eu, clătinând din cap. E un pătrat. Nimic din ce am proiectat eu nu are forma pătrată.

Nicio șansă să fi greșit atât de mult dimensiunile în InDesign!

– E o nebunie, zic eu. Este ca și când cineva ar fi deschis fișierele, ar fi schimbat dimensiunile și ar fi folosit alte măsurători.

– Abi, ce-ar fi să recunoști că ai greșit? Știi cât de mult detest minciuna.

Simt cum încep să tremur.

– Dar n-am greșit dimensiunile. Cineva mi-a modificat proiectul.

Îmi aduc aminte de fișierele lipsă și, brusc, mi se pare că cineva încearcă să-mi pună bețe-n roate. Linz. Ea trebuie să fie.

Se descurcă foarte bine în InDesign, plus că a fost prezentă la întâlnirea de la muzeu. Știe cât de important este să se respecte dimensiunile. Toate indiciile conduc spre ea.

– Cine și-ar da atâta osteneală? Uite care-i treaba, una e să faci o greșeală, și alta e să încerci să scapi basma curată făcând acuzații nebunești. Ești în firmă de mult timp, Abi, și până anul acesta am fost foarte mulțumiți de munca ta. Însă, în ultima perioadă, ai fost foarte neglijentă. De când cu scrisoarea disciplinară pe care ți-am trimis-o, referitor la munca prelungită de acasă... Apoi, ai venit nepregătită la întâlnirea cu clienții Vista, ai rătăcit stickul de memorie, iar acum treaba asta, care ne va costa mii de lire. Încep să cred că nu te mai interesează această companie.

Inima îmi bubuie în piept şi simt că mă ia ameţeala. Oare face aluzie la ce cred eu? Am impresia că mă aşteaptă ceva mai mult decât o mustrare.

– Aşteaptă, zic eu, încercând să ţin pasul şi să înţeleg ce se întâmplă. Şi formularul meu de comandă? Este conceput pentru dimensiunile de pe listă, pentru fişierele pe care le-am proiectat. Melissa mi-a zis că a verificat formularul de comandă împreună cu cei de la imprimerie şi că se potriveşte cu panourile.

– Vrei să spui că există două formulare de comandă? Rick clatină din cap, apoi îşi ridică mâna şi se freacă la ochi. Abi, e o nebunie!

– Ştiu, ştiu! Ascultă, cineva mi-a sabotat munca şi înainte, când mi-au fost şterse fişierele, iar acum, asta.

– Doar nu crezi aşa ceva? zice el, privindu-mă neîncrezător.

– Ce altceva să cred? Nu eu am făcut asta. Nu eu am greşit dimensiunile.

Rick clatină din cap.

– Abi, nu suport mincinoşii. Având în vedere că vom pierde bani pe acest cont şi luând în calcul rezultatele tale slabe, odinioară te-aş fi concediat pe loc. Însă, cu toate legile actuale, nu pot. Aşa că te voi suspenda. Din punctul meu de vedere, sabotezi compania. Poate vrei să pară că altcineva este vinovatul.

Mă strâmb.

– De ce aş face asta?

– Cine ştie? Poate că intenţionezi să îţi înfiinţezi propria companie sau ţi-ai găsit o slujbă nouă.

Acum cine este paranoicul?

– Uite, sunt la fel de nedumerit ca şi tine. Tot ceea ce ştiu este că unul dintre cei mai de încredere proiectanţi ai mei m-a dezamăgit, însă până când vom lămuri lucrurile, va trebui să te suspend. Îi voi implica şi pe cei de la Resurse Umane şi se va ajunge la un deznodământ, într-un fel sau altul, zice el.

Nu vreau să mă gândesc la faptul că nu cunosc pe nimeni care să fi fost suspendat de la muncă şi apoi reîncadrat. Ştiu că este un

fel de cod, care le dă răgazul celor de la Resurse Umane să verifice procedurile disciplinare înainte să mă poată concedia, astfel încât compania să nu fie târâtă prin tribunale.

Nu știu ce se va întâmpla dacă îmi voi pierde locul de muncă. Chiria a crescut, iar eu mi-am folosit economiile ca să fac lucrurile de pe listă, așa că voi avea probleme mari.

– Ia-ți geanta și pleacă imediat! strigă Rick.

Când ies din biroul lui, toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Toată lumea își dă seama ce s-a întâmplat și, deși toți mă privesc, niciunul nu se uită în ochii mei.

Mă duc la biroul meu, îmi iau geanta și îmi închid computerul. Nu mă simt în stare să îmi fac ordine pe birou. Nu-mi doresc decât să plec naibii de aici.

Când dau să ies din birou, Linz se apropie de mine cu pași săltăreți.

– Abi, zice ea încet. Nu-mi vine să cred că pleci.

Evident, zvonul s-a răspândit rapid în birou.

Eu ridic din umeri.

– Sper să nu fie o chestie permanentă.

– Și eu. Nu-mi pot imagina să lucrez aici fără tine.

Mă privește compătimitor și, pentru o clipă, mi se pare că va izbucni în plâns. Își întinde brațele și mă îmbrățișează.

– Am învățat atât de multe de la tine! Am început să te consider un mentor. Nu-mi vine să cred că nu vei mai fi aici, îmi spune ea în șoaptă.

Se desprinde de mine și afișează acel zâmbet victorios al ei.

– Dar vom păstra legătura, nu-i așa? Trebuie să mergem împreună la cursul de windsurfing pentru avansați.

Prefer să-mi înfig ace în ochi. O privesc cum îmi zâmbește trist și mă întreb dacă nu cumva joacă teatru. Poate că aceasta este partea finală a planului ei, ca să îi convingă pe ceilalți că nu ea a pus la cale totul. Se preface că îi pasă și că îi pare rău că plec, când, de fapt, a fost doar mâna ei.

Dumnezeule, ce bună e! Pentru o fracțiune de secundă, am crezut-o și eu.

– La revedere, Linz! îi spun printre dinți.

Îmi vine să strig la ea și să o apuc de coadă, ca să o fac să mărturisească. Însă trebuie să mă abțin, fiindcă acest gest mi-ar pecetlui soarta în ochii celor de la Resurse Umane.

Trec pe lângă ea și mă îndrept spre scări. Nu vreau ca angajații celorlalte firme din clădire să mă vadă plecând cu coada între picioare.

– Ce se întâmplă, Abi? mă întreabă Giles, apucându-mă de braț.

– Am fost suspendată, zic eu aproape în șoaptă, când îmi dau seama de grozăvia situației.

– De ce?

– Au fost încurcate dimensiunile panourilor pentru expoziție.

– Și Rick te suspendă pentru asta?

– Nu doar pentru asta, răspund eu oftând. Și din cauza faptului că nu am avut listările pentru întâlnirea cu cei de la Vista.

– Dar n-a fost vina ta.

– Și din cauza rezultatelor slabe pe care le-am avut când am lucrat de acasă. E doar o suspendare, însă, fie vorba între noi, cred că Rick vrea să plec. Singura cale prin care îmi pot păstra locul de muncă este să dovedesc că nu eu sunt vinovată pentru aceste scăpări, spun eu oftând.

Giles clipește des, încercând să înțeleagă ce îi spun.

– Să dovedești că nu tu ești vinovata? Crezi că altcineva e răspunzător de fișierele lipsă?

– Întocmai.

Rick a avut dreptate, sună ridicol.

– Ai nevoie de ajutor?

– S-ar putea, zic eu zâmbind, ușurată că există o persoană în birou în care pot avea încredere. Te voi suna în seara asta să-ți povestesc despre ce este vorba.

– În regulă. Ai grijă de tine, zice el, mângâindu-mi brațul.

– Mulțumesc.

Când ajung în stradă, izbucnesc în plâns și nu știu dacă acest lucru se datorează privirii compătimitoare din ochii lui Giles sau faptului că plec de la birou pe scările de incendiu, în mijlocul zilei, pentru că am fost suspendată și sunt amenințată cu concedierea.

De ce mi se întâmplă mie toate acestea?

Sian și Ben nu mai vorbesc cu mine, iar acum am rămas și fără singurul lucru stabil din viața mea – slujba.

M-aș putea concentra asupra faptului că Joseph s-a întors la mine, însă nu mă pot abține să nu mă gândesc că am ajuns în această situație încurcată din cauza despărțirii noastre și a efortului meu de a-l recâștiga.

Din câte îmi dau eu seama, nu există decât două variante de ieși din impas. Să mă împac cu prietenii și să dovedesc că nu mi-am sabotat singură cariera; sau să mă întorc acasă, să comand mâncare chinezească și să îmi plâng de milă. În acest moment, aleg să-mi plâng de milă.

Capitolul 27

Mâine va avea loc înspăimântătoarea coborâre în rapel, însă, având în vedere faptul că Joseph s-a întors la mine şi eu am fost suspendată, nu am niciun motiv să o fac – cu toate acestea, nu sar în sus de bucurie...

Sunt Abi cea „semiconcediată" de patru zile. Au trecut patru zile şi sunt deja plictisită.

După ce mi-am petrecut restul zilei de luni în tăcere şi negare, urmărind mai multe episoade din *Anatomia lui Grey*, marţi m-am confruntat cu realitatea.

Am hotărât că poate, în loc să mă învârt prin casă fără rost, ar fi mai bine să-mi caut o altă slujbă. Am început ziua cu entuziasm, gândindu-mă că voi avea parte de un nou început. Mi-am zis că am avut acelaşi loc de muncă timp de şapte ani şi că poate a sosit timpul să accept o nouă provocare. Am accesat paginile online cu locuri de muncă şi mi-am dat seama cât de puţine firme de proiectare existau în Portsmouth. După ce am aplicat la întâmplare pentru un post de proiectant, ale cărui condiţii nu le întruneam, mi-a venit ideea strălucită de a începe o afacere pe cont propriu. Şapte ani de experienţă şi contacte aveau să mă ajute cu siguranţă să obţin de lucru.

Am început să fac mai multe liste cu posibile colaborări şi cu lucrurile de care aş fi avut nevoie ca să pun afacerea pe roate. Aveam să îmi fac propria pagină web pe Weebly şi să caut în computer chestii pe care aş fi putut să le adaug în portofoliul meu, însă, în afară de o copertă de carte pe care am conceput-o pentru o

prietenă (care a publicat-o în regim propriu), nu mai aveam nimic care să nu aparțină agenției.

Întotdeauna mi-am dorit să am propria afacere atunci când voi avea copii, însă, cum nu am ajuns încă în acea etapă a vieții, nu am făcut nimic în privința asta.

Supărată că pe vremea când aveam douăzeci de ani mi-am petrecut serile prin baruri sau urmărind prea multe seriale în loc să pun temeliile propriei afaceri, am stat îmbufnată toată seara, urmărind alte episoade din *Anatomia lui Grey*.

Miercuri mi-a venit o idee și mai strălucitoare: aș fi putut să lucrez independent și mi-aș fi putut înființa propria companie, făcând ilustrații pentru cărți. Mi-am petrecut dimineața citind despre alte firme care ofereau servicii similare și am ajuns la concluzia că era încă loc suficient pe piață.

Apoi mi-a venit cea mai bună idee posibilă, aceea de a scrie o carte. Nu există o metodă mai bună de a-mi face munca remarcată, m-am gândit, decât să scriu un bestseller care să ajungă în topuri și să îi facă pe toți să se întrebe cine a făcut ilustrația de pe copertă. Întotdeauna mi-am dorit să scriu un roman siropos în stilul lui Jilly Cooper.

Însă, la miezul nopții, aveam exact același număr de cuvinte scrise ca și la amiază. Adică niciunul. Mi-am petrecut toată după-amiaza și seara încercând să găsesc un nume sexy de bărbat care să îl egaleze pe cel al lui Rupert Campbell-Black. M-am dus la culcare epuizată și deprimată.

Ieri, m-am trezit cu gândul să mă mut din Portsmouth. Luând în calcul posibilitatea că Joseph va reintra în viața mea, am început să caut orașe din împrejurimi, cum ar fi Chichester și Petersfield. Ba chiar am început să îmi imaginez că mă voi muta împreună cu Joseph, astfel încât să îmi fie mai ușor să fac naveta și să scap de problemele financiare. Ar fi fost o situație avantajoasă. Apoi am început să mă gândesc la el și la relația noastră și m-a luat cu amețeală. Am amânat întâlnirea cu el toată săptămâna, fiindcă nu mă simțeam pregătită încă să aud ce are de spus.

Oare viaţa mea ar putea deveni mai încurcată de-atât?

Singurul avantaj din toată povestea aceasta este că acum, că sunt suspendată, nu mai sunt nevoită să particip la coborârea în rapel şi, pentru că Joseph îşi doreşte, poate, să ne împăcăm, nu mai am niciun motiv să termin lista, indiferent de părerea lui Ben.

Când m-am trezit azi-dimineaţă, încă nu ştiam ce să fac. Am realizat că nu vreau să-mi întemeiez propria afacere. Nu exista nicio ofertă de muncă prin partea locului. Nu sunt în stare să scriu un bestseller. Sinceră să fiu, nu îmi doresc o slujbă nouă. Nu vreau decât să mă întorc la vechiul meu loc de muncă.

Şi-atunci, mi-a picat fisa: sunt doar suspendată. Mai pot lupta încă să-mi recapăt postul.

Sunt în această companie de şapte ani şi, în afară de perioada când am plâns după Joseph şi mi-am neglijat munca, am făcut o treabă bună.

Îmi place ce fac. Îmi plac colegii mei şi clienţii, atunci când nu se răzgândesc în mod constant. Pat, şefa de birou, are grijă să fie mereu biscuiţi în cutie, iar scaunul meu de piele se mulează perfect după fundul meu. Nu vreau un nou început.

Oare gândesc greşit? Aş putea realiza multe lucruri, iar compania se extinde mereu, aşa că nu e ca şi când nu aş putea avansa.

Chiar dacă nu mi-aş dori să mă reîntorc la vechea slujbă, simt că trebuie să îmi dovedesc nevinovăţia. Ce referinţe mi-ar da Rick dacă voi fi concediată? Cine ar îndrăzni să mă angajeze?

Dacă e să plec de la *Design Works*, atunci eu voi stabili condiţiile.

Formez un număr pe telefon şi aştept să sune.

– Salutare! zice Giles, simţindu-i-se zâmbetul în voce.

– Hei, vreo veste?

Ştiu că, probabil, ar trebui să încep cu câteva amabilităţi, însă m-am născut mai repede cu trei săptămâni, şi de atunci sunt mereu nerăbdătoare. Când i-am spus luni întreaga poveste, s-a oferit să facă nişte cercetări la serviciu. În dimineaţa aceasta, l-am sunat în

sfârșit ca să îi dau undă verde. Cele două ore în care am așteptat un răspuns au fost cele mai chinuitoare.

– Așteaptă!

Aud un zăngănit puternic pe care îl recunosc. A deschis ușa care dă spre scările de incendiu.

– Așa, am reușit să o conving pe Sue de la contabilitate să caute formularul de comandă și a aflat că au fost create două. Cel original, al tău, și încă unul.

– Sunt două? zic eu, întrebându-mă cum a reușit să o convingă pe Sue de la contabilitate să facă o faptă bună.

De obicei, se răstește la mine și îmi trimite e-mailuri scrise cu litere de tipar, în care îmi spune că nu am întocmit corect documentația.

– Exact. Mi-a spus că sistemul o avertizează, de obicei, când apar astfel de cazuri, însă a găsit un bilețel pe birou prin care era rugată să îl anuleze pe cel inițial, așa că a făcut-o.

Inima începe să-mi bată cu putere. Până acum, aproape crezusem că Rick avusese dreptate, că fusesem atât de distrată în ultima vreme, încât o dădusem în bară. Însă tocmai am primit dovada că nu este așa. Asta dacă nu cumva am uitat între timp că întocmisem un alt formular de ordine și scrisesem un bilețel prin care îl anulam pe primul. Până și eu știu că n-am făcut asta.

– Când a fost completat?

– Hm, al doilea a fost întocmit la ora 19.25, în data de 19 aprilie.

De obicei, nu țin minte datele și orele, însă știu exact unde am fost atunci.

– Nu am fost la birou, zic eu, simțindu-mă ușurată că nu sufăr de amnezie. Am plecat de la birou la ora 5, fiindcă Ben și cu mine am luat trenul spre Londra, a fost în seara dinaintea excursiei la Paris.

Simt un junghi când îmi amintesc în trecere de Paris și de cearta mea ulterioară cu Ben.

– Pe formular apare numele tău.

– Dar nu eu l-am trimis.

– Este posibil ca altcineva să-ți fi folosit contul?

Îmi storc creierii și strâng din ochi.

– Linz a întocmit câteva comenzi pentru mine, pentru că nu are încă un cont financiar. I-am arătat cum să îl folosească pe al meu.

Cuvintele îmi ies de-a valma pe gură. I-am arătat cum să îl folosească și cum să-mi ia locul.

– Atunci, ea trebuie să fi făcut asta. Rick i-a dat deja în grijă contul Vista. E doar o chestiune de timp până când o va angaja cu acte în regulă și îi va da postul tău. Trebuie să fi plănuit totul încă de la început. Nu trebuie decât să îi arătăm dovezile lui Rick, apoi îți vei primi slujba înapoi.

– Așteaptă puțin, Columbo, care dovezi? Asta arată că eu am făcut comanda, dar nu dovedește că Linz este făptașa, spun eu oftând.

– Da, dar tu știi că n-ai fost tu. Mai ai biletul de tren?

Mă scarpin în cap.

– Probabil. Cred că e în rucsac.

– Perfect! Voi vorbi cu Rick și...

– Giles, cred că ai făcut suficient... alo?

Vorbesc singură la telefon. Giles a închis.

Simt că mă ia cu transpirații. Ce să-i spună lui Rick? Mă încalț și mă întreb dacă n-ar trebui să merg la birou. Nu, îmi zic, așezându-mă pe canapea. Nu vreau să agit spiritele.

Voiam să îl sun pe Rick după ce îmi voi fi găsit cuvintele și după ce voi fi descoperit o explicație logică. Nu cred că o dovadă neîntemeiată și o acuzație împotriva lui Linz, „copilul de aur", cum că ar fi pus la cale un plan nebunesc de a mă înlătura, vor rezolva situația.

Telefonul începe să sune, iar pe ecran apare numărul de la birou.

– Bună! răspund, sperând să fie Giles și să-mi spună că nu l-a găsit pe Rick.

– Bună, Abi! tună în telefon vocea lui Rick. Giles tocmai mi-a dat două formulare de comandă și se agită întruna, spunându-mi că Linz ar fi intervenit în munca ta.

Inspir adânc.

– Știu că pare o nebunie, însă eu mă aflam în tren, în drum spre Londra. Cineva mi-a anulat formularul de comandă. Cred că mai am biletul de tren ca să dovedesc că n-am fost atunci la birou, însă trebuie să mă crezi.

– Ar trebui să fie ușor de verificat dacă ai fost sau nu la birou. Le voi trimite un e-mail celor de la departamentul IT și le voi spune să-mi expedieze o listă cu orele la care au venit și au plecat de la birou toți angajații. Care este data? Dar ora?

– Ora 19.25, 19 aprilie.

Îl aud cum tastează și nu îmi vine să cred că Rick face asta. Luni, mi-a lăsat impresia că încearcă orice ca să scape de mine, iar acum pare să asculte și să coopereze.

– În regulă, le-am trimis e-mailul. Să vedem ce vom afla.

– Mulțumesc, Rick. Uite, știu că nu am fost prea concentrată pe munca mea pe la începutul anului, recunosc. Am avut câteva probleme care mi-au afectat randamentul și nu ar fi trebuit să permit asta. Însă, în ultima perioadă, am muncit pe brânci. Mă refer la contul Vista și la Spinnaker. Nu cred că ți-am arătat cât de mult îmi place ceea ce fac și nici nu ți-am demonstrat că sunt un om de bază în firmă. Știu că pare o nebunie să o acuz pe Linz, dar cineva îmi sabotează munca și singura persoană care îmi vine în minte este ea. Este ambițioasă și vrea să fie angajată permanent. Nu a ascuns acest lucru.

– Asta nu înseamnă că trebuie să facă ceea ce a făcut, zice Rick. *Dacă* nu cumva este vorba despre altcineva.

– Știu că pare puțin exagerat, dar ea este singura persoană care îmi poate accesa contul financiar și care poate întocmi formularul de comandă.

– Abi, nu Linz este vinovata.

– Știu că pare ridicol, dar ea trebuie să fie.

– Nu este ea.

– N-ai de unde să știi sigur, spun eu.

Mă plimb prin încăpere atât de agitată, încât am impresia că voi face cărare în pardoseală.

– Sunt convins. Va trebui să ai încredere în mine.

Sunt pe punctul să îi spun că mi-e greu să am încredere în cel care m-a suspendat la începutul săptămânii, însă mă abţin. Nu vreau să îl enervez acum, când l-am câştigat de partea mea.

– Aşadar, crezi că a încercat cineva să mă saboteze?

– Iau în considerare acest lucru.

Ştiu că nu este un vot de încredere, dar este o îmbunătăţire faţă de situaţia de luni.

– Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Luni a fost atât de indiferent, încât aproape că mi-a râs în nas.

– Ei bine, Linz... Vorbeam cu ea despre întâlnirea de la muzeu, iar ea mi-a spus cât de atentă ai fost cu măsurătorile. Pur şi simplu nu avea logică.

Nici faptul că Linz a plănuit să fiu concediată, pentru ca apoi să încerce să îl convingă pe Rick că nu sunt de vină nu are logică.

– Nu înţeleg ce se întâmplă, zic eu extrem de nedumerită.

În capul meu, Linz este atât Albă-ca-Zăpada, cât şi mama ei vitregă. Nici nu mai ştiu ce să cred.

– Trebuie să fie cineva care a intrat în contul financiar, cu numele meu, şi a schimbat fişierele în InDesign.

– Partea cu InDesign nu ne ajută prea mult, pentru că majoritatea managerilor de cont ştiu cum să folosească elementele de bază. Uite – am primit un e-mail de la departamentul IT. Singurele persoane care s-au aflat în birou la acea oră au fost: Fran, Greg, Heidi, Linz, Giles, Pat, Isla, de la contabilitate, şi Jo. Pat este specializată pe programul financiar, aşa că mă îndoiesc că ar fi fost în stare să modifice fişierele din InDesign. Dacă a făcut-o, înseamnă că şi-a greşit cariera. Cât despre Isla, e la fel de creativă ca un punct negru. Jo a resimţit greul plecării tale. Asta înseamnă că au mai rămas Fran, Greg, Heidi şi Giles.

Parcurg în minte lista. Giles iese din discuţie, pentru că ştiu că nu a fost el. Fran şi Greg sunt proiectanţi, ca şi mine, şi sunt în firmă

de mult timp, la fel ca mine – suntem ca niște frați, deci nu pot fi ei. Pe Heidi nu o cunosc prea bine – lucrează în echipa de programatori, împreună cu Giles – și nu văd de ce ar vrea să scape de mine. Deși este adevărat că i-am vărsat băutură pe pantofi la petrecerea de Crăciun...

Cred în continuare că vinovata este Linz, pentru că ceilalți nu au niciun motiv.

– Nu înțeleg de ce ar face cineva asta.

– Nu înțeleg cum a reușit cineva să afle parola ta ca să acceseze contul financiar, zice Rick. Sper că nu ai scris-o undeva.

Închid ochii, dorindu-mi să pot da timpul înapoi.

– Abi...

– Am notat-o în spatele agendei mele de lucru.

– Abi, care este regula numărul unu pentru protejarea informațiilor din computer? Nu-ți nota parola.

– Sunt mereu atât de multe lucruri de ținut minte, zic eu pe un ton plângăcios.

Nu le pot memora pe toate, plus că se schimbă mereu.

– Așa. Acum, că am elucidat misterul, trebuie să aflăm cine e făptașul.

Oftez. Nu suntem Sherlock și Watson.

– Am o vagă bănuială despre cine ar putea fi vorba, însă am nevoie de timp ca să verific.

– Nu poate fi decât Linz. Ea este singurul candidat logic.

– Nu este ea, Abi.

– Atunci, cine crezi că este? Îmi poți da măcar un indiciu?

– Doar când voi fi sigur. Du-te și participă la coborârea în rapel de mâine! Știu cât de mult ți-ai dorit să faci asta. Indiferent ce se va întâmpla, nu cred că tu ai încurcat comenzile. Poți să te întorci la muncă dacă vrei.

– Serios?

– Da. Ne vedem mâine la ora 10.00 la turn.

– Sau aș putea veni luni la serviciu?

– Haide, Abi, tu ai inspirat această acțiune. Plus că am un plan în ceea ce îl privește pe sabotor, dar am nevoie de tine.

– Bine, spun eu, întrebându-mă dacă nu ar trebui cumva să mă reprofilez.

Trebuie să fiu capabilă să fac și altceva în afară de design grafic...

Ne luăm rămas-bun și îmi simt inima puțin mai ușoară.

Sper doar ca Rick să afle adevărul, fiindcă nu vreau să muncesc mereu cu teama că proiectele mele vor dispărea sau vor fi greșite din nou.

Pe de altă parte, dacă nu voi fi concediată, atunci nu voi fi nici evacuată; prin urmare, nu îmi voi mai face griji cu privire la acest aspect din viața mea încurcată. Acum trebuie să rezolv cearta cu Sian și să îmi pun în ordine viața amoroasă. Nu cred însă că va fi o treabă prea ușoară.

Interfonul sună la fix, iar eu mă grăbesc să îl las pe Joseph să intre în clădire. Știu că este el, fără să întreb. Este punctual, ca de obicei, în miezul zilei. M-a rugat să ne vedem la prânz, fiindcă are o întâlnire cu un client în zonă. Am amânat suficient de mult întâlnirea noastră. Nu mă pot ascunde de el la nesfârșit.

– Salut! îi zic imediat ce deschid ușa apartamentului.

El își ține mâna dreaptă ridicată, ca și când tocmai ar fi intenționat să bată la ușă. Și-o coboară și mă cuprinde de talie, trăgându-mă mai aproape de el.

Nu mă așteptam să mă sărute și simt cum mă topesc. Orice hotărâre a mea despre mersul diferit al lucrurilor de astă dată și despre cum voi fi eu însămi se risipește. În acest moment, aș face tot ce ar vrea el.

Joseph trece pragul împleticindu-se și aud ușa trântindu-se în urma lui, în timp ce mă lipește de perete și mă sărută cu pasiune. Mâna pe care și-a ținut-o pe spatele meu se mișcă acum pe sub cămașa pe care o port, iar el mă tachinează cu vârful degetelor, care urmăresc linia sutienului meu.

Voi face sex cu Joseph.

Mintea mea o ia razna în timp ce verific lista mentală. Da, am făcut duș azi-dimineață, da, m-am ras pe picioare și, deși nu m-am epilat inghinal în ultima vreme, nu cred că am o junglă acolo.

El începe să mă sărute pe gât, iar eu gem de plăcere, fără să mă pot stăpâni. Au trecut trei luni lungi.

Apoi îmi amintesc din nou: voi face sex cu Joseph.

Îmi ridic capul brusc și îl resping.

El mă privește cu ochi de cățel.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

– Am spus că nu vreau să mă grăbesc, îți amintești? Iar tu mi-ai promis că îmi vei spune adevăratul motiv al despărțirii noastre.

Trupul blestemă creierul pentru că este atât de rațional, când fiecare părticică din mine cere să îi simtă atingerea și mângâierea. Săptămâna aceasta am avut mult timp la dispoziție ca să mă gândesc. Dacă vom fi din nou împreună, vreau să fie o relație serioasă – una în care el să mă cunoască cu adevărat. Ceea ce înseamnă să nu ne grăbim, inclusiv în pat.

– Vrei ceva de băut?

– Nu, te vreau pe tine, răspunde el, încercând să mă sărute și să mă lipească de el când intru în bucătărie.

– Și eu te vreau, îi spun. Trupul meu este în continuare supărat pe creier. Vom ajunge și acolo. Mai întâi, trebuie să lămurim anumite lucruri.

Joseph se reazemă de bufetul din bucătărie, iar eu mă așez confortabil pe canapea. Întotdeauna a arătat ca un străin în apartamentul meu. Tapetul cu flori și bibelourile de prost gust par să fie în totală contradicție cu el, care este mereu îngrijit și bine îmbrăcat.

– Ce ar fi de lămurit? Te vreau înapoi, iar tu mă vrei înapoi. Suntem împreună. Gata.

Oare chiar crede că este atât de simplu?

– Mai întâi, trebuie să vorbim despre motivul pentru care ne-am despărțit. Nu poți părăsi pe cineva după o relație de un an fără nicio explicație, apoi să o reiei după câteva luni. În primul rând, eu m-am schimbat. Nu am stat cu mâinile în sân să te aștept pe tine.

Am făcut o mulțime de lucruri nebunești de pe o listă în așteptarea ta.

– Dar asta a fost în trecut. Mai ții minte ce bine ne înțelegeam?

– Da, îi răspund eu, încuviințând din cap și încercând să nu mă gândesc la momentele frumoase petrecute împreună. Se pare că tu nu ai ținut cont de ele atunci când te-ai despărțit de mine. Asta nu-ți spune nimic? Mi-ai zis că este ceva în neregulă cu relația noastră. Ai spus că nu suntem compatibili.

Joseph oftează și se așază în balansoarul meu șubred. Mă abțin să râd atunci când acesta se lasă pe spate din cauza greutății lui și, pentru prima oară, Joseph își pierde stăpânirea de sine.

– Nu știu ce s-a întâmplat sau ce-am spus, de fapt. Ai pomenit despre aniversarea noastră, iar mie mi s-a părut puțin cam mult. M-am întâlnit cu mama în timpul săptămânii, iar ea mi-a reamintit că ar trebui să mă așez la casa mea. Cred că am intrat în panică. Bănuiesc că am ajuns la vârsta la care toată lumea se așteaptă ca eu să mă însor și să fac copii. M-am simțit prins în capcană.

Încerc să ascult ce spune Joseph. Luni întregi m-am perpelit, întrebându-mă ce am făcut sau cu ce am greșit de s-a despărțit de mine, însă, din spusele lui, îmi dau seama că problema este la el. Nu este vorba că nu am fost potrivită pentru el sau că ar fi ceva în neregulă cu mine, ci că s-a panicat el. Ceea ce e ironic, pentru că el a fost cel care s-a implicat mereu. A stabilit încă de la început să suntem iubiți. El a fost cel care a organizat relația noastră, eu doar mi-am ocupat locul.

– Mi-am zis că mai am o mulțime de lucruri de făcut înainte să ajung în etapa aceasta și am simțit că trebuie să le fac singur.

Am nevoie de o clipă să înțeleg ce spune. Mă gândesc la lista lui și la cât de naivă am fost. Nu a vrut să facă acele lucruri împreună cu cineva, ci singur.

– Ce s-a schimbat? De ce nu mai vrei să fii singur?

– Mi-am dat seama că ascultam pe cine nu trebuie. Și ce dacă am treizeci și șase de ani? Și la patruzeci de ani îți poți trăi viața, nu?

Mai am timp suficient să mă însor și să fac copii. Nu e ca și când mi-ar ticăi ceasul biologic, zice el râzând.

Așa e, dar mie îmi ticăie. Brusc, îmi vine să țip.

– Asta înseamnă că vezi relația noastră ca pe o distracție – nimic serios? îl întreb eu, simțind un nod în gât.

De când s-a despărțit de mine, am rămas cu ideea fixă că el este alesul, însă este evident că el nu simte la fel.

– Firește că nu. Abi, te iubesc cu adevărat. Ești diferită față de toate iubitele pe care le-am avut. Pentru început, nu te-ai agățat de mine atunci când ne-am despărțit, ți-ai schimbat înfățișarea și te-ai apucat de ciclism și de windsurfing. Ai făcut toate acele lucruri minunate care m-au făcut să mă gândesc la ce am dat cu piciorul.

Sunt uluită că lista a funcționat conform planului meu și că unul dintre motivele principale pentru care mă vrea înapoi este acela că nu l-am implorat atunci când ne-am despărțit.

– E ciudat, pentru că nu am fost niciodată cu adevărat singur. Întotdeauna m-am trezit într-o relație nouă imediat ce m-am despărțit de cineva, exceptând data aceasta. Asta trebuie să însemne ceva, nu? Nu te-am putut înlocui cu ușurință.

Sau n-a întâlnit pe cineva de care să îi placă suficient.

Nu așa mi-am imaginat că va decurge discuția noastră.

– Presupun că mi-am dat seama că nu am de ce să mă grăbesc. Ai abia treizeci de ani. Avem timp suficient să ne facem griji în legătură cu chestii de adulți. Nu vreau decât să ne bucurăm unul de celălalt o vreme. Când ți-am văzut pozele de pe Facebook și te-am văzut cu celălalt tip, îmi doream să fiu în locul lui. Mi-aș fi dorit să fi fost eu cel cu care ai coborât dealurile pe bicicletă și cu care ai vizitat Parisul. Ce-ar fi să mergem? În acest weekend. Putem lua avionul în seara asta și să petrecem un weekend nebun. Ce zici?

Aproape că-mi plesnește elasticul de la lenjeria intimă când mă gândesc la ideea de a sta întinsă în așternuturile albe și apretate împreună cu Joseph gol-pușcă.

Din nefericire pentru corpul meu excitat, creierul gândeşte la rece.

– Nu pot, am planuri. Mâine voi coborî în rapel Turnul Spinnaker. E ceva legat de muncă.

– Oh, zice Joseph, iar zâmbetul îi dispare de pe faţă. Credeam că ai fost concediată.

– Am fost suspendată. E o poveste mai lungă.

Nu am energia necesară să îi povestesc despre viaţa mea profesională. Trebuie să mă concentrez pe rând la fiecare dramă.

– OK, atunci hai să facem ceva deosebit! Dă-mi voie să te scot undeva în oraş după coborârea în rapel. La ce oră are loc?

– La 10.00.

Simt deja un gol în stomac, fiindcă au rămas mai puţin de douăzeci şi patru de ore până atunci.

– Ce-ar fi să ne întâlnim după aceea şi să te duc undeva? S-ar putea să nu fie Paris, dar sunt sigur că îmi va veni o idee.

– Vrei să vii la turn, pentru sprijin moral?

Mi se pare ciudat că Ben nu va fi prezent la finalul listei, având în vedere că a participat, practic, la toate provocările. Mi-ar prinde bine o încurajare.

– Hm, bine.

– Mulţumesc.

Dacă Joseph va fi prezent, nu voi mai putea renunţa. Poate va fi o chestie romantică să fie acolo, când voi bifa ultima dorinţă din lista mea. După aceea, vom pleca împreună şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, aşa cum mi-am dorit.

Joseph începe să îmi spună unde am putea merge, însă eu nu mă pot concentra decât la turn. Nu mi-e teamă doar de faptul că voi atârna de o bucată de frânghie la câteva sute de metri în aer, ci şi de faptul că voi termina.

Deşi voi obţine ceea ce mi-am dorit, simt că nu vreau să se termine lista.

Capitolul 28

Mai sunt două ore până când voi termina lista. (Vom ignora faptul că acest lucru înseamnă că va trebui să mă arunc de pe cea mai înaltă clădire din Portsmouth.)

Nu îmi vine să cred că azi s-ar putea să fie ziua în care voi muri. Dacă nu prin cădere de la mare înălțime, în cazul în care se va rupe frânghia, atunci în urma unui infarct, la 150 de metri. Există nenumărate scenarii și moduri în care această coborâre în rapel ar putea eșua, iar eu mi-am făcut în minte un întreg montaj, care îl scoate la iveală pe cel mai nefericit dintre ele. Însă, în același timp, știu că trebuie s-o fac.

Practic, Rick nu mi-a dat de ales. Și, deși nu vreau să recunosc, Ben a avut dreptate. Trebuie să termin lista. Trebuie să-mi dovedesc că pot face orice îmi pun în minte.

Mă cutremur când mă gândesc la coborârea în rapel, însă trebuie să înlătur acest gând. Trebuie să fac mai întâi ceva la fel de înspăimântător.

Sun la ușa și îmi țin respirația în timp ce mă întreb dacă îmi va deschide cineva.

Angela, colega de apartament a lui Sian, este cea care apare, iar eu mă pregătesc să aud că Sian nu este acasă.

– Salut, Abi! Sian e în camera de zi, spune ea pe un ton vesel, deschizând ușa larg.

Ezit un moment, întrebându-mă dacă nu mă păcălește cumva, apoi îi mulțumesc și intru în încăpere.

– Abi! zice Sian șocată, dezlipindu-se de Pete.

Ah, Pete! Nu m-am gândit că s-ar putea să nu fie singură. Brusc, am senzația că nu ar fi trebuit să vin. Mă simt ciudat când mă gândesc că Pete este prietenul lui Ben.

Am în fața mea o scenă de fericirea domestică. El poartă o pereche de pantaloni largi de trening și un tricou vechi, inscripționat cu numele unei trupe muzicale, iar ea, halatul roz aprins și papuci pufoși. Sian își ține picioarele peste ale lui, iar în mâini au câte o cană uriașă cu cafea, care degajă o aromă delicioasă.

Joseph și cu mine nu vom fi surprinși niciodată în poziția asta. El are o regulă: dacă te-ai ridicat din pat, trebuie să faci duș și să te îmbraci imediat. Halatele nu sunt decât articole de îmbrăcăminte decorativă, care atârnă în spatele ușii de la baie.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, spun, simțindu-mă brusc emoționată în preajma prietenei mele.

– Mă duc să fac un duș, spune Pete cu diplomație, apoi o sărută pe Sian pe cap înainte să plece.

– M-am gândit că ar fi mai bine să vin să te văd, pentru că sunt în drum spre turn. Nu pot muri fără să încerc măcar să repar lucrurile între noi.

– Ești atât de melodramatică! Nu va muri nimeni. Vei coborî în siguranță turnul acela. Uită-te la toate lucrurile pe care le-ai făcut în ultimele luni. Este incredibil.

Faptul că Sian vorbește cu mine îmi dă încredere să mă așez lângă ea fără să mă tem că voi fi strânsă de gât. Nu mai pare furioasă. Cu siguranță, Pete are un efect calmant asupra ei.

– Așa e, însă la toate celelalte provocări mortale pe care le-am bifat, Ben mi-a fost alături.

– Și nu vine azi?

– Nu, răspund eu, clătinând din cap și dorindu-mi să fi stat astfel lucrurile.

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-am certat crunt. Nu cred că a fost prea încântat că eu și Joseph ne-am împăcat. Apoi i-am mai spus și eu niște lucruri...

– Dumnezeule, chiar vrei să-i înlături pe toți, nu-i așa? Pete spune că s-ar putea să-ți pierzi slujba. Am vrut să trec pe la tine, dar nu mi-a trecut încă supărarea.

– Știu, am multe să-ți povestesc. În primul rând, îmi pare rău că te-am mințit. Mi-aș fi dorit să fi fost sinceră cu tine încă de la început. Crezi că mă vei putea ierta?

– Păi acum chiar îmi pare rău pentru tine că ai rămas fără serviciu, așa că n-am încotro.

– Cred că am fost repusă în drepturi, spun eu. E o poveste lungă și nu am timp să ți-o spun acum, dar promit că o voi face mai târziu.

Sian își ridică „sprânceana de jurnalistă", cum o numesc eu. E cea care o ia razna atunci când presimte că la mijloc e o poveste de senzație.

– Promiți?

– Da, îi răspund, zâmbind ușurată că suntem din nou prietene și că totul a decurs atât de ușor.

Sper că Pete este „alesul" și că nu se vor despărți niciodată, pentru că este mai puțin arțăgoasă acum de când sunt împreună.

– În regulă, e timpul să plec la turn, spun apoi de parcă aș fi mai degrabă condamnată la moarte în Turnul Londrei, și nu programată pentru o coborâre în rapel.

– Vrei să aștepți să mă schimb ca să vin cu tine? Nu îmi place să te știu de una singură.

– De fapt, mă însoțește Joseph, zic eu, făcându-mă mică.

Tocmai ne-am împăcat și nu vreau s-o întorc din nou împotriva mea.

– Ah, da. Așadar, vrei să te împaci cu el?

Ridic din umeri.

– Da, dar eu sunt cea care va pune condițiile. M-am schimbat mult și vreau ca el să știe acest lucru.

Sian dă aprobator din cap.

– Nu pot spune că mă bucur, dar măcar înseamnă ceva. Sper ca de data asta să nu vezi lucrurile doar în roz. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun asta. Am vorbit cu Pete despre tine, iar el mi-a spus să nu mă bag, pentru că nu știu ce se întâmplă între patru pereți. Așadar, dacă tu crezi că Joseph este atât de special și că merită să faci lista asta pentru el, atunci n-am să-ți bag bețe în roate.

Mă aplec spre ea și o îmbrățișez. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-ar fi putut spune în acest moment și totodată cel mai surprinzător.

– Am să-ți spun cum m-am descurcat, adaug apoi, ridicându-mă să plec.

– Așa să faci. Totul va fi bine. Știi că ești mai puternică decât crezi.

– Mulțumesc, Sian.

Când mă ridic în picioare, realizez că încerc să amân inevitabilul. Următoarea clădire în care voi intra va fi „Turnul Terorii". Tâmplele îmi zvâcnesc și simt un gol în stomac.

Privit de jos în sus, turnul este înspăimântător – este mult mai impozant decât Turnul Eiffel. Pare să străpungă cerul, fără a i se vedea vârful. Simt că amețesc. Nu știu dacă voi fi în stare să urc până pe platformă, darămite să cobor de acolo în rapel.

– Am început să cred că poate te-ai răzgândit, zice Rick când intru în hol.

– Aș fi vrut eu, răspund îngândurată, spunându-mi că poate nu e prea târziu să revin la ideea de a-mi înființa propria afacere. Ai reușit să mai găsești și alte dovezi?

– Da. Am dovada necesară, datorită celor de la departamentul IT, care au reușit să îl descopere pe cel care a modificat fișierele.

Îmi cobor umerii, simțindu-mă ușurată. Se pare că, la urma urmei, n-am înnebunit, iar Rick are dovada.

– Tot nu ai de gând să-mi spui cine este vinovatul?

– Doar după ce voi fi sută la sută sigur, ceea ce înseamnă că trebuie să așteptăm până vom ajunge la ultima parte a planului meu.

Eu o bănuiesc în continuare pe Linz. Mă uit la ea. Poartă colanți strâmți și un tricou inscripționat cu „Design Works", care parcă i-a fost întins peste piept prin metode chirurgicale. Pare extrem de infatuată în timp ce râde cu Giles, însă va avea un șoc atunci când lumea va afla ce a făcut.

Arunc o privire în jurul meu în căutarea lui Joseph, însă nu pare să fi ajuns. Cred că am sosit eu mai devreme. O zăresc însă pe Fran și mă duc să vorbesc cu ea.

– Abi, zice ea mirată. Ești ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să o văd aici. Mărturisesc că mi-a părut foarte rău când am auzit că ai fost suspendată. Nu mai e la fel fără tine.

– Mulțumesc, Fran.

– Totul s-a petrecut atât de brusc! Acum ai fost aici, apoi – puf! – ai dispărut.

– Da, dar cred că mă voi întoarce cât de curând, îi spun eu în șoaptă.

Știu că n-ar trebui să spun nimic, însă Rick tocmai mi-a confirmat că are dovada, ceea ce înseamnă că nu mai este chiar un mare secret. Și-apoi, știu că Fran nu e cea mai mare admiratoare a lui Linz.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, fie vorba între noi, nu eu am fost de vină pentru cele întâmplate cu muzeul. Cineva a făcut o comandă falsă și a schimbat toate fișierele.

– Poftim?! zice ea.

Văd mirarea de pe fața ei. Nici eu nu aș fi crezut asta dacă nu mi s-ar fi întâmplat mie.

– Știu, e șocant, nu? Oricum, Rick are situația sub control.

– Da?

– Da. Nu vrea să-mi spună cine e făptașul, dar zice că are dovezi.

– Serios? zice ea, făcând ochii mari.

– Desigur. A apelat la IT-iști, iar aceștia au reușit să identifice persoana care a modificat fișierele cu desenele. Are legătură cu

amprenta digitală sau ceva de genul. Prea CSI, dacă mă întrebi pe mine. Cred că Rick va aştepta până luni să îl confrunte pe făptaş, ceea ce e o răutate, având în vedere că acesta se află azi aici şi va participa la coborârea în rapel.

Ea pare să pălească. E de înţeles, pentru că tocmai i-am amintit că urmează să coboare acest turn înspăimântător. Sunt surprinsă că eu încă mă mai pot ţine pe picioare când mă gândesc la el, dar iată-mă! Deşi simt că leşin, n-am luat-o încă la sănătoasa.

– Nu-ţi face griji în privinţa coborârii! îi spun. Şi eu sunt îngrozită. Putem s-o facem împreună.

– Nu-mi fac griji în privinţa acestei coborâri idioate! izbucneşte ea.

Sunt surprinsă de reacţia ei, fiindcă de obicei este calmă şi blândă.

– Îmi fac griji că voi fi concediată.

Scutură din cap şi, când o privesc în ochi, văd că sunt roşii de furie.

– Ea ar fi trebuit să fie ţapul ispăşitor şi să fie concediată, zice ea, arătând cu degetul spre Linz, care îl mângâie pe braţ pe Rick.

Nu am timp să mă gândesc cât de nepotrivit este ca Linz să îl atingă pe şeful nostru, fiindcă încep să pun cap la cap toate piesele.

– Tu? Tu eşti cea care m-a lucrat pe la spate? Tu eşti cea care mi-a şters fişierele şi mi-a schimbat proiectul pentru muzeu?

– Da, răspunde ea oftând. Am crezut că mi-am şters urmele. Vina trebuia să cadă asupra lui Linz, nu asupra ta. Am crezut că toată lumea va presupune că ea este vinovata, înainte să ajungi să fii suspendată.

– De ce ai făcut asta?

Nu reuşesc să procesez suficient de repede. Amabila şi tăcuta Fran este, în realitate, foarte răzbunătoare. Mi-am dat seama că este puţin ciudată după faza cu sarcina falsă, dar nu m-am aşteptat deloc să fie ea.

– De ce crezi? Uită-te la ea! zice Fran, arătând din nou cu degetul spre Linz.

O văd cum îşi lasă capul pe spate şi râde, atingând abdomenul lui Rick ca şi când ar vrea să îi arate cât de mult îi apreciază gluma.

– E aici doar de cinci minute și deja a pus mâna pe două dintre conturile mele. Îl joacă pe degete pe Rick și nu m-ar mira dacă, în scurt timp, voi fi înlăturată, iar ea îmi va lua locul.

– Dar e o nebunie!

– Oare? L-ai văzut vreodată pe Rick acordându-i atâta atenție unui angajat? Ține ședințe suplimentare cu ea, o scoate în puburi seara, ba chiar am aflat că au mers împreună la cursele de cai din Goodwood.

– Acesta nu-i un motiv să-i sabotezi cariera.

– Păi, nu m-am așteptat ca lucrurile să iasă pe dos. Nu m-am gândit că Rick va face investigații. M-am gândit că va fi atât de dezamăgit că Linz l-a mințit, încât n-o va mai angaja după perioada de probă de trei luni... și totul va reveni la normal.

Mă holbez la ea și mă întreb dacă nu cumva mi-am pierdut mințile din cauza fricii de a coborî în rapel turnul, iar acum am halucinații.

Înainte să apuc să verific dacă am înțeles bine, Rick se apropie de noi.

– Fran...

– Rick, zice ea cu tristețe în glas. Știu că știi și n-ai decât să-ți bagi postul undeva. M-am săturat să muncesc pentru cineva ca tine.

Vai, nu, n-a zis asta!

– E în regulă, Fran. Poți veni luni să-ți iei lucrurile.

Ea se întoarce pe călcâie și pleacă.

– Nu-mi vine să cred, spun eu, scuturând din cap. Nu mi-am imaginat niciodată că ar fi ea. Am bănuit-o pe Linz.

Brusc, mă simt vinovată pentru că, în mintea mea, m-am comportat ca un judecător, ca un jurat și ca un călău și am condamnat-o pe nedrept.

– Știam că nu putea fi Linz, spune Rick. Va trebui să le spun celor de la birou, pentru că se va afla oricum – eu și Linz formăm un cuplu. Am hotărât că ar fi mai bine să nu lucreze pentru noi, fiindcă ar fi un conflict de interese, și cred că se va angaja la o altă agenție.

Mă simt copleşită de atâtea noutăţi. Deschid gura încercând să spun ceva, însă nu reuşesc să rostesc niciun cuvânt.

– Din nefericire pentru Fran, a ales să intre în contul tău financiar şi să modifice comanda tocmai în momentul în care noi ne sărutam pentru prima oară în sala de şedinţe. Linz a avut un alibi puternic. Aş fi putut să-ţi spun mai devreme asta, dar m-am simţit jenat de cum ar putea să pară.

Mă întreb dacă se referă la faptul că ea este angajata lui sau la faptul că el este suficient de bătrân, încât să-i fie tată.

– Este ireal ce se întâmplă, zic eu într-un final.

– Şi mie mi se pare la fel. Lumea va condamna diferenţa de vârstă dintre noi, dar ştii ceva? Mă face fericit. Nu-i aşa că are cel mai molipsitor zâmbet?

Cu siguranţă este molipsitor, dar la fel ca varicela, fiindcă te face să te simţi inconfortabil. Dau aprobator din cap. El este fericit, iar Linz va pleca din firmă, ceea ce înseamnă că nu voi mai vedea acea coadă de cal legănându-se vesel tot timpul, lucru care mă face fericită.

Trebuie să recunosc că mă simt puţin vinovată că am fost atât de ostilă faţă de ea, căci este evident că nu a greşit cu nimic. Mă rog, exceptând faptul că şi-o trage cu şeful nostru. În faţa ochilor îmi apare o imagine cu Rick pus pe treabă şi mă cutremur. Mi se pare necuviincios.

Sunt mulţumită că voi fi repusă în drepturi şi că mă voi putea întoarce la muncă fără să mă mai tem că voi fi sabotată.

– Ah, te rog să mă scuzi, iu...

Sunt pe punctul să-l numesc pe Joseph iubitul meu, însă nu e aşa. Nu poate să reia pur şi simplu lucrurile de unde le-a lăsat. Şi n-a fost niciodată doar un prieten.

– A venit Joseph al meu, zic într-un final.

Mă îndepărtez de Rick, încercând în continuare să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

– Salut! spun zâmbindu-i lui Joseph.

– Salut, Abi, îmi cer scuze că am întârziat puțin. Am stat la coadă ca să intru în parcare. Ai zice că oamenii n-au lucruri mai bune de făcut sâmbăta decât să vină aici.

Da, este într-adevăr un mister de ce oamenii vin sâmbăta la un *outlet* plin cu restaurante, magazine, popicărie și cinematograf.

– Mulțumesc că ai venit, în ciuda traficului.

– Nicio problemă. Știi, mereu mi-am dorit să fac și eu chestia asta.

– Zău? îi răspund, încercând să nu mă înroșesc de rușine.

– Da, dar mai întâi vreau să văd cum te descurci tu, spune el, chicotind.

Încerc să-mi înăbuș râsul. Ceva îmi spune că, atunci când voi primi îngrijiri medicale pentru că am leșinat/am făcut un atac de panică/am avut un infarct, el își va schimba tonul.

– Oameni buni, zice Rick cu voce tare, acum, că suntem toți aici, Natasha ne va face un scurt instructaj referitor la siguranță înainte să urcăm în observator ca să ne pregătim.

Simt un gol în stomac și îmi încrucișez picioarele, ca să nu fac pe mine de frică.

Nu mă simt în stare să fac asta. Mi-este imposibil. Unde naiba mi-o fi fost capul? Parcă aș fi un struț – sunt făcută să trăiesc pe pământ. Până și faptul că sânii mei mari mă trag în jos ca niște greutăți este un semn de la Dumnezeu că nu mi-e scris să urc la înălțime.

– Ne vedem aici, jos, înainte să urcăm în observator, îi spun eu lui Joseph, până să mergem la instructaj.

Pe o scară a fricii de la unu la zece, eu am fost la zece dinainte să primim instructajul, însă acum simt că am ajuns la o sută. Acest lucru nu m-a ajutat deloc să mă liniștesc. Ba dimpotrivă, m-a făcut să realizez câte se pot întâmpla.

Declarațiile pe care a trebuit să le semnăm m-au determinat să mă gândesc că ar fi fost mai bine să-mi fi făcut testamentul și să fi îmbrăcat o pereche de chiloți mai frumoși. Gândul că personalul medical care îmi va ridica trupul de pe jos va descoperi că port

boxeri albi cu Snoopy, care au devenit roz după ce i-am spălat cu niște haine roșii, mă face să mă simt puțin cam stânjenită. I-am ales în ideea că nu mă vor incomoda atunci când îmi voi prinde hamurile de siguranță.

– Te simți bine, Abi? mă întreabă Joseph când ne reîntâlnim în hol.

Îmi vine să țip: „Firește că nu sunt bine!", însă aleg să încuviințez slab din cap.

– Te vei simți mai bine atunci când te vei pune în mișcare. Când te vei lăsa pe spate, ți se va părea greu la început, însă de îndată ce vei atârna și vei simți că te țin corzile de siguranță, vei fi bine. Vântul îți va șuiera pe lângă urechi și va fi minunat.

Eu clipesc îngrozită.

Nu m-am gândit prea mult la faptul că mă voi lăsa pe spate, sau că îmi voi simți vântul prin păr, sau că voi sta atârnată la o înălțime de 150 de metri. În acest moment, încerc să-mi fac curaj să urc în lift și să ajung în observator.

– Să mergem, zice el, luându-mă de braț și târându-mă spre lift, unde așteaptă ceilalți colegi ai mei.

Îl zăresc cu coada ochiului pe Giles, care încearcă să mă încurajeze ridicându-și degetul mare, însă vederea îmi este încețoșată și nu îmi pot controla mișcările astfel încât să fiu în stare să-i răspund. Simt voi leșina cât de curând.

– Așa, zice Natasha. Vei rămâne aici puțin, iar când îți va veni rândul, îți vom prinde echipamentul de siguranță.

– Nu pot face asta, îi zic în șoaptă lui Joseph, cu o voce tremurătoare.

Îmi întind mâna din instinct și îl apuc de braț, sperând să fie stâlpul meu de susținere.

– Vei fi bine, Abi. Oamenii fac des asta aici. Ești în siguranță.

Mă uit la el și mă întreb dacă își dă seama cât de frică îmi este de înălțimi. Nu cred că am ajuns atât de departe în relația noastră, încât să afle acest lucru.

– Mi-e frică, spun eu în șoaptă.

– Firește că ți-e frică, dar nu vei păți nimic. Uită-te ce privelițe! zice el, înlăturându-mi brusc brațul și făcându-mă să mă împletic câțiva pași în spate.

Se apropie apoi de unul dintre geamurile uriașe și își lipește fruntea de sticlă.

Eu mă țin cu mâna de un scaun din apropiere și rămân împietrită, inspirând adânc și încercând să îmi amintesc cât de bine m-am descurcat în Turnul Eiffel.

Măcar aici mă simt în siguranță, fiindcă ne aflăm în interior.

– Se vede apartamentul tău de aici, zice Joseph. Vino să vezi!

Îmi face semn să mă apropii de el, iar picioarele mele se supun îndemnului său. Deși nu reușesc să ajung lângă el, văd strada pe care locuiesc, ce duce până la pajiște. Șirul de hoteluri impresionante în stilul victorian de odinioară sunt transformate acum în apartamente, care se află în diferite stadii de reparație.

– Super, nu-i așa? zice el zâmbind. Ah, apropo, ți-am adus asta. M-am gândit că vei avea nevoie de energie.

Își vâră mâna în buzunarul hainei și scoate o pungă de hârtie. Sunt impresionată. Mi-a adus un cadou.

Întind mâna și o iau fără să mă apropii de el, apoi scot croasantul.

Ce frumos din partea lui, îmi zic, până când văd stafidele gretoase care ies din el.

– Mulțumesc, îi spun, zâmbind cu greu. Cred că îl voi mânca după ce voi coborî. Sunt prea agitată acum ca să mănânc.

Îl vâr în rucsac și îmi amintesc cuvintele lui Sian despre cadourile lui și despre faptul că nu este niciodată atent la ce îmi place. Îmi amintesc de Ben și de expresia surprinsă de pe fața lui din momentul în care i-am oferit ciocolata lui preferată și îmi dau seama că nu este atât de greu să ții minte ce le place oamenilor, mai ales atunci când ții la ei.

– Știi, văzând această priveliște, sunt invidios pe ce urmează să faci, zice el, lipindu-și fruntea de sticlă ca să vadă mai bine.

– Atunci, hai s-o facem împreună, zic eu, realizând brusc că așa voi reuși să cobor turnul.

– Poftim? Sunt sigur că este prea târziu și nu mai sunt locuri, răspunde el, ridicând din umeri.

– Sunt locuri. Fran a renunțat, așa că poți să-i iei locul. Putem coborî turnul ținându-ne de mână.

Cu Joseph alături, aș putea reuși.

– Nu sunt echipat. Nu pot coborî în rapel îmbrăcat cu pantalonii ăștia.

Sunt pe punctul de a-i spune că ne aflăm lângă un complex comercial, unde va găsi cu siguranță ceva mai potrivit, însă tac pentru că tocmai mi-am dat seama de ceva.

– N-ai de gând s-o faci, nu-i așa? întreb eu când înțeleg, în sfârșit.

– Nu azi. Poate într-o bună zi, răspunde el, admirând din nou priveliștea.

Apoi conștientizez ceva. Toate lucrurile pe care le-a scris în listă sunt doar idei. Nu are de gând să le facă niciodată.

Nu are nicio intenție să coboare în rapel acest turn – este doar un vis, o simplă fantezie.

În clipa aceea realizez că nu îmi doresc un astfel de iubit.

Îmi doresc pe cineva alături de care să îmi trăiesc viața. Fie că este vorba de o listă sau de ceva ce voi face sub impulsul momentului. Joseph nu este acea persoană – este prea fixist. Odinioară nu m-ar fi deranjat acest lucru, dar acum mă deranjează, fiindcă m-am schimbat. Vreau să-mi trăiesc cu adevărat viața și, deși mi-ar fi mai comod să-mi petrec fiecare weekend la fel, nu vreau să mai fac asta.

– Este pentru tine? întreabă el apoi, întorcându-se spre mine și trezindu-mă din visare.

– Ce să fie?

– Mesajul acela, de acolo: „Curaj, Abi! Curaj!"

Uit că mă aflu atât de sus și mă apropii de geam, apoi privesc în direcția în care îmi arată Joseph. Acolo, pe un acoperiș, văd o pancartă uriașă cu niște litere impresionante. Zăresc minaretul moscheii din spatele ei și realizez că trebuie să fie acoperișul magazinului cu biciclete al lui Ben.

Zâmbetul îmi luminează fața, iar frica dispare. Mă simt inundată de același sentiment pe care l-am simțit când am urcat în Turnul Eiffel. Este ca și când Ben ar fi aici și m-ar strânge de mână. Este alături de mine, la urma urmei.

Când mă întorc spre Joseph, văd nedumerirea care i se citește pe față.

– Ai avut dreptate atunci când ne-am despărțit, îi spun eu, iar vocea nu îmi mai tremură. Ai avut dreptate atunci când ai spus că ne dorim lucruri diferite de la viață. După ce ne-am despărțit, am început să fac această listă de dorințe ca să îmi revin, cu toate aceste provocări nebunești la care n-am crezut niciodată că aș putea sau aș vrea să răspund. Dar știi ceva? Le-am făcut față și mi-am dovedit că pot face orice îmi pun în gând. Mai mult, am realizat cine vreau să fiu și cu cine vreau să fiu. Joseph, îmi doresc să fiu cu cineva care face, nu care visează. În aceste ultime luni, am trăit cum nu am făcut-o de mult și nu vreau să renunț la asta și să mă împac cu tine.

– Este din cauză că nu vreau să cobor în rapel? Mă pot răzgândi dacă e așa...

– Nu, răspund eu, clătinând din cap. Nu acesta este motivul. Este vorba despre mine și cum sunt eu acum, îi răspund sincer.

Ben și Sian au avut dreptate când mi-au spus cât de diferită sunt acum față de femeia pe care a părăsit-o Joseph.

– Nu înțeleg, am crezut că vrei să ne împăcăm.

– Am vrut, dar acum îmi dau seama că m-am înșelat. Îmi pare rău că ți-am dat speranțe, Joseph, dar trebuie să-mi urmez inima.

– Iar aceasta te duce la persoana care a făcut pancarta. Tipul de la Paris? zice el pe un ton sarcastic.

– Da, îi răspund, când creierul și inima mea se pun de acord. Îmi pare rău!

Mă îndepărtez de el și îmi dau seama cât de prostuță am fost. Am bifat toate aceste provocări de pe listă ca să îl recâștig, însă, în tot acest timp, m-am îndepărtat de el.

Natasha întreabă cine se oferă să înceapă, iar eu ridic mâna. Trebuie să merg la Ben acum. Frica mea de înălțimi nu mă va opri să fiu împreună cu bărbatul pe care îl doresc.

În timp ce Natasha îmi fixează echipamentul de siguranță, eu mă gândesc doar la Ben. Nu mă interesează care dintre colegi va coborî împreună cu mine, fiindcă mi-l imaginez pe Ben alături.

Abia mai observ ceva, căci sunt prinsă în hamuri și condusă pe o platformă exterioară. Un bărbat ne explică scurt ce se va întâmpla, însă eu sunt pe pilot automat. Nu bag de seamă vântul suflând în jurul căștii care mi-a fost fixată pe cap.

Când mă las pe spate, așa cum mi s-a spus, creierul mi se liniștește suficient încât inima să înceapă să-mi bubuie în piept, iar respirația să mi se accelereze.

Nu-mi vine să cred că urmează să fac asta. Nu îndrăznesc să privesc decât drept în față, fiindcă, dacă voi vedea la ce înălțime mă aflu, mă voi agăța de instructorul din fața mea și nu-i voi mai da drumul.

– Inspiră adânc, Abi! zice Giles.

Sunt surprinsă când îl văd lângă mine.

– Te vei descurca de minune.

Eu îi zâmbesc. Mă voi descurca de minune, *într-adevăr*. Sunt aici, pe platformă. Nu am ajuns niciodată atât de departe. Mă simt deja mândră de această realizare și mă voi simți și mai bine la sfârșit.

Bărbatul de pe platformă ne spune să ne punem în mișcare, iar eu știu că aceasta este ultima mea șansă să renunț. Dacă voi da înapoi la jumătatea turnului, voi rămâne suspendată acolo o veșnicie până când voi fi salvată.

– Ești pregătită? mă întreabă Giles.

Încuviințez din cap. Știu că adrenalina nu va dura la nesfârșit și că, dacă n-o voi face acum, nu mă voi mai putea clinti din loc.

– La trei, atunci. Unu, doi, trei.

Spre surprinderea mea, îmi îndoi genunchii și mă împing, îndepărtându-mă de perete. Mi se pare mai degrabă că plutesc, nu că sunt în cădere liberă. Când ating din nou cu picioarele clădirea și

mai eliberez din frânghie, încep să mă relaxez. Frânghia de care sunt legată este sigură și, datorită hamului – care mă incomodează totuși (chiloți afurisiți) –, mă simt surprinzător de în siguranță.

Sunt sigură că priveliștea este minunată, însă eu nu mă pot concentra decât asupra clădirii albe din fața mea. Din câte știu eu, aș putea face asta oriunde. Însă nu-mi pasă. Ideea este că o fac. *Chiar o fac.*

Inima îmi bate și mai repede, încercând să țină pasul cu creierul meu. După ce am aflat că Fran a fost cea care mi-a întins cursa și după ce mi-am dat seama ce simt pentru Ben, sunt de-a dreptul copleșită.

Nu îmi vine să cred că am ajuns la sfârșitul listei. A fost una dintre cele mai incredibile experiențe din viața mea. Acum știu că Ben a avut dreptate – trebuie să-mi întocmesc propria listă.

– Mai avem puțin, zice Giles.

Îmi distrage atenția o clipă și dau să privesc în jos, însă știu că voi încremeni dacă o voi face.

„Concentrează-te asupra listei", îmi zic, în timp ce încerc să mă gândesc ce am trecut pe ea.

Vreau să merg în safari. Nu în cel destinat turiștilor, ci într-unul în care ești plecat o săptămână și dormi în cort, o aventură mult mai dificilă.

O rafală de vânt mă trimite ușor în stânga, iar eu mă încordez automat și strâng din ochi o clipă.

Vreau să escaladez cele patru piscuri muntoase.

Inspir adânc și îmi iau din nou avânt.

Vreau să învăț să gătesc, ca să fiu stăpână pe mine în bucătărie.

Vreau să învăț să croșetez, ca să pot face pulovere pe care să le port pe stradă.

Îmi doresc să călătoresc mai mult și să aleg o destinație neplanificată.

Însă, mai mult decât orice, îmi doresc să-l sărut pe Ben și să-i spun ce sentimente am pentru el.

Simt niște mâini pe umeri și, pentru o secundă, mă întreb ce naiba se întâmplă, apoi îmi dau seama că am ajuns jos.

Cum naiba s-a întâmplat?

– Ai reușit, Abi! exclamă Giles, bătându-mă pe spate.

– Oh, Dumnezeule, am reușit! exclam eu când ating pământul cu picioarele.

Sunt pe punctul să cad în fund, fiindcă picioarele îmi tremură de parcă ar fi niște arcuri.

Îl las pe bărbat să-mi scoată hamurile, în timp ce eu îmi scot casca de pe cap.

Știu că Ben a spus că se va duce să vadă cursa la care participă Tammy, însă trebuie să mă conving că nu este acasă. Cred că îmi ies șuvițe de păr din coadă și sunt transpirată și lipicioasă. Ar trebui să trec mai întâi pe acasă, ca să mă schimb, însă nu pot. Trebuie să-l văd acum.

Când mă întorc să o iau din loc, zăresc o față cunoscută în mulțime. Mi se pare că visez când îl văd pe Ben în fața mea.

Poate că mintea îmi joacă feste din cauza adrenalinei. Și totuși, stă lângă Laura și îmi zâmbește.

Mă îndrept spre el, la început încet, apoi, pe măsură ce mă apropii, încep să fug. Nu am avut timp să mă gândesc ce îi voi spune, dar știu ce vreau să fac când ajung în dreptul lui. Să îl cuprind cu brațele și să îl sărut, însă nu pot face asta, nu-i așa?

Telepatia pare să funcționeze, fiindcă în momentul în care ajung în fața lui, el își așază mâna după ceafa mea și mă trage spre el. Buzele lui le doresc pe ale mele. Mă privește înainte să închidă ochii și să își încline capul într-o parte. Și – bam! – ne sărutăm.

Simt cum îmi mângâie obrazul cu cealaltă mână, apoi se oprește pe gâtul meu. Eu îmi întind mâinile și le așez fericită pe pieptul lui, apoi îl îndepărtez.

El se oprește imediat.

– Scuze, zice el. Nu m-am putut abține. Am fost atât de mândru să te văd coborând turnul, am fost atât de încântat să te văd și...

Mă apropii și îl sărut din nou.

El întrerupe sărutul și, brusc, rămâne tăcut, deși pe buze îi apare un zâmbet.

– Te-ai înșelat, Abi Martin. Pot să iubesc și știu asta pentru că sunt îndrăgostit lulea de tine.

Doar ce mi-am recăpătat puterea în picioare după coborârea în rapel, iar acum simt cum mi se înmoaie din nou genunchii, fiindcă este cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

– Foarte bine, spun eu, luându-i mâinile într-ale mele, pentru că am început să-mi fac o nouă listă, iar primul lucru de pe ea este să fiu împreună cu tine.

– Serios?

– Îhî. Ce părere ai? Vrei să mă ajuți să-l bifez?

– Categoric, răspunde el, trăgându-mă spre el și cuprinzându-mă cu brațele.

Se apleacă și îmi oferă cel mai incredibil sărut.

Aș zice că noua listă a început destul de bine.

Epilog

– Încetineşte, zic eu râzând. Învârţi mult prea repede. Vei pierde controlul.

– Nu pot învârti mai încet. Roata asta ori se opreşte, ori se învârte, zice el, privindu-şi piciorul.

Când face asta însă, pierde controlul şi lutul se împrăştie pe roată.

– Chestie afurisită, zice Ben.

Adună lutul împrăştiat, apoi îl aruncă la loc pe roata nemişcată. Când îşi freacă frustrat fruntea, i se lipeşte puţin lut de păr, iar acesta îi rămâne ridicat ca o creastă.

Eu tresar şi îmi muşc buza. Este mai sexy ca oricând.

– Trebuie s-o roteşti mai încet, îi spun, aşezându-mă în spatele lui şi căutându-mi echilibrul.

Adun cu grijă lutul şi îi dau o formă rotundă, apoi îi aşez mâinile în jurul lui. Îi acopăr mâinile cu ale mele, ca în filmul *Fantoma mea iubită*, apoi apăs pedala şi învârt încet roata, ajutându-l pe Ben să îi dea formă.

– Aşa mai merge, zice el cu uşurare în glas.

Trebuie să recunosc că îmi place olăritul. Pentru prima oară de când am început noua mea listă, descopăr că pot face ceva ce Ben nu reuşeşte. E plăcut să fiu eu cea care convinge şi încurajează.

Am închiriat o căsuţă în Lake District şi, dacă în cea mai mare parte a săptămânii Ben m-a făcut să străbat cu bicicleta cărărui îndoielnice şi să mă caţăr pe stânci, azi este rândul meu să aleg activitatea. Prin urmare, am ales şopronul din fundul curţii, unde se

află o roată de olar și un cuptor. Este singurul motiv pentru care am ales această căsuță – mă rog, alături de faptul că are jacuzzi...

– Te gândești la ceva anume? întreabă Ben râzând.

Mă uit la oala pe care o creăm – fără nicio îndoială, are un aspect falic. Nu am fost atentă, căci gândul mi-a fugit la sesiunea fierbinte din jacuzzi.

– Poate că am un lapsus.

– Serios? zice Ben, luându-și mâinile și mângâindu-mi coapsele.

– Hei, pantalonii mei, mâini de clei! exclam eu, sărind în picioare.

Cuvintele mele par să îl stârnească și mai mult, fiindcă se ridică și el și își întinde mâinile.

– Aceste mâini de clei vor să îți arate cât de pricepute sunt și atunci când nu învârt roata olarului.

Se întinde spre mine și își vâră mâinile în pantalonii mei, lipindu-mă de el.

– Zău?

– Zău.

Mă uit pe geam ca să mă asigur că nu ne vede nimeni. Este un loc destul de izolat, așa că suntem în siguranță.

El își furișează mâinile sub tricoul meu și îmi mângâie spatele, în timp ce se apleacă și mă sărută.

Îmi închid ochii și mă gândesc cât sunt de norocoasă pentru că am acum o listă pe care am numit-o „Cum să trăiești fericit până la adânci bătrânețe".

Sfaturile lui Abi pentru a întocmi o listă de dorințe

O listă de dorințe ar trebui să cuprindă lucruri pe care ați dorit mereu să le faceți, nu chestii chinuitoare care vă fac să tremurați de frică, cum au fost cele din lista lui Joseph.

Așadar, în loc să vă puneți în locul foștilor iubiți și să trăiți visurile lor, întocmiți-vă propria listă de dorințe – una care să vă dea avânt să vă trăiți viața. Iată cum vă recomand s-o faceți:

1. Alegeți două sau trei destinații de călătorie.

Înainte să-l cunosc pe Ben, îmi alegeam excursiile în funcție de ofertele de ultim moment și făceam liste cu locuri în care se vindeau băuturi ieftine, unde era foarte cald și care erau aproape de plajă. Nu eram „contaminată" de virusul călătoriei, prin urmare, lista mea cu „destinații" era destul de goală. Dar, după ce mi-am stors creierii, m-am gândit la trei locuri.

În primul rând, un *city break* în Europa. Nu numai că puteți face acest lucru într-un weekend, deci nu sunteți nevoiți să vă luați câteva zile de concediu, dar zborurile sunt ieftine, așadar nu vă va costa o avere. Ceea ce înseamnă că nu veți avea nicio scuză să nu le bifați repede de pe listă.

Eu am ales Florența și Siena. Nu sunt atrasă doar de pastele delicioase și de cafeaua fantastică, ci și de colecțiile uluitoare de artă. Plus că sunt niște locuri romantice, perfecte pentru a le vizita împreună cu noul meu iubit...

Următoarea pe listă este o destinație mai îndepărtată. Acel loc la care vă gândiți mereu și unde vă doriți să ajungeți, un loc de vis. Pentru mine, asta înseamnă insulele Maldive. Îmi imaginez un bungalow mic din lemn pe piloni, așezat deasupra apei cristaline, și plaje cu nisip alb, strălucitor. Este locul perfect pentru o lună de miere (ce zici, Ben?).

Apoi ar mai fi acea călătorie pe care o faceți o dată în viață – sau, cel puțin, așa sper să fac eu... Cu siguranță, n-am s-o fac a doua oară. Un safari, scufundări sau o călătorie prin Noua Zeelandă cu rulota. Eu am trecut pe lista mea o excursie în Tanzania, unde mă voi cățăra pe masivul Kilimanjaro, după care urmează un safari. Oare ghiciți cine a venit cu ideea aceasta? Ben crede că voi urca muntele fără nicio problemă, având în vedere că am reușit să mă cațăr pe Snowdon. Nu stau prea bine cu geografia, dar cred că masivul Kilimanjaro este puțin mai înalt, iar riscurile de rău de înălțime sunt mai mari. Ben îmi spune mereu să mă concentrez asupra leilor lățoși și a girafelor semețe pe care le voi vedea după.

2. Descoperiți-vă o nouă pasiune.

Am terminat cu spaniola. Acum pot intra liniștită într-un restaurant spaniol pentru a comanda chiftele – misiune îndeplinită. Cu toate acestea, mai există și alte lucruri pe care aș vrea să le încerc, însă nu am găsit niciodată timp.

Vă recomand să alegeți lucruri pe care ați dorit întotdeauna să le faceți, dar nu ați avut timp. Apoi, faceți-vă timp!

Eu am decis să învăț să tricotez și să coc. M-am apucat de ambele și sunt încântată să vă spun că mă descurc mai bine decât cu spaniola. Am început să tricotez un pulover pentru Ben (sunt în continuare convinsă că puloverul pe care l-a purtat Colin Firth de Crăciun este unul frumos), însă am coborât puțin ștacheta, iar acum tricotez un fular. În ceea ce privește coptul, mă descurc destul de bine, iar talia mea poate dovedi acest lucru – hai să spunem

că acele kilograme pe care le-am pus pe mine după despărțirea de Joseph s-au fixat foarte bine.

3. Faceți excursii de o zi.

Alegeți locuri în care trebuie să te îmbraci elegant sau să-ți iei salopetă. Mă gândesc la ceaiul de la Ritz sau la o plimbare pe clădirea *Millennium Dome*. Lucruri pe care le poți face într-o zi, ca să ieși din rutina unei zile obișnuite.

Eu am trecut pe listă o cină la restaurantul *Heston's The Fat Duck*. Este un festin care ține patru ore, în urma căruia cred că voi exploda. Având în vedere prețurile, va fi o experiență unică pentru mine.

4. Adăugați niște scopuri în viață.

Ideal ar fi să știți ce vreți de la viață și cum puteți obține acest lucru. Ar trebui să fie ușor de atins; o căsătorie cu Ryan Gosling, oricât de incredibilă, ar fi, probabil, mai greu de obținut. Însă a scrie o carte sau a obține o promovare s-ar putea să nu fie la fel. Eu mi-am propus ca scopuri în viață să dețin o casă (contul meu bancar se amuză pe seama asta) și să îmi încep propria afacere (ei bine, Ben își dorește mulți copii, așa că mi-ar prinde bine un program de muncă mai flexibil).

Iată pe scurt lista mea de dorințe. Probabil că ar fi trebuit să fac această listă încă de la început, însă atunci nu l-aș mai fi cunoscut pe Ben.

Mulţumiri

Odată am coborât pe bicicletă cel mai periculos traseu de munte din lume, în Bolivia. Sau, cel puţin, aş fi făcut-o dacă n-aş fi plâns cu sughiţuri după primele două sute de metri şi nu mi-aş fi petrecut restul zilei în duba care mergea în urma cicliştilor care au terminat cursa. Vedeţi, asta se întâmplă atunci când încerci să faci ceva de pe lista de dorinţe a fostului iubit, doar ca să îl impresionezi. În ciuda faptului că a fost cel mai neplăcut lucru pe care l-am făcut, m-a inspirat ca să scriu această carte. Prin urmare, îi mulţumesc pentru că s-a despărţit atunci de mine.

Trebuie să îi mulţumesc din suflet şi impresarei mele, Hannah Ferguson, pentru că m-a ajutat să găsesc un subiect pentru carte. Deşi a fost o luptă istovitoare, mi-a suportat e-mailurile nevrotice. Îi sunt profund recunoscătoare pentru că nu a renunţat la mine.

Este prima mea carte scoasă de tipografia Zaffre şi mă bucur că v-am cunoscut. Le mulţumesc în mod special lui Joel şi Clarei pentru notele editoriale şi pentru entuziasmul lor referitor la carte.

Le mulţumesc, de asemenea, cititorilor, bloggerilor, colegilor scriitori şi celor de la Team Novelicious pentru sprijinul lor, mai ales pentru că m-au ajutat să nu-mi pierd minţile pe Twitter. De asemenea, bloggerilor minunaţi care au făcut recenzia cărţii mele sau au amintit numele meu pe blogul lor. Vă mulţumesc mult de tot. Prietenilor şi familiei mele: sprijinul vostru necondiţionat şi interesul vostru pentru cărţile mele mă uluiesc adesea. Vă mulţumesc.

Cei doi copii ai mei, Evan şi Jessica, merită mulţumiri speciale pentru că trebuie să suporte o mamă uitucă şi o casă dezordonată

(căci, atunci când nu hrănesc copilaşul sau nu mă joc cu Duplo, stau în faţa tastaturii în loc să fac curăţenie). Şi, nu în ultimul rând, soţul meu merită cele mai multe mulţumiri. Îţi mulţumesc pentru că m-ai încurajat atunci când nu am avut încredere în mine şi fiindcă ai acceptat să mănânci la cină şuncă, ouă şi chipsuri atunci când nu am avut timp să gătesc. Îţi mulţumesc că îmi cumperi multe bomboane de ciocolată atunci când scriu. L-am cunoscut pe soţul meu pe când mă pregăteam să bifez de pe listă „escaladarea Everestului". Iată dovada vie că lista de dorinţe te poate duce la dragostea adevărată...

FICȚIUNE

CLASICI

Diderot ..... Nepotul lui Rameau
Johann Wolfgang Goethe ..... Opere alese (vol. 15) • Poezii (vol. I)

CLASICI CONTEMPORANI

Anita Albus ..... Paradis și paradox
James Agee ..... Un deces în familie
William Blake ..... Cântece ale inocenței
Georges Bataille ..... Literatura și răul
Albert Camus & René Char ..... Corespondență 1946–1959
Miguel Delibes ..... Ereticul
William Faulkner ..... Cătunul • Orașul • Casa cu coloane • Steaguri în țărână • Sanctuar • Sartoris • Nuvele regăsite • Neînfrânții • Povestiri inedite • Recviem pentru o călugăriță • Iscoadă în țărână • Hoțomanii • O parabolă • Pe patul de moarte
Michel Foucault ..... Cuvintele și lucrurile
Andre Gide ..... Amintiri de la curtea cu juri
Witold Gombrowicz ..... Ferdydurke • Trans-Atlantic • Pornografie • Cosmos • Bakakai • Jurnal (vol. I, vol. 2) • Teatru
John O'Hara ..... BUtterfield 8 • Întâlnire în Samarra
Hermann Hesse ..... Knulp. Demian • Narcis și Gură-de-Aur • Cele mai frumoase povestiri (2 vol.)
John Irving ..... Lumea văzută de Garp • Până te voi găsi • Văduvă pentru un an
James Joyce ..... Stephen Eroul
Ilf și Petrov ..... Vițelul de aur • Douăsprezece scaune
Franz Kafka ..... Corespondență (vol. I) • Corespondență (vol. II) • Corespondență (vol. III)
Claudio Magris ..... La voia întâmplării • Călătorie nesfârșită
André Malraux ..... Cuceritorii. Calea regală • Speranța • Muzeul imaginar • Carnet din URSS 1934
Thomas Mann ..... Alteță regală • Povestiri • Lotte la Weimar • Casa Buddenbrook
Gabriel García Márquez ..... Vijelia • Ceas rău • Ochi de câine albastru • N-am venit să țin un discurs
Marcel Proust ..... Eseuri • Carnete
Antoine de Saint-Exupéry ..... Scrisori către o necunoscută
Ernesto Sabato ..... Eseuri (vol. I) • Eseuri (vol. 2)
William Saroyan ..... Comedia umană • Nebunie în familie • Aventurile lui Wesley Jackson
Claude Simon ..... Drumul Flandrei • Georgicele
John Steinbeck ..... Păsunile Raiului • Cartierul Tortilla • Nopți fără lună • Perla • Jurnal rusesc • Joia dulce • Călătorii cu Charley
Stefan Zweig ..... Suflete zbuciumate • Amoc. Obsedatul

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Varlan Arachelian ..... Noaptea bastarzilor • Numele și umbra
Ion Bâtlan ..... Reconsiderări filosofice
Răzvan Ioan Boanchiș ..... Departe de Eritreea
Augustin Buzura ..... Absenții • Recviem pentru nebuni și bestii • Refugii • Raport asupra singurătății • Nici vii, nici morți • Drumul cenușii • Orgolii • Vocile nopții
Eugen Ovidiu Chirovici ..... Suflete la preț redus • La Broasca Leșinată • Labyrinth.com • A doua moarte • Voodoo • Pulbere neagră • Hoodoo Creek

• Cine a ucis-o pe Nora Jones • Misterele istoriei
• O amintire de la Paris • Puterea • Sanitarium

Vanessa D. Mariş ..... Imagini de Fado
Ştefan Mitroi ..... Biblia pentru furnici • Guantanamo
Dafin Mureşan ..... Sosia
Adrian Onciu ..... Afacerea Alzira • Cercul Kagan • Templul negru
Dumitru Popescu ..... Cândva, după izgonirea din Paradis... • Artemis şi uzurparea sentimentului
Dinu Săraru ..... Trilogia ţărănească (3 vol.) • Ciocoii noi cu bodyguard • Clipa • Ura din ochii vulpii
Aurelian Silvestru ..... Cel rătăcit
Alex Mihai Stoenescu ..... Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino

THRILLER, AVENTURI, ACŢIUNE

Mitch Albom ..... Măsura timpului
Pierr Assouline ..... Portretul
David Baldacci ..... Jocul orelor • Colecţionarii • Clubul Camel • Un simplu geniu • Rece ca piatra
Josh Bazell ..... Târgul cu moartea
Bernard Beckett ..... Geneza
Steve Berry ..... Tezaurul împăratului • Afacerea Columb
Mark Benecke ..... Pe urmele crimelor
Ian Caldwell & Dustin Thomason ..... Misterul manuscrisului
Mireille Calmel ..... Cântul vrăjitoarelor (3 vol.)
Carol Cassela ..... Oxigen
John le Carré ..... Prietenie absolută • Cel mai vânat om din lume • Genul nostru de trădător
Richard Clarke ..... Poarta scorpionului
Susanna Clarke ..... Doamnele din Grace Adieu • Cartea lucrurilor pierdute
John Connolly ..... Răzbunătorii
Michael Connelly ..... Avocatul din limuzină • Verdictul
Robin Cook ..... Şocul
Michael Cox ..... Sensul nopţii
Clive Cussler ..... Şarpele • Aurul albastru • Urmărirea • Gheaţa de foc • Comoara Marelui Han • Moarte în Arctica
Richard Dübell ..... Biblia diavolului
Louise Erdrich ..... Toba pictată
Joseph Finder ..... Paranoia • Omul companiei
Colin Forbes ..... Conspiraţia • Valul ucigaş
Karin Fossum ..... Nu privi înapoi!
Ulla Fröhling ..... Fiinţa din oglindă
Adele Geras ..... Taina pictorului
David Gibbins ..... Aurul cruciaţilor
Lawrence Goldstone ..... Anatomia minciunii
Olivia Goldsmith ..... Preţul libertăţii • Viaţa după Billy
Javier Gonzales ..... A cincea coroană
Will Landay ..... În apărarea lui Jacob
Scott Lynch ..... Minciunile lui Locke Lamora • Piraţii mărilor roşii
Kathleen McGowan ..... Cartea iubirii • Prinţul poet
Benjamin Mee ..... Avem un Zoo
John Grisham ..... Campionul din Arkansas • Mediatorul • Fotbal şi pizza • Ford County • Theodore Boone: puştiul avocat • Litigiul • Mărturisirea • Şantajul • Theodore Boone: răpirea • Theodore Boone: acuzatul • Theodore Boone: ameninţarea • Calico Joe • Şirul de platani
Xiaolu Guo ..... Mic dicţionar pentru îndrăgostiţi
Richard Hains ..... Cameleonul de pe Wall Street
A. S. A. Harrison ..... Soţia tăcută
Michael Harvey ..... Crima în Chicago
Jack Higgins ..... Atac la preşedinte • Răzbunarea

Vittoria Haziel ..... Patimile după Leonardo
Howard Johnson ..... Chestiunea Finkler
Cristian Jacq ..... Fugarul (vol. 1) / Divina Adoratoare (vol. 2) (seria Răzbunarea zeilor)
Jane Johnson ..... Al zecelea dar
Karen Mack, Jennifer Kaufman ..... Amanta lui Freud
Dean Koontz ..... Chipul • În puterea nopții • Trăiește noaptea • Invazia • Odd Thomas • Odd pentru vecie • Fratele Odd • Noaptea lui Odd • Cursa
Manuel De Lope ..... Perlele călătoare
Brad Meltzer ..... Cartea sorții • Milionarii • Jocul zero • Cercul asasinilor
Nelson DeMille ..... Căderea nopții • Întoarcerea la Coasta de Aur • Coasta de aur
David Park ..... Comisarul adevărului
Patrick Rothfuss ..... Numele vântului • Teama înțeleptului
Brian Ruckley ..... Nașterea iernii
Clara Sanchez ..... Misterul numelui tău
John Saul ..... Clubul Manhattan • Vocile • Coșmarul • Vocile răului
Wilbur Smith ..... În pericol
Jose Carlos Somoza ..... Cheia Adâncului
Olen Steinbauer ..... Turistul
Anne Seward ..... Cu sufletul la gură
Scarlett Thomas ..... Sfârșitul domnului Y
Brad Thor ..... Lista neagră
J.R.R. Tolkien ..... Cele două turnuri • Întoarcerea Regelui • Hobbitul • Silmarillion • Copiii lui Hurin • Legenda lui Sigurd și a lui Gudrun
Nicola Upson ..... Un expert în crimă
Simon Urban ..... Planul D
Ignacio Garcia Valino ..... Iubite Cain
Philipp Vandenberg ..... Al optulea păcat
Timur Vermes ..... Ia uite cine s-a întors
Michael White ..... Secretul Medici
Mark Winegardner ..... Întoarcerea nașului • Războinarea nașului
David Wroblewski ..... Povestea lui Edgar Sawtelle
Javier Yanez ..... Stăpânul savanelor

ROMAN ISTORIC

Francisco Asensit ..... Sângele • Secretul de la Castel Sant' Angelo
Paula Cifuentes ..... Vremea bastarzilor
Catherine Delores ..... Iubire și sânge
Ildefonso Falcones ..... Mâna Fatimei • Regina desculță
Antonio Garrido ..... Cititorul de cadavre
Javier Gonzales ..... Insula sfârșitului timpului
Juan Tafur ..... Pătimirile Mariei Magdalena
Leon Leyson ..... Un băiat pe lista lui Schindler
Su Tong ..... Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN

Chimamanda Ngozi Adichie ..... Jumătate de soare galben • Hibiscus purpuriu
Aravind Adiga ..... Tigrul Alb
Carlos Franz ..... Deșertul • Locul în care a fost Paradisul
Jonas Karlsson ..... Camera
Nikita Lakwani ..... Harul
Siegfried Lenz ..... Un moment de reculegere
Manuel de Lopez ..... Frumoasa din ceață
Javier Marias ..... Inimă atât de albă
Colum McCann ..... Goana nebună a lumii
Patrick Modiano ..... Dora Bruder

DRAMĂ

Angela Becerra ..... Ella
Alice Hoffman ..... Al treilea înger
Tea Obreht ..... Soția tigrului
Helen Oyeyemi ..... Fiica lui Icar
Jodi Picoult ..... O viață de rezervă • Dispariții
Indra Sinha ..... Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara ..... Cântece de toamnă

PENTRU TINE

John Burnham Schwartz ..... Împărăteasa • O singură clipă
Anthony Capella ..... Ofițerul stării civile
Lan Samantha Chang ..... Moștenire
Sophie Dahl ..... În jocul celor mari
Laura Dave ..... Londra este cel mai frumos oraș din America
Anne Fine ..... Cenușa unei iubiri
Rina Frank ..... Toate casele au nevoie de un balcon
V.V. Ganeshnanthan ..... Căsătorie din dragoste
Gloria Goldreich ..... Cină cu Anna Karenina
Victoria Hislop ..... Insula
Stephanie Kallos ..... Vieți în mozaic
Sarah Lark ..... Cântecul morților
Santa Montefiore ..... Marea iubirii pierdute
Linda Newbery ..... Fata sălbatică
Francine Prose ..... Prima iubire
Ambra Radaelli ..... Casa de vacanță
Daniele Sallenave ..... La Fraga
Heather Skyler ..... Vârsta perfectă
Ayelet Waldman ..... Dragostea și alte lucruri imposibile

ICEBERG FICTION

Henning Mankell ..... Creierul lui Kennedy • Omul din Beijing • Pantofi italienești • Ucigași fără chip
Anders de la Motte ..... Jocul
Jo Nesbø ..... Fantoma trecutului • Călăul • Steaua diavolului • Omul de zăpadă • Mântuitorul
Jussi Adler Olsen ..... Camera groazei • Vânătorii de oameni
Dan T. Sehlberg ..... Mona. Virus mortal
Erik Axl Sund ..... Persona. Slăbiciunea Victoriei Bergman

www.raobooks.com • www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro • librarie.rao@rao.ro